

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Ο ΚΥΝΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΦΑΚΕΛΛΟΝ...

Κοζερί της εβδομάδος

ΕΛΑΤΕ τώρα... Γιατί αυτά τα μούτρα; Σάν να σ'ας συνέβη κανένα δυστύχημα. Σ'α νάχτε κανένα νεκρό μπροστά σ'ες. Τόση μελαγχολία! Δε σ'ας οδηγούν στο έκτακτο νοσοκομείο. Στο σπίτι της πόλεως σ'ας καλούν να επιστρέψετε. Δε θα πητε ότι βιάστηκαν να σ'ας ανακαλέσουν. Πλούσια τα έλη που σ'ας διάδεσαν για να παραθερίσετε. Άλλα και του βέρους σημαίνει κάποτε η ώρα. Σε πλήρες φθινόπωρο τώρα, οφείλετε να γυρίσετε στη στέγη σας.

Αυτό σ'ας έλειπε να δυσφορήσετε. Ένας σύζυγος που — το άναγναριζέτε ή ίδια — έθεσε το ταμείο του στη διάθεσή σας. Το ταμείο ενός εύπορου ανθρώπου. Η εύπορία είναι το μεγάλο του χάρισμα. Του λείπουν, όπως λέτε, πολλά άλλα. Φτάνει να περιοριστείτε σ' ένα και μόνο: στα τριάντα χρόνια που σ'ας χωρίζουν. Άνθρωπος κουρασμένος, απορροφημένος από τις επιχειρήσεις του, δε σ'ας έχει ζεστασιά ποτέ στη ζωή σας. Σ'ας αγαπάει, δεν τον αγαπήσατε. Τον πήρατε για την περιουσία του. Σ'ας ανοίγει χωρίς τσιγγουνιά την κόσα. Ό,τι θέλετε, όπως το θέλετε. Πρόθυμος να πληρώσει όλες τις ιδιοτροπίες. Αρχίστα από την ανοίξει με ταξίδι στην Κέρκυρα: ανηφορίσατε από κεί προς την «Ευρώπη». Επιστρέψατε στην Ελλάδα, και μόλις ανασυγκροτήκατε, μαζέψατε πάλι τις αποσκευές σας και τραβήξατε για τη Ρόδο, όπου συνεχίζετε την παραμονή σας. Με πόση ελευθερία... Κανένα παράπονο εκ μέρους σας σ' αυτό το σημείο. «... Θά ήμουν άχαριστη αν παραπονιόμουν. Δε θυμούμαι να μου έκανε κανένα αίνιδιασμό. Πολλοί οι καλοθελητές που στέλνουν την αναφορά τους και καταγγέλλουν. Πρέπει δε να ομολογήσω ότι πολλές από τις καταγγελίες είναι ακριβείς...». Η άνωμια με την οποία γράφει, της επιτρέπει να είναι ειλικρινής. Μάλιστα: έφημν του ηλικιωμένου συζύγου κάνει τη ζωή της. Η φύσι αποστρέφεται τα κενά: εύλαβης κι' αυτή στη φύσι, δεν αφήνει κενά στη ζωή της. Πάντα κάποιος κοντά της. Άλλοι την εγκαταλείπουν, σε άλλους ή ίδια υπογράφει το φύλλο πορείας. Μη θέλετε, βέβαια, να κάνω μόνη το ταξίδι στην Ιταλία. Κάποιο νέο πήρε μαζί της. Έπειδή δε οι νέοι δεν διαθέτουν συνήθως δικά τους μέσα μετακινήσεως, χρηματοδότησε ή ίδια τη μετακίνησή του συνοδού της. «Σ'ας τα γράφω τόσο ώμα, γιατί ούτε με ξέρετε ούτε σ'ας ξέρω, ούτε, ελπίζω, πρόκειται να συναντηθούμε ποτέ στη ζωή». Με τη βεβαιότητα αυτή συνεχίζει τις εκμυστηρεύ-

σεις. Δεν εξακολουθεί να διατηρή τον νέο. Κάποιος άλλος τον έχει αντικαταστήσει. Τί μάς ενδιαφέρει όμως ή σειρά του ποικίλου κόσμου που διαδέχονται ο ένας τον άλλον ή συνυπάρχουν στην υπηρεσία της κυρίας; Πολύ περισσότερο ενδιαφέρουσα είναι ή στάσι του συζύγου, όπως, τουλάχιστον, μάς τον παρουσιάζει ή ίδια στο πολυσέλιδο γράμμα της. Ένας σύζυγος που ούτε πιστεύει, αλλά ούτε και έρευνά.

Κάθε άλλο παρά κουτός. Δεν αμφιβάλει για τη δραστηριότητα της κυρίας που κυκλοφορεί με τ' όνομά του. Άλλα και ποτέ δεν την ενόχλησε. Καμμία παρατήρησι, καμμία ερώτησι, καμμία αδιακρισία εκ μέρους του.

Προχωρεί ακόμα περισσότερο ή κυρία, για να μάς πη ότι όλη αυτή ή αμάρτυρη κίνησι της, κατά ένα τρόπο, ενθαρρύνεται από τον άντρα της. Δεν της λείπει, βέβαια, ρητός, το «επάγε και αμάρτανε». Έτσι όμως που κλείνει τα μάτια του και καμώνεται πως δε βλέπει, έτσι που την εφοδιάζει με οικονομικά μέσα για να μπορεί να πραγματοποιή τις ιδιοτροπίες της, είναι σά να εύλογη τά εργα της.

Όχι από διαστροφή. Υπάρχουν και περιπτώσεις διαστροφών. Αυτός δεν ανήκει στους διεισδυμένους τύπους. Με συναίσθησι όμως της μεγαλίας του ηλικίας καταλαβαίνει ότι, αν τραβήξει τα λουριά της γυναίκας του, αντί να την κρατήσει μόνο για τον εαυτό του, θα τη χάσει για πάντα από κοντά του. Και την αγαπά τόσο, ώστε προτιμά όλες τις ταπεινώσεις από την απώλεια. Περισσότερο πατέρας παρά σύζυγος της γυναίκας του, την περιβάλλει με τη στοργή του, ανέχεται αδιαμαρτύρητα την προσβολή του όνοματός του.

Τρεις μήνες κάθε χρόνο χωρίζονται. Ποτέ δε ζήτησε να τη συνοδεύσει. Ταξιδεύει εκείνη, πληρώνει αυτός. Πληρώνει και είν' εύτυχης όσο νοιάζει ότι οι σύνδεσμοι της γυναίκας του είναι τέτοιοι ώστε να μην υπάρχει κίνδυνος να του την αποσπάσουν. Την απόσπασι τρέμει: τρέμει τη στιγμή που ή ανήσυχη κυρία θα κατασταλάξει στον ένα, θα θελήσει να δεθεί για πάντα μαζί του και θα ζητήσει να εξακαθάρσι με διαζύγιο την κατάστασή της!

Τέτοιος κίνδυνος όμως δεν παρουσιάζεται. Ατακτη στη ζωή, αλλά και προσγειωμένη στα οικονομικά, δε σκέπτεται να εγκαταλείψι το «γέρο» της, που αν έχη άδρανή αγάλη, έχει όμως εύρωστο χρηματοκιβώτιο. Δεν τον αφήνει. Περιορίζεται να εκδηλώσι τη μελαγχολία της, γιατί το τρίμηνο του εκτροχιασμού της δεν είναι δωδεκάμηνο και οφείλει τώρα, τέλος της εποχής, να επιστρέψι στο σπίτι της πόλεως, όπου δεν αναστέλλεται βέβαια ή έρωτικός της ζήλος, χρειάζεται όμως να τηρούνται απέναντι των φίλων μερικά προσήματα.

Ο κυνισμός εις φακέλλον... Θαυμάζει κανείς κάποτε το ύμνος της αρετής, όπως θαυμάζει — καλή ώρα — το μέγεθος της κακίας. Δεν είμαστε αυστηροί στις κρίσεις μας. Με κατανόησι —μια κατανόησι μάλιστα που συχνά παρεξηγείται — αντικρύζουμε τις ανθρώπινες αδυναμίες. Έρχονται όμως και στιγμές. Τέτοια πάρασι! Πώς μπορεί μια γυναίκα να παρουσιάσει έστω και άνωμια, με τόση ωμότητα τον εαυτό της;

Δεν είναι οι πράξεις της που μάς κάνουν ν' απορούμε. Πολλές που ακολουθούν το ίδιο δρομολόγιο μ' αυτήν. Επιπόλαιες, χωρίς δύναμι αντίστασεως, χωρίς συνεδήσι των εκδηλώσεών τους, δίχως κρίσι, χωρίς να σκέπτονται τί κάνουν.

Αυτή όμως; Αυτή έχει απόλυτη επίγνωση των έργων της, τα βλέπει, τα μελετά, τα αναλύει, κάνει τους λογαριασμούς της, καταστρώνει το μπιλάντζο της, βρίσκει συμφερτική τη ζωή της, υπολογίζει την κληρονομία που θα πάρη, όταν προηγηθι στο θάνατο ο άντρας, και μένει με τις συνθήκες που μένει κοντά στον άνθρωπο που δεν αγαπά, που ποτέ δεν είχε αγαπήσει.

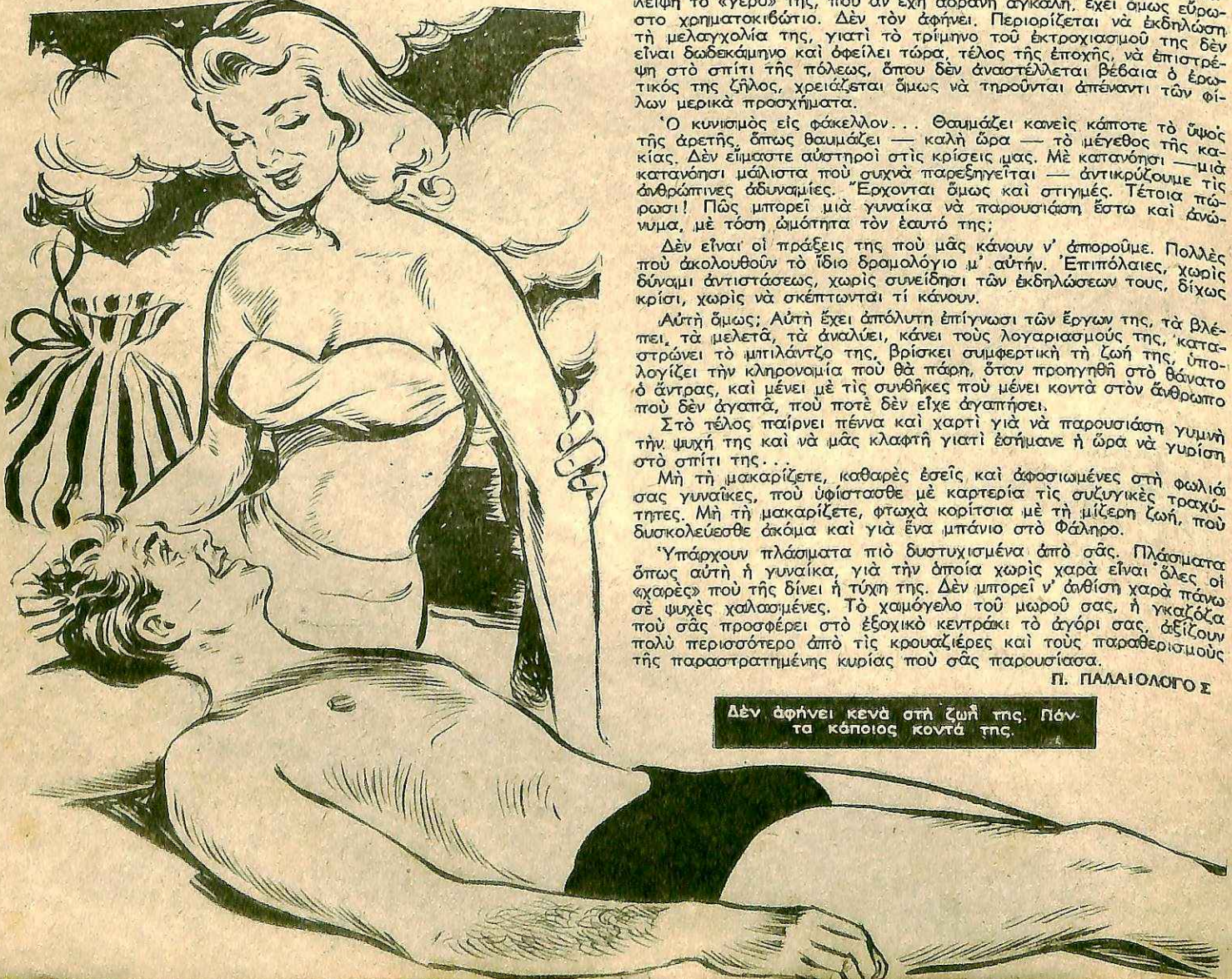
Στο τέλος παίρνει πέννα και χαρτί για να παρουσιάσι γυμνή την ψυχή της και να μάς κλαφτή γιατί έζησανε ή ώρα να γυρίσι στο σπίτι της...

Μη τη μακαρίζετε, καθαρές έσεις και άφροισιμένες στη φωλιά σας γυναίκες, που ύφιστασθε με καρτερία τις συζυγικές τραχύτητες. Μη τη μακαρίζετε, φτωχά κορίτσια με τη μίση ζωή, που δυσκολεύεσθε ακόμα και για ένα μπάνιο στο Φάληρο.

Υπάρχουν πλάσματα πιο δυστυχισμένα από σ'ας. Πλάσματα όπως αυτή ή γυναίκα, για την οποία χωρίς χαρά είναι όλες οι «χαρές» που της δίνει ή τύχη της. Δεν μπορεί ν' αφήσι χαρά πάνω σε ψυχές χαλασμένες. Το χαμόγελο του μαυρού σας, ή γκαζόζα που σ'ας προσφέρει στο εξοχικό κεντράκι το άγριο σας, αξίζουν πολύ περισσότερο από τις κρουαζιέρες και τους παραθερισμούς της παραστρατημένης κυρίας που σ'ας παρουσίασα.

Π. ΠΑΛΙΟΛΟΓΟΣ

Δεν αφήνει κενά στη ζωή της. Πάντα κάποιος κοντά της.

— Δεν σου φαίνεται πως είναι πολύ τολμηρό το μαγιό της Ζωής;

— Και βέβαια είσαι συνταίρος μου, όχι όμως και στη γραμματέα μου!...

— Τι το άστειο βρίσκετε και γέλατε, κύριε; Δεν ξαναείδατε όμπρέλλα να τη γυρίζει ή άερας;...

Ο Σεπτέμβριος έγκαινιάσε τον έρχομό του με ψιχάλες και βροχές. Κα- νείς, όμως, απ' τους συμπολίτες δεν έννοι να τον πάρη στα σοβαρά και πρό πάντων οι γυναίκες που δεν αποφασίζουν να σκεπάσουν τα πλούσια καλοκαιρινά τους ντεκολτέ.

Μία νεαρή κυρία με τα μπράτσα έξω και τα καρέ όλονοιχτα στον έλευθερο άερα δεχόταν τις πρώτες ψιχάλες στα πλούσια γυμνά της κι' ανατρίχιαζε: —Καλέ τρελλάθηκε ο Σεπτέμβριος! Μη χειρότερα! Κι' ένας ώριμος κύριος, που περίμενε πλάι της κάτω απ' τη μαρκίζα ενός κα-

ταστήματος: —'Ο Σεπτέμβριος, κυρία μου, τα έχει τετρακόσι! Οι γυναίκες, όμως... Άλλα ένα άγριο βλέμμα της κυρίας του έκοψε την συνέχεια της κουβέντας.

Η ώρα περασμένη. Στο τελευταίο τραμ της γραμμής Βείκου έχει μείνει ένας λαϊκός τύπος, μεθυσμένος, που μισοκοιμάται. Μόλις το τραμ σταμάτα στο τέρμα ο εισπράκτορας του φωνάζει: —'Ε, κουμπάρε! Δεν θα κατεβής;

Ο μεθυσμένος άνασκήνει το κεφάλι. —Τι είναι εδώ; —Τέρμα! —Τέρμα Παγκρατίου; —Όχι, τέρμα Βείκου. —Και γιατί μ' έφερες στο τέρμα Βείκου; —Και πού ήθελες να πάς; —Στο τέρμα Παγκρατίου. —Τότε γιατί μπήκες εδώ; —Μέσα; —'Ο μεθυσμένος άναγκαι: —Δικαίωμά μου δεν είναι; Πλερώνω! Το λοιπόν μπαίνω όπου θέλω...

—Ναι αλλά κι' έγώ σε πηγαίνω όπου θέλω. Άντε τώρα κατέβα... Άλλα ο μεθυσμένος με

—'Ο μεθυσμένος άνασκήνει το κεφάλι. —Τι είναι εδώ; —Τέρμα! —Τέρμα Παγκρατίου; —Όχι, τέρμα Βείκου. —Και γιατί μ' έφερες στο τέρμα Βείκου; —Και πού ήθελες να πάς; —Στο τέρμα Παγκρατίου. —Τότε γιατί μπήκες εδώ; —Μέσα; —'Ο μεθυσμένος άναγκαι: —Δικαίωμά μου δεν είναι; Πλερώνω! Το λοιπόν μπαίνω όπου θέλω...

—Ναι αλλά κι' έγώ σε πηγαίνω όπου θέλω. Άντε τώρα κατέβα... Άλλα ο μεθυσμένος με

—'Ο μεθυσμένος άναγκαι: —Δικαίωμά μου δεν είναι; Πλερώνω! Το λοιπόν μπαίνω όπου θέλω...

—Ναι αλλά κι' έγώ σε πηγαίνω όπου θέλω. Άντε τώρα κατέβα... Άλλα ο μεθυσμένος με

—'Ο μεθυσμένος άναγκαι: —Δικαίωμά μου δεν είναι; Πλερώνω! Το λοιπόν μπαίνω όπου θέλω...

—Ναι αλλά κι' έγώ σε πηγαίνω όπου θέλω. Άντε τώρα κατέβα... Άλλα ο μεθυσμένος με

—'Ο μεθυσμένος άναγκαι: —Δικαίωμά μου δεν είναι; Πλερώνω! Το λοιπόν μπαίνω όπου θέλω...

—Ναι αλλά κι' έγώ σε πηγαίνω όπου θέλω. Άντε τώρα κατέβα... Άλλα ο μεθυσμένος με

—'Ο μεθυσμένος άναγκαι: —Δικαίωμά μου δεν είναι; Πλερώνω! Το λοιπόν μπαίνω όπου θέλω...

—Ναι αλλά κι' έγώ σε πηγαίνω όπου θέλω. Άντε τώρα κατέβα... Άλλα ο μεθυσμένος με

—'Ο μεθυσμένος άναγκαι: —Δικαίωμά μου δεν είναι; Πλερώνω! Το λοιπόν μπαίνω όπου θέλω...

—Ναι αλλά κι' έγώ σε πηγαίνω όπου θέλω. Άντε τώρα κατέβα... Άλλα ο μεθυσμένος με

ΕΤΟΣ ΙΖ' · ΑΘΗΝΑΙ, 19 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1954 ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 825

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡ. ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ☉ ΤΗΛ. 27-135—29-967 ☉ ΤΙΜΗ ΔΡ. 6.—

—'Ο υπάλληλος χαμονελά: —Τι έγγυπαι ζητάτε; —'Οτι δεν θά πέσι το άεροπλάνο!

—Δεν θά πέσι! Μην άνησυχήτε. Έως τώρα στα άεροπλάνα της εταιρείας μας δεν συνέβη άτύχημα. —Αυτό, όμως, δεν αποκλείει να συμβή.

Και ο υπάλληλος που άρχίζει να χάνη την υπομονή του: —Μά και το τραίνο να πάρετε δεν αποκλείεται να συμβή δυστύχημα. Και ο περιεργός ταξιδιώτης:

—Καλά λέτε! Το καλύτερο που έχω να κάνω είναι να πάω με τα πόδια στο Παρίσι!

Σ ΤΗΝ βιτρίνα ενός κεντρικού καταστήματος υπάρχει μία επιγραφή: Ο

ΕΥΣΥΜΑ ΕΝΣΤΑΝΤΑΝΕ ΜΙΛΟΥΝΤΑΙ ΓΑΛΙΚΑ, ΑΓΓΛΙΚΑ, ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ, ΙΤΑΛΙΚΑ. Ένας νεαρός πελάτης που κύττα την βιτρίνα ύστερα από λίγο διαταγμό αποφασίζει να μπη μέσα: —Παρακαλώ, ρωτά, μήπως υπάρχει κανένας εδώ μέσα που να μιλά ελληνικά; —Ένας υπάλληλος ζυγώνει:

—'Ορίστε κύριε. —'Α, μπράβο. Και ποιός μιλά γαλλικά; —Εγώ. —Αγγλικά; —Εγώ. —Γερμανικά; —Εγώ. —Ιταλικά; —Εγώ. —Και είσαστε ο καταστηματάρχης ή ο υπάλληλος; —'Ο υπάλληλος, κύριε. —'Α, έτσι!

—'Ο υπάλληλος δείχνει φανερά δυσφορία: —Επιθυμείτε τίποτε άλλο; —Όχι. Ξέρετε τί συμβαίνει; Έλεγα ν' άρξισω μία ξένη γλώσσα. Τι να μου κάνω, όμως, μία; Έδώ με τόσες γλώσσες έσεις και πάσι καθώς βλέπω δεν μπορώ να δώτε προκοπή!

Και ο νεαρός πελάτης: —'Ο υπάλληλος δείχνει φανερά δυσφορία: —Επιθυμείτε τίποτε άλλο; —Όχι. Ξέρετε τί συμβαίνει; Έλεγα ν' άρξισω μία ξένη γλώσσα. Τι να μου κάνω, όμως, μία; Έδώ με τόσες γλώσσες έσεις και πάσι καθώς βλέπω δεν μπορώ να δώτε προκοπή!

Και ο νεαρός πελάτης: —'Ο υπάλληλος δείχνει φανερά δυσφορία: —Επιθυμείτε τίποτε άλλο; —Όχι. Ξέρετε τί συμβαίνει; Έλεγα ν' άρξισω μία ξένη γλώσσα. Τι να μου κάνω, όμως, μία; Έδώ με τόσες γλώσσες έσεις και πάσι καθώς βλέπω δεν μπορώ να δώτε προκοπή!

Και ο νεαρός πελάτης: —'Ο υπάλληλος δείχνει φανερά δυσφορία: —Επιθυμείτε τίποτε άλλο; —Όχι. Ξέρετε τί συμβαίνει; Έλεγα ν' άρξισω μία ξένη γλώσσα. Τι να μου κάνω, όμως, μία; Έδώ με τόσες γλώσσες έσεις και πάσι καθώς βλέπω δεν μπορώ να δώτε προκοπή!

Και ο νεαρός πελάτης: —'Ο υπάλληλος δείχνει φανερά δυσφορία: —Επιθυμείτε τίποτε άλλο; —Όχι. Ξέρετε τί συμβαίνει; Έλεγα ν' άρξισω μία ξένη γλώσσα. Τι να μου κάνω, όμως, μία; Έδώ με τόσες γλώσσες έσεις και πάσι καθώς βλέπω δεν μπορώ να δώτε προκοπή!

Και ο νεαρός πελάτης: —'Ο υπάλληλος δείχνει φανερά δυσφορία: —Επιθυμείτε τίποτε άλλο; —Όχι. Ξέρετε τί συμβαίνει; Έλεγα ν' άρξισω μία ξένη γλώσσα. Τι να μου κάνω, όμως, μία; Έδώ με τόσες γλώσσες έσεις και πάσι καθώς βλέπω δεν μπορώ να δώτε προκοπή!

Και ο νεαρός πελάτης: —'Ο υπάλληλος δείχνει φανερά δυσφορία: —Επιθυμείτε τίποτε άλλο; —Όχι. Ξέρετε τί συμβαίνει; Έλεγα ν' άρξισω μία ξένη γλώσσα. Τι να μου κάνω, όμως, μία; Έδώ με τόσες γλώσσες έσεις και πάσι καθώς βλέπω δεν μπορώ να δώτε προκοπή!

Και ο νεαρός πελάτης: —'Ο υπάλληλος δείχνει φανερά δυσφορία: —Επιθυμείτε τίποτε άλλο; —Όχι. Ξέρετε τί συμβαίνει; Έλεγα ν' άρξισω μία ξένη γλώσσα. Τι να μου κάνω, όμως, μία; Έδώ με τόσες γλώσσες έσεις και πάσι καθώς βλέπω δεν μπορώ να δώτε προκοπή!

Και ο νεαρός πελάτης: —'Ο υπάλληλος δείχνει φανερά δυσφορία: —Επιθυμείτε τίποτε άλλο; —Όχι. Ξέρετε τί συμβαίνει; Έλεγα ν' άρξισω μία ξένη γλώσσα. Τι να μου κάνω, όμως, μία; Έδώ με τόσες γλώσσες έσεις και πάσι καθώς βλέπω δεν μπορώ να δώτε προκοπή!

Και ο νεαρός πελάτης: —'Ο υπάλληλος δείχνει φανερά δυσφορία: —Επιθυμείτε τίποτε άλλο; —Όχι. Ξέρετε τί συμβαίνει; Έλεγα ν' άρξισω μία ξένη γλώσσα. Τι να μου κάνω, όμως, μία; Έδώ με τόσες γλώσσες έσεις και πάσι καθώς βλέπω δεν μπορώ να δώτε προκοπή!

βγαίνει απ' το κατάστημα αφήνοντας τον υπάλληλο να βρίζη σ' όλες τις ξένες γλώσσες που ήξερε...

Σ' ΕΝΑ κατάστημα παπουτσιών πολυτελείας παρουσιάζεται ένας πελάτης με τα παπούτσια που προφανώς ψώνισε προ ήμερών: —Με στενεύουν, κύριε, λέει στον υπάλληλο.

—'Ο υπάλληλος παίρνει τα παπούτσια, τα κύττα και του άπαντά: —Μά προχτές δεν τ' άγοράσατε; Νομίζω πως σ'ας έρχονταν σαν άγγελοι, σαν άλλα όήμερα δεν μού έρχονται.

—Μήπως προηπότανε τα πόδια σας; —Πιθανόν! Πάντως έπειδή δεν μπορώ ν' αλλάξω τα πόδια μου παρακαλώ ν' αλλάξετε τα παπούτσια.

—Μά τα φορέσατε κύριε! —Και τί θέλατε να κάνω; Νά τα κορινθίσω; —'Ο υπάλληλος, τα πάει στον καταστηματάρχη και ο καταστηματάρχης δίνει έντολή να τα αλλάξουν, αλλά άνησυχεί:

—Κι' αν ξεπροπούν τα πόδια σας και σ'ας φανούν πάλι μεγάλα; —Αυτό θα είναι πολύ λυπηρόν αλλά θα σ'ας ξανάρω πάλι!

Κι' ενώ φεύγει με τα καινούργια παπούτσια ο κατα-

στηματάρχης μουμουρίζει: —Έχω όπ λονιών-λονιών πόδια αλλά πόδια-φουαριό-νικες πρώτη φορά βλέπω...

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

στηματάρχης μουμουρίζει: —Έχω όπ λονιών-λονιών πόδια αλλά πόδια-φουαριό-νικες πρώτη φορά βλέπω...

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

στηματάρχης μουμουρίζει: —Έχω όπ λονιών-λονιών πόδια αλλά πόδια-φουαριό-νικες πρώτη φορά βλέπω...

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

στηματάρχης μουμουρίζει: —Έχω όπ λονιών-λονιών πόδια αλλά πόδια-φουαριό-νικες πρώτη φορά βλέπω...

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

στηματάρχης μουμουρίζει: —Έχω όπ λονιών-λονιών πόδια αλλά πόδια-φουαριό-νικες πρώτη φορά βλέπω...

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

στηματάρχης μουμουρίζει: —Έχω όπ λονιών-λονιών πόδια αλλά πόδια-φουαριό-νικες πρώτη φορά βλέπω...

Τα δρώματα της καρδιάς

Η ΑΔΕΛΦΗ ΑΥΓΟΥΣΤΑ

Δέν είχε ώριμμένα καθήκοντα η αδελφή Αυγούστα σ' αυτό το επαγγελματικό νοσοκομείο. Η μάλλον επισκεπτόταν κι' αυτή τους αρρώστους και τους παρηγορούσε. Και τα βράδια της, αντικαθιστώντας το θυρωρό, περνούσε τις ώρες της, με το πλάνητο της. Εκείνη την ώρα, πλύνανε και την εφημερίδα, πλύνανε και την εφημερίδα της τοπικής εφημερίδας για να μάθω κανένα έντυπια-κά νέο απ' το νοσοκομείο. Πάντα πρόθυμη, η αδελφή Αυγούστα, τούδινε κάθε πληροφορία.

— Έτσι κι' εκείνο το βράδυ, ο Άνδρ' Ροζιέ την ρώτησε, όταν την είδε:

— Τι νέα, αδελφή;

— Κάποια και θα τα πούμε...

Ο Ροζιέ έθγαλε το αδιάφορο του, γιατί εξω έβρεχε και κάποιος κοντά το τραπέζι.

Η αδελφή του είπε σιγανά, δίνοντάς του ένα σημείωμα:

— Τρεις απόπειρες αυτοκτονίας...

— Όρασι, είπε ο Ροζιέ, θάχω ύλη για την εφημερίδα μου. Άλλα έδω στο σημείωμα βλέπω μονάχα τα όνόματά τους, θάθελα να μάθω και μερικές λεπτομέρειες.

— Θα σου πω ό,τι ξέρω. Πρέπει αυτοί οι δυστυχισμένοι να ξαναδουν την αισθησεις τους για να μάθουμε όλη την αλήθεια. Αν τύχει και πεθάνουν, τότε θα πάρουν μαζί το μυστικό τους στον τάφο.

— Λες να πεθάνουν; ρώτησε ανήσυχος ο Ροζιέ.

— Αυτό μονάχα ο Θεός το ξέρει, απάντησε η αδελφή. Λοιπόν, άκουσε: Πρώτη είναι η Άνιτα Καρέρ, δέκα έννια χρόνων. Δίχως άλλο, φαντάζομαι, κάποια έρωτική απογοήτευ-

σι. Η δεύτερη, η Μίρτα Ζεμιέ, τριάντα έφτα χρόνων. Αυτή είναι άγνωστη στη μικρή μας πόλη. Σήμερα το πρωί, την βρήκαν στο κρεβάτι της αναισθητή, μισοπεθαμένη.

— Κι' ο τρίτος; ρώτησε ο Άμεντέο.

— Ο τρίτος; είπε διατακτικά η αδελφή Αυγούστα. Έδώ δεν πρόκειται για έρωτική ιστορία. Είναι ένας φτωχός υπάλληλος, μ' ένα σωρό παιδιά κι' ένα σωρό χρέη...

Τα μεσάνυχτα αντικατέστησε η θυρωρός την αδελφή Αυγούστα. Ήταν πάρα πολύ κουρασμένη. Άλλα πριν κοιμηθεί, όπως κάθε βράδυ, έπεσκέφθηκε τους αρρώστους της και τους δυνάμωσε με παρηγορητικά λόγια.

Ο δόκτωρ Γκρουσάρ ο μόνιμος γιατρός του νοσοκομείου, τη διαβεβαίωσε πως ήταν οι περισσότεροι καλά και πρό πάντων αυτοί οι τρεις που είχαν αποπειραθεί να αυτοκτονήσουν ήταν πια εκτός κινδύνου.

— Έτσι, σε λίγες μέρες, η Άνιτα Καρέρ, η Μίρτα Ζεμιέ κι' ο Στέφανος Περωλ, ο φτωχός υπάλληλος ξαναγυρίζαν στη ζωή. Με τις δυο κοπέλλες, η μοναδική επαρχιώτικη εφημερίδα δεν άσολήθηκε καθόλου, αλλά ο Στέφανος Περωλ έδωσε αφορμή να γραφεί μια έντονη πολεμική εναντίον της κοινωνικής αδικίας, με αποτέλεσμα να γίνει έρνος και να συγκεντρωθεί ένα σεβαστό ποσό γι' αυτόν τον φτωχό υπάλληλο, με τα τόσα παιδιά και με τα τόσα πολλά χρέη.

— Εφυγαν και οι τρεις την ίδια μέρα από το νοσοκομείο και η αδελφή Αυγούστα τους αποχαιρέτισε συγκινημένη.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Φθινόπωρον

Φθινόπωρον άφικετο δι' ό, άλλοι! και πάλιν νοιώθω δεινόν συγκίνησιν και σύγχυσιν μεγάλην καθ' όσον λίαν προσεχώς και βράδιον η βάττον απόλλυμι ό φουκαρέυς σωρείαν θεωμάτων. Δέν θα όρω, μετ' ου πολυ, τούτέστιν εις τας ρύμας τας ακαλύπτους των Διδών υπερτριχώδεις κνήμας κι' έννεα μήνας συναπτούς θα κάμω, ω γυναι! να ιδω έν μανίκιον 'Αθίδος ζαπονέ. Δέν θα όρω εις τας όδους τας Διδας τας εξώμους δι' άς και μόνον δύναμαι συγγράφαι στίχων τόμους ουδέ θα βλέπω καθ' όδον πληθύν ζευθρατωμάτων έννεκεν των φουστανίων των παραπετασμάτων. Θα καλυφθώσιν άπαντα τούτέστιν εξ άπινης κάμω ό μέγας Δόν - Ζουάν και μέγιστος ταχύνης δέν θα θεωμαι ουδένος θεαμένου λαυρώδους εκτός, ω Ζεφ, της φύσεως της σαόδρα (συννεφώδους).

Τοιαυτα έλεγον προχθές μετ' ιδών (σαφών) κραυγάζων: —Τό φθινόπωρον άφικετο, (ώμενα) και των βροχάδων έννεκεν και των πολ- (ών νεφών) θα ωσιν, φεϋ, τα θήλα καλώς ένδε- (δυμένα)

Βροχαί θα πίπτουν! έκραζον κι' άλλοι (και τρεις άλλοι). Μά πριν έκασάσουν άι βροχαί και πριν (φορέσω κάπα, έπεσεν εις την κάραν μου μ' εύχέρεια (πολλή) ή καρπαζέα σύννεφο και κρουνηδόν (ή φανα!...)

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Όταν έφυγαν οι δυο κοπέλλες, πρθε ή σειρά του Στέφανου Περωλ.

Αυτόν δέν είχε σκοπό να τον αποχαιρέτηση η αδελφή, ύστερα όμως μετάνοιωσε και τον περιμένε με κάποια ταραχή.

Όταν τον είδε, του είπε γλυκά:

— Φεύγεις λοιπόν; Είστε τώρα έντελώς καλά, καθώς βλέπω.

— Δόξα σοι ό Θεός! Σ' εύχαριστώ για όλα, Λουκία...

Η αδελφή χλώμιασε ξαφνικά.

— Είμαι η αδελφή Αυγούστα από εδώ και είκοσι χρόνια, ψιθύρισε.

— Ναι, τό ξέρω. Μά είσαι και ή Λουκία. Σ' αναγνώρισα άμέσως, μά δέν μπορούσα να σου τό πω, γιατί δε μ' άφηναν καθόλου μόνο μαζί σου.

— Στέφανε! Ικέτευσε με τρεμουλιαστή φωνή η αδελφή Αυγούστα.

— Μην κάνεις έτσι, μη φοβάσαι. Ήρθα για να σ' ευχαριστήσω όπως όλοι οι άλλοι...

— Σου εύχομαι καλή τύχη, Στέφανε, του είπε απλά. Τώρα όλα διορθώθηκαν.

— Ναι, εύτυχώς, Λουκία, πρόσθεσε, τα θυμάμαι όλα. Εγώ σ' άγαπούσα, μά κάποια μέρα προτίμησα μιαν άλλη, που δε θυμάμαι πια ούτε τ' όνομά της και σ' παράτησα. Κάποτε έμεις οι άντρες κάνουμε κάτι τέτοιες, φοβερές άνοησίες, όταν είμαστε νέοι.

Η αδελφή Αυγούστα τον άκουσε άκίνητη. —Επειτα, του είπε σιγα:

— Τότε, δε σκεφτόμαστε τό γκάκι ή τό λουμινάλ, όπως τώρα. Είχαμε τό πατάμι του χωριού μας, στή διάθεσί μας. Δέν πιστεύω να τό ξέχασες;

— Όχι, Λουκία. Θυμάμαι καλά όταν σ' έθγαλαν απ' τα θόλα νερά του. Ήταν ή τελευταία φορά που σε είδα, αγαπημένη μου. Και έλπιζα από κεινη τή μέρα, που θέλησες ν' αυτοκτονήσες, πως θα σε ξανά-βλεπα...

— Αγορότερη κατάλαβα, είπε η αδελφή Αυγούστα, τό λόγο της αποπειρας μου. Σ' αγαπούσα πολυ, Στέφανε. —Επειτα, σιγα, ή πληγή γιατρεύτηκε. Και ό Θεός μουδείξε τό δρόμο μου. Είμαι εύχαριστική που τον διάλεξα. Και κάθε μέρα εξλιευνόμαι όλοένα για την άμαρτωλή ζωή μου...

Τώρα, η αδελφή είχε ένα ύφος επίσημο που έκανε τον Στέφανο να δειλιάσει. Δέν είχε πια μπροστά του τη Λουκία, την ώραία κόρη, πέλλα των είκοσι χρόνων, που του είχε κάποτε παραδοθεί, από έρωτα κι' όταν αυτός την παράτησε θέλησε να πεθάνη.

Είχε μπροστά του μιαν αδελφή, σχεδόν μιαν άγνωστη.

— Αντίο, αδελφή Αυγούστα, ψιθύρισε. Κατάλαβα κι' εγώ, μά ήταν πια άσρά. Η ζωή έχει πιότερη σημασία από τό θάνατο, γιατί είναι ένα καθόν και κανείς δέν πρέπει ν' άποφύγη τ' καθόντά του!...

Η αδελφή Αυγούστα χαμογέλασε ικανοποιημένη. Αυτή τη φορά θα την έλεγε, τό ίδιο βράδυ στον Ροζιέ. Κι' αυτός θα την έγραφε στή μικρή επαρχιακή εφημερίδα.

Ήταν μία σοφή συμβουλή, βγαλμένη από μια πείρα πονεμένη...

ΚΛΩΤ ΡΕΝΙΕ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντικο ρεπορτάζ

Γνωστό κέντρο της όδου Βουκουρεστίου, που γνώρισε ως μιούζικ χάλ τις μεγαλύτερες δόξες μαζί με τό «Μαξιμ» άφου από εκεί έπέρασαν τα μεγαλύτερα άστέρια του είδους, όπως ή Ζοζεφίνα Μπαίκερ, ό Γκεταρρύ, ή Ζάρα Λεάντερ κ.ά. μετατρέπεται τώρα σε θέατρο.

Με τετρακόσια πολυτελέστατα καθίσματα, που θα τοποθετηθούν άμφιθεατρικά, θα παρουσιάσει ένα αξιόλογο συγκρότημα πρόζας. Η πίστα θα χρησιμοποιηθή ως σκηνή.

Μεγάλη έκπληξη για τους 'Αθηναίους ήταν τό τόσο αλφινιδαστική άφιξη του Μωρίς Σεβαλιέ στην 'Αθήνα.

— Όπως είναι γνωστό, ό μεγάλος «γόνος» του παρισινού μιούζικ χάλ, που εξακολουθεί να κατέχει πάντα τό σκήπτρο, παρά τα χρονάκια του, έκαμε μιαν μοναδική εμφάνισι στον «Ναυτικό Όμιλο».

Ο Σεβαλιέ έφτασε έντελώς ξαφνικά, χωρίς βεστιάριο και χωρίς τό «κλασικό» ψαθάκι του, χρειάστηκε δε να γίνουν επίμονες αναζητήσεις για να βρεθή ένα ψαθάκι σ' ένα σπiti του Πειραιώς.

Ο άγέραςτος καλλιτέχνης —έχει υπερβή τα 60— έκτός από τό τραγουδι του, έχορεψε κλακέττες κι' ένα ανατολίτικο χορό, πός μεγαλή έκπληξιν όλων των παρευρεθέντων.

Η κωμωδία του κ. Δ. Ψαθά «Μικροί φαρισαίοι» πραγματοποίησε έφέτος τό μεγαλύτερο εισπρακτικό ρεκόρ, από όλα τα έργα πρόζας. Παίζεται επί τρεις μήνες με «μέντια» 8 περίπου χιλιάδες. Παρόμοιο περίπου ρεκόρ είχε πραγματοποίησει πριν λίγα χρόνια και ή κωμωδία «Οι Γερμανοί ξαναρχονταί» τών κ.κ. Σακελλάριου-Γιαννακόπουλου.

Μετά τό συγκρότημα της Ντόρας Στρατού, ένα άλλο ελληνικό μπαλέτο της σχολής 'Ηρ. Σισμάνη θα κάνει αυτήν την έβδομαδα την εμφάνισι του στήν Θεσ νίκη.

Τό συγκρότημα αυτό θα παρουσιάσει μέσα στην έκδει σέ πέντε παραστάσεις, τό περίφημο χορόδραμα «Ζιζέλ», με την 'Ολγα Σισμάνη στον κύριο ρόλο.

Η άδυναμία των 'Αθηναίων στή λαϊκή μουσική εκδηλώθηκε για μιαν άκόμα φορά στήν τιμητική της 'Ισπα Περέρα, που δόθηκε στον «Κήπο του Μουσείου».

Την μεγαλύτερη έπιτυχία, από τό πολλά νούμερα που παρήλασαν, είχε τό συγκρότημα Καπλάν με την Μαίρη Λίντα.

Ο γνωστός 'Ελληνας χορευτής Μοσχόπουλος και ή παρτενάρια του Τάνια, που θεωρούνται σήμερα ένα από τα πιο αξιόλογα ζευγάρια σέ ακροβατικό στυλ, έκαμαν τελευταία την εμφάνισι τους, στή «Τσαίνα Βαριετέ» της Κοπεγχάγης, που θεωρείται ως τό πρώτο στήν κατηγορία αυτή σέ όλη την Ευρώπη.

Ο 'Ο βασιλιάς του ταγκό» Έντουάρντο Μπιάνκο, που βρίσκεται τώρα για τέταρτη φορά στήν 'Αθήνα, έχει προσαρμοσθή στήν μοντέρνα μουσική και λανσάρει ένα μιούζικι-βούγκι, που έγραψε τα τελευταία χρόνια.

Χαρακτηριστικό είναι τό ότι ό Μπιάνκο, παρά την ηλικία του, κατορθώνει να στέκεται τόσο καλά, χωρίς στή νει να στέκεται τόσο. Μαγειρεύει δε πάντα διάπαια που κάνει. Μαγειρεύει και δέν τρώ-μόνος του τό λιτό του γεύμα και δέν τρώγει ποτέ κρέας!

Η γνωστή ντιζέζ Τούλα Λαμάρ που εργάζεται τώρα στή Λουτράκι, πραγματοποίησε με τό αυτοκίνητό της ένα αξιόλογο ρεκόρ: 'Εκώλυσε την άποστασι, από την 'Αθήνα ως τό Λουτράκι σέ μιαν ώρα και δέκα λεπτά!...

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΜΕΧΡΙΣ ένός σημείου τα πράγματα πηγαίνανε καλά. Άπόγεμα ήταν. Και ή κ. Φανουρίου είχε επισκέψει. Μιαν φίλη της στενή — ή κ. Παλαμίδα — βρίσκότανε στή σπiti της μαζί με τον σύζυγό της τόν κ. Παλαμίδα και καθόντουσαν ήσυχα ήσυχα στή βεράντα. Δροσιζόντουσαν, πίναν τ' αναψυκτικά τους και ή εύφραδέστατη κ. Παλαμίδα έλεγε τις έντυπώσεις της απ' τό Παρίσι.

Η κυρία αυτή ήταν μιαν κυρία ώριμη, ψηλή, ξερακιανή κι' όσες χάρες της στέργσε ό καλός Θεός τις άναπλήρωσε με άλλη τόση... γλώσσα. Είχε μιαν μύτη μακρουλή και λίγο γαιψή, λαϊμό μακρύ, πόδια παχουλά και ύφος μεγάλης κοσμικής κυρίας, όπου βάραινε τώρα που γύρισε απ' τό Παρίσι κι' ένας άέρας έντονου κοσμοπολιτισμού. Στό Παρίσι είχε ταξιδέψει με την εύκαιρία μιαν φτηνής έκδρομής κι' έμεινε έκθαμβη — μαζί με τον σύζυγό της — σέ τέτοιο σημείο ώστε τώρα που γύρισε στή φτωχή 'Αθήνα δέν την χωρούσε ό τόπος. Τό στόμα της δέν σταματούσε να έκθειάζη τις ώμορφίες του Παρισίου και κάθε τόσο έκανε συγκρίσεις με την 'Αθήνα σ' ένα ύφος κοροϊδευτικό και πολλές φορές σαρκαστικό, που κατέληγε στή ρεφραίν:

— Άχ, Παρίσι, Παρίσι! Άλλο να τ' άκούτε και άλλο να τό βλέπετε!

Γύρω της ό κύκλος των κυριών και των κυρίων — που αύξησε με νέες επισκέψεις — άκούε μ' ένδιαφέρον την εύφραδέστατη γλώσσα της κ. Παλαμίδα που είχε τον λόγο και φυσικά — σαν νεοφερμένη που ήταν απ' την πόλη του φωτός — άποτελού-

σε τό κέντρο του ένδιαφέροντος της συντροφιάς. Κι' αν συνέβαινε για μιαν στιγμή να ξεστράτιση ή κουδέντα απ' τό Παρίσι ή εύγλωττη κυρία άρπαζε κάποια εύκαιρία για να ξαναφέρει τη συζήτηση. Σερβίριζαν, έξαφνα, καφέ; Η κ. Παλαμίδα έλεγε:

— Θυμάσαι, Γιάννη, τον γαλλικό καφέ, που ήπιαμε στή Παρίσι;

— Αν συνέβαινε να μιλήσης για τό ζέστη της 'Αθήνας ή κ. Παλαμίδα έλεγε:

— Θυμάσαι, Γιάννη, τη ζέστη που έκανε στή Παρίσι;

— Αν συνέβαινε να μιλήσουν για ύφασματα ή κ. Παλαμίδα έλεγε:

— Θυμάσαι Γιάννη τα ύφασματα που είδαμε στή Παρίσι;

— Αν συνέβαινε να μιλήσει για τους δρόμους που άνοίγανε και πλατύνανε στήν 'Αθήνα ή κ. Παλαμίδα έλεγε:

— Θυμάσαι Γιάννη τα 'Ηλύσια Πεδία; 'Επτά μέρες ακριβώς είχε μείνει στή Παρίσι ή κ. Παλαμίδα (όσο κράτησε ή φτηνή έκείνη έκδρομή) και κόντευε να πρήξη τον κόσμο με τις ώμορφίες, την γοητεία, την γραφικότητα, την ευγένεια, τον πολιτισμό του Παρισίου. Κι' ό άντρας της, ό βαρύγδουπος κ. Παλαμίδας τότε συμφωνούσε άπολύτως, τότε χασιμουριόταν και τότε συνάδευε τη γυναίκα του στή ρεφραίν του θαυμασμού:

— Άχ Παρίσι, Παρίσι! Άλλο να τ' άκούτε κι' άλλο να τό βλέπετε!...

Δυό ώρες κρατούσε ή κουδέντα αυτή, τα άλλα μέλη της συντροφιάς είχαν πρηστή

Έντυπώσεις από τό Παρίσι

για καλά και πηγαίναν να σκάσουν κι' όμως ή κ. Παλαμίδα δέν έννοούσε ν' αλλάξη τη συζήτηση, ν' άφήσει και κανέναν άλλον να μιλήσ γι' άλλο θέμα...

— Όπου άπάνω εκεί χτυπά τό κουδούνι κι' εμφανίζεται μιαν άλλη κυρία — νέες επισκέψεις — ή κ. Ξανθίππη ή δυναμική, με τον σύζυγό της τόν κ. Ίερεμιά:

— Ω καλώς τους! Ω καλώς τους! τους καλοδέχτηκε ή οικοδέσποινα.

Και μπήκε στήν συντροφιά ή νεοφερμένη ζωνηρό πάντα, αναψοκοκκινισμένη και νευριασμένη από κάποιο καυγά, που είχε κάνει στή Λεωφορεία.

— Μά τί συνέβη κ. Ξανθίππη; ρώτησαν οι άλλες κυρίες.

— Τό και τό!

Ξανθίππη, λοξοκύτταξε την άγνωστη κυρία — που της την είχαν συστήσει πρό όλίγου — αλλά ξεροκατάπιε και έδωσε τόπο της όργης. Άλλά ή κ. Παλαμίδα δέν μπορούσε ν' άνεχθή την πρωτοβουλία της κουδέντας που πήρε ή νεοφερμένη και προσπά-θουσε κάθε τόσο να την ξαναφέρει στή Παρίσι και κάθε φορά διέκοπτε — ποίαν; — την κ. Ξανθίππη για να ξαναφέρει την κουδέντα στή ταξίδι της, στις έντυπώσεις της και στήν περιγραφή των θαυμασίων πραγμάτων που είδε στή Παρίσι.

— 'Ε, Γιαννάκη; Θυμάσαι τό μετρό; Τί θαύμα, τί άριστοσύνη! είναι τα ύπογεια τράινα του Παρισίου!

Μιαν ξεροκατάπιε, δυό ξεροκατάπιε ή κ. Ξανθίππη, τρεις ξεροκατάπιε, αλλά τό πράγμα παραγινόταν. Κι' όταν ή κ. Παλαμίδα ξαναπήρε την πρωτοβουλία της κουδέντας κι' άρχισε να μιλά πάλι άφ' ύψηλου για την ψωροαθήνα, έπαιξαν και τα δυό μάτια της κυρίας Ξανθίππης και είπτε:

— Σάν να μάς τα παραλέτε, κυρία μου! Η άλλη πήρε ύφος:

— Πήγατε στή Παρίσι;

— Όχι, δέν πήγα.

— 'Α, γι' αυτό μιλάτε έτσι. Πηγαίνετε! Πηγαίνετε και τα λέμε.

— Άναψε ή κ. Ξανθίππη:

— 'Εσείς πήγατε;

Χαμογέλασε με συγκατάβασι ή άλλη:

— Μά, φυσικά, πήγα.

— Πότε πήγατε;

— Τώρα τελευταία. Μόλις χτες επιστρέψαμε απ' τό Παρίσι με τον άντρα μου.

— Και πόσες μέρες μείνατε;

— 'Επτά δόκλιπρες μέρες!

Και τότε ή κυρία Ξανθίππη άνοιξε την γλωσσάρα της:

— 'Επτά μέρες! Μωρέ, χαρά στή πρᾶμ-

μα! 'Ε, μά δέν τα χωνεύω κάτι τέτοια! Μείνατε έπτά μέρες στή Παρίσι και μάς πρήξετε τόση ώρα με όσα καταπληκτικά είδατε και μόλις πια καταδέχεστε την 'Αθήνα; Σάν δέν ντρεπόμαστε, λέω γώ! Σάν δέν ντρεπόμαστε!

— Έγινε σωστή στή συντροφιά. Πήρε τό λόγο ό κ. Ίερεμιάς:

— Μά, Ξανθίππη!...

— 'Ασε με κι' εσύ! 'Α, μά δά! συνέχισε πιο έξαγριωμένη ή μαχητική μας ήρωίδα. Πάνε τρεις μέρες στή έκωτερικη με τρεις και πηνήγνα και μάς γυρνάμε με τη μύτη στή ούράνια και δέν τις χωράει πια ό τόπος μας! Ξιππασιά, άνοησία και σαχλαμάρα!...

Τέτοια προσβολή δέν μπορούσε, βέβαια, να την άνεχθή ή άλλη:

— Πολυ ευγενής είστε, κυρία μου...

— Όχι, είσαι ευγενής εσύ! Βρέ, δέ μάς παρατάς! Βλακείες και άνοησίες! Δέν μπορείς πια να τις άκούω!...

— Έξαλλη ή κ. Παλαμίδα, κατακόκκινη, σηκώθηκε να φύγη.

— Όρεβούάρ! είπτε.

— Καλό ταξίδι, σφύριξε με κακεντρέχεια ή κ. Ξανθίππη. Πού πάτε; Στό Παρίσι;

— Τόν κακό σας τόν καιρό!

— Και τόν ψυχρό σας!

Κι' έτσι ή συγκέντρωσι έκείνη, που είχε άρchiσει τόσο ώραία, διαλύθηκε κακήν κακώς, χάρις στή μαχητικό δαιμόνιο της κ. Ξανθίππης, της δυναμικής, που δέν χαρίζει κάστανα.

— Καλό ταξίδι, σφύριξε με κακεντρέχεια ή κ. Ξανθίππη. Πού πάτε; Στό Παρίσι;

Και ή κ. Ξανθίππη διηγήθηκε κάποιο έπεισόδιο σχετικό με την αγένεια των εισπρακτόρων. Πεταχτηκε τότε ή κ. Παλαμίδα: — Στό Παρίσι οι εισπρακτορες είναι ευγενέστατοι!

Προχώρησε ή κ. Ξανθίππη στήν στάσι που πήρε ό αστυφύλακας. Διέκοψε πάλι ή κ. Παλαμίδα:

— Ό, να δήτε στή Παρίσι πώς είναι οι αστυφύλακες!

Προχώρησε ή κ. Ξανθίππη στήν περιγραφή του Λεωφορείου, διέκοψε πάλι ή κ. Παλαμίδα:

— Στό Παρίσι είναι θαύμα τα Λεωφορεία!

Τη τρίτη φορά έπαιξε τό μάτι της κ.

ΔΗΜ. ΨΑΘ.

Μεγάλες ούρες σχηματίζονται κάθε Σαββατόβραδο έξω από τα ντάνσιγκ. Γιά τους τελευταίους της ούρας, δεν υπάρχει καμμία βεβαιότητα, ότι θα καταφέρουν να μπουν...

ΤΑ ΑΓΓΛΙΚΑ ΝΤΑΝΣΙΓΚ ΕΪΝΕ Ο ΠΡΟΔΑΛΑΜΟΣ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

Στις άπεραντες αίθουσές τους χωρούν
1.000 ζευγάρια!...

«Χωρίς τις χορευτικές μας αίθουσες θα είχαν δημιουργηθεί πολύ λιγότερες οικογένειες και ο πληθυσμός της Αγγλίας θα ήταν μικρότερος», έγραψε τελευταία, σε μία σοβαρή έφημεριδα του Λονδίνου, μία εξίσου σοβαρή Άγγλιδα κυρία.

Ο Ισχυρισμός αυτός, όσο κι' αν φαίνεται, είναι ωστόσο απόλυτα σωστός και η σοβαρή λαϊκή δεν είχε την παραμικρή πρόθεση να παραδοξολογήσει, όταν τον διατύπωνε.

Οι περισσότεροι γάμοι στην Αγγλία έχουν την αρχή τους στις νυμφιμίες, που γίνονται στις διάφορες χορευτικές αίθουσες. Στις αγγλικές μεγαλοπόλεις, όπου δεν υπάρχουν ούτε καφενεία, ούτε ζαχαροπλαστεία, ούτε δημαιοεκκλησιαστικές ούτε εϊδους... (ή νέα) ζητεί να συνάψουν γυναιμία...) — πράγμα συνθηκοτάτο στις χώρες της ηπειρωτικής Ευρώπης — δεν υπάρχει για τη νεολαία άλλος τόπος συνάντησης και άλλη ευκαιρία γνωριμίας με εκπροσώπους του αντίθετου φύλου από το ντάνσιγκ.

Οι νέοι ξέρουν καλά πως δεν θα μπορούσαν ποτέ να γνωσιασουν στο δρόμο μίαν άγνωστη κοπέλλα και να της μιλήσουν, όπως θα έκαναν στο Παρίσι, στο Βερολίνο ή στη Βιέννη. Γιά ν' αποκτήσουν μία νέα γνωριμία, πρέπει οπωσδήποτε να βρεθεί κάποιος να τους την συστήσει.

Στα ντάνσιγκ, όμως, η τυπικότητα αυτή καταργείται. Μπορείτε να ζητήσετε σε χορό οποιαδήποτε νέα και να την κρατήσετε στην αγκαλιά σας για όση ώρα παίξει η ορχήστρα, χωρίς αυτό να θεωρηθεί ως προσβολή για τα χρίστα ή ως παραβίαση των τυπικών κανόνων της καλής συμπεριφοράς.

Τα αγγλικά ντάνσιγκ, που αποτελούν την μοναδική διέξοδο διαφυγής για τη νεολαία από το βάσανο της μοναξιάς, δεν έχουν την παραμικρή ομοιότητα με τα ευρωπαϊκά χορευτικά κέντρα.

Δεν υπάρχει ούτε ο υποβλητικός φωτισμός, ούτε τα χαμηλά ταβάνια, ούτε ο περιωρισμένος χώρος, που δημιουργούν την ερωτική ατμόσφαιρα — θεωρούμενη ως απαραίτητη προϋπόθεση, για να αισθανθεί κανείς το

χορό σαν πραγματική απόλαυση...

Στα ντάνσιγκ του Λονδίνου, ένας κάτοικος της ηπειρωτικής Ευρώπης, που θα τα έπικεπτόταν για πρώτη φορά, δεν θα δοκίμαζε άλλο αίσθημα, μετά την πρώτη έκπληξη, από άπεραντη άνια.

Στον τεράστιο χώρο τους, στροβιλίζονται πολλές εκατοντάδες ζευγάρια, κάτω από ένα εκτυφλωτικό φως, που κάθε τί άλλο εμπνέει παρά την περιπάθεια. Είναι δλοι ντυμένοι με τα άπλωτα ρούχα της δουλειάς — νεαροί υπάλληλοι και εργάτες, δακτυλογράφοι και πωλητές, σε καταστήματα, που πληθαίνουν κατευθείαν στο ντάνσιγκ από το γραφείο, στο μαγαζί ή το εργοστάσιο που δουλεύουν όλη την ημέρα.

Τα μεγαλύτερα από τα ντάνσιγκ του Λονδίνου περιλαμβάνουν χώρο για δύο χιλιάδες άτομα — και ο αριθμός αυτός συμπληρώνεται σχεδόν κάθε βράδυ. Τα Σαββατόβραδα, που η κίνηση είναι ακόμη μεγαλύτερη, η πελατεία κάνει υπομονετικά ούρα έξω από το κέντρο, περιμένοντας την ώρα που αυτό θ' ανοίξει τις πύλες του. Όσοι έχουν άργήσει να φτάσουν και βρίσκονται στο τέλος της ούρας, έχουν πολύ λίγες ελπίδες να μπουν μέσα.

Οι τυχεροί, που προλάβαν, απολαμβάνουν τώρα την αμύθητη ευχαρίστηση να χορεύουν μαζί με άλλους 999 ζευγάρια. Στην αίθουσα, για εξοικονόμηση χώρου, δεν υπάρχουν παρά ελάχιστα καρέκλες και άκονη, πιο ελάχιστα τραπέζια. Όμως όσοι κουρασθούν από την όρθια στάση και το χορό, μπορούν να αποσυρθούν, όση ώρα θέλουν, στα «σπαρέ».

Τα «σπαρέ» αυτά δεν έχουν επίσης την παραμικρή σχέση με εκείνα, στα οποία ένας έχει συνήθειο η ευρωπαϊκή ορολογία, Άποτελονται από αλληπάλληλες σειρές καναπέδων, όχι υπερβολικά αναπαυτικών, με

χωρίσματα μεταξύ τους, σε τρόπο ώστε κάθε χωρίσμα να παίρνει από ένα ζευγάρι.

Τα ζευγάρια βρίσκονται έτσι παρατεταγμένα σαν στρατιώτες, το ένα πλάι στο άλλο. Το ακρότατο δε σημείο, που μπορούν να ωθήσουν οι καθαλιέροι την τόλη τους, είναι να άγκαλιάσουν διακριτικά την έκλεκτή τους και εκείνη να άκουμπησει το κεφάλι της στον ώμο τους. Και αυτό, όμως, σπάνια συμβαίνει. Το συνήθετερο είναι να καθωνται πλάι — πλάι, να κεντρίσουν και να κουβεντιάσουν για τόν καιρό...

Πολύ σπάνια θα τους άκούσετε να γελάνε και ποτέ δεν θα τους όπτε να πίνουν.

Τα ποτά, που διαθέτει το ντάνσιγκ δεν σερβίρονται στα σπαρέ ή στα τραπέζια της αίθουσας, αλλά πρέπει να τα ζητήσει κανείς από το μπάρ και να τα πιη επί τόπου.

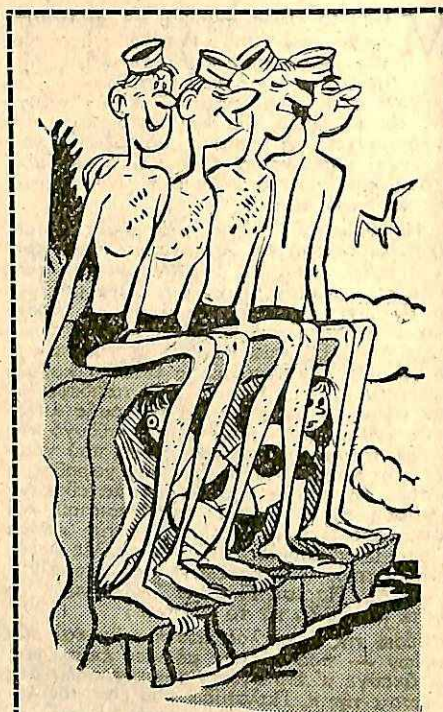
Εκεί, μπορεί να πιη όσα θέλη, με τη βεβαιότητα πως άποκλείεται να μεθύσει. Γιατί το βασικό «ποτό» που προσφέρεται, είναι... τσάι με γάλα, και το μόνο, που έχει μία άμυδρή σχέση με τα οινόπνευματώδη, είναι μία πορτοκαλάδα, στην όποια ό υπάρχουν προσθέτει, με εξαιρετική φειδώ, λίγες σταγόνες τζίν.

Όστόσο, παρ' όλη την άγνότητα των ποτών, η ουριτανική διέθυνση του ντάνσιγκ, άπαγορεύει άστρόφρατα... τη λήψη φωτογραφιών από το μπάρ, την ώρα που οι πελάτες πίνουν το τσάι ή την πορτοκαλάδα τους, γιατί αυτό θα μπορούσε, κατά την άντιλήψη τους, να τραυματίσει θανάσιμα την υπόληψη του τρου.

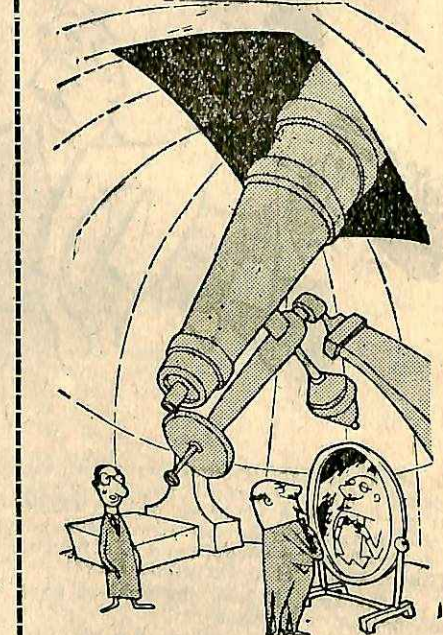
Ενας από τους λόγους της υπερβολικής αυτής άστρόφρατος, είναι πως οι χορευτικές αίθουσες συχνά ζονται άποκλειστικά σχεδόν από νέους 17 ως 24 έτών και σπανίως ά ά συναντήσετε μεγαλύτερες ηλικίας. Η διέθυνση λοιπόν, φάταται — και όχι άδικα — πως — πως αν προσέφερε άσάδικο και τζίν στη νεαρή πελατεία της, η σεμνή αυτή συνκέντρωση θα κινδύνευε να μεταβληθεί σε βασικό όρνιο! Και οι Άγγλοι άκόμη και πενήντα χρόνια μετά τον θάνατο της ενάρετης βασίλισσας Βικτωρίας, δεν έχουν καμμία διάθεση να μιμηθούν τους Ρωμύλους στον τρόπο που διασκεδάζαν!

Όστόσο, η άνισρη αυτή — κατά τα ευρωπαϊκά, έννοείται κοιτηρία — (διδασκεία) έχει και τις καλές της πλευρές: Πρώτ' άπ' όλα είναι άξαιρετικά φτηνή και προσιτή, έτοι, στους νέους όλων των κοινωνικών στρωμάτων. Τα εϊσιτήρια στοιχίζει μόνο 6 σελίνια και στις τιμές του ύπαρ δεν ύπάρχει καμμία έπιόδουση. Η όρχήστρα είναι πάντα έξαίρετη και συμμετέχουν οι καλύτεροι σολίστ τζάζ του Ηνωμένου Βασιλείου, Άκόμη, για τις κοπέλλες που πγαίνονται στο ντάνσιγκ χωρίς συνοδό, ύπάρχει η βεβαιότητα πως δεν θα μείνουν άζηπτες σε μία καρέκλα. Το κάθε κέντρο διαθέτει 14 έπαγγελματίες χορευτές, που η δουλειά τους είναι να άπασχολούν, όταν δεν ύπάρχει άλλος πρόθυμος καθάλιέρος τις... όρφανές ντάμες!

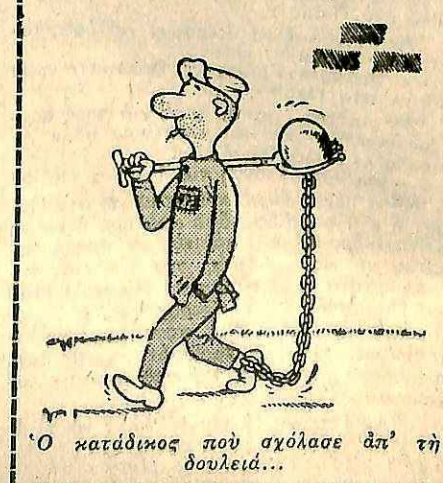
Όμως, άπ' όλα αυτά τα πλεονεκτήματα, το σημαντικότερο παραμένει εκείνο που άναφέραμε στην αρχή: Ότι τα αγγλικά ντάνσιγκ είναι ό προδάλαμος του ύμεναίου!

— 'Αμάν, Πίτσα μου, χαθήκαμε! Μας...έγκλωβισαν!... (Τού 'Αρχέλαου)

— Θα το γνωρίσουμε σήμερα στην Αφροδίτη, κύριε καθηγητά!...

Ο κατάδικος που σχόλασε άπ' τη δουλειά...

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑΤΑ ΣΤΟ ΚΥΝΗΓΙ

Άνέκδοτα από τη ζωή των Άθηναίων νεμρώδ

Τα χοντρά σκάγια του πήραν τα πόδια και του τα τσάκισαν...

Ενα άπό τα πιο ευχάριστα σπορ είναι, βέβαια, το κυνήγι. Όστόσο, μόλις πιάσει κανείς ένα δίκαννο και βηί στο λόγγο, γίνεται άλλος άνθρωπος!... Ξεχνάει τα πάντα! Κι' άφοσιώνεται τόσο πολύ στην ανακάλυψη του θηράματος, που μπορεί να περπατάει πέντε και δέκα ώρες χωρίς να καταλάβει, ότι κουράστηκε. Υπάρχουν άνθρωποι που σηκώθηκαν άρρωστοι άπο το κρεβάτι, για να πάνε να κυνηγήσουν!...

Ενας τέτοιος κυνηγός ήταν ο Μαργαρίτης. Πολύ μεγάλος στα χρόνια, δεν έβγαине συχνά άπο το σπίτι του. Όστόσο, μόλις άρχιζε το κυνήγι, μεταμορφωνόταν! Γινόταν παλληκαράκι! Τίποτε δεν μπορούσε να τον έμποδισή άπό του να πάρη το τουφέκι του και το σκυλί του και να τραβήξει να στήση καρτέρι στα περάσματα των πουλιών. Ήταν δέ πασίγνωστος στο «Καφεείο των Κυνηγών», στο Σούνιο.

Μία μέρα, όμως, οι σύντροφόι του τον βρήκαν έξαντλημένο στην πλαγιά του βουνού. Έκαναν φορεία τα τουφέκια τους και τα σασκάκια τους και τον μετέφεραν κοντά στη δημοσία. Έπειτα, μ' ένα άυτοκίνητο, τον πήγαν στο σπίτι του.

Ο Μαργαρίτης, ο σμυσιμένος κυνηγός της Άττικής, πέθανε ύστερ' άπό λίγες μέρες. Πέθανε ευχαριστήμενος, που κυνηγούσε μέχρι την τελευταία στιγμή της ζωής του...

Εκεί, στο «Καφεείο των Κυνηγών», μάθαμε άπό τον ιδιοκτήτη του, ότι την πρώτη τουφεκία, στο άνοιγμα της κυνηγετικής «σαιζόν», την ρίχνει πάντα ο δικοκτηής της Γενικής Άσφαλείας, ο άστυνομικός διευθυντής κ. Θ. Ρακίτζης, που είναι μαϊωδής κυνηγός.

Κάθε κυνηγός έχει πλήθος άπό σπαρταριστά ανέκδοτα και ιστορίες. Έχει όμως και τα παθήματά του, τις έκπληκτικές περιπέτειές του που μοιάζουν με... παραμύθια! Στο κυνήγι συμβαίνουν, άλήθεια, τα πιο παράξενα δυστυχήματα, όπως το άκόλουθο, που έστοίχισε, όπως άναφεραν, τη ζωή στον άέξαστο συσταγματάρχη Διαλέτη, στη θέσι Καραούλι, εκεί που είχε, τα παλιά χρόνια, το καραούλι του, ο λήσταρχος Νταβέλης, κοντά στο δρόμο των Θηρών, προς την Κάζα.

Ο Διαλέτης είχε τη μανία να κυνηγά άλεποδές. Ήταν ό άσπονδος έχθρός τους. Ήξερε να βρίσκει τις φωλές τους και να τις ξετρυπώνει. Ή άλεπού, παμπόνηρη όπως είναι, φροντίζει να έχει πάντα ή φωλή της δού εξόδους! Μόλις πιάς να την πιάσει άπό τη μιά, πετάγεται άπό την άλλη και ξεφύγει...

Ο Διαλέτης εύρισκε αυτές τις τρύπες, βούλωνε τη μιά, έβαζε κατόπιν θειάφι και κάπνιζε τη φωλή. Ή άλεπού, ζαλισμένη άπό τον καπνό, πεταγόταν να ξεφύγει. Κι' ο κυνηγός τότε έκανε τη δουλειά του.

Μία μέρα όμως, ο Διαλέτης βρέθηκε νεκρός κοντά σε μία τέτοια τρύπα. Είχε σκοτωθεί με τον πιο περίεργο τρόπο. Το μαχαίρι που είχε πάντα στη ζώνη του, καθώς έσκυψε άπότομα να δουλώσει την τρύπα της άλεπούς, καρφώθηκε βαθειά μέσα στην κοιλιά του!...

Ενας άλλος κυνηγός, ο Γ. Μουζιάκος, πριν λίγα χρόνια, έκοψε τα πόδια του με το τουφέκι του!... Το είχε σπρίζει όρθιο σε μία ξερολιθιά κι' είχε ξεπλώσει για να ξεκουραστή. Φύσηξε όμως άγέρας κι' έρριξε καταγής το τουφέκι, που έκτυρσοκρότησε. Και τα χοντρά σκάγια, πήραν τα πόδια του κυνηγού και του τα τσάκισαν!

Επ' άνω: Το τουφέκι έγειρε πολύ προς τα πίσω, έκτυρσοκρότησε και χτύπησε κατάστηθα το φίλο του. Σ' τη μέση: Τ' όπλο χτύπησε με τον υποκόπανο καταγής κι' έκτυρσοκρότησε... Κ' άνω: Χτυπάν το πουλί άσε χαμηλά κι' άν βρίσκεται.

Επίσης παράξενο ήταν το δυστύχημα που συνέβη σ' έναν άλλο κυνηγό. Πήγαινε συντροφιά μ' ένα φίλο του να κυνηγήσει. Ο ένας προπορευόταν και ο άλλος άκολουθούσε. Είχαν κι' οι δύο κρεμασμένα τα τουφέκια τους στον ώμο και προχωρούσαν τραγουδώντας. Ξαφνικά, ο πρώτος θέλησε να περάσει ένα φράκτη και σκαρφάλωσε σ' αυτόν. Το τουφέκι του όμως έγειρε πολύ προς τα πίσω, έκτυρσοκρότησε και χτύπησε κατάστηθα το φίλο του, που τον άκολουθούσε. Και τον σκότωσε!... Το άτυχο θύμα λεγόταν Παπαγιώτης Μουζικάκος κι' ήταν 16 χρόνων!...

Μά τα τραγικά δυστυχήματα με τα κυνηγετικά τουφέκια, είναι πάρα πολλά. Πρό πάντων τα μικρά παιδιά μερικών κυνηγών, είναι τ' άβωα και τραγικά θύματα! Ένα τέτοιο θύμα ήταν κι' ο Άνδρέας Τουρλουμούσης. Ο πατέρας του τον έστειλε στο σπίτι να του φέρη το τουφέκι για να πάνε να σκοτώσουν όρντκια. Ο μικρός θέλησε, λοιπόν, να ξεκρεμάσει το τουφέκι άπό τον τοίχο. Το όπλο όμως γλύστρησε άπό τα χέρια του, χτύπησε δυνατά με τον υποκόπανο κατά γής κι' έκτυρσοκρότησε.

Τα σκάγια βρήκαν το παιδί και το άφησαν στον τόπο!...

Άλλο τραγικό δυστύχημα συνέβη στο Σούνιο. Κάτω άπό ένα πεύκο βρέθηκε σκοτωμένος ένας κυνηγός. Δίπλα δέ ήταν άδειο το τουφέκι του.

Στην αρχή, όλοι νόμισαν, ότι είχε πέσει θύμα έγκληματος. Μά άπό την άυτοψία που έγινε, διαπιστώθηκαν οι συνθήκες του τραγικού θανάτου του.

Ο κυνηγός αυτός είχε ξεπλώσει για να κοιμηθί κι' έβαλε δίπλα το τουφέκι του. Για να μη του το πάρη κανείς, το κρατούσε με το βάρος του σώματός του. Στον ύπνο του όμως μετακινήθηκε και πίασε τη σκανδάλη.

Το τουφέκι έκτυρσοκρότησε και τον σκότωσε!

Άπειρα επίσης είναι τα δυστυχήματα που προκαλούν κάθε τόσο οι άτζαμίδες κυνηγοί.

Αυτοί είναι πραγματικά κίνδυνος-θάνατος! Δεν βλέπουν τίποτ' άλλο, παρά μόνο το πουλί, που κυνηγούν και το χτυπάν όσο χαμηλά κι' άν βρίσκεται. Κι' όποιον πάρη ο Χάρος!...

Γι' αυτό πρέπει να φυλάγεται κανείς υπό κάτι τέτοιους κυνηγούς.

Άλλά κι' εκείνους άς τους φυλάη ή ύχη τους, γιατί είναι γνωστό, ότι, κατά την παροιμία, «πάντα στην σκανδάλη νός όπλου, ο διάβολος έχει χωμένη την ύρα του!...».

Σερενάτα στο Βόσπορο

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο σουλτάνος Μουσταφάς, για να εξουδετερώσει το κίνημα του Μπαϊρακτάρη, δι-ατάσσει το θείο εμπόιστόν του να σκοτώ-σουν τον θείο του σουλτάνο Σελήμ. Ο Μπαϊρακτάρης, όμως, που είναι κύριος της καταστάσεως, καθαιρεί τον Μουσταφά και ανακηρύσσει σουλτάνο τον Μαχμούτ. 'Α-θρόες εκτελέσεις συνοδεύουν αυτή τη μεταβολή. Μετά την αποκατάστασι της ηρεμίας ο Νετζίπ επισημαίνεται τη μη-τέρα του και μαθαίνει ότι ο θετός πατέ-ρας του 'Αλ' 'Οσμάν σκότωσε τον θείο της 'Αρμάνς Ιππότη Κένκοτ και άφηγε την ίδια. Για την πράξι του αυτή ο 'Αλ' 'Οσμάν έχει καταδικασθ σε θάνατο. Ο Νετζίπ τον επισκέπτεται στο φρούριο του Ρουμελι Χισάρ, όπου τον έχουν φυλα-κίσει.

6ον — Με περίμενες από πολλόν καιρό; φώναξε ο Νετζίπ με άνα-νέκτησι. 'Επιθυμούσες, λοιπόν, την παρουσίαν μου; — Μήπως δεν έπρεπε να την επιθυμώ; — 'Αλλά δεν καταλαβαίνεις ότι αν δεν λογοδοτούσες στη δικαιοσύνη, θα είχες να λογαριαστής μαζί μου; είπε ο Νετζίπ. — 'Ηταν, στ' αλήθεια, μεγάλο εγκλη-μα το ότι σκότωσα έναν άπιοστο! απάντη-σε ο 'Αλ' 'Οσμάν γελώντας.

— Και τί νέα τί την έκαμες; ρώτησε ο Νετζίπ. Την σκότωσε, λοιπόν, όπως και τον ιππότη;

— Ο γενίτσαρος σήκωσε τα μάτια του προς τον ουρανό. — Αυτό μόνο ο 'Αλλάχ κι' εγώ το ξέ-ρομε, απάντησε.

— Θά μου το πής! φώναξε ο Νετζίπ. τραντάζοντας τον από τον ώμο.

— Παιδί! είπε ο γενίτσαρος, κουνώντας το κεφάλι του. Μάθε, λοιπόν, ότι ούτε οι άπειλες, ούτε τα βασανιστήρια μπορούν να με κάμουν να φανερώσω αυτό το μυστι-κό. Μόνο αν θελήσω θα σου το πώ!

— 'Εμεινε για μερικές στιγμές σκεπτικός. — Αυτή η άπιστη σ' αγαπούσε, λοιπόν; ρώτησε σε λίγο.

— Μ' αγαπούσε και την ελάτρενα, α-πάντησε ο νέος. Τό ξέρεις ότι θάδινα και τη ζωή μου για να τη σώσω!

— Και τί την ήθελες; Φίλη σου; — Την 'Αρμάνς έρωμένη μου;... φώ-ναξε ο Νετζίπ με άγανάκτησι. Δεν κατα-λαβαίνεις, ότι βλαστημάς; 'Ηθελα να την κάμω νόμιμη σύζυγό μου!

— Ο 'Αλ' 'Οσμάν έφτυσε τρεις φορές στον κόρφο του.

— Να κάμης γυναίκα σου μια άπιστη! είπε. 'Ενας καλός Μουσουλμάνος δεν θα σκεφτόταν ποτέ τέτοιο πράγμα!... 'Αλλ' αρκετά συζητήσαμε γι' αυτό το ζήτημα! 'Ο θεός της δε λυπήθηκε το δικό μου αί-μα. Γιατί εγώ θάπρεπε να λυπηθώ το δι-κό του;

— 'Α, την σκότωσες, λοιπόν, άθλιε! φώ-ναξε ο Νετζίπ.

— Πίστεψε δι' θέλεις, απάντησε άτά-ραχος ο 'Αλ' 'Οσμάν.

— Τό μόνο που με κάνει να λυπάμαι, είναι ότι δεν μπορώ να σε σκοτώσω με τα 'δία μου τα χέρια! είπε ο Νετζίπ.

— Πάλι καλά που δεν έχασες πώς σε μεγάλωσα! απάντησε ο 'Αλ' 'Οσμάν. Και ξέρεις ποιος σε παρέδωσε στα χέρια μου;... Μπορώ να σου το πώ τώρα... 'Ο πασάς του Ρουστουκιού...

— 'Ο Μουσταφά Μπαϊρακτάρης;

— Ναί. 'Ηταν τότε σημαιοφόρος στο λόχο, όπου υπηρετούσα ως αρχιμάγειρος...

Δεν ξέρω πού σε είχε βρή... — Ο Νετζίπ καταλάβαινε τώρα γιατί ο πασάς του Ρουστουκιού τον είχε δεχτή με τόσο έγκαρδιότητα.

— Πρώτα-πρώτα, δεν ήταν άνηψιά του, απάντησε.

— 'Εστώ. Τί την έκαμες την 'Αρμάνς; — Την πήρα στο σπίτι μου.

— 'Αθλιε!

— Περίμενε να τελειώσω κι' έπειτα έ-χεις όλο τον καιρό να με βρίσης. Την πή-γα, λοιπόν, στο σπίτι μου. 'Εκει με περι-μενε μια γυναίκα, που δεν τη μισούσε λι-γώτερο από μένα...

— 'Η Γιλδίξη! φώναξε ο Νετζίπ.

— Τό μάντεμες, είπε ο 'Αλ' 'Οσμάν. Αυτή ήταν. Τη συνάντεσε μια δούλη που μιλούσε τη γλώσσα των γκιουρλιδών. Χά-ρις στη μεσολάβησί της, μπορέσαμε να συνεννοηθούμε με την 'Αρμάνς. 'Ακουσα πρώτα τα παράπονα και τις κατάρτες της. Κι' αν έδινα πιστί στα λόγια της, θάπρε-πε να φαντασθώ πως ήμουν ένα ανθρωπό-μορφο τέρας, έπειδή είχα εκτελέσει μια πράξι, που μου την υπαγόρευαν οι συνει-δησίς μου κι' η θρησκεία. Την άφησα, λοι-πόν, να ξεθυμάνει και κατόπιν της είπα, ότι για χατήρι δικό σου δεν θα τη σκότωνα, αλλά θα την έδινα σ' ένα δουλέμπορο που έφευγε εκείνη την ημέρα για την Περσία.

— 'Εκείνη μου απάντησε τότε: «Μήν κάμης μισητή την έκδική σου! 'Από την άτιμία, προτιμώ το θάνατο!». Λέγοντας αυτά, γο-νάτισε μπροστά μου και με δάκρυα στα μάτια, με παρακαλούσε να την σκοτώσω. Οί παρακλήσεις και τα δάκρυά της δεν μου έκαμαν εντύπωσι. Θυμόμουν την κόρη μου. «Με τον ίδιο τρόπο, σκεφτόμουν, κι' η 'Αϊ-σέ μου παρακαλούσε τον ιππότη. Κι' όμως, η καρδιά του δεν λύγισε. Γιατί, λοιπόν, θάπρεπε να λυγίση η δική μου;». Τρέμον-τας από όργη, την άρπαξα από το χέρι και της φώναξα: «Και το ότι σου χαρίζω τη ζωή, είναι πολύ! Σκέψου, λοιπόν, κι' ά-ποφάσισε: 'Η θ' ακολουθήσης το δουλέμ-πορο που φεύγει για την Περσία, ή θα πε-θάνης! 'Αλλο τίποτε δεν μπορεί να γί-νη!». «'Εχω πάρει την απόφασί μου! μου απάντησε, όρθωνότας το στήθος της Χί-τυπσέ με!». «Πέθανε, λοιπόν! φώναξε η γυ-ναίκα του Βαχέρ βέη, πλάνοντάς την από τα μαλλιά. Πήρε κατόπιν ένα μαχαίρι που βρισκόταν πάνω σ' ένα τραπέζι και έτοι-μάσθηκε να την χτυπήσιν μ' αυτό.

— Ο Νετζίπ, τρέμοντας από τη συγκίνησί του, σκέπασε με τα χέρια το πρόσωπό του.

— Και την άφησες να την σκοτώσιν, ά-θλιε; ρώτησε.

— Δεν τελείωσα την αφήγησί μου, είπε ο αρχιμάγειρος. Καθώς η γυναίκα του Βα-χέρ βέη τραβούσε την 'Αρμάνς από τα μαλλιά, ένα μικρό φυλακτό, που κρεμόταν με μια μεταξωτή κορδέλλα από το λαιμό της, έπεσε στο πάτωμα. Είχα πάντα με-γάλη αντίπαθεια γι' αυτά τα πράγματα των άπιστων, και, βλέποντάς το, σήκωσα το πόδι μου για να τό κάμω συντρίμμα. «Δεν είναι φυλακτό, μου φώναξε η 'Αρμάνς μαντεύοντας την αιτία της όργης μου. 'Αλ-λά για μένα έχει πολύ μεγαλύτερη αξία από οποιοδήποτε φυλακτό. Είναι ένα εν-θύμιο από τη μητέρα μου. Τό μοναδικό, άλλωστε, που έχω. Κάμετέ μου τη χάρι να μου τό άφίστες, για να τό πάρω μαζί μου στον άλλο κόσμο...». 'Η περιέργεια μ' έ-καμε να σ'ίσω το πανί που προφύλασσε αυτό το ένθύμιο. Βρήκα τότε το μισό κομ-μάτι από ένα χρυσό δαχτυλίδι... «Μή την πείραξης!», φώναξα στη 'Έβγαλα από τη πήγα λίγο παράμερα κι' έβγαλα από τη ζώνη μου τό άλλο μισό αυτού του δακτυ-λιδιού... Και τότε κατάλαβα τα πάντα... Τό δαχτυλίδι αυτό τό φορούσα στο μεσάιο δάκτυλο του δεξιού χεριού την ήμερα που μάς έπιασαν οι πειρατές της Μάλτας κον-τά στη Σκανδερού. 'Όταν, λοιπόν, είδα ότι θα με χώριζαν από την 'Αϊσέ μου, τό έκοψα στα δύο με μια μικρή λίμα κι' έ-

— Λοιπόν δεν θέλεις να μιλήσης; Ξα-ναρώτησε τον αρχιμάγειρο.

— Κι' αν ήθελα να μιλήσω, δεν μπο-ρώ, απάντησε αυτός, ρίχνοντας μια ματιά προς τό μέρος του Σεφέρ και του άξιω-ματικού του φρουρίου.

— Σ' ένα νεύμα του Νετζίπ βγήκαν κι' οι δύο από τό κελλί.

— Τώρα είμαστε μόνοι, είπε ο Νετζίπ. Μίλησε, άθλιε!... Πές μου πώς δεν σκότω-σες την 'Αρμάνς;

— 'Οχι, δεν την σκότωσα, απάντησε ο 'Αλ' 'Οσμάν.

— Ζή, λοιπόν; ρώτησε ο νέος.

— Ζή, απάντησε ο αρχιμάγειρος.

Κι' έμεινε γι' αρκετές στιγμές σιωπη-λός, αφήνοντας το Νετζίπ στην αγωνία του. — Ξέρεις, βέβαια, είπε έπειτα από λι-γο στο νέο, για ποιο λόγο έκδικήθηκε τον ιππότη. 'Ηταν ο αίτιος της άπελπίστας και του θανάτου της κόρης μου... 'Όπως θά-μαδες, πήρα μαζί μου έξη πιστούς συντρό-φους μου, τους πιο άνδρείους του όρτά μου και πήγαμε στο σπίτι του ανθρώπου, που προκάλεσε το θάνατο της 'Αϊσέ μου... Τον σκότωσα τον άθλιο σαν τό σκυλί... 'Επειτα βάλαμε φωτιά στο σπίτι και φύ-γαμε...

— Και τί άνηψιά του;

— 'Ο 'Αλ' 'Οσμάν γέλασε.

— 'Ηξερε τη δουλειά της

— 'Η Ντόλλυ Καμπολίδου, η (έπικρατέ-στερη) υπάλληλος από άόψευς μορ-φώσεως, γοητείας, και κομψότητας της μεγάλης εταιρείας «Δολαριδής και υίός» ζητάει μια μέρα άκράσει από τον κ. Γενικό.

— Τι θέλεις, παιδί μου; τη ρωτάει έ-κείνος μάλλον σοδαρός, ενώ συγχρό-νως την... καταροχνίζει με τό βλέμ-μα του.

— 'Ηρθα να σάς πώ, κύριε Γενικέ, πως φεύγω πιά από την έπικειρήνι σασ! απαντάει η ώμορφη Ντόλλυ, με κάποια δειλία.

— Μα γιατί; Μήπως θέλετε καμμία αύξηση; Μήπως...

— 'Οχι, τίποτ' απ' αυτά, κύριε Γενι-κέ. 'Αλλά βαρεθήκα πιά να 'εργάζω-μαι... Νοσταλγώσα, ξέρετε, λίγη οικο-γενειακή ζωή, έναν σύζυγο... δύο - τρία παιδάκια...

— Αν είνε έτσι, τότε αλλάζει, δε-σποινίς! Και πότες μου, ποιος είναι ο τυχερός που θα μοιράσεις μαζί του τη ζωή σας;

— 'Α, όσο γι' αυτό, τον ξέρετε πολύ καλά, κύριε Γενικέ!... 'Είνε αυτός που έχετε μοιράσει μαζί του τό... φίρμα σασ!...

Κόκκαλο ο κ. Γενικός.

Ο ΦΑΚΟΣ

δωσα τό μισό κομμάτι στην κόρη μου, για να μπορέσουμε ν' αναγνωρίσουμε ο ένας τον άλλον, αν κάποτε η τύχη μάς έσμιγε και πάλι. Τό άλλο μισό τό έκρυψα στη ζώ-νη μου... Καταλαβαίνεις τί έσημαινε αυ-τό; 'Εκείνη που ο ιππότης εμφάνιζε για ά-νεψιά του ήταν κόρη της 'Αϊσέ μου! 'Η-ταν ένα κομμάτι από τό αίμα μου που τό ξανάβρισκα... 'Ο ιππότης δεν ήταν θεός της 'Αρμάνς, αλλά πατέρας της. Αυτός εί-χε διαφθείρει τη δυστυχισμένη την 'Αϊσέ μου και κατόπιν την είχε εγκαταλείψει. 'Η δυστυχισμένη πέθανε, φέροντας στον κό-σμο ένα κοριτσάκι, που ο ιππότης πήρε κατόπιν κοντά του κα το παρουσίασε σαν άνεψιά του.

— 'Ας είναι δοξασιμένο τό όνομα του 'Αλλάχ! είπε ο Νετζίπ με συγκίνησι.

— Καταλαβαίνεις τώρα γιατί κρύφτη-κα, συνέχισε ο 'Αλ' 'Οσμάν. Διαφορετικά, δεν θάκανα τό δήμιο να κοπιήσι για να με βρή. 'Αλλ' έπρεπε να φροντίσω για την κόρη της 'Αϊσέ. Κατάφερα, λοιπόν, να ξε-γελάσω τη Γιλδίξη κι' έπειτα έντυσα την 'Αρμάνς τουρκικά και φύγαμε για τη Σταμπούλ.

— Κι' η 'Αρμάνς σε ακολούθησε; — Δεν της είπα όλη την αλήθεια, άλλ' ένα μέρος μόνο. Της έκρυψα, δηλαδή, ότι ο ιππότης ήταν πατέρας της και της φα-νέρωσα μόνο ότι ήμουν ο πατέρας της μη-τέρας της... Είχα δικαίωμα, λοιπόν, να ενδιαφερθώ γι' αυτήν. 'Ο σκοπός μου ή-ταν, άλλωστε, να την προστατεύσω από μελλοντικές περιπέτειες και να της άσφα-λίσω τό μέλλον της. 'Αλλά δεν πρόφτασα. Πριν από τρεις μέρες, μ' έπιασαν στο δρό-μο και με ώδηγησαν μπροστά στον κριτή του όρτά μου, που με καταδίκασε με με-γάλη του λύπη σε θάνατο, γιατί αυτή τη διαταγή είχε πάρει από την 'Υψηλή Πύλη.

— 'Η απόφασίς θα εκτελεσθ το πρωί... Είμαι πολύ ευχαριστημένος που σε ξά-ναείδα, Νετζίπ... 'Ελπίζω πως θα θελή-σης να μείνης μαζί μου ως την τελευταία μου στιγμή, που, άλλωστε, δεν άπέχει πο-λύ... 'Αφού λοιπόν, τό σώμα μου ριχτή στο Βόσπορο, για να τραφούν μ' αυτό τα ψάρια, θα ξαναγυρίσης στη Σταμπούλ και θα πάς στο μικρό δρομάκι που περνάει πίσω από τους κήπους του μεγάλου βεζύ-ρη... 'Εκεί θα ζητήσης τό σπίτι του Χου-σείν αγά... Μ' αυτό τό όνομα εμφανιζό-μουν από τη στιγμή που έφυγα από τό σπίτι όπου σε μεγάλωσα... Στο σπίτι αυτό θα βρης τό αίμα μου, την κόρη της πολυαγαπημένης και δυστυχισμένης 'Αϊ-σέ μου... 'Ας γίνη γυναίκα σου αφού την αγαπάς... Πές της ότι η τελευταία έπι-θυμία μου είνε να την περιμένο στον πα-ράδεισο του Μωάμεθ, όπου η θέσις μου είνε κρατημένη από καιρό... Θά της τα ξε-γήσης όλα και θα την κάμης να καταλάβη ότι γεννήθηκε από μητέρα μουσουλμανί-δα. Είνε χρέος της, λοιπόν, να ξαναγυρίση στην άληθινή πίστι. Κανένα εμπόδιο δεν θά ύ-πάρχη τότε στο γάμο σας και τα κόκκαλα του 'Αλ' 'Οσμάν θα τρίξουν από ευχαρί-στησι μέσα στον ύγρό τάφο τους...

— Ο Νετζίπ είχε συγκινηθ από τό λόγια του.

— 'Αλ' 'Οσμάν, είπε, στάθηκες κοντά μου σαν δεύτερος πατέρας... κι' όμως σκέφτηκα για μια στιγμή να σε σκοτώ-σω!... 'Αλλά τώρα καταλαβαίνω τό δρά-μα της ζωής σου και τον πόνο σου...

— Μιλάς όπως οι άπιοστοι, απάντησε μ' ένα μικρό χαμόγελο ο 'Αλ' 'Οσμάν. 'Η ζωή μου ήταν όπως την βέλησε ο 'Αλλάχ!... Δεν πικραίνομαι κι' ούτε λυπάμαι... 'Ετσι ή άλλως έπρεπε να πεθάνω μια μέρα...

— Θά παρακαλέσω τό φρούραρχο ν' ά-ναβάλη την εκτέλεσι και θα τρέξω άμέσως να πέρω στα πόδια του μεγάλου βεζύρη, είπε ο Νετζίπ. Είμαι βέβαιος πως δεν θ' άρνηθ ή να σου δώση χάρι...

— Δεν θέλω τίποτε απ' αυτό τον προ-σόπη! φώναξε ο 'Αλ' 'Οσμάν. 'Ο Μουστα-φά Μπαϊρακτάρης θα πείσιν σε λίγο, γιατί όλος ο λαός θα επαναστατήση ένάντιον του και θα τον συντρίψιν! Θυμήσου τό λόγια μου!

— 'Ο Μουσταφά Μπαϊρακτάρης είνε παι-νοδύναμος σήμερα, είπε ο Νετζίπ. Κι' έ-χεις χρέος να διαφυλάξης τη ζωή σου, αν μπορείς να τό κάμης... Άφησε, λοιπόν, αλ-

τό τό ζήτημα σε μένα... Να εύχασαι μόνο να δεχθ ή φρούραρχος ν' αναβάλη την εκ-τέλεσι...

— 'Ο Θεός είναι μεγάλος, απάντησε ο κατάρχος. Μόνον αυτός ξέρει τα όσα μέλ-λουν να γίνουν.

Σε λίγο, αντήχησε από τό μιναρέ του τζαμιού, που βρισκόταν μέσα στο φρού-ριο, ή φωνή του μουεζίνη.

— Ήμέρωσε, είπε ο Νετζίπ.

Κι' έτρεξε στο γραφείο του διοικητού του φρουρίου.

— 'Αλλ' οι παρακλήσεις του δεν έφεραν ά-ποτέλεσμα. 'Ο φρούραρχος δεν θέλησε ν' άκούση τίποτε.

— Είμαι υποχρεωμένος να εκτελέσω αυ-τή την απόφασιν, είπε. Διαφορετικά, θα εί-μαι υπεύθυνος άπέναντι του μεγάλου βε-ζύρη. Και δεν έχω τη διάθεσι να διακιν-δυνεύω τό κεφάλι μου...

— Ο Νετζίπ είδε, ότι δεν μπορούσε να γίνη τίποτε κι' έσκυψε τό κεφάλι του μπρο-στά στο μοιραίο.

— 'Ο φρούραρχος κατέβηκε σε λίγο στο κελλί του καταδίκου, μαζί με δύο δημίους. 'Ο ένας από αυτούς είχε κρυμμένο ένα βρό-χο κάτω από τα ρούχα του κι' ο άλλος ένα σασκί.

— Είσαι έτοιμος; ρώτησε ο φρούραρ-χος τον 'Αλ' 'Οσμάν.

— 'Ετοιμος, απάντησε ο γενίτσαρος. Θέλω μόνο λίγο νερό για να πλυθώ.

Του έφεραν άμέσως τό νερό που ζήτησε. 'Ο 'Αλ' 'Οσμάν νίφτηκε με προσοχή και κατόπιν γονάτισε, με τό κεφάλι γυρισμένο προς τό μέρος της Μέκκας και άπήγγειλε μερικούς στίχους από τό Κοράνιο.

— 'Ετοιμος! είπε όταν τελείωσε.

— 'Ο ένας από τους δύο δημίους του πέ-ρασε άμέσως τό βρόχο στο λαιμό και τον έσφιξε με δύναμι.

Τό σώμα του 'Αλ' 'Οσμάν αναταράχτηκε μερικές στιγμές κι' έπειτα έμεινε ακίνητο. 'Ο αρχιμάγειρος των 'Ότουζμπήρηδων ή-ταν νεκρός.

Οι δύο δημίιο έβαλαν κατόπιν τό σώμα του μέσα σ' ένα σασκί και τό πέταξαν από ένα βράχο στο Βόσπορο.

Την ίδια στιγμή, μια κανονιά, που ρί-χτηκε από τις επάλξεις του όχυρου φρου-ρίου, άνήγγειλε τό θάνατο του γενίτσαρου. (Τό προνόμιο της άναγγελίας του θανάτου των με κανονιοβολισμό οι γενίτσαροι τό εί-χαν από την εποχή που ίδρύθηκε αυτό τό τρομερό στρατιωτικό σώμα).

— 'Ο Θεός να σώση τους λόχους μας ά-πό τό νύχια του άπιστου βεζύρη, απάντησε ο Μεχμέτ 'Αγάς, άκουμπώντας τό δεξί του χέρι στά γείλη πρώτα κι' έπειτα στο μέ-τωπο. 'Εχομε ακόμη σαράντα τρεις ημέρες καιρό. 'Επειτα πρέπει να τα μαζέψουμε όλα κι' ή πάμε να κλειστούμε στους στρατώ-νες. Και πώς θα ζήσουμε τότε, φίλε μου Γιουσούφ;

— 'Ο 'Αλλάχ θα μάς προστατεύση και δεν θα γίνη αυτό τό κακό! είπε ο Γιου-

— 'Η πυρκαϊά

Οι προβλέψεις του 'Αλ' 'Οσμάν δεν άρ-γησαν να επαληθεύσουν. 'Ο Μουσταφά Μπαϊρακτάρης είχε υποτιμήσει τη δύναμι

— 'Ο 'Αλ' 'Οσμάν με τό κεφάλι γυρισμένο προς τό μέρος της Μέκκας άπάγγειλε μερ-ικούς στίχους από τό Κοράνιο...

σοφ. Αὐτὸς δ' ἄπιστος δὲν ἔσται τίπο-
τε! Πλὴν ἀπὸ μερικές μέρες πέταξαν στὸ
Βόσπορο τὸν Ἄλῃ Ὁσμάν...

— Τὸν ἀρχιμάγειρο τῶν Ὀτουζμπίρηδων;
— Ναί... Καὶ ξέρεις γιατί;... Εἶχε
σκοτώσει ἕναν ἄπιστο! Αὐτὸ ἦταν τὸ ἔγ-
κλημά του!

— Ὁ μεγάλος βεζύρης δὲν θὰ σεβασθῇ
οὔτε τὰ ἱερὰ καζάνια μας! παρατήρησε ἕ-
νας μοναχὸς, ποὺ ποιοῦσε κλεμμένα λα-
χανικά καὶ ποὺ ἀνέκε κι' αὐτὸς στὸ σῶμα
τῶν γενίτσαρων.

— Ἐνας γέρος μὲ ἀδύνατο πρόσωπο καὶ
λευκὸ ῥάσο τοὺς πλησίασε σὲ λίγο.

— Ἦταν ἕνας δερβίσης, ποὺ οἱ γενίτσαροι
τὸν χαϊρέτησαν μὲ σεβασμό.

— Σεῖς φταίτε γιὰ ὅλα, τοὺς εἶπε. Δὲν
σηκώσατε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή κεφάλι
κι' ὁ ἄπιστος σὰς κάνει τώρα ὅ, τι θέλει...
Γιατί, λοιπόν, δὲν ἐπαναστατεῖτε;

— Χρειάζεται κάποια ἀφορμή, παρατή-
ρησε ὁ Γιουσούφ, χαϊδεύοντας τὶς ἀσημέ-
νιες κάννες τῶν πιστολίδων, ποὺ εἶχε στὴ ζώ-
νι του.

— Καὶ τί μεγαλύτερη ἀφορμή θέλετε,
εἶπε ὁ δερβίσης, ἀπ' αὐτὴ ποὺ σὰς δίνει ὁ
Μουσταφὰ Μπαϊράκτάρης μὲ τὶς πράξεις
του; Ἡ μήπως δὲν καταλαβαίνετε πὼς
προσπαθεῖ νὰ σὰς κάμῃ ν' ἀλλοξοπιστήτε-
τε, ὑποχρεώνοντας σὰς νὰ φορέσετε τὶς στο-
λές τῶν ἀπίστων; Χωρὶς νὰ λογαριάζω με-
καὶ τὸ ὅτι πᾶει νὰ σὰς καταστρέψῃ. Τὴν
πειράζει ἂν ὁ καθένας σὰς ἔχῃ τὴ δουλειή
του καὶ βγάξῃ τὸ ψωμί του; Μήπως τράπε
ἀπὸ τὸ δικό του τὸ βίος; Καὶ τὰ προνομία
σὰς; Ποῦ εἶνε τὰ περιφάνεια προνομία σὰς,
ποὺ σὰς ἔκαναν σεβαστοὺς σ' ὅλο τὸν κό-
σμο;

— Ἐχεις δίκιο, εἶπε ὁ Μεχμέτ ἄγας.

— Ἀφοῦ ἔχω δίκιο, συνέχισε ὁ δερβίσης,
γιατί τότε δὲν παίρνετε τὰ ἱερὰ καζάνια
σὰς καὶ δὲν τὰ πηγαίνετε μπροστὰ στὴν
Ψυχὴ Πύλη; Τί φοβόσαστε, ἀφοῦ ἡ δύνα-
μι καὶ τὸ δικό ἐνὶ μένῳ τὸ μέρος σὰς;

— Ἐσχάς, ὅμως, τοὺς σείμεινδες μὲ τὶς
μπαιγιονέτες τους; εἶπε ὁ Μεχμέτ ἄγας.
Ὁ Ἄλλῃχ νὰ μὰς φυλάξῃ ἀπ' αὐτὰ τὰ θη-
ρία.

— Εἶνε διασκορπισμένοι ἐδῶ κι' ἐκεῖ
στὴν πόλιν καὶ δὲν θὰ δυσκολεῖν νὰ τοὺς
ἀπομονώσετε, ἀπάντησε ὁ δερβίσης.

— Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἀκούστηκε θόρυβος
πρὸς τὸ μέρος τῆς ἐξωτερικῆς πύλης τοῦ
περιβόλου τοῦ Γενί Τζαμί. Κι' αἰσθάνομαι
ἐπειτα ἀπλώθηκε νεκρὴ σιγὴ.

Ὁ μεγάλος βεζύρης προχωροῦσε ἔπιπ-
τος στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ περιβόλου, περι-
στοιχούμενος ἀπὸ δεκάδες τσαούσηδων,
ποὺ κρατοῦσαν τὰ ἀσημένια ραβδιά τους
στὸ χέρι καὶ διακόσιους καὶ πλέον σωμα-

τοφύλακες, ποὺ ἦταν ὠπλισμένοι ἀπὸ τὸ
κεφάλι ὡς τὰ πόδια.

Οἱ γενίτσαροι, μόλις ἀντίκρουσαν τὸ πε-
λῶριο σαρίκι τοῦ Μουσταφὰ Μπαϊράκτάρη,
διασκορπίστηκαν ἀμέσως κι' ὁ καθένας τοὺς
ἔκανε πὼς τακτοποιοῦσε τὸ ἐμπόρεμά του.

Ὁ μεγάλος βεζύρης, ἀποφασισμένος νὰ
ἐπιβάλῃ σὲ ὅλους τὸ σεβασμὸ τῶν νόμων,
ἔκανε συχνὰ ἐπισκέψεις στὴν ἀγορὰ, γιὰ
νὰ βεβαιωθῇ ἂν τὰ χρησιμοποιοῦμενα μέ-
τρα καὶ σταθμά ἦταν ἀκριβῆ κι' ἂν οἱ ἐμ-
ποροὶ κι' οἱ μεταπράτες ποιοῦσαν στὴν
ᾠρισμένη τιμὴ τὰ εἶδη πρώτης ἀνάγκης.

Ὁ μοναχὸς Κιαμὴλ ἄρχισε νὰ τρέμῃ ἀ-
πὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια, ὅταν εἶδε τοὺς
τσαούσηδες τοῦ μεγάλου βεζύρη νὰ διευ-
θύνονται πρὸς τὸν πάγκο του. Αὐτοὶ ἐξέ-
τασαν μὲ προσοχὴ τὴ ζυμαρὶα του καὶ δὲν
ἄργησαν ν' ἀνακαλύψουν μιὰ μολυβένια
πλάκα κάτω ἀπὸ τὸν ἕνα δίσκο.

Ὁ μεγάλος βεζύρης, ποὺ παρακολουθοῦ-
σε αὐτὴ τὴν ἐξέταση, εἶπε μερικές λέξεις
στὸν ἀρχηγὸ τῶν τσαούσηδων.

Δυὸ ἀπ' αὐτοὺς ἔλυσαν ἀμέσως τὸ σα-
ρίκι τοῦ Κιαμὴλ, ποὺ εἶχε μῆκος ἐξήντα
πῆχυν καὶ τὸν ὠδήγησαν μὲ ἀκάμπητο τὸ
κεφάλι, πράγμα ποὺ ἦταν προδωλὴτικὸ γιὰ
ἕνα Μουσουλμάνο καὶ περισσότερο γιὰ ἕνα
γενίτσαρο, στὴν ἀκρὴ τοῦ περιβόλου, ὅπου
ὑψώνονταν πολλὰ πλατάνια στὴ σειρά. Ἐ-
κεῖ, τὸν ἀνάγκασαν ν' ἀνασηκωθῇ στὶς μύ-
τες τῶν ποδῶν του κι' ὁ ἀρχηγὸς τοὺς τοῦ
κάρφωσε μὲ μιὰ πρόκα τὸ δεξιὸ αὐτοῦ στὸν
κορμὸ ἑνὸς δένδρου.

Ὁ μεγάλος βεζύρης, χωρὶς νὰ συγκινη-
θῇ ἀπὸ τὴν φωνὴν τοῦ θύματος, συνέχισε
τὴν περιόδεϊα του κι' ἔφτασε σὲ λίγο μπρο-
στὰ στὸν πάγκο τοῦ Μεχμέτ ἄγας.

— Πόσο πούλας τὰ ζυμαρικά σου; τὸν
ρώτησε.

— Τριάντα παράδες τὴν ὀκτάρ, ἀφάντη,
ἀπάντησε αὐτός, κάνοντας μιὰ ἐδαφιαία ὑ-
πόκλησι.

— Ποῦ εἶνε ὁ Ἐβραῖος; ρώτησε ὁ μέ-
γας βεζύρης τοὺς τσαούσηδες του.

Δυὸ ἀπ' αὐτοὺς ὠδήγησαν μπροστὰ του
ἕνα γέρο Ἐβραῖο, μὲ ἀποσκελετωμένο πρό-
σωπο καὶ μακρὰ γενειάδα.

— Πόσο σοὺ πούλησε τὰ ζυμαρικά; τὸν
ρώτησε ὁ μέγας βεζύρης.

— Τρία γρόσια, ἀπάντησε αὐτός.

— Τριάντα ραβδίσιους στὸ πέλμα τῶν
ποδιῶν! φώναξε ὁ μεγάλος βεζύρης.

— Εἶμαι γενίτσαρος! διαμαρτυρήθηκε
ὁ Μεχμέτ ἄγας. Μόνο στὴ ράχη μπορεῖτε
νὰ μὲ χτυπήσετε! Ὁχι, ὅμως, στὰ πόδια.
Ζητῶ νὰ σεβασθῇ τὸ προνομίό μου!

Οἱ τσαούσηδες γέλασαν. Καί, χωρὶς νὰ
χάνουν καιρὸ, τὸν ξάπλωσαν ἀνάσκελα, τοῦ

ἐβγαλαν τὶς κάλτσες καὶ τοῦ ἔδωσαν τοὺς
ᾠρισμένους ραβδίσιους.

Ὁ μεγάλος βεζύρης ἐπέβαλε καὶ μερι-
κές ἄλλες παρομίες τιμωρὲς κι' ἐπειτα ἔ-
φυγε μαζὶ μὲ τοὺς σωματοφύλακες καὶ τοὺς
τσαούσηδες του. Μόλις ἡ συνοδεία ἀπομα-
κρύνθηκε, οἱ γενίτσαροι ἔξασπασαν σὲ βαι-
σιές καὶ κατάρες ἐναντίον τοῦ Μουσταφὰ
Μπαϊράκτάρη.

Ἡ ἐπίσκεψις αὐτὴ τοῦ μεγάλου βεζύρη
στὸ Γενί Τζαμί κι' οἱ αὐστηρὲς τιμωρὲς
ποὺ ἐπέβαλε στοὺς ἐμπόρους καὶ τοὺς με-
ταπράτες μεγάλωσε τὸν ἐνάντιόν του ἀνα-
βρασμό. Δὲν ἦταν τώρα μόνον οἱ γενίτσα-
ροι ἐναντίον του, ἀλλὰ καὶ μεγάλες μερι-
δες λαοῦ, ποὺ θίγονταν στὰ συμφέροντα
ἀπὸ τὰ μέτρα τοῦ Μπαϊράκτάρη.

Ἀπὸ τὸ μεσημέρι ἄρχισαν νὰ ἐκδηλώ-
νται κρούσματα ἀπειθαρχίας. Ὁμάδες
πολιτῶν περνοῦσαν μπροστὰ ἀπὸ τὸ μέγα-
ρο τοῦ μεγάλου βεζύρη κι' ἐπαινοῦν ἐπίδει-
κτικά κι' οἱ ἐμποροὶ τῆς ἀγορᾶς περιέφε-
ραν στοὺς δρόμους καὶ τὶς πλατεῖες τοὺς
συναδέλφους των ποὺ εἶχαν κακοποιηθῇ. Οἱ
γενίτσαροι, ἐξ ἄλλου, ἄρχισαν νὰ συγκεν-
τρώνονται μέσα στοὺς στρατώνες τους.

Ὁ Μουσταφὰ Μπαϊράκτάρης, ὅταν πλη-
ροφόρηθηκε αὐτὴ τὴν ἐξέγερσι, κάλυψε κον-
τὰ του τὸ Σεφέρ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἐγὼ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη σὲ σένα
καὶ θέλω ν' ἀκούσω ἀπὸ τὸ στόμα σου τί
γίνεται στὴν πόλιν. Οἱ γενίτσαροι μὲ κατα-
ριούνται. Καλῶς! Ὁ σκοπός μου εἶνε
νὰ τοὺς ταπεινώσω, νὰ τοὺς φέρω σ' ἀπό-
γνωσι καὶ νὰ τοὺς ἀναγίσσω. Οἱ οὐλεμάδες
συνωμοτῶν κρυφὰ ἐναντίον μου. Θὰ τοὺς
ἐξολοθρεύσω μὲ τὸ βρόχο καὶ τὸ ξίφος.

Θέλω ὅλοι νὰ τρέμουν σὲ κάθε νεύμα μου
κι' ὁ ἄθλιος λαὸς τῆς Σταμπουλ, ποὺ βα-
νάτωσε τὸν καλύτερο ἀπὸ τοὺς σουλτάνους
του, νὰ σκύβῃ τὸ κεφάλι του κάτω ἀπὸ τὴν
κόψι τοῦ σπαθιοῦ μου. Μίλησε, Σεφέρ!
Θέλω νὰ μάθω ἀπὸ σένα τί γίνεται στὴν
πρωτεύουσα, τί πρέπει νὰ φοβόμαστε καὶ
τί μποροῦμε νὰ ἐλπίζουμε.

— Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐχθρῶν σου εἶνε πολὺ
μεγάλος, ἀφάντη, ἀπάντησε ὁ νεαρὸς ἀξιω-
ματικός. Καὶ κάθε νεὸ μέτρο ποὺ παίρνεις
τοὺς ἐξεγείρει περισσότερο ἐναντίον σου.
Συνηθισμένοι στὴν παρανομία, δὲν μπο-
ροῦν νὰ καταλάβουν τὶς προθέσεις καὶ τοὺς
σκοποὺς σου. Γι' αὐτὸ σ' ἐμίσουν θανάσιμα
καὶ σὲ βλέπουν σὰν τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἐπι-
διώκει τὴν καταστροφὴν τους. Ἀπὸ τ' ἄλλο
μέρος, οἱ ἀνταρσίες στὴν ἐπαρχία σου σ'
ἀνάγκασαν νὰ σταλίσῃς ἐκεῖ τὸ μεγαλύτερο
μέρος ἀπὸ τὸ στρατό σου. Εἶνε πολὺ λίγα
τὰ πιστὰ στρατεύματα ποὺ ἔχομε, ἀκόμη
γύρω μας. Κι' εἶνε ἀδύνατο νὰ καταστεί-
λωμε μ' αὐτὰ μιὰ ἐπανάστασι ἂν, βέβαια,
ἐκδηλωθῇ, πράγμα ποὺ φοβάμαι πὼς θὰ γί-
νῃ. Γιὰ τὸ μέλλον, ἔχω τὴ γνώμη πὼς πρέ-
πει νὰ φανῇς ἐπιεικέστερος. Γιὰ τὴ στιγ-
μὴ, νομίζω πὼς εἶνε ἀπαραίτητο νὰ συγ-
κεντρώσωμε στὸ κέντρο τῆς πόλεως τοὺς
σεῖμεινδες, γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ κρατή-
σωμε τὴν κατάστασι στὰ χέρια μας. Ἄν
ἐπὶ—τατήσουν οἱ γενίτσαροι, ὁ κίνδυνος
θὰ εἶνε τρομερός...

Ὁ μεγάλος βεζύρης γέλασε.

— Εἶνε δειλοὶ καὶ δὲν θὰ τολμήσουν,
εἶπε. Ἀλλὰ κι' ἂν τὸ κάμουν, θὰ εἶνε ἄρ-
κετὸ νὰ ἐμφανισθῶν οἱ ραβδίσιοί μου, γιὰ
νὰ διασκορπισθῶν ἀμέσως.

— Δὲν πρέπει νὰ πε ἀγνωρίζωμε τὴ δύ-
ναμί τους, τόλμησε νὰ παρατηρήσῃ ὁ Σε-
φέρ. Οἱ οὐλεμάδες τοὺς παρακινεῖν διαρ-
κῶς νὰ ἐπαναστατήσουν καὶ μέσα στὸ σε-
ραῖ, ὅποτε, ἄρχισε νὰ σχηματίζεται κί-
νησις ἐναντίον σου...

Ὁ μεγάλος βεζύρης χτύπησε τὸ πόδι
του στὸ πάτωμα.

— Τὸν γενίτσαρον φώναξε, τοὺς οὐ-
λεμάδες, τὸ λαὸ, τὸ σεραῖ κι' αὐτὸν ἀκόμη
τὸ σουλτάνο Μαχμούτ τοὺς περιφρονῶ καὶ
θὰ τοὺς ἀναγκάσω πολὺ γρήγορα νὰ κα-
ταλάβουν ὅτι κανεὶς ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ μένα
δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ δίνῃ διαταγές. Μὰ
δὲν ἔχει παντοδύναμο Ἄλλῃχ! Ὁτι ἔκαμα
μπορῶ νὰ τὸ ξεκάμω! Ἄν ὁ Μαχμούτ κι'
ὁ Μουσταφὰ φύγουν ἀπὸ τὴ μέση, μήπως
στὶς φλέβες τῶν δικαστῶν τῆς Κωνσταντι-
νέως δὲν τρέχει αἷμα τοῦ Ὁσμάν; Τί θὰ μ' ἐμ-
ποδίσῃ τάχα ν' ἀνεβάσω στὸ θρόνο, τὸν
χάνο Σελὴμ Γκεράι; Κι' ἂν πεθάνῃ, αὐ-
τὸς, ἔχομε τοὺς ἀδελφούς καὶ τοὺς γιούς
του! Μὴν φοβάσαι, Σεφέρ! Θὰ βρεθῇ πάν-
τοτε ἕνας ἀπὸγονος τοῦ Ὁσμάν γιὰ νὰ κρα-

τῇ στὰ χέρια του τὸ ξίφος τοῦ χαλίφη!

Σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ διευθύ-
θηκε πρὸς τὴν πόρτα ποὺ ὠδηγοῦσε στὸ
χαρέμι του.

— Πηγαίνω νὰ πλυνθῶ, εἶπε. Σὲ ἐπι-
φορτίζω μὲ τὴ φρουρήσι τοῦ παλατιοῦ μου!
Ὁτιδήποτε κι' ἂν συμβῇ, σοὺ ἀπαγορεύω
νὰ μ' ἀνησυχήσης.

Ὁ Σεφέρ ὑποκλίθηκε μπροστὰ του. Ἀλλ'
ὅταν ὁ μεγάλος βεζύρης ἀπομακρύνθηκε,
κουνήσε θλίβερά τὸ κεφάλι του καὶ μονο-
λόγησε:

— Ὁ ἐγωῖσμός κι' ἡ ὑπεροψία κατέστρε-
ψαν ἕνα ἀκόμη ἄνθρωπο, ποῦ, ὥστόσο, ἔ-
ξιζε νὰ ἔχῃ πολὺ καλύτερη τύχη. Ὁ Ἄλλῃχ
ἂς μὰς προστατεύσῃ ὅλους!

Σὲ λίγο, ἄκουσε τραγοῦδι καὶ ἤχους
μουσικῶν ὁργάνων ἀπὸ τὸ χαρέμι. Ὁ με-
γάλος βεζύρης διασκέδαζε.

Ὁ Σεφέρ τακτοποιεῖσε τοὺς φρουροὺς
τοῦ παλατιοῦ σὲ τρῶπο τοῦ νὰ μποροῦν
ν' ἀποκρούσουν ἐνδεχόμενη ἐπίθεσι καὶ κα-
τόπιν πῆρε μερικοὺς τσαούσηδες μαζὶ του
καὶ βγήκε νὰ κάμῃ ἕνα γύρο στὴν πόλιν.

Μ' ὅλο ποὺ ἡ ὥρα ἦταν περασμένη, πα-
ρατήρησε παντοῦ μιὰ ἀσυνήγητη κίνησι.
Κάθε τόσο, ἔδωκε μιὰ πόρτα ν' ἀνοίγῃ κι'
ἕνα ἄνθρωπο νὰ βγαίῃ ἀπ' αὐτὴ καὶ νὰ
χάνεται μέσα στὸ σκοτάδι. Ἡ κίνησις ἦταν
μεγαλύτερη γύρω στοὺς στρατώνες τῶν γε-
νίτσαρων.

Ὁ Σεφέρ γύρισε περίλυπος στὸ παλάτι
τοῦ βεζύρη. Δὲν εἶχε τὴν παραμικρὴ ἀμφι-
βολία ὅτι κάτι ἐτοιμαζόταν. Ἄν ἦταν στὸ
χέρι του, θὰ ἔφερνε ἀμέσως στὸ κέντρο τῆς
πόλεως τὰ στρατεύματα ποὺ ἦταν σκορπι-
σμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ κι' ἔτσι θὰ προλάμβανε
κάθε ἀπώτερι ἀνταρσία. Ἀλλ' οἱ ἐντο-
λές του ἦταν περιορισμένες. Ἐπρεπε ν' ἀ-
γρυπνῇ μόνο γιὰ τὴν ἀσφάλεια τοῦ παλα-
τιοῦ τοῦ βεζύρη. Δὲν μποροῦσε νὰ κάμῃ τί-
ποτε ἄλλο.

Ἡ νύκτα πέρασε, ὥστόσο, ἡσυχῇ.

Κατὰ τὰ ξημερώματα, ὁ Σεφέρ ἔστειλε
μερικοὺς ἐμπιστοὺς γιὰ νὰ ρίξουν μιὰ μα-
τιὰ στοὺς στρατώνες τῶν γενίτσαρων.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ξαναγύρισαν σὲ λίγο
τρομαγμένοι. Οἱ γενίτσαροι εἶχαν ἀρχίσει
νὰ βγαίνουν τὰ καζάνια ἀπὸ τοὺς στρατώ-
νες. Πυκνὰ πλήθη, ἐξ ἄλλου, εἶχαν συγκεν-
τρωθῇ μπροστὰ στὸ σπιτί τοῦ ἀγὰ τῶν γε-
νίτσαρων καὶ μὲ τρομερὲς κραυγές, ζητοῦ-
σαν τὸ κεφάλι τοῦ Μουσταφὰ Μπαϊράκτα-
ρη καὶ τὴν καθαίρεσι τοῦ σουλτάνου Μαχ-
μούτ.

Ἡ ἐπανάστασι εἶχε ξεσπάσει.

Ὁ Σεφέρ ἔστειλε ἀμέσως ἕναν ἀγγελια-
φόρο στὸ σεραῖ τοῦ σουλτάνου, γιὰ νὰ ζη-
τήσῃ ἐνισχύσεις κι' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος συγ-
κέντρωσε τοὺς Ἀλβανοὺς σωματοφύλακες
τοῦ μεγάλου βεζύρη στὴν αὐλὴ τοῦ κτιρίου
καὶ τοὺς τοποθέτησε σὲ διάφορα ἐπικαιρα
σημεῖα.

Οἱ γενίτσαροι δὲν ἄργησαν νὰ φανοῦν.
Προχωροῦσαν σιωπηλοὶ σὲ πυκνὲς φά-
λαγγες κι' ἀπλώθηκαν σὰν σιδερένιος κλοιὸς
γύρω στὸ παλάτι τοῦ μεγάλου βεζύρη.

Ἀλλὰ γιατί δὲν πυροβολοῦσαν; Καὶ για-
τί δὲν ἐφωρμούσαν μὲ ἀλαλαγμούς, ὅπως
ἦταν ἡ συνήθειά τους;

Ὁ Σεφέρ ἀνέβηκε στὴν ταρατσα τοῦ
σπιτιοῦ, γιὰ νὰ ἐξετάσῃ τὴν κατάστασι.
Καὶ κείνο ποὺ εἶδε, ἔκαμε τὸ αἷμα νὰ πα-
γώσῃ μέσα στὶς φλέβες του. Οἱ γενίτσα-
ροι εἶχαν ἀρχίσει νὰ βάζουν φωτιά στὰ
σπίτια ποὺ βρίσκονταν γύρω στὸ παλάτι
τοῦ μεγάλου βεζύρη, χωρὶς καν νὰ δώσουν
τὸν καιρὸ στοὺς ἑνοίκους των νὰ φύγουν.
Οἱ δυστυχισμένοι ἦσαν καταδικασμένοι σὲ
θάνατο. Γιατί ἂν τολμοῦσαν νὰ ξεμυτίσουν
ἀπὸ τὰ σπίτια τους, οἱ γενίτσαροι τοὺς
σκότωναν μὲ τὰ ὅπλα ἢ τὰ γιαταγάνια
τους.

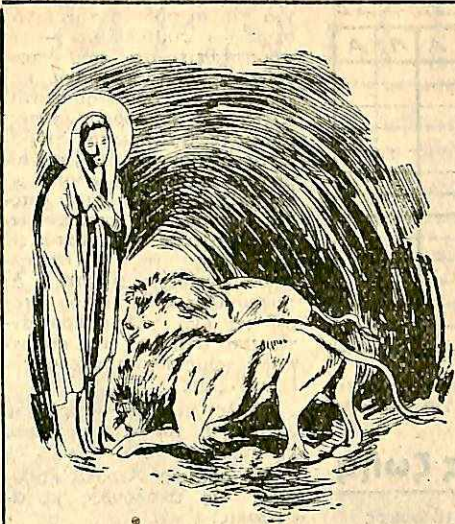
Ἡ κατάστασι ἦταν πολὺ χειρότερη ἀπὸ
ὅ, τι φανταζόταν ὁ Σεφέρ. Οἱ γενίτσαροι ἐ-
νεργοῦσαν σύμφωνα μ' ἕνα σατανικὸ σχέ-
διο, ποὺ δὲν τοῦ εἶνε τὴν εὐχέρεια νὰ κά-
μῃ τίποτε σχεδὸν γιὰ νὰ παρεμποδίσῃ ἢ
νὰ ματαιώσῃ τὴν ἐκτέλεσί του.

Κατέβηκε, ὥστόσο, τρέχοντας κι' ἔδωσε
ἐγγολὴ στοὺς φρουροὺς τοῦ παλατιοῦ ν' ἀρ-
χίσουν νὰ πυροβολοῦν.

Κόπος χαμένος!

Οἱ γενίτσαροι ἀπάντησαν ἀμέσως κι' οἱ
σφαῖρες ἄρχισαν νὰ πέφτουν σὰν βροχὴ
πάνω στὸ μέγαρο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΧΕΣΕΣ : Ἡ συνέχεια.

Ἡ Εὐφημία προσευχήθηκε καὶ τὰ λιοντάρια
ἄρχισαν τότε νὰ τῆς γλείφουν τὰ πόδια...

Μαρτύρια καὶ θαύματα ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΥΦΗΜΙΑΣ

Ἀπὸ τὶς παλινεχρίστειναις
παράδοξαις

Ἀπέναντι στὴν Κωνσταντινούπολι, ἐκεῖ
ποῦ ἡ θάλασσα τοῦ Μαρμαρᾶ τελειώνει
στὴ Μικρὰ Ἀσία, βρίσκεται ἡ ἀρχαία καὶ
ιστορικὴ πόλις Χαλκηδών. Στὰ 288 μ. Χ.
ζοῦσε ἐκεῖ ἕνας τιμημένος ἀρχοντας, ὁ
διδάσκειν μαζὶ μὲ τὴν γυναῖκα του τὴν
θεοδοσιανή. Καὶ οἱ δυὸ ἦσαν ἄνθρωποι
εὐσεβεῖς καὶ ἐνάρετοι. Περισσότερο ἀκό-
μη ἦταν εὐσεβεῖς καὶ φιλόθεοι καὶ φιλόστοιχοι.
Κι' ἔκαναν μεγάλες δυνάμεις καὶ ἐλεημο-
σύνης σὲ φτωχοὺς. Οἱ Χαλκηδόνιοι τοὺς ἀ-
γαποῦσαν καὶ τοὺς σεβόνταν.

Ὁ διδάσκειν κι' ὁ θεοδοσιανὴ εἶχαν μο-
νάχα μιὰ κόρη, τὴν Εὐφημία. Τὴν εἶχαν
ἀνατρέφει μὲ χριστιανικὰ αἰσθήματα, μὲ
μεγάλους ἀρετὰς καὶ σοφὰ μόρφωσι. Τὸ
Εὐαγγέλιον δὲν ἔλειπε ποτὲ ἀπὸ τὰ χέρια
της. Τὸ διάβαζε μέρα - νύκτα καὶ εἶχε κα-
τορθώσει νὰ μαζέψῃ γύρω της 49 χριστι-
ανούς, ποὺ τοὺς διδάσκει νὰ ἔχουν πίστι
ἐν Χριστῷ. Ὅλοι θαύμαζαν τὴν σοφίαν, τὴν
εὐσεβείαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπλότητά της Εὐ-
φημίας.

Ἰσχυρὸς ὅμως ἀπὸ δεκαπέντε χρόνια, ὁ
σκληρὸς αὐτοκράτορας τῆς Ρώμης Διοκλη-
τιανὸς κηρύξε ἀγία πόλεμον ἐναντίον τοῦ
χριστιανισμοῦ καὶ χιλιάδες χριστιανοὶ μαρ-
τύρησαν μὲ τὸν πιο σκληρὸ τρόπο.

Ὁ Διοκλητιανὸς λοιπὸν ἔστειλε, στὴ
Χαλκηδὼνα ἕναν ὁμοίον του τὸν Πρίσκο,
ὡς Γενικὸ Διοικητὴ, μὲ διαταγὴν νὰ βασι-
λέψῃ καὶ νὰ σκοτώσῃ ἐκείνους ποὺ δὲν θὰ
πῆλιναν νὰ προσηλυτῶν τὸν εἰδωλόν.

Οἱ χριστιανοὶ, μόλις τὸ μαθαίναν, ἔτρεξαν
νὰ κρυφθῶν. Μαζὶ μ' αὐτοὺς βρισκόταν
καὶ ἡ Εὐφημία μὲ τοὺς 49 μαθητάς της.
Ἐνῶς ὅμως κατάσκοπος τοὺς προέσχε.
Τοὺς ἐπίασαν τότε ὅλους καὶ τοὺς ἔφεραν
μπροστὰ στὸν Πρίσκο.

Αὐτὸς τότε μὲ κολακείας καὶ ὑποσχέ-
σεις προσπάθησε νὰ τοὺς πείσῃ νὰ προ-
σηλυτῶν τὰ εἰδωλά. Ἡ Εὐφημία ὅμως
ἐξ ὀνόματος ὅλων τῶν χριστιανῶν, τοῦ
ἁπλοῦς ὅτι ἐμαθὴν νὰ λατρεύω τὸν ἕνα
καὶ ἀληθινὸ Θεὸ, τὸν Χριστό.

Ὁ Πρίσκο, λυσσασμένος ἀπὸ θυμὸ γιὰ
τὴν ἀπάντησί της, διατάξε νὰ τοὺς κλεί-
σουν ἐπὶ εἰκοσι μέρους στὴ φυλακή, ἔχον-
τας σκοπὸ νὰ τοὺς στελεῖν, ἂν δὲν ἀλλά-
ζαν γνώμη, στὸ Διοκλητιανὸ γιὰ νὰ τοὺς
σκοτώσῃ ἐκείνους.

Ὅσο γιὰ τὴν Εὐφημία, ὁ Πρίσκο διά-
ταξε νὰ τὴν δεῦν ἀνάμεικτο δὲ δυὸ τρο-
χέως, ἐτοίμους νὰ πιεστοὺν τὸ σῶμα της,
μέχρις ὅτου σπάσουν τὰ κόκκαλά της. Κι'
ὅταν οἱ στρατιῶτες ἄρχισαν νὰ τὴν τυραν-
νοῦν μὲ τὸ φρικτὸ αὐτὸ μαρτύριο, ἡ Εὐ-
φημία προσευχήθηκε λέγοντας: «Κύριε
μου, Ἰησοῦ Χριστέ, εὖ ποὺ σὺ εἶς ἐκεῖ-
νους ποὺ ἐμπιστεύονται σὲ σένα, γίνε μου
βοηθός!...»

Καὶ κατόπιν φώναξε στὸν Πρίσκο:
— Οἱ τροχοὶ οὗτοι μεγαλύνουν περισσότε-
ρα τὴν ἀγάπην μου γιὰ τὸν Χριστό!...

Κι' ὑπέμεινε τὸ μαρτύριο καρτερικά.
Ὁ Πρίσκο τότε τὴν φοβήθηκε ὅτι θὰ τὴν
ἐκείνη ζωντανή. Ἡ Εὐφημία ὅμως ἔμενε
ἀπόρητι στὴν ἀπειλὴν του.

Ἀναψάν τότε ἕνα καμῖνι ποὺ οἱ φλόγες
τοῦ ὑψώνονταν ὡς τὸν οὐρανόν. Δυὸ ὑπὲρ-
ρέτες τοῦ ὅμως, ὁ Σωθὴνης καὶ ὁ Βί-
κτωρ,

1 ^η ΗΜΕΡΑ	2 ^η ΗΜΕΡΑ	3 ^η ΗΜΕΡΑ	4 ^η ΗΜΕΡΑ	5 ^η ΗΜΕΡΑ	6 ^η ΗΜΕΡΑ	7 ^η ΗΜΕΡΑ
Π	Α	Π	Α	Π	Α	Π
+6						
+5						
+4						
+3						
+2						
+1						
0						
-1						
-2						
-3						
-4						

Υπόδειγμα εβδομαδιαίου φύλλου στο οποίο θα σημειώνετε πρωί (Π) και απόγευμα (Α) την κατάστασή σας, για να εξακριβώσετε τον ατομικό σας ρυθμό.

Ο ρυθμός και οι κύκλοι της ζωής

Ένας εύκολος τρόπος για να τους εξακριβώσετε

Στο παρελθόν οι άνθρωποι αγωνίζονταν να προβλέψουν το μέλλον και χρησιμοποιούσαν γι' αυτό το σκοπό κάθε είδους μέσα. Αυτές τώρα τις προβλέψεις τις κάνει σήμερα η επιστήμη με τη βοήθεια της στατιστικής, μιας συγχρονισμένης όμως, στατιστικής, που δεν είναι πια άκαμπτη και ξηρή, αλλά μπορεί να προσαρμοσθεί σε κάθε περίπτωση.

Αυτή η στατιστική μας δείχνει, λοιπόν, ότι τα φυσικά φαινόμενα, καθώς και οι διάφορες εκδηλώσεις της ζωής μας ακολουθούν έναν ώριμο ρυθμό, που, αν τον καλοεξετάσουμε, θα μπορούσαμε να δημιουργήσουμε μια σειρά από κύκλους, που μας αποκαλύπτουν το μέλλον συνδέοντάς το με το παρόν και το παρελθόν.

Αυτή η μέθοδος εφαρμόστηκε με μεγάλη επιτυχία από την επιστήμη. Οι μετεωρολογικές προβλέψεις στηρίζονται κατά μεγάλο μέρος σ' αυτήν. Κατά τον ίδιο τρόπο, ξέρουμε ότι οι ακρίδες που κατέκλυσαν το Ιαπωνικό κατά το περασμένο έτος θα εξαφανισθούν το 1970 (έδω έχουμε έναν κύκλο 17 χρόνων), ότι η επιδημία της διστερίας εμφανίζεται κάθε 6 - 7 χρόνια κι' ότι το καλοκαίρι του 1955 θα είναι δροσερότερο από το φετινό. Η μέθοδος αυτή μας επιτρέπει επίσης να προβλέψουμε ότι το καστανό χρώμα θα κυριαρχήσει κατά το επόμενο έτος

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ

- ★ Πορισινός υπάλληλος της Δημαρχίας εδήλωσε τελευταία, ότι και οι πύλοι ξύπνιοι άνθρωποι, τη στιγμή της τελέσεως του γάμου τους, έχουν ύψος... ήλιου!
- ★ Τις ημέρες της εμφάνισης κηλίδων επί του ήλιου, ο αριθμός των θανάτων και ιδίως των αιφνιδίων, είναι διπλάσιος του αριθμού των άλλων ημερών.
- ★ Στο Αφγανιστάν ο αίσχρον κερδής έμπορος τιμωρείται με εκατο ραβδισμούς και κλείνεται σε σιδερένιο κλουβί, όπου οι πελάτες του του πετούν ό,τι ακαθαρσίες θέλουν! Αχ, και να γινόταν κάτι παρόμοιο και στην Αθήνα!
- ★ Η πιο τέλεια πυροσβεστική υπηρεσία υπάρχει στο Σιγκαγό. Έχει 15.000 άνδρες διαμοιρασμένους σε 100 σταθμούς.
- ★ Το καλύτερο φάρμακο για τα εγκαύματα από ζεματιστό λάδι, είναι το κρύο τσάι.
- ★ Σ' ένα καρναβάλι της Ουαλλίας παίρνουν μαρμάρινα γυναικεία και τα δίνουν στις μαθήτριες να τα πλύνουν, να το ντυθούν, να τα θρέψουν με μπιμπερόν, για να εξασκούνται στα μητρικά καθήκοντα.

λύτερος 63. Επιφυλάξτε για τις περιόδους της εντάσεως — συμβουλευτεί τις προσπάθειές σας που απαιτούν μεγάλη προσοχή και εξαιρετική δραστηριότητα. Κατά τις περιόδους αυτές, άλλωστε, ο άνθρωπος αισθάνεται εξαιρετική ευεξία. Κοιμάται λιγότερο χωρίς να κουράζεται, εργάζεται αποδοτικότερα, είναι περισσότερο μαχητικός κτλ. Κατά τις περιόδους της καταπτώσεως, αντίθετα, πρέπει να αποφεύγουμε κάθε τι που μπορεί να έχει γενικότερο αντίκτυπο στη ζωή μας και να προσέχουμε περισσότερο τον εαυτό μας.

Αλλά πώς θα μπορέσετε να δρήςτε τον ατομικό σας ρυθμό;

Ο δόκτωρ Χέρσευ καθορίζει τις ακόλουθες καταστάσεις:

Ευφορία + 6. Ευδιαθεσία + 5. Πρόσχαρη διάθεση + 4. Ήρεμία + 3. Ισορροπία + 2. Φιλεργία + 1. Ουδέτερη διάθεση (ούτε καλά, ούτε κακά) 0. Ακεφία - 1. Απαισιοδοξία - 2. Μελαγχολία - 3. Στενοχωρία - 4. Κατάθλιψη - 5. Κατάπληξη - 6.

Θα πάρετε, λοιπόν, ένα τετράδιο με πολλά φύλλα, θα το χαρακώσετε σύμφωνα με το πάρα πάνω υπόδειγμα και θα σημειώνετε πρωί και απόγευμα τη διάθεσή σας, επί 4 μηνών αν είσατε άντρας, επί 6 μηνών αν είσατε γυναίκα.

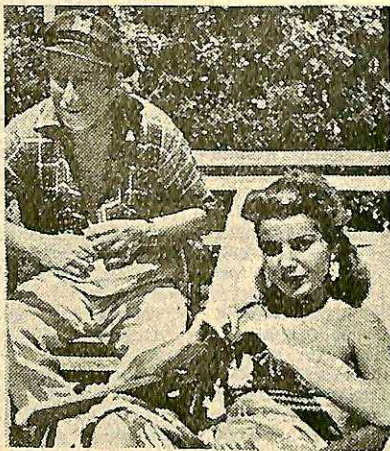
Θα δρήςτε τότε ότι τα φύλλα του τετραδίου σας θα μοιάζουν σε ώριμα χρονικά διαστήματα. Έτσι θα βρήςτε τον ατομικό ρυθμό σας. Σε σας απόκειται κατόπιν να ρυθμίσετε ανάλογα τη ζωή σας.

Τα αντιβιωτικά και το συνάχι

Στην πανεπιστημιακή κλινική του Σικάγου έγιναν τελευταίως ενδιαφέροντα πειράματα για τη θεραπεία του συνάχου. Έκατον τριάντα έπιτα παιδιά, που έπασχαν από συνάχι, διαιρέθηκαν σε τρεις ομάδες. Τα πενήντα τρία απ' αυτά υποβλήθηκαν σε θεραπεία με τα κλασσικά μέσα: ανάπαισις στο κρεβάτι, θερμά ροφήματα, λίγες ασπιρίνες. Από τα υπόλοιπα καταρτίσθηκαν δυο ομάδες, από 37 παιδιά η κάθε μία. Στην πρώτη χορηγήθηκαν συσφαμίδες. Στη δεύτερη αντιβιωτικά.

Παρατηρήθηκε, λοιπόν, ότι τα παιδιά που υποβλήθηκαν σε θεραπεία με τα κλασσικά μέσα, ακόμη και στις περιπτώσεις που παρουσίαζαν επιπλοκές ωτίτιδος ή ερεθισμού των αμυγδαλών, έγιναν καλά πολύ γρηγορότερα από τα άλλα. Οι Αμερικανοί επιστήμονες κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι τα σύγχρονα μέσα μπορεί να επιβραδύνουν τις επιπλοκές του συνάχου, αλλά δεν τις εμποδίζουν. Τούναντι, μάλιστα, τις κάνουν περισσότερο σοβαρές και δυσχεραίνουν τη θεραπεία τους.

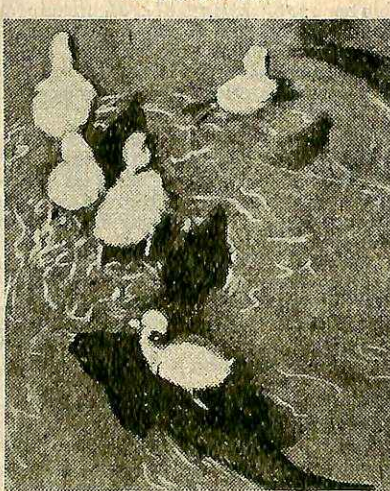
Ο ΚΟΥΓΚΑΤ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Ύστερα από μια θριαμβευτική και κομπαστική τουρνέ στη Γαλλία και στην Ιταλία, ο Ξαβιέ Κούγκατ και η σύζυγός του Άμπε Λένιν ξεκουράζονται για μερικές μέρες στο Σάν Ρέμο. Οι κακές γλώσσες λένε σήμερα πως αν ο Κούγκατ εξακολουθή να θριαμβεύει το όφελει στην ομορφιά και στην εξαιρετική φωνή της γυναίκας του.

ΠΙΠΑ ΚΑΙ ΜΟΔΑ

Από την εποχή που κυκλοφόρησε η φήμη πως το ταίγιο προκαλεί καρκίνο, οι περισσότερες γυναίκες το έκωψαν και υιοθέτησαν την πίπα. Στο Παρίσι η μόδα απαιτεί σήμερα η πίπα που κρατά μια κομψή κυρία να είναι άσσορτι με το φόρεμά της.

ΕΝΑ ΕΠΙΤΥΧΗΜΕΝΟ ΕΝΣΤΑΝΤΑΝΕ

Η φωτογραφία αυτή πάρθηκε, προ ημερών, την ώρα της ανανεώσεως του γυμνασίου της Δασίας της Φραγκφούρτης. Όταν το νερό δεν είχε πια παρά μόνο εξη δαχτυλά βάθος, ένα από τα παπάρια καθίσε στη ραχή ενός ψαριού και παρέμεινε για αρκετό χρόνο στη θέση αυτή ευχαριστήμενο για την καινούργια συντροφιά του...

«ΚΛΑΜΠ ΜΕΝΤΙΤΕΡΡΑΝΕ»

Σ' Ε απόστασι μιάς ώρας σχεδόν από την πόλη της Κερκύρας, μεταξύ των μαγευτικών παραλιακών προσόψεων Ασίας και Ύψους, βρίσκεται εγκατεστημένη από τον Κλάμπ Μεντιτερράνε, όπως την ξέρουν οι Κορφαίτες. Αυτοί ειδικές αδείες της κατασκήνωσής μας επιτρέπουν να επιδιώκουμε ένα Σάββατο, σ' ενν από τα 4 μεγάλα πετρελαιοκίνητα καΐκια που είναι ειδικά ναυλωμένα και καθημερινώς πηγαίνονται μεταξύ Κερκύρας και Ύψους, παίρνοντας και φέροντας κατασκηνωτές, έρδρια και ελάχιους... βέβαιους, επισκέπτας δηλαδή!

Μόλις πλεύσουμε σε μια μικρή έξοδα και αποδιδάσκουμε, το βλέμμα πέφτει αμέσως σ' ένα ψηλό κοινό στην κορυφή του οποίου κυματίζει η σημαία της «Μεσογειακής Λέσχης» και αμέσως μετά κατά σειρά οι σημαίες των κρατών που αντιπροσωπεύονται στη κατασκήνωσι, δηλαδή της Γαλλίας, Ελλάδας, Αγγλίας, Αμερικής, Ιταλίας, Σουηδίας, Νορβηγίας και Ελβετίας.

Καθώς προχωρούμε πάνω στην έξοδα — είναι ήδη νύχτα — η ανταύγεια των φώτων μας επιτρέπει να θαυμάσουμε μερικές κομψές και ταχυτάτες βενζινακάτους που χρησιμεύουν για να σέρνουν πίσω τους με λίγην γιγώδη ταχύτητα θαλάσσια σκι, στα οποία επιβιβάζονται οι ικανότεροι από τους ειδικούς στο θαλαστικό αυτό σπόρ, κάνοντας εκπληκτικές επιδείξεις.

Από εξετάζονται προσεκτικά οι αδείες μας από δυο χωροφύλακες, περνούμε την πύλη της κατασκήνωσής και αμέσως μετά ένα ρομαντικό ξύλινο γεφυράκι, που ενώνει μια βαθεί έσοχη της θαλάσσης στο σημείο εκείνο. Τώρα βρισκόμαστε μέσα στο έδαφος της «Μεσογειακής Λέσχης» όπου βλέπουμε να κυκλοφορούν κατά δεκάδες ημίγυμνοι οι κατασκηνωταί. Αυτό άλλωστε είναι και το υποχρεωτικό ένδυμα. Μόνο μ' ένα πανταλονάκι του μπάνιου οι άνδρες κι' ένα σόρτς οι γυναίκες.

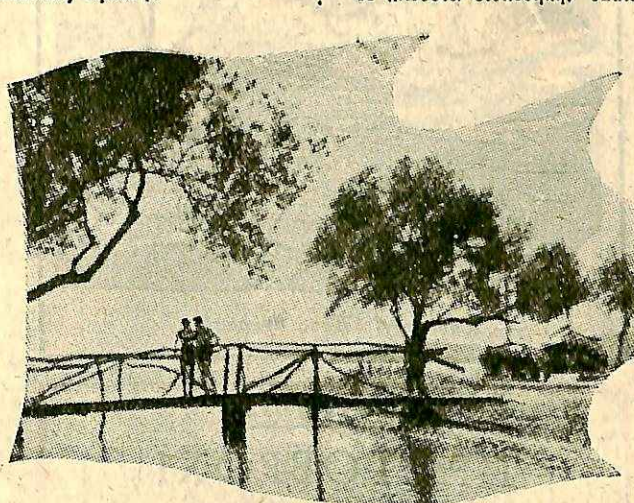
Την ιδέα της διεθνούς αυτής κατασκήνωσής για φυσική ζωή, σπόρ και ψυχαγωγία την συνέλαβε πρώτος ο Έλβετος κ. Μπλίτς βοηθούμενος από την άκουραστη αδελφή του που είναι και η ψυχή της όλης οργανώσεως και λειτουργίας της. Το άπέραντο και κατάφυτο κτήμα του Ύψους στο οποίο εγκατεστάθη η κατασκήνωσι από το καλοκαίρι του 1952, είναι ιδιοκτησία των κληρονόμων Μέρλιν και νοικιάσθηκε για μια 10ετία. Φυσικά, για να ανταποκριθεί στον προορισμό του χρειάστηκε να του γίνουν αρκετά τεχνικά έργα — πρώτα — πρώτα για το νερό — τα οποία με τη λήξη της συμβάσεως, θα περιέλθουν στους ιδιοκτήτες του κτήματος.

Άλλα τι κοστίζει στους ξένους και Έλληνες μια παραμονή στο ειδυλλιακό περιβάλλον της Λέσχης; Για τριών εβδομάδων παραμονή με πλήρη τροφή οι ξένοι πληρώνουν 10.000 περίπου γαλλικά φράγκα. Και οι Έλληνες, που πρέπει απαραίτητως να είναι μέλη της «Ελληνικής Περιηγητικής Λέσχης» και του διεθνούς «Κλάμπ Μεντιτερράνε», 800 νέες δραχμές για το ίδιο χρονικό διάστημα παραμονής. Μόνο που οι τελευταίοι αυτοί δεν υπερβαίνουν τον αριθμό των 120 περίπου για όλο το καλοκαίρι.

Εκτός των τριών γευμάτων που σερβίρονται καθημερινώς, οι κατασκηνωταί μπορούν να αγοράσουν ό,τι θέλουν είτε από το πλούσιο μπάρ της κατασκήνωσής είτε από τα διάφορα παραλιακά κέντρα της Δασίας και του Ύψους. Άρκει να... έχουν χρήματα, φυσικά. Στο μπάρ της Λέσχης οι συναλλαγές δεν γίνονται κατ' εθείαν με χρήματα αλλά με κουπόνια. Υπάρχουν μπλόκ με κουπόνια των 40 και των 120 νέων δραχμών που αντιστοιχούν με 50 και 150 περίπου γαλλικά φράγκα. Μ' αυτά μπορεί όποιος θέλει να φάη στο εστιατόριο της Λέσχης, να πιη ή να αγοράση ταγιάρια και γλυκίσματα από το μπάρ. Άλλα και

Επίσκεψι στη Διεθνή Κατασκήνωσι της «Μεσογειακής Λέσχης» στη Κέρκυρα

κύρα, που φροντίζει γι' αυτό. Άλλα καιρός είναι να ρίξουμε και μια ματιά στους κατασκηνωτές. Όπως είπαμε, όλοι τους είναι ημίγυμνοι από ηλικίας 7 μέχρι 65 ετών. Καθώς πλησιάζουμε στην εύρωχη πιστά του χορού, βλέπουμε πολλές δεκάδες ζευγάρια να χορεύουν με ζενοιασά, όχι μόνο ημίγυμνα, πολλές από τις γυναίκες φορούν στη μέση τους ένα ταινιό πολύχρωμο «σαρόγκ» — αλλά και... ζυπολίτη, από τους ήχους ραδιογραμμοφώνου με πλούσια δισκοθήκη. Άλλα δεν λείπει και η μικρή όρχηστρα τζαζ με μέλη από κατασκηνωτές, με πλήρη εγκατάστασι μικροφώνων και μεγαφώνων. Με τους χορευτικούς ρυθμούς συνεχίζεται ο χορός με αδιάπτωτο κέφι μέχρι τα μεσάνυχτα. Άλλα από καιρό σε καιρό διακόπτεται για να παραχωρήσει τη θέση του σε διάφορες πολύ ενδιαφέρουσες ατράξιες στις οποίες κυριαρχεί η ευθυμία και το κέφι. Εποφελούμεθα από μια τέτοια διακοπή για να ρίξουμε μια ματιά και στις λοιπές εγκαταστάσεις της Λέσχης. Υπάρχει, λοιπόν, Σταθμός Πρώτων Βοηθειών και κουρείο, ειδικός χώρος για πλύσιμο και σιδερώματα ρούχων, πλήρης υδραυλικές εγκαταστάσεις για πλύσιμο, ντους καθώς και δυο δωδεκάδες ατουαλέτες για άνδρες και γυναίκες, που γράφουν απ' έξω: «Κενταυρού» — «Αμαζόνες»!

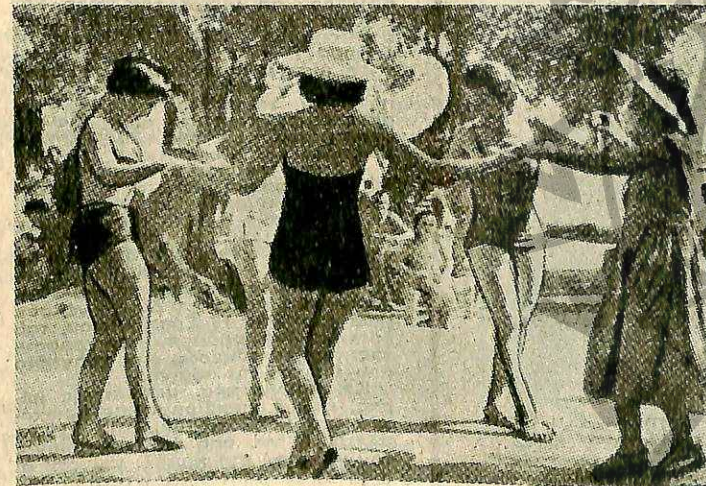

Το ξύλινο γεφυράκι, από το οποίο υποχρεωτικά περνά κανείς για να μπη στην κατασκήνωσι της «Μεσογειακής Λέσχης».

Διάσπαρτες μέσα στο άπέραντο γήπεδο υπάρχουν περί τις 100 σκηνές για δυο άτομα ή κάθε μια, χωρισμένες για γυναίκες και άνδρες. Άλλα όταν το ζευγάρι τύχη να είναι σύζυγοι, τότε μένουν μαζί σε μια σκηνή που διαθέτει δυο μικρά ξύλινα κρεβάτια με στρώματα από ειδικό γέμισμα. Έπειδή οι βρομικοί, όπου βρίσκονται οι σκηνές, δεν φωτίζονται πολύ τη νύχτα, η κάθε σκηνή έχει από πάνω της με μεγάλα άσπρα γράμματα κλπ. Με τον τρόπο αυτόν βρίσκουν τη νύχτα τις σκηνές τους. Ξαναγυρίζουμε στην πιστά του χορού τη στιγμή ακριβώς που από μερικούς νέγρους Αμερικανούς με μπρούτζινα κορμιά, εκτελείται ένα μουσικό χορευτικό σκέτι εμπνευσμένο από την Ταϊτή. Το θέαμα είναι πράγματι καταγοητευτικό καθώς οι νέγροι παίζουν τις χαβάνιες τους κι' ένας απ' αυτούς, εξαιρετικά ώραιος, χορεύει ένα σόλο με τέχνη, φορώντας το «σαρόγκ» και το λουλουδένιο περιλαίμι. Τέτοια νουμέρα είναι καθημερινά, αλλά τα μεγάλα γλέντια γίνονται την Τρίτη και την Πέμπτη το βράδυ, όταν την Τρίτη γίνεται γιορτή για το κατεύοδιο εκείνων που φεύγουν και την Πέμπτη η υποδοχή των καινούργιων μελών, που έρχονται από το Πρίντζι. Ας σημειωθεί ότι άλλες δυο τέτοιες κατασκήνωσεις λειτουργούν στην Κορσική και στη Γαλλία.

Για να συμπληρώσουμε τις εντυπώσεις μας ξαναμπήκαμε στη κατασκήνωσι και την επομένη το πρωί. Κατά συντροφιάς τώρα οι κατασκηνωταί είναι συγκεντρωμένοι κάτω από τον ίσιο των δέντρων και συζητάνε πίνοντας και καπνίζοντας. Οι περισσότεροι όμως βρίσκονται μέσα στη καταγάλανη θαλάσσια και απολαμβάνουν το μπάνιο τους με διάφορα αθλητικά παιχνίδια και μικρά «κανών» ή μονόβιλα, ενώ άλλοι, ζευγάρια κατά το πλείστον, κάνουν τον περίπατό τους κατά από τα δέντρα. Εγκαταλείπουμε με λύπη το ειδυλλιακό αυτό περιβάλλον και ξαναγυρίζουμε στη πόλη. Τους Κορφαίτες ωστόσο τους σοκάρουν οι «ρωμαντικοί περίπατοι» των κατασκηνωτών τα βράδια ιδίως. Επίσης λέγεται ότι μέχρι πέρυσι οι παροθερισταί έρχόντουσαν στη Κέρκυρα από τον Ύψο ημίγυμνοι όπως έμεναν στη κατασκήνωσι και ότι μόνον κατόπιν επιβραδύσεως του Μητροπολίτου Κερκύρας και Πατρών περιορίσθηκε το «κακό». Έκείνο πάντως που είδαμε και πρέπει να ομολογήσουμε είναι ότι όλοι στη πόλη είναι γνήμενοι και ότι η συμπεριφορά τους είναι ευγενέστατη.

N. ΟΙΚ.

Οι κατασκηνωτές του Ύψους διασκεδάζουν ημίγυμνοι με πρηνά ματικά ζενοιασά.

Επιδείξεις θαλάσσιων σκι από κατασκηνωτές της «Μεσογειακής Λέσχης».

—'Αλήθεια, Χρηστάκη, δεν δοκίμασα ποτέ τη βέρα σου να δω πώς έρχεται στο δικό μου χέρι.
—Τι ιδέες είν' αυτές που σου ήρθαν πάλι; είπε ο Χρηστάκης κι έκανε να τραβήξει το χέρι του, που το κρατούσε στο δικό της ή Μιμικά.
—'Αλλά, καθώς τραβούσε το χέρι του, η βέρα, φτιαγμένη σε πιο χοντρά μέτρα, έμεινε στο χέρι της Μιμίκας. 'Ο Χρηστάκης, σαστισμένος, άπλωσε να την πάρει. 'Η Μιμικά την κράτησε.
—Μά αυτή είναι αλλοιώτικη! είπε. Πιο χοντρή και πιο πλατιά από την άλλη.
—Δώσε μου τη βέρα, Μιμικά. 'Εκείνη παντρεύτηκε διέσωσε. Και στο φάτο του ηλεκτρικού, κούταζε προς το μέσο μέρος.
—Κατίνε! Κατίνε! είπε και πάνιασε. 'Ωστε έτσι, αϊ; Είσαι άρραβωνιασμένης και με άλλη;
—Μιμικά, γιά το Θεό! Νά σου εξηγήσω.
—Τι να μου εξηγήσεις, παλάνθρωπε; 'Η βέρα μιλάει μόνη της. Κατίνε, αϊ; Πάρτηνε την Κατίνε! 'Και δίνει ένα πέταμα της βέρας, με δύναμη διακοδόλου. «'Ητιν γίνε» ακούστηκε το γκέλ που έκανε σε κάτι πέρες κι' έπειτα τίποτα. Την κατάπιε το βκοτάδι. 'Η Μιμικά σηκώθηκε θυμωμένη και περιήρανε.
—Μιμικά με παρεξηγείς! είπε με τραγική φωνή ο Χρηστάκης και σηκώθηκε κι' αυτός. 'Εδώ συμβαίνει δράμα!
—Φύγε να μη φωνάξω την αστυνομία! 'Απατεώνα!
'Ο Χρηστάκης έμεινε καρφωμένος, απελπισμένος και δυστυχής. Τά είχε χαμένα. Τι να κάνει τώρα; Νά κυνηγήσει τη Μιμικά, ή να ψάξει γιά τη βέρα; Ποοτίμησε το δεύτερο. Γιά την πρώτη, είχε καπρό. 'Αλλά το ψάξιμο πήγε του κακού. 'Η βέρα είχε χαθεί και κανείς δεν την έχει βοή ακόμα... 'Αουά τα μεσάνυχτα ο Χρηστάκης πήρε το δρόμο του γυρισμού. Και καθόλου δεν σκεπτόταν τί μπορεί να είχε γίνει, στο μεταξύ, στο σπίτι του Γιάγκου.

—Τι ψάχνεις εκεί, Κατίνε;
'Ο Γιάγκος είχε βγάλει τα ρούχα του και φορούσε τις πυτζάμες. Και η Κατίνε σκαλίζει νευρικά το μικρό τσετάκι του παντελονιού του.
—Ψάχνω να βρώ τη βέρα σου! το έλεγε με νεύρο και στη φωνή. Γιατί έσεις οι παντρεμένοι, όταν υπερμπατεύετε, βγάτετε τη βέρα γιά να παραστήσετε τον ανύπαντρο και την κρύβετε, στην τσέπη του γιλέκου. 'Αλλά επειδή το καλοκαίρι δεν φοράτε γιλέκο, την καταχωνιάτε σ' αυτό το τσετάκι κι' ευτυχώς που ξεχνάτε καμιά φορά να την ξαναφορέσετε... Ποοτίμησε; Δεν τη βρίσκω. Ποοτίμησε; Δεν τη βρίσκω. Ποοτίμησε; Δεν τη βρίσκω.
—Μην ψάχνεις και δεν θα τη βρεις ποθενά.
Μη μου πής πως την έχασες, χωρίς να το πάρης είδησι. Αυτά δεν τα τρώει η Κατίνε. 'Την ξερείς.
—Δεν την έχασα. Τη δάνεισα. Της διηγήθηκε την ιστορία.
Κι' έχεις την αζιώς να σε πιστέψω; ρώτησε η Κατίνε, πάντα με νεύρα. Τάχεις ταιριαζει τόσο δυσόμο, που δεν πιστεύω λέξι!
—Πάμε να βρούμε το Χρηστάκη να βεβαιωθείς.
—'Οχι, δεν θα πάμε.
—Μην πάμε.
—'Οχι, θα πάμε.
—Πάμε!

Σεκίνησαν κι' οι δυο γιά το σπίτι του Χρηστάκη. Περιμέναν πιά δρες ως πού να γυρίσει.
—Χρηστάκη, τη βέρα! του φώναξε πρώτος ο Γιάγκος.
'Εκείνος τον κύταξε θλιβερά:
—Ποιά βέρα; Πάει ή βέρα!
—Ποοτίμησε και πώς πάει;
—Το που δεν το ξέρω. Το πώς, το ξέρω. Είπε η Μιμικά το όνομα της κυρίας Κατίνας από μέσα και μου λέει: «'Ητιν γίνε»! 'Ωστε άρραβωνιασμένης και με άλλη! Και δίνει μία της βέρας και πάει ή βέρα.
'Η Κατίνε άκουσε με σαρκαστικό χαμόγελο τη διήγησι του Χρηστάκη και χτυπούσε το πόδι της νευρικά. Στο τέλος φώναξε:

—'Αποπετώνες!
—Κατίνε!...
—Μη γυρίσεις στο σπίτι, το καλό που σου θέλω. Κά βρης την πόρτα κλειστή. Κι' αύριο θα τα πούμε με το δικηγόρο.
'Ο Γιάγκος παρακολούθησε με το μάτι την Κατίνε να φύγει.
—Τι μου κάνεις! φώναξε στο Χρηστάκη, με τη διάθεσι να τον πνίξει.
—Θά σου πάρω άλλη βέρα, Γιάγκο!
—Βρέ τη βέρα σκέπτομαι νομίζεις; Κατίνε, θά μου πάρης Κατίνε; Κύττα να μου κανονίσεις τα πράγματα, γιατί κακά ξεμπερδέματα βάζεις μαζί μου. 'Απατεώνα!
'Ο Χρηστάκης ρίχτηκε στην άγκαλιά του Γιάγκου κι' έκλαιγε:
—'Εσύ να μου κανονίσεις τη δική μου υπόθεσι με τη Μιμικά. Γιάγκο μου, αδερφέ μου Γιάγκο. Πού είναι και σοδάρωτρη;
—Γιατί είναι σοδάρωτρη;
—Γιατί εσύ τουλάχιστον έχεις πέντε χρόνια την Κατίνε κι' αν σου φύγει, δεν χάνεις ο κόσμος. 'Ενώ εγώ δεν πρόφτασα Γιάγκο μου... Αδερφέ μου Γιάγκο. Σώσε με... Και θά σου πάσω δέκα βέρες. Μιά γιά κάθε δάχτυλο. Κι' όλες θά νοσάσουν «Κατίνε».
—Με τι λεφτά θά τις πάσης βρέ τις δέκα βέρες; 'Εσύ μία είχες και την έσπασες ενέχυρο.
—Θά φτιάξουν τα πράγματα. Γιάγκο μου. Θάρθουν κι' οι καλές μέρες. Είκοσι θά σου πάρω. Πάμε στην Κατίνε.
—Θά σε δείρη.
—Θά με δείρη αλλά θά μ' ακούση. Θά κλάψω και θά μ' ακούση.
Στις δύο μετά τα μεσάνυχτα ο Χρηστάκης είχε κλάψει και η Κατίνε τον άκουσε. Συγκινήθηκε μάλιστα κι' εκείνη κι' έκλαψε μαζί του.
—Θά πάμε το πρωί με το Γιάγκο, του είπε. Κοιμήσου ήσυχος ά πάμε...

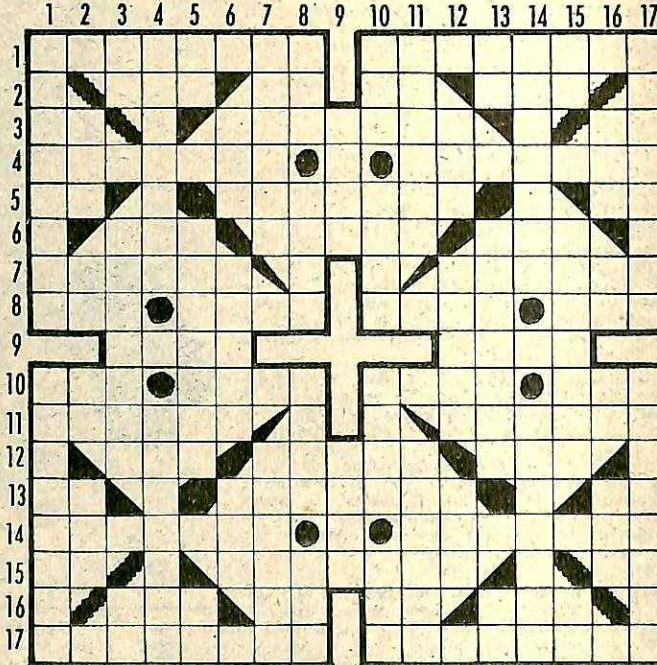
—'Ο Χρηστάκης περίμενε στο γωνιακό ζαχαροπλαστείο και δερνόταν από την αγωνία. Κάποια ώρα φάνηκαν κι' οι τρείς.
—Πάμε! είπε η Κατίνε.
'Η Μιμικά δεν μιλούσε. Κράταγε πίζα.
—Ποοτίμησε ο Χρηστάκης.
—Στο ένεχυροδανειτήριο.
—Ναι, αλλά...
—Μη σε νοιάζει. 'Υπαρχουν.
'Ο ένεχυροδανειστής τσάπωσε το δάνειο και τον τόκο και παράδωσε τη βέρα. 'Η Χρηστάκη χαιρολόγησε γιά μία στιγμή, αλλά ξαναπέρασε την πίζα της.
—Και γιά τη δική μου τι θά γίνει; ρώτησε ο Γιάγκος το Χρηστάκη, καθώς έφευγαν.
—Θά σου πάρω εγώ! το άπάντησε η Κατίνε. Κι' άουα ξαναδανείσας βέρα, θά σου σπάσω το κεφάλι. Χαίρετε, δεσποινίς. Χάρηκα πολύ γιά την γνωριμία.
'Όταν βρέθηκαν μόνοι, είπε με παράπονο η Μιμικά:
—'Η βέρα μου από ένεχυροδανειστήριο... 'Αυ όταν παντρευτούμε, τι θά βάσουμε ενέχυρο;
—Τίποτα, άνστη μου. Θά φτιάξουν τα πράγματα... Κι' ετσι και έχουν πιά λάνο μου τη λάνο μου πώς η βέρα δεν θά ξαναμπή ενέχυρο.
Και κράτησε το λάνο του. Στο άλλο ραντεβού η βέρα ύπληξε. Μόνο που ο Χρηστάκης δεν φορούσε το καινούργιο κοστούμι.
—Γιατί δεν το φοράς, Χρηστάκη; Σου πάει τόσο.
—Ζέστη, χουσό μου. Με το κοντοάνικο πουκάμισο, σισθάνουσι πιά ελαφρός, είπε ο Χρηστάκης κι' ο νους του πήγε πάλι σε μία κοιμάστρα του ένεχυροδανειστήριου.
'Η Μιμικά τον κύταξε στα μάτια και δάκρυσε.
—'Όμως θά φτιάξουν τα πράγματα. Χρηστάκη, μένοι να παντρευτούμε... Δεν είν' έτσι;
—'Ετσι είναν... Θάρθουν κι' οι καλές μέρες.
Ναι, δεν υποσεί να μην έρθουν. 'Ο κοσμήτορας της περιμένει ναθούν. Κι' αν δεν έρθουν, πάντα τις περιμένει.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 503

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Λιμάνι της 'Ιταλίας. — Πηγάδι που χαρακτηρίζει πολλές γυναίκες.
- 2 Θεός των αρχαίων. — Νότα. — Αρχή υποθέσεων. — Χρονικό διάστημα.
- 3 Συμπλεκτικός σύνδεσμος. (άρχ.). — 'Εκεί συγκεντρώνονται συχνά οι φίλαθλοι. — Θροούριο γνωστό μας από

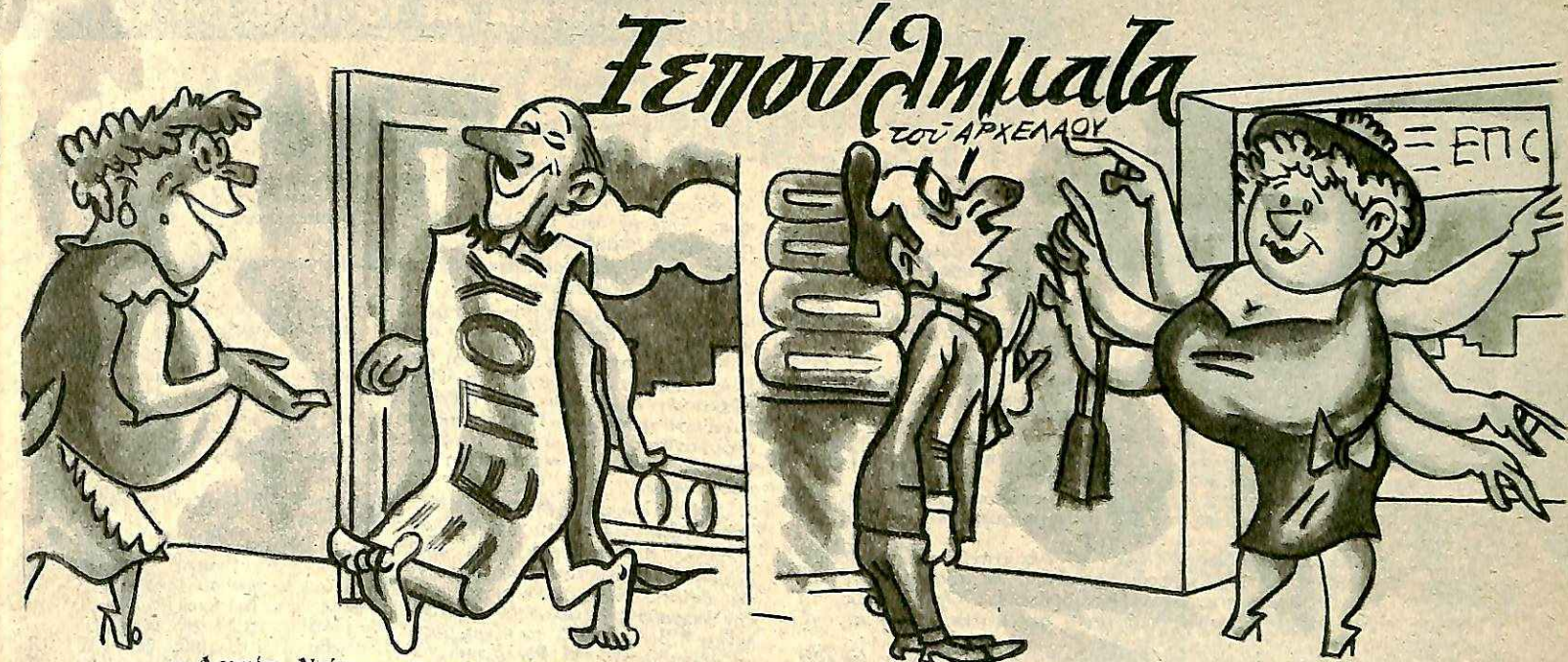
- 4 Δημοκρατία της Κεντρικής 'Αμερικής. — Οι κάτοικοι περιφώνου πόλεως της αρχαιότητας (θηλ.).
- 5 'Υπαρξίς. — Δεν κάνει θόρυβο. — 'Ανεστραμμένο άρθρο.
- 6 Κτητική αντωνυμία. — Οριοθύνται στις πλάς και στις εξοχές. — 'Επίσημοις.
- 7 Κινεί πλοία. — Βιθλίκ βουνό.

- 8 Έργο του Δουμά.
- 9 Κάτοικοι ευρωπαϊκής πρωτεύουσας. — Οι γυναίκες δυσκολεύονται να κρατούν.
- 10 Μοιάζει με κλωστή. — Βασιλεύς των 'Εθραίων. — 'Ανεστραμμένη νότα.
- 11 'Ο καθένας. — Βρέχεται από παντού. — Θώτιξ τους αρχαίους.
- 12 Αισθησις. — Διατηρημένοι ιχθύες.
- 13 Πίνγκερτον. — Τέκνα, άπόγονοι. — 'Υπέρ το δέον (άρχ.). — Θεά των αρχαίων.
- 14 'Ενα από τα σπλάχνα μας. — Κοίτη χειμάρρου.
- 15 'Ερωτηματικό επίρρημα. — 'Αρλιν... : σ'από του Χόλινγουντ. — Δυνατό ποτό. — Στη ζούγκλα διπλασιάζεται.
- 16 Νηστικός. — Γίνονται σε άκατάλληλο χρόνο.
- 17 Παράγγελμα της γυμναστικής (όπως ακούεται). — Τα μουστάκια του σταριού. — Μονάς βάρους.
- 18 'Αρθρο. — Ψημένος. — Νότα. Την προτιμούν οι έρωτευμένοι. — Νοσηλευτικό ίδρυμα.
- 19 'Αρχικά κόμματος. — 'Απομακρύνει το ένα από το άλλο. — Όμοια σύμφωνα.
- 20 Διαδίδονται από στόμα σε στόμα. — Συνοδεύουν βασιλείς. — 'Αρθρο. — 'Αρθρο (πληθ.).
- 21 Είναι άνω κάτω (πληθ.). — 'Θραύς νέος, εύνοούμενος του αυτοκράτορος 'Αδριανού.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Το δέυ αυτό είναι πιο γνωστό ως άκουαφόρτε. — 'Απόμερα.
- 2 Τοπικό ή χρονικό επίρρημα. — Αιγυπτιακή θεότης. — Αναφορικό τροπικό επίρρημα. — Απλητήριο.
- 3 Πρόθεσις μπροστά σε φωνήεν. — Συνοικία των 'Αθηνών. — Τελικός σύνδεσμος.

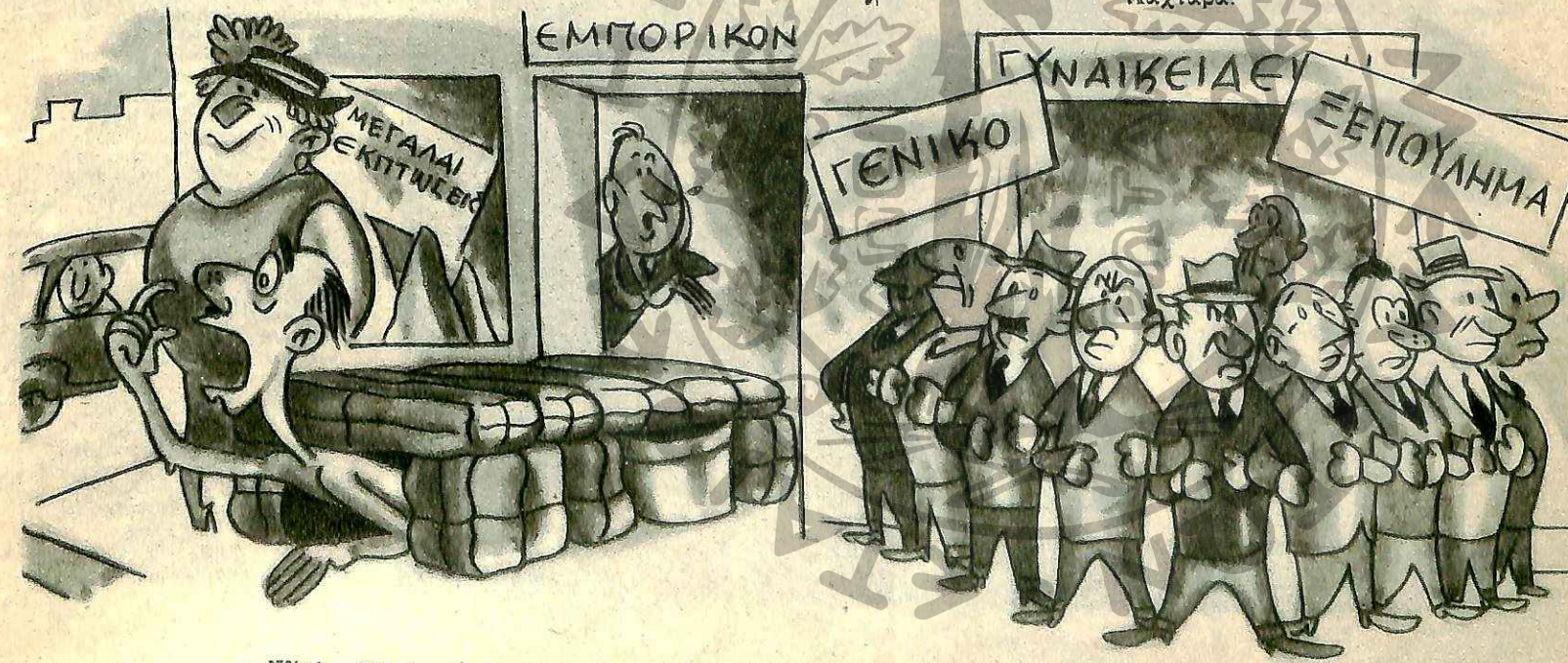
Τά δάκρυα εύνοουν την καλή χώνευσι
Κατά τον Γάλλο επιστήμονα δάκρυα Λαντιέρ, τα δάκρυα περιέχουν μία ουσία που καταστρέφει τα μικρόβια του έντερικού σωλήνος και διευκολύνει την χώνευσι των τροφών. Φροντίστε, λοιπόν, να κλαίτε όταν τρώτε και να καταπίνετε τα δάκρυά σας...

— Λοιπόν, Νιόνιο, πώς πήγε το ξεπούλημα;

— Πιάτα περίφημα, κυρία μου και μέ... δοκιμή!

— Ψιτ!... Ψιτ!... Ταξι!

Αντίμετρα.

Δεν αρκεί να έχετε μόνο ωραία δόντια.
Πρέπει και το χαμόγελό σας να είναι
γονιτευτικό

Προλαμβάνεται σε με τη χρήση
συστοιχίας τερραμυκίνης.
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Οι τροφές
παρασκευάζονται οι μύς σας.

Το πρώτο άρχισε

Υπομονή κι' ἐπιμονή καὶ πάντα ἀπ' ὅλα πείρα
 χρειάζεται στὰ χρόνια μας τῶν θηλυκῶν ἢ θήρα...
 Καὶ οἱ «νεμερῶδ» πού προτιμοῦν τὰ κεντρικὰ περάσματα,
 τὰ καταφεύγουν μιά χαρά,
 μὲ δυὸ λογάκια τρυφερά
 καὶ μ' ἕνα - δυὸ κεράσματα,
 τὸ «ῥι, ψι, ψι» ν' ἀρχίσουνε στὰ πάρκα, στὰ στενάκια
 καὶ τρυφερά νὰ πιάσουνε κι' ὠραία πιετονοκία!

Ἐὶ τὸ κεντρικὸν τὸ πέρασμα, χωρὶς ἀμφιβολία,
 θὰ βοηθῇ ἀπὸ θεαμάτων μεγάλῃ ποικιλίᾳ.
 Καὶ γιὰ τὰ μὴν πολυλογῶν,
 περνοῦν μπροστὰ στὸν ἐμπειρογνῶστο κορυνηγὸν,
 ὑπέρκοιτις κι' ἀγέροχες Ἀιλιές, Λίτσες, Κοῦλλες,
 ποὺ εἶναι στὸ περπατήμα... λεβεντοπεριδικούλες!
 Σεμνὰ κοριτσάκια κι' ἄδολα ντυμένα στὰ τριτάνια
 ποὺ μοιάζουν... σπονηριτάρια,
 καθὼς καὶ Δέλες ἄφθονες καὶ Ρένες καὶ Μαρτίτσες,
 ποὺ σκόπιμα, ἢ ἄθελα κοινῶνε τὶς οὐρτίτσες
 καὶ ποὺ, μὲ δυὸ ἀράδες, θυμίζον... σουσού
 στὸ κάθε τους τὸ πέρασμα, (ράδιε

Περνά μπροστά σου κάποτε και θήλυ ντελικάτο,
αδύνατο και ισχνότατο σαν τσίχλα πάνω - κάτω.
Θά δης επίσης, φίλε μου, γυμνασμένη πότλιο,
τά μάλα κουστοπόλοιο,
πόδ' φθναρεί συνέχεια, όπουλως και στά ίσα και ή
και τέφρα νάχη, σκέπτεσαι, μπροστά τους (xί σ ο

★
Μπροστά σου παρελαύνουνε, έκτος ὅλων τῶν ἄλλων
καὶ κάτι ψηλομύτες, Μαντὰ Σουσούδες μὲν
ποὺ βλέπουνε τοὺς γύρω τοὺς «πτωχοὺς» καὶ ταπεινούς
καὶ μοιάζουν ἀπαράλλαχτα μὲ τὰ λαπετεῖνα
Προσέχουν διωσθήποτε εἰ κινητοὶ μὰς ὅλοι,
ἐκείνοι ποὺ γυρεύουνε τὴν θῆρα τοὺς στὴν πόλιν
καὶ δεσποινίδες ἄπειρες περιέργες κ' ἄλλοκοτες,
ποὺ μοιάζουν μὲ ξυλόχοττες!
Κοιτίσιν ποὺ ἀρέσκονται νὰ χάνουνε τὴν... πᾶπιν
δεκάδες τρελλοκόριττα κ' ὁλόφωστα... ξοῦλάπιν
καθὼς καὶ πονηρότατες ὑπάρξεις ποὺ καὶ ποὺ,
ποὺ βάζουν ἀναντίρροτα νυαλὶά στὴν... ἀλεπὸ ὤ!
★

Ρωπόν, ἐν συμπεράσματι, ὁ κληγὸς τῆς πόλεως
 δὲν εἶναι ἀφελότατος καὶ βλάκας καὶ ἐπιπόλαιος
 καὶ ἄντι, καθὼς προείπαμε, νὰ τρέχῃ στὸ ροῦμανι,
 τὸ θῆλυ βάξει στόχο του καὶ τὸ κοριτσόμανι
 καὶ δίνωσ καραμπίνα,
 ἀλλὰ μὲ μὰ κομπίνα
 καὶ μὲ τὸ πορτοφῶλι του κυρίως τὸ γεμάτο,
 σοῦ κάνει κάθε θῆρα νὰ πῶσ... «μπὰμ καὶ κάτω

Επιστολογράφους ὁ Διογενῆς

Η ΔΟΡΑΤΗ ΣΤΡΑΤΙΑ

ΤΟ καί μ' γλυστρούσε αδόρυθα, πάνω στα γαλάζια νερά του Αιγαίου. Οι έφτα άντρες που βρίσκονταν μέσα, κύτταζαν σωπηλοί το πέλαγος, που λαμποκοπούσε πέρα ως πέρα. Ήταν 'Ιούλιος του 1943. 'Ο ήλιος, που δεν έλεγε να βασιλεύει ακόμη, κυρπολούσε βαρρής το άπέραντο εκείνο υγρό στοιχείο. Το πλωμένο ήταν το «Μαρία Μ.» νηολ. Πειραιώς αριθ. Π. 161. Είχε ξεκινήσει πριν τρεις μέρες από τον 'Ωρωπό κι' ακόμη να φτάσει στη Χίο. 'Η διαδρομή τους ήταν περιπετειώδης, μα και λίγο περίεργη. Μεσοπέλαγα, τους σταμάτησε ένα γερμανικό περιπολικό και τους ζήτησε τα χαρτιά τους. 'Επειδή όμως οι έφτα άντρες δεν είχαν κανένα πιστοποιητικό μαζί τους, το καΐκι βέηκε πίσω από το δικό τους και μεταφέρθηκε άδορυθως στον Πειραιά.

Έκεί τους παρέλασαν άλλοι Γερμανοί και τους ώδηγησαν στο φρουραρχείο της οδού Γούναρη 7. Τους έκλεισαν όλους μαζί σ' ένα υπαίθριο και τους άφησαν μιά αλόκληρη νύχτα. Σ' το καΐκι βέηκε πίσω από το δικό τους και μεταφέρθηκε άδορυθως στον Πειραιά.

Έκεί τους παρέλασαν άλλοι Γερμανοί και τους ώδηγησαν στο φρουραρχείο της οδού Γούναρη 7. Τους έκλεισαν όλους μαζί σ' ένα υπαίθριο και τους άφησαν μιά αλόκληρη νύχτα. Σ' το καΐκι βέηκε πίσω από το δικό τους και μεταφέρθηκε άδορυθως στον Πειραιά.

Έκεί τους παρέλασαν άλλοι Γερμανοί και τους ώδηγησαν στο φρουραρχείο της οδού Γούναρη 7. Τους έκλεισαν όλους μαζί σ' ένα υπαίθριο και τους άφησαν μιά αλόκληρη νύχτα. Σ' το καΐκι βέηκε πίσω από το δικό τους και μεταφέρθηκε άδορυθως στον Πειραιά.

Έκεί τους παρέλασαν άλλοι Γερμανοί και τους ώδηγησαν στο φρουραρχείο της οδού Γούναρη 7. Τους έκλεισαν όλους μαζί σ' ένα υπαίθριο και τους άφησαν μιά αλόκληρη νύχτα. Σ' το καΐκι βέηκε πίσω από το δικό τους και μεταφέρθηκε άδορυθως στον Πειραιά.

Έκεί τους παρέλασαν άλλοι Γερμανοί και τους ώδηγησαν στο φρουραρχείο της οδού Γούναρη 7. Τους έκλεισαν όλους μαζί σ' ένα υπαίθριο και τους άφησαν μιά αλόκληρη νύχτα. Σ' το καΐκι βέηκε πίσω από το δικό τους και μεταφέρθηκε άδορυθως στον Πειραιά.

Έκεί τους παρέλασαν άλλοι Γερμανοί και τους ώδηγησαν στο φρουραρχείο της οδού Γούναρη 7. Τους έκλεισαν όλους μαζί σ' ένα υπαίθριο και τους άφησαν μιά αλόκληρη νύχτα. Σ' το καΐκι βέηκε πίσω από το δικό τους και μεταφέρθηκε άδορυθως στον Πειραιά.

Έκεί τους παρέλασαν άλλοι Γερμανοί και τους ώδηγησαν στο φρουραρχείο της οδού Γούναρη 7. Τους έκλεισαν όλους μαζί σ' ένα υπαίθριο και τους άφησαν μιά αλόκληρη νύχτα. Σ' το καΐκι βέηκε πίσω από το δικό τους και μεταφέρθηκε άδορυθως στον Πειραιά.

Έκεί τους παρέλασαν άλλοι Γερμανοί και τους ώδηγησαν στο φρουραρχείο της οδού Γούναρη 7. Τους έκλεισαν όλους μαζί σ' ένα υπαίθριο και τους άφησαν μιά αλόκληρη νύχτα. Σ' το καΐκι βέηκε πίσω από το δικό τους και μεταφέρθηκε άδορυθως στον Πειραιά.

Έκεί τους παρέλασαν άλλοι Γερμανοί και τους ώδηγησαν στο φρουραρχείο της οδού Γούναρη 7. Τους έκλεισαν όλους μαζί σ' ένα υπαίθριο και τους άφησαν μιά αλόκληρη νύχτα. Σ' το καΐκι βέηκε πίσω από το δικό τους και μεταφέρθηκε άδορυθως στον Πειραιά.

Έκεί τους παρέλασαν άλλοι Γερμανοί και τους ώδηγησαν στο φρουραρχείο της οδού Γούναρη 7. Τους έκλεισαν όλους μαζί σ' ένα υπαίθριο και τους άφησαν μιά αλόκληρη νύχτα. Σ' το καΐκι βέηκε πίσω από το δικό τους και μεταφέρθηκε άδορυθως στον Πειραιά.

Έκεί τους παρέλασαν άλλοι Γερμανοί και τους ώδηγησαν στο φρουραρχείο της οδού Γούναρη 7. Τους έκλεισαν όλους μαζί σ' ένα υπαίθριο και τους άφησαν μιά αλόκληρη νύχτα. Σ' το καΐκι βέηκε πίσω από το δικό τους και μεταφέρθηκε άδορυθως στον Πειραιά.

Έκεί τους παρέλασαν άλλοι Γερμανοί και τους ώδηγησαν στο φρουραρχείο της οδού Γούναρη 7. Τους έκλεισαν όλους μαζί σ' ένα υπαίθριο και τους άφησαν μιά αλόκληρη νύχτα. Σ' το καΐκι βέηκε πίσω από το δικό τους και μεταφέρθηκε άδορυθως στον Πειραιά.

Έκεί τους παρέλασαν άλλοι Γερμανοί και τους ώδηγησαν στο φρουραρχείο της οδού Γούναρη 7. Τους έκλεισαν όλους μαζί σ' ένα υπαίθριο και τους άφησαν μιά αλόκληρη νύχτα. Σ' το καΐκι βέηκε πίσω από το δικό τους και μεταφέρθηκε άδορυθως στον Πειραιά.

Έκεί τους παρέλασαν άλλοι Γερμανοί και τους ώδηγησαν στο φρουραρχείο της οδού Γούναρη 7. Τους έκλεισαν όλους μαζί σ' ένα υπαίθριο και τους άφησαν μιά αλόκληρη νύχτα. Σ' το καΐκι βέηκε πίσω από το δικό τους και μεταφέρθηκε άδορυθως στον Πειραιά.

Έκεί τους παρέλασαν άλλοι Γερμανοί και τους ώδηγησαν στο φρουραρχείο της οδού Γούναρη 7. Τους έκλεισαν όλους μαζί σ' ένα υπαίθριο και τους άφησαν μιά αλόκληρη νύχτα. Σ' το καΐκι βέηκε πίσω από το δικό τους και μεταφέρθηκε άδορυθως στον Πειραιά.

Έκεί τους παρέλασαν άλλοι Γερμανοί και τους ώδηγησαν στο φρουραρχείο της οδού Γούναρη 7. Τους έκλεισαν όλους μαζί σ' ένα υπαίθριο και τους άφησαν μιά αλόκληρη νύχτα. Σ' το καΐκι βέηκε πίσω από το δικό τους και μεταφέρθηκε άδορυθως στον Πειραιά.

Έκεί τους παρέλασαν άλλοι Γερμανοί και τους ώδηγησαν στο φρουραρχείο της οδού Γούναρη 7. Τους έκλεισαν όλους μαζί σ' ένα υπαίθριο και τους άφησαν μιά αλόκληρη νύχτα. Σ' το καΐκι βέηκε πίσω από το δικό τους και μεταφέρθηκε άδορυθως στον Πειραιά.

Έκεί τους παρέλασαν άλλοι Γερμανοί και τους ώδηγησαν στο φρουραρχείο της οδού Γούναρη 7. Τους έκλεισαν όλους μαζί σ' ένα υπαίθριο και τους άφησαν μιά αλόκληρη νύχτα. Σ' το καΐκι βέηκε πίσω από το δικό τους και μεταφέρθηκε άδορυθως στον Πειραιά.

Έκεί τους παρέλασαν άλλοι Γερμανοί και τους ώδηγησαν στο φρουραρχείο της οδού Γούναρη 7. Τους έκλεισαν όλους μαζί σ' ένα υπαίθριο και τους άφησαν μιά αλόκληρη νύχτα. Σ' το καΐκι βέηκε πίσω από το δικό τους και μεταφέρθηκε άδορυθως στον Πειραιά.

Έκεί τους παρέλασαν άλλοι Γερμανοί και τους ώδηγησαν στο φρουραρχείο της οδού Γούναρη 7. Τους έκλεισαν όλους μαζί σ' ένα υπαίθριο και τους άφησαν μιά αλόκληρη νύχτα. Σ' το καΐκι βέηκε πίσω από το δικό τους και μεταφέρθηκε άδορυθως στον Πειραιά.

Έκεί τους παρέλασαν άλλοι Γερμανοί και τους ώδηγησαν στο φρουραρχείο της οδού Γούναρη 7. Τους έκλεισαν όλους μαζί σ' ένα υπαίθριο και τους άφησαν μιά αλόκληρη νύχτα. Σ' το καΐκι βέηκε πίσω από το δικό τους και μεταφέρθηκε άδορυθως στον Πειραιά.

Έκεί τους παρέλασαν άλλοι Γερμανοί και τους ώδηγησαν στο φρουραρχείο της οδού Γούναρη 7. Τους έκλεισαν όλους μαζί σ' ένα υπαίθριο και τους άφησαν μιά αλόκληρη νύχτα. Σ' το καΐκι βέηκε πίσω από το δικό τους και μεταφέρθηκε άδορυθως στον Πειραιά.

Έκεί τους παρέλασαν άλλοι Γερμανοί και τους ώδηγησαν στο φρουραρχείο της οδού Γούναρη 7. Τους έκλεισαν όλους μαζί σ' ένα υπαίθριο και τους άφησαν μιά αλόκληρη νύχτα. Σ' το καΐκι βέηκε πίσω από το δικό τους και μεταφέρθηκε άδορυθως στον Πειραιά.

Έκεί τους παρέλασαν άλλοι Γερμανοί και τους ώδηγησαν στο φρουραρχείο της οδού Γούναρη 7. Τους έκλεισαν όλους μαζί σ' ένα υπαίθριο και τους άφησαν μιά αλόκληρη νύχτα. Σ' το καΐκι βέηκε πίσω από το δικό τους και μεταφέρθηκε άδορυθως στον Πειραιά.

Έκεί τους παρέλασαν άλλοι Γερμανοί και τους ώδηγησαν στο φρουραρχείο της οδού Γούναρη 7. Τους έκλεισαν όλους μαζί σ' ένα υπαίθριο και τους άφησαν μιά αλόκληρη νύχτα. Σ' το καΐκι βέηκε πίσω από το δικό τους και μεταφέρθηκε άδορυθως στον Πειραιά.

Έκεί τους παρέλασαν άλλοι Γερμανοί και τους ώδηγησαν στο φρουραρχείο της οδού Γούναρη 7. Τους έκλεισαν όλους μαζί σ' ένα υπαίθριο και τους άφησαν μιά αλόκληρη νύχτα. Σ' το καΐκι βέηκε πίσω από το δικό τους και μεταφέρθηκε άδορυθως στον Πειραιά.

Έκεί τους παρέλασαν άλλοι Γερμανοί και τους ώδηγησαν στο φρουραρχείο της οδού Γούναρη 7. Τους έκλεισαν όλους μαζί σ' ένα υπαίθριο και τους άφησαν μιά αλόκληρη νύχτα. Σ' το καΐκι βέηκε πίσω από το δικό τους και μεταφέρθηκε άδορυθως στον Πειραιά.

Έκεί τους παρέλασαν άλλοι Γερμανοί και τους ώδηγησαν στο φρουραρχείο της οδού Γούναρη 7. Τους έκλεισαν όλους μαζί σ' ένα υπαίθριο και τους άφησαν μιά αλόκληρη νύχτα. Σ' το καΐκι βέηκε πίσω από το δικό τους και μεταφέρθηκε άδορυθως στον Πειραιά.

Έκεί τους παρέλασαν άλλοι Γερμανοί και τους ώδηγησαν στο φρουραρχείο της οδού Γούναρη 7. Τους έκλεισαν όλους μαζί σ' ένα υπαίθριο και τους άφησαν μιά αλόκληρη νύχτα. Σ' το καΐκι βέηκε πίσω από το δικό τους και μεταφέρθηκε άδορυθως στον Πειραιά.

Έκεί τους παρέλασαν άλλοι Γερμανοί και τους ώδηγησαν στο φρουραρχείο της οδού Γούναρη 7. Τους έκλεισαν όλους μαζί σ' ένα υπαίθριο και τους άφησαν μιά αλόκληρη νύχτα. Σ' το καΐκι βέηκε πίσω από το δικό τους και μεταφέρθηκε άδορυθως στον Πειραιά.

Έκεί τους παρέλασαν άλλοι Γερμανοί και τους ώδηγησαν στο φρουραρχείο της οδού Γούναρη 7. Τους έκλεισαν όλους μαζί σ' ένα υπαίθριο και τους άφησαν μιά αλόκληρη νύχτα. Σ' το καΐκι βέηκε πίσω από το δικό τους και μεταφέρθηκε άδορυθως στον Πειραιά.

Έκεί τους παρέλασαν άλλοι Γερμανοί και τους ώδηγησαν στο φρουραρχείο της οδού Γούναρη 7. Τους έκλεισαν όλους μαζί σ' ένα υπαίθριο και τους άφησαν μιά αλόκληρη νύχτα. Σ' το καΐκι βέηκε πίσω από το δικό τους και μεταφέρθηκε άδορυθως στον Πειραιά.

Έκεί τους παρέλασαν άλλοι Γερμανοί και τους ώδηγησαν στο φρουραρχείο της οδού Γούναρη 7. Τους έκλεισαν όλους μαζί σ' ένα υπαίθριο και τους άφησαν μιά αλόκληρη νύχτα. Σ' το καΐκι βέηκε πίσω από το δικό τους και μεταφέρθηκε άδορυθως στον Πειραιά.

Έκεί τους παρέλασαν άλλοι Γερμανοί και τους ώδηγησαν στο φρουραρχείο της οδού Γούναρη 7. Τους έκλεισαν όλους μαζί σ' ένα υπαίθριο και τους άφησαν μιά αλόκληρη νύχτα. Σ' το καΐκι βέηκε πίσω από το δικό τους και μεταφέρθηκε άδορυθως στον Πειραιά.

Έκεί τους παρέλασαν άλλοι Γερμανοί και τους ώδηγησαν στο φρουραρχείο της οδού Γούναρη 7. Τους έκλεισαν όλους μαζί σ' ένα υπαίθριο και τους άφησαν μιά αλόκληρη νύχτα. Σ' το καΐκι βέηκε πίσω από το δικό τους και μεταφέρθηκε άδορυθως στον Πειραιά.

Έκεί τους παρέλασαν άλλοι Γερμανοί και τους ώδηγησαν στο φρουραρχείο της οδού Γούναρη 7. Τους έκλεισαν όλους μαζί σ' ένα υπαίθριο και τους άφησαν μιά αλόκληρη νύχτα. Σ' το καΐκι βέηκε πίσω από το δικό τους και μεταφέρθηκε άδορυθως στον Πειραιά.

Έκεί τους παρέλασαν άλλοι Γερμανοί και τους ώδηγησαν στο φρουραρχείο της οδού Γούναρη 7. Τους έκλεισαν όλους μαζί σ' ένα υπαίθριο και τους άφησαν μιά αλόκληρη νύχτα. Σ' το καΐκι βέηκε πίσω από το δικό τους και μεταφέρθηκε άδορυθως στον Πειραιά.

Έκεί τους παρέλασαν άλλοι Γερμανοί και τους ώδηγησαν στο φρουραρχείο της οδού Γούναρη 7. Τους έκλεισαν όλους μαζί σ' ένα υπαίθριο και τους άφησαν μιά αλόκληρη νύχτα. Σ' το καΐκι βέηκε πίσω από το δικό τους και μεταφέρθηκε άδορυθως στον Πειραιά.

Έκεί τους παρέλασαν άλλοι Γερμανοί και τους ώδηγησαν στο φρουραρχείο της οδού Γούναρη 7. Τους έκλεισαν όλους μαζί σ' ένα υπαίθριο και τους άφησαν μιά αλόκληρη νύχτα. Σ' το καΐκι βέηκε πίσω από το δικό τους και μεταφέρθηκε άδορυθως στον Πειραιά.

Έκεί τους παρέλασαν άλλοι Γερμανοί και τους ώδηγησαν στο φρουραρχείο της οδού Γούναρη 7. Τους έκλεισαν όλους μαζί σ' ένα υπαίθριο και τους άφησαν μιά αλόκληρη νύχτα. Σ' το καΐκι βέηκε πίσω από το δικό τους και μεταφέρθηκε άδορυθως στον Πειραιά.

Έκεί τους παρέλασαν άλλοι Γερμανοί και τους ώδηγησαν στο φρουραρχείο της οδού Γούναρη 7. Τους έκλεισαν όλους μαζί σ' ένα υπαίθριο και τους άφησαν μιά αλόκληρη νύχτα. Σ' το καΐκι βέηκε πίσω από το δικό τους και μεταφέρθηκε άδορυθως στον Πειραιά.

Έκεί τους παρέλασαν άλλοι Γερμανοί και τους ώδηγησαν στο φρουραρχείο της οδού Γούναρη 7. Τους έκλεισαν όλους μαζί σ' ένα υπαίθριο και τους άφησαν μιά αλόκληρη νύχτα. Σ' το καΐκι βέηκε πίσω από το δικό τους και μεταφέρθηκε άδορυθως στον Πειραιά.

Έκεί τους παρέλασαν άλλοι Γερμανοί και τους ώδηγησαν στο φρουραρχείο της οδού Γούναρη 7. Τους έκλεισαν όλους μαζί σ' ένα υπαίθριο και τους άφησαν μιά αλόκληρη νύχτα. Σ' το καΐκι βέηκε πίσω από το δικό τους και μεταφέρθηκε άδορυθως στον Πειραιά.

ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΤΟΥ ΕΧΘΡΟΥ

Ήταν πρωί όταν βγήκαν από το φρουραρχείο. Οι Γερμανοί τους έδωσαν πίσω το καΐκι τους και τους άφησαν να φύγουν, χωρίς άλλη άρρωστία. Το Βαλσακόνη τον είχε πιάσει μία άκατάσχετη φλυαρία κι' έκανε συνέχεια το σταυρά του που τη γλύττωναν έτσι φτηνά. Προσηματικά, η εύχη τους ήταν βουνό. Γιατί αν οι Γερμανοί έπαιρναν την απόφαση ν' ανακρίνουν τον καθένα τους χωριστά, το αποτέλεσμα θα ήταν ν' ανακαλύψουν ότι ανάμεσα τους υπήρχαν και δυο ξένοι: 'Ο Τίτο Κάρντο κι' 'Ο Άλφ Γκεράρε. Άλλά ο Θεός τους προστάτεψε, με την ανέλπιστη

παρουσία του 'Ελληνα διεργμηνέα μέσα στο φρουραρχείο. Το «Μαρία Μ.» προχωρούσε τώρα άδορυθως προς τον προορισμό του. 'Η μηχανή του δούλευε θαυμάσια κι' όλα έβειχαν πώς δεν θ' άργούσαν να φτάσουν στη Χίο, που ήταν κι' ο πρώτος τους σταθμός. 'Η βάλασσα ήταν γαλάζια κι' ο ούρανος καταγάλανος. Κοντά στην Κάρυστο φάνηκε από μακριά να τους πλησιάζει ένα καΐκι. Ήταν έλληνα κι' δεν άνησχυχαν. Άλλάωτε θα το προσπερνούσαν γιατί, όπως φαίνεται,

αυτό κατευθυνόταν προς την 'Ανδρο. 'Ο καπετάν Κόκκινος όμως, είπε ότι έμεινε να το πλησιάσουν γιατί είχαν ανάγκη από νερό. Μπορεί αυτό να είχε μεγαλύτερο ντεπόζιτο από το δικό τους κι' έτσι δεν θα ήταν άναγκασμένοι να πλε�ρουν στην Κάρυστο.

Όταν τα δυο καΐκια έφτασαν κοντά, οι δυο καπεταναίοι άρχισαν να κάνουν χαρούμενα σινιάλα. Ήταν φίλοι: από παλιά κι' είχαν να συναντηθούν χρόνια. Το καινούργιο καΐκι ήταν το «Ροδάνθη» κι' ο κυβερνήτης του άνομαζόταν 'Αντώνης Φουζάκης. Το πληρώμα ήταν δυο κυβερνήτες μούτσος, ένα άμύρτζικο παλληκαράκι, ο Λουκάς Παλαμάρης, από κάποιο νησάκι των Κυκλάδων. Είχε όμως έντεκα επιβάτες που πήγαιναν κι' αυτό για τη Χίο.

Και συ έκει πώς; Έκανε χαρούμενος ο καπετάν Κόκκινος. Άκολουθούμε το ίδιο δρομολόγιο, μα έσυ πήγαμε κάπως λοξά, προς την 'Ανδρο. Γιατί άλλαξε πορεία;

Δεν μπορούσα να κάνω διαφορετικά. Δυο μέρες τώρα, το Αιγαίο είναι ανάστατο. Οι Γερμανοί έπαθαν πανωλεθρία από τα συμμαχικά αελαβάνια, δεν άφήνουν να ξεμυτίσει κανένα σκάφος...

Το καινούργιο αυτό έμπόδιο, έκανε τους αξιωματικούς του «Μαρία Μ.» ν' άνησχυχαν. Κάθε άρρωστία, μπορούσε να τους άναποδογυρίσει που να ταξιδεύουν. Τα δυο καΐκια, αντί να πάνε στην 'Ανδρο, προτίμησαν να πιάσουν τους Πεταλιούς, ένα μικρό νησάκι, έξω από την Κάρυστο. Εκεί κανείς δεν μπορούσε να τους ένοχλήσει, γιατί δεν υπήρχε φρουρά.

Μόλις σουρούπωσε, αφού ταίμησαν ό,τι είχε ο καθένας μαζί του, ξεπλώθηκαν στην άμμοδούλη και προσπάθησαν να κοιμηθούν. Οι δυο καπεταναίοι είχαν άποσταθήσει πίσω από κάτι βράχους και σιγοκουέζινα. Κάθε τόσο άκουγόταν το βαρύ γέλιο του καπετάν Φουζάκη και πάλι ήσυχάζαν και πάλι άπλωνόταν όλογορα σιωπή. 'Ο ταγματάρχης, είχε ανάψει ένα τσιγάρο και καθόταν όλομόναχος μακριά από τους άλλους. Άνυπομονάως πάτε θα έζημερώση για να ξεκινήσουν. Σαφικά όμως κι' ενώ έτοιμαζόταν να ξεπλώσει λίγο κι' αυτός, φάνηκε να έρχεται ο μούτσος του «Ροδάνθη», ο Λουκάς Παλαμάρης. Κάθισε κοντά του και του ζήτησε τσιγάρο.

Ή πόρτα του κελλιού τους άνοιξε απότομα και μπήκε μέσα ο καπετάν Κόκκινος.

— Είσαι αξιωματικός; τον ρώτησε κατόπιν. Άκουσα να σε φωνάζουν ταγματάρχη...

— Ήμουν, άπάντησε μελαγχολικά ο Δράκος. Τώρα είμαι όπως όλοι οι 'Έλληνες. Σκολάβος των Γερμανών...

— Και γνωρίζεις από καιρό τον καπετάν Κόκκينو;

— Όχι, τον γνώρισα πριν τρεις μέρες που φύγαμε από τον 'Ωρωπό.

— Και ποιος σου τον σύστησε;

— 'Ο ταγματάρχης γύρισε και τον κύτταξε. Τά έρωτηματολόγιο αυτό δεν του άρεσε καθόλου κι' ήθελε να σταματήσει τη συζήτηση, άνασχυκωντας άβίαστος τους ώμους. 'Ο Παλαμάρης όμως, χαμηλώνοντας έαφικά τη φωνή του, του είπε:

— Άκου, κύριε ταγματάρχα. Έσύ και οι σύντροφοί σου, οι τρεις αξιωματικοί δηλαδή, φαίνεστε καλοί άνθρωποι. Είσαστε 'Έλληνες και

πήγαίνετε να πολεμήσετε στη Μ. 'Ανατολή. Λοιπόν, χωρίς να το ξέρετε γίνεστε προδότες της 'Ελλάδας!

— 'Ο Δράκος άνατινέχτηκε όλόκληρος πάνω. Πρόλαβε όμως ο Παλαμάρης και του έβαλε το χέρι στο στόμα. Έπειτα με φωνή ακόμη πιο χαμηλή; του έβγυτρε με σούπια λόγια ότι, τόσο ο καπετάν Γιώργης Κόκκινος, όσο κι' ο καπετάν 'Αντώνης Φουζάκης, ήταν συνεργάτες των Γερμανών. 'Η δουλειά τους ήταν να μεταφέρουν στην Αίγυπτο κατασκόπους του έχθρου. Δημιουργούσαν μία άποστολή με άβλητους πατριώτες που ήθελαν να βραβεύουν από την 'Ελλάδα κι' ανάμεσα σ' αυτούς; έβγαν και μερικούς δικούς τους ανθρώπους.

— Στη δική σας άποστολή, υπάρχουν τρεις τέτοιοι πράκτορες των Γερμανών, συνέχισε ο Παλαμάρης. 'Ο ένας είναι ο Βαλασιόδης, που παρουσιάζεται ως Κύπριος. Κι' όμως είναι 'Αρμένιος και λέγεται 'Ονίκ Μπαλατιζιάν. Οι άλλοι δυο όμως δεν ξέρω από που είναι.

— 'Ο Δημήτρης Δράκος άκούγε κατάπληκτος το νεαρό μούτσο και δεν μπορούσε να προφέρει λέξη από τη συγκίνηση. Τώρα μόνο καταλάβαινε, γιατί οι Γερμανοί τους άφησαν να φύγουν έτσι γρήγορα από το φρουραρχείο του Πειραιώς και τους έφοδίασαν κι' από πάνω με ειδικά άδεια ταξιδιού. Τώρα μόνο καταλάβαινε, σε τι όφελετο η παλληκαριά του Βαλασιόδη, όταν τους πρότεινε να έπιτεθούν εναντίον του φρουρού.

— Στη δική μας άποστολή έχουν ελαχυνθεί άλλοι τρεις πράκτορες, πρόσθεσε ο μούτσος. Έχουν άσύρματο μαζί τους κι' ένα σωρό άλλα μηχανήματα για σαμπόταζ. Το καΐκι μας έχει διπλό πάτο, ακριβώς για να περνάει να κρύβουν τα σύμβολά τους. Πριν μία βδομάδα περίπου, οι δυο καπεταναίοι κουτσόπιναν παρέα σε κάποιο ταβερνάκι της Τρούμπας. Καθώθησαν όμως τώρα πώς είχαν να συναντηθούν από πολλά χρόνια. Μόνο και μόνο για να μη σας βάλουν σε ύπνοια...

— 'Ο ταγματάρχης άπλωσε το χέρι του στον άμο του Παλαμάρη. — Είσαι βέβαιος, παιδί μου, για όλα αυτά; τον ρώτησε. Μήπως κανείς λάθος;

— 'Ο καπετάν Φουζάκης, είχε βέβαιος, άποκρίθηκε ο μούτσος κοκκίζοντας έλαφρά. Είναι άδελφός της μάνας μου και το πραγματικό του όνομα είναι Κυριάκος Γιαπινιζής. Ντρέπωμαι που το λέω, μα είμαι 'Ελληνας κι' άναπό τη πατρίδα μου. 'Ορκίζομαι στην Παναγιά, πως έτσι έχουν τα πράγματα. Είναι το δεύτερο ταξίδι που κάνω μαζί του, με την πρώτη φορά δεν ήξερα ότι ήταν προδότης. Τώρα κάνε έσύ ό,τι καταλαβαίνεις. Φταίνει να μην πάνε ποτέ στην Αίγυπτο...

— 'Ο μούτσος έμεινε σκεπτικός πολλή ώρα. 'Η κατάσταση ήταν σοβαρή, αφού είχαν πέσει σε χέρια προδοτών.

— Άκου, παιδί μου, του είπε επί τέλους ο Δράκος. Θέλω να μου πεις όσα μου είπες. Κανείς δεν πρέπει να μάθει τι συμβαίνει στην πραγματικότητα, για να μην άνησχυήσουν...

— Όποτε θα τους άφήσεις να φτάσουν στην Αίγυπτο;

— Ναι, γιατί μονάχα έτσι θα μπορούσαμε να φτάσουμε και μεΐς. Οι Γερμανοί φυσικά δεν πρόκειται να μς σταματήσουν στο δρόμο, έφ' όσον η άποστολή είναι δική τους. Άλλά μόλις φτάσουμε στη Σμύρνη, έχω τον τρόπο να τους ξεσκεπάσω όλους. Καταλαβαίνεις το σχέδιό μου;

— 'Ο Παλαμάρης όχι μόνο κατάλαβε, άλλα σκέφτηκε πως αυτό ήταν η καλύτερη λύση για να φτάσουν αυτοί που έπρεπε, στον προορισμό τους. Προτού ακόμη καλοφέξη, οι δυο προδότες συγκέντρωσαν τους επιβάτες των καϊκιών και τους έβαν ότι θα ξεκινούσαν συντροφικά και για τη Χίο. Από εκεί, θα περνούσαν πάλι μαζί στην Τουρκία, αφού ο σκοπός όλων ήταν να φτάσουν στη Μ. 'Ανατολή. Έκτός από τον ταγματάρχη και το μούτσο, χάριξαν ελλεικρινά οι άλλοι που είχαν κοινό δρομολόγιο και κοι να Ίστανικα. Γρήγορα επέβλεσθησαν στα καΐκια τους και χωρίς κανένα έμπόδιο πιά, έφτασαν στη Χίο. Οι 'Ιταλοί του νησιού, μόλις είδαν τα δυο πλοήματα ν' άράζουν στο λιμάνι, πήδσαν μέσα κι' άρχισαν να κάνουν συστηματική έρευνα παντού. 'Υστερα ζήτησαν τα χαρτιά των επιβατών και του πληρώματος. 'Ο Κόκκινος έδειξε στον επί κεφαλής 'Ιταλό ύπαξιωματικό, το χαρτί του γερμανικού φρουραρχείου. Το ίδιο έκανε κι' ο Φουζάκης, που είχε ανάλογο πιστοποιητικό.

Άλλ' ο φασίστας δεν Ίκανοποιήθηκε. Έπρεπε όλοι τους να έχουν και χαρτιά του Ιταλικού λιμεναρχείου. Θύμωσε τότε ο Κόκκινος κι' άρχισε να βρίζει τον ύπαξιωματικό, πράγμα που τον έκανε να σηκώσει το χέρι του και να τον χτυπήσει. 'Υστερα πρόσταξε τους στρατιώτες του να πάρουν τους ταξιδιώτες και το πληρώμα και να τους μεταφέρουν στην Ιταλική Καραμινιερία. Πάνω στην ώρα, φάνηκαν να έρχονται δυο Γερμανοί αξιωματικοί, που ζήτησαν να μάθουν τι συμβαίνει. 'Ο Κόκκινος βρήκε την ευκαιρία και σε άπαιστα γερμανικά, τους έβγυτρε την κατάσταση. Οι Γερμανοί έβαν τότε στον 'Ιταλό, ότι οι ξένοι ήταν άδικοι τους και ζήτησε να τους παραδώσει σ' αυτούς. 'Όπως ήταν άξιωμα, μέσα σε δυο άρες, τα καΐκια ήταν πάλι έλεύθερα να συνεχίσουν το ταξίδι τους. Για να δικαιολογηθούν, ο Κόκκινος κι' ο Φουζάκης, τώρησαν σ' άστείο.

— Φοβερό τέλος πάντων αυτοί οι Γερμανοί! έβαν χαμογελώντας. Πείστηκαν άμέσως, μ' ένα παλιόχαρτο που μάς έδωσε το φρουραρχείο. Άν ήξεραν όμως την αλήθεια, σίγουρα θα μς έστηναν όλους στον τοίχο...

Το ίδιο εκείνο βράδυ, περασμένα μεσάνυχτα, κίνησαν κατά τον Τάεμε. Έφτασαν γρήγορα εκεί, τους παρέλασαν οι Τούρκοι και τους έκλεισαν όλους μαζί σε στρατόπεδο. Γιατί, σαν ύδωτερη χώρα που ήταν η Τουρκία, δεν ήθελε να έχη φασαρίες με τους 'Ιταλογερμανούς. Την έπομένη τους μετέφεραν στη Σμύρνη και εκεί τους έπισκέφθηκαν οι άδελφοί Ρήξ, που ήταν από τους λίγους 'Αγγλους που άναπόσαν την 'Ελλάδα για τους 'Έλληνες. Μέσον αυτών, ο Δημήτρης Δράκος καθώθηκε να είδοποίηση την ύπηρεσία του, που ύστερα από λίγο έστειλε δυο 'Αμερικανούς αξιωματικούς, οι οποίοι έγυήθησαν στους Τούρκους και ζήτησαν ν' άφεθούν έλεύθεροι. Πράγμα που έγινε.

Οι προδότες βέβαια έβαν σε πελάγη εύτυχίας, γιατί πίστευαν πως ο δρόμος για τη Μ. 'Ανατολή, τους ήταν πιά άνοιχτός. 'Η χαρά τους όμως δεν κράτησε πολύ. 'Ο ταγματάρχης πήρε μαζί του το Λουκά Παλαμάρη και τράβηξε στην αμερικανική βάση, όπου έβρε με ένα από τις ύπηρεσίες του Ο Ε Σ Σ. Εκεί ο νεαρός μούτσος έπαυε όλα εκείνα τα άσπερα στο Δράκο κι' ύστερα από λίγο, όλοι οι πράκτορες των Γερμανών έφεφταν στα χέρια τους. Οι άνακρίσεις που έπακολούθησαν έπειτα από τη σύλληψή τους, έφεραν στο φως όλοκληρη δικτύς κατασκοπείας της Μ. 'Ανατολής. Επί κεφαλής του δικτύου αυτού ήταν, ο συνταγματάρχης Χέρμπερτ Χάιμπερ κι' ο Άραβας Χουσεΐν Μίλας, που προσκοιμαζόταν φυλετικό έθνασκατοτικό κίνημα, εναντίον των 'Αγγλοαμερικανών.

Οι κατάσκοποι πιάστηκαν όλοι σχεδόν. 'Ο Γιώργης Κόκκινος — το πραγματικό του όνομα ήταν Στέφ. Κριβέλης — κι' ο 'Αντώνης Φουζάκης ή Κυριάκος Γιαπινιζής, καταδικάστηκαν σε θάνατο. 'Η ποιή τους όμως μετετράπη σε Ισθία κι' έτσι οι δυο προδότες έξακολουθούν να βρίσκονται στη φυλακή. 'Ο 'Ονίκ Μπαλατιζιάν κι' οι ύπόλοιποι, καταδικάστηκαν σε βραχεία καταναγκαστικά έργα. 'Ο Λουκάς Παλαμάρης, που έγινε άφορημη να συλληφθούν όλοι αυτοί οι προδότες και οι πράκτορες, κατατάχτηκε στον 'Αμερικανικό στρατό και σε κάποια έπιχείρηση στην Ερώπη, σκοτώθηκε από έθνηκό όλο με το βαθμό του έπιλοχία. Πέθανε όμως σαν ήρωας, γιατί ήταν αληθινό παλληκαρί...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΚΑΛΛΙΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΟΘΟΝΗ

Η νέα στάρλετ Ρούθ Χάμπτον

Η όμορφη στάρ Ρόντα Φλέμινγκ μιλάει για τους Διαγωνισμούς Καλλονής

καλλονής, αλλά δεν κατάφερε να διακριθώ σε κανέναν. Κι όμως, αυτό δεν την εμπόδισε να εξελιχθεί από χρόνο σε χρόνο σε στάρ πρώτης τάξεως με βράσιμες ελπίδες για ακόμη πιο μεγάλη καριέρα!

Μια άλλη χαρακτηριστική περίπτωση είναι εκείνη της νεαρής και όμορφης στάρλετ Έλιν Στιούαρτ, ενός πραγματικά όμορφου κοριτσιού, που παρά τα 20 χρόνια του μαζεύει αξιόλογες καλλιτεχνικές δάφνες στην θόνη. Η Έλιν, λοιπόν, εργαζόταν ως μαννεκέν σ' ένα μεγάλο οίκο ραπτικής της Ν. Υόρκης και, όπως όλα τα κορίτσια της ηλικίας και του επαγγέλματός της, είχε κι αυτή τη μανία να παίξει στον κινηματογράφο. Συνολικά πήρε μέρος σε δέκα καλλιτεχνικά. Στα όχθια ήρθε... τελευταία και στα δυο άλλα, πέμπτη και έκτη! Παρά όλα τα απειροεπόμενα αποτελέσματα, η Έλιν είναι σήμερα μια απ' τις πιο καινούργιες στάρλετ που έχουν μεγάλες ελπίδες να διακριθούν και να κατακτήσουν τους φίλους του κινηματογράφου.

Να τώρα και μια ακόμη περίπτωση ανάμεσα στις τόσες άλλες που ξέρω. Πρόκειται για την πασίγνωστη συνάδελφό μου Έθον ντε Κάρλο. Η Έθον ήταν τελείως άγνωστη στο διεθνές κοινό, όταν της εμπιστεύθηκαν ξαφνικά τον ρόλο της πρωταγωνίστριας στο γνωστό φιλμ «Εκεί που χόρεψε η Σαλμπιν». Κι όμως, μερικές βδομάδες νωρίτερα είχε σημειώσει... τραγική αποτυχία σ' ένα διαγωνισμό καλλονής με έπαθλο ένα κινηματογραφικό ρόλο. Ήταν μια αποτυχία, που ήρθε να προστεθεί στις προηγούμενες τρεις άλλες! Στη πραγματικότητα, όμως, η Έθον βγήκε κερδισμένη. Κι αυτό γιατί ο ρόλος που δόθηκε σ' εκείνην που κέρδισε τον τίτλο, ήταν ρόλος μιας ανυπόφορης μέγαιρας σ' ένα φιλμ γκράν-γκινιά!

Για ν' αποδείξω τα όσα αναφέρω πάρα πάνω, ας δούμε τώρα και τις άλλες επιτυχίες μέχρι σήμερα οι (μιας Έθον) των ετών 1952 και 1953 που εξελέγησαν στο Λόγκ Μπιτς με τόση επισημότητα. Η πρώτη απ' αυτές, η ονιζάνο «Αρμ Κουουζέλα», έσπευσε να υπογράψει το κινηματογραφικό συμβόλαιο που της προσέφεραν. Μά, ύστερα από κάποιο μικρό ρόλο που έπαιξε σ' ένα φιλμ, απέδειξε ότι δεν έλεγε σπουδαία πράγματα ως ηθοποιός. Έτσι προτίμησε να εγκαταλείψει την αμφίβολη κινηματογραφική καριέρα της για να παντρευτεί ένα πλοίοιο διπλωμάτη επιχειρηματία. Σήμερα είναι μια καλή μητέρα και νοικοκυρά, αλλά χωρίς πια φιλοδοξίες για τη θόνη.

Το ίδιο σχεδόν συνέβη και με την (μιας Έθον) 1953, τη Γαλλίδα Κριστιάν Μαρτέλ. Υπέγραψε κι αυτή το συμβόλαιο που της προσέφεραν, έπαιξε σε δυο-τρεις ταινίες μικρούς ρόλους αλλά ακόμη αγωνίζεται να διακριθώ σ' ένα μεγαλύτερο ρόλο. Η Κριστιάν, πάντως, την όποιαν ως μέλος της Έπιτροπής των Καλλιτεχνικών εξετίμησα και εψήφισα για την πρώτη θέση, ενώ είναι πραγματικά όμορφη κοπέλλα δεν μπόρεσε να αποδώσει τίποτα ως στάρλετ.

Αντιθέτως, πολύ πιο καλά αποτελέσματα παρουσιάζουν αρκετές από τις (μιας) στάρλετ που έχουν διαγωνισμούς. Όλες οι κοπέλλες που επιδιώκουν κινηματογραφική καριέρα, πρέπει να παίρνουν μέρος στους διαγωνισμούς αυτούς, αλλά να φροντίζουν ώστε να... μη κερδίζουν ποτέ τον τίτλο της (μιας). Από τα παραδείγματα που θα αναφέρω αμέσως, θα πεισθώ ότι ο τρόπος αυτός δίνει τις μεγαλύτερες ελπίδες για την θόνη. Κι αρχίζω από τον έαυτο μου: Πριν από μερικά χρόνια ήμουν μια κοπέλλα που είχε πραγματική «τρέλλα» για τον κινηματογράφο.

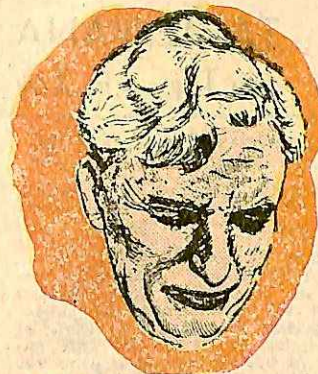
Πήρα μέρος σε πολλούς διαγωνισμούς καλλονής. Πάντα όμως έχω χάσει (έπιλαχούσα). Κάτι όμως μου έλεγε μέσα μου πως αν έπεμνα λίγο ακόμη, υπήρχε μεγάλη πιθανότητα να κατορθώσω αυτό που ήθελα. Έτσι εδύλωσα συμμετοχή και σ' ένα τοπικό διαγωνισμό που τελούσε υπό την προεδρία του Τζέσσε Λάου, ενός παλιού και σοβαρού κινηματογραφιστού, αλλά το αποτέλεσμα στάθηκε πάλι δυσμενές για μένα. Τον περιζήτητο τίτλο τον κέρδισε κάποια Ντόροθ Χόου ενώ εγώ περιοριζόμουν στη θέση της πέμπτης επιλαχούσας. Κι ωστόσο, μπορώ να σας αποκαλύψω σήμερα ότι αυτή η Χόου δεν μπόρεσε ποτέ να σταδιοδρομήσει στην θόνη και απεούρησε γρήγορα ενώ εγώ, η μονίμως... «έπιλαχούσα», κατάρθωσα σιγά-σιγά να γίνω αυτή που είμαι τώρα!

Και η γοητευτική Ρόντα συνεχίζει: — Ας έρθουμε τώρα στη περίπτωση της γνωστής συνάδελφου μου Λίντας Νταρνέλ. Η Λίντα κι' εγώ είχαμε διλωθεί μαζί συμμετοχή σ' ένα διαγωνισμό με την ελπίδα να κερδίσουμε τον τίτλο της (μιας) και να τραβήσουμε έτσι τη προσοχή κάποιου σκηνοθέτη ή παραγωγού. Δυστυχώς... αποτυχία και οι δύο! Η Λίντα ήρθε ενδεκάτη στη σειρά επιτυχίας κι' εγώ δωδέκατη! Κι όμως, όλοι ξέρουν τώρα πόσους θαυμαστές συγκεντρώνει γύρω της η Λίντα Νταρνέλ, αφού εξακολουθεί να κρατά μια απ' τις δέκα πιο «εμπορικές» θέσεις του Χόλλυγουντ!

Η Βιρτζίνια Μάνιο, μια απ' τις πιο γνωστές σήμερα βεντέτες, πριν ακολουθήσει το 1946 τον δρόμο της καλλιτεχνικής δόξης που της χάρισε φήμη και απείρους φίλους, είχε πάρει μέρος τουλάχιστον σε 6-7 διαγωνισμούς. Και η Ρόντα Φλέμινγκ καταλήγει σε μια παράξενη κάπως συμβολική προς τις φιλόδοξες κοπέλλες: — Αν θέλετε να εξασφαλίσετε έστω και μια μικρή θέση στην θόνη, να συμμετέχετε σε διαγωνισμούς Καλλονής, χωρίς να γινώσκουμε Καλλονής, χωρίς επιδοκίματα... την πρώτη θέση. Η πείρα που έχω αποκτήσει στο ζήτημα αυτό με κάνει να πιστεύω σοβαρά πως μόνο με τον τρόπο αυτόν μπορείτε να ελπίζετε να έχετε ρόλο σε ταινία. Νέ πιστεύετε ένα ρόλο σε ταινία. Νέ αποτυγχάνετε, λοιπόν, αλλά ν' ελπίζετε και να εκμεταλλεύεστε την αποτυχία σας. Να το μυστικό της... επιτυχίας!

Και η Ρόντα Φλέμινγκ καταλήγει σε μια παράξενη κάπως συμβολική προς τις φιλόδοξες κοπέλλες: — Αν θέλετε να εξασφαλίσετε έστω και μια μικρή θέση στην θόνη, να συμμετέχετε σε διαγωνισμούς Καλλονής, χωρίς να γινώσκουμε Καλλονής, χωρίς επιδοκίματα... την πρώτη θέση. Η πείρα που έχω αποκτήσει στο ζήτημα αυτό με κάνει να πιστεύω σοβαρά πως μόνο με τον τρόπο αυτόν μπορείτε να ελπίζετε να έχετε ρόλο σε ταινία. Νέ πιστεύετε ένα ρόλο σε ταινία. Νέ αποτυγχάνετε, λοιπόν, αλλά ν' ελπίζετε και να εκμεταλλεύεστε την αποτυχία σας. Να το μυστικό της... επιτυχίας!

Ένα γκρουπ από (μιας) που διεκδικούν μια θέση στον κινηματογράφο

Μια δραματική έκφραση του Σαρλώ από το φιλμ «Τα φώτα της ράμπας».

Τα νεώτερα των άστέρων

Σύντομες ειδησούλες

★ Το έφετεινο κινηματογραφικό θεατρίκι της Βενετίας έκλεισε με την απονομή των ακολούθων βραβείων:

Το Μέγα Βραβείο, ο χρυσός Λέων του Αγίου Μάρκου που προορίζεται για το καλύτερο φιλμ δόθηκε στο έργο «Ρωμικός και Ιουλιέττα» του Ιταλού σκηνοθέτη Ρενάτο Κασιελάνι που ανέθεσε τον ρόλο της Ιουλιέττας σε μια νέα που γνώρισε σ' ένα ταύ: την Σοφίαν Σέντλ. Η νέα αυτή που δεν είχε ποτέ της σκεφθεί να παίξει στο θέατρο ή στον κινηματογράφο παίζει τον ρόλο της με μια αξιοθαύμαστη μαεστρία και κατορθώνει να επισκιάσει κι αυτόν τον παρτενάρ της Λάρενς Χάρβεϊ, ηθοποιό άνεγκνισμένης αξίας. Το φιλμ είναι προϊόν Ιταλο-Βρετανικής συνεργασίας.

Αργυρού Λέοντες απενεμήθησαν στα ακόλουθα φιλμ: «Το κατά βαλσαμένο μέτωπο» (Ελία Καζάν (Η.Π.Α.), «ΟΙ 7 Σαμουράι» και «Ο επιστάτης Σάνσο» (Ιαπωνία) και «Ο δρόμος» του Φεντέρικο Φελλίνι (Ιταλία).

Το καλύτερο βόλπι που προορίζεται για τον καλύτερο ηθοποιό, το κέρδισε ο Ζαν Γκαμπλνέ με την ερμηνεία του σ' ένα φιλμ «Μη πειράζεστε το κομπόδεμα» του Ζακ Μπεκέρ και «Παριζιάνικος αέρας» του Μαρσέλ Καρνέ. Το βραβείο που προορίζεται για την καλύτερη ηθοποιό δεν απενεμήθη σε καμιά.

Ένα ειδικό βραβείο δόθηκε στο αμερικανικό φιλμ «Εκτέλεσις με συνέχηση» του οποίου όλοι οι πρωταγωνιστές Ούιλλιαμ Χόλντεν, Τζιούλι Άλλουσον, Βαρθέρα Στάνγουικ Φρέντερικ Μάρς, Γουάιτερ Πίττον, Σέλλεϋ Γουίντερς και Πάβλ Ντάγκλκας υποδύονται τους ρόλους τους με θαυμαστή τέχνη.

Στη Βενετία έλαμψαν έφετος διά της... απουσίας τους τα λαμπρά κινηματογραφικά αστερία. Δεν υπήρχαν παρά μονάχα δυο, ένα παλαιό, η Γκλόρια Σβάνσον που συνοδεύεται παντοῦ από την κόρη της και ένα νέο, η Μαρία Φελίξ που σ' όλους τους χορούς είχε για καβαλιέρο τον γιό της. Σ' ένα δημοσίωμα που την ρώτησε σχετικά, η Μαρία Φελίξ απάντησε:

«Τι θέλετε να το κάνω... Είπε έρωτας με την μητέρα μου!» Κανείς δεν μπορεί να μάθει την αλήθεια σχετικά με τον Μάρκον Μπράντο, ενώ μια εφημερίδα του Χόλλυγουντ θεωρεί ως μερίδα τον προσεχή γάμο του με βέβαιον τον προσεχή γάμο του με την Ζοζέτ Μαριάνι, μια άλλη σχο- λιάζει τον φλογερό έρωτά του για την Σαρλώ ντε Καστιλ.

Η καρδιά της Τζόαν Φονταίν είναι οωστή άγκινάρα. Ο τρίτος σύζυγός της Κόλλιν Γκράντ προέχει να σπύσει να ακολουθήσει τον δρόμο που πήραν κάποτε οι δυο προκαταγοί του. Η Τζόαν που είναι τώρα στη Ν. Υόρκη βρίσκεται

εξαιρετικά ευχάριστη την συντροφιά του κ. Στέρν ενός από τους πιο κοσμικούς κυρίους της πόλεως αυτής.

Στο φιλμ «Βαθεία στην καρδιά μου» στο οποίο πρωταγωνιστούν ο Χοσέ Φερέρ, ο Γουάιτερ Πίττον και η Μέριλν Ομπέρν, ο Τζήν Κέλλυ θα εμφανιστή σ' ένα χορευτικό νούμερο με παρτενάρ τον αδελφό του Φρέντ, που θα κάνει με το έργο αυτό το ντεμπούτο του στον κινηματογράφο.

Πολύ άτυχο το φιλμ «Ελένη της Τροίας» που γυρίζεται στη Ρώμη. Πριν από 15 μέρες μια πυρκαϊά κατέστρεψε μέσα μέρος των ντεκόρ. Προχθές δε ένας μηχανικός σκοτώθηκε πέφτοντας από μια σκάλα.

Ο σκηνοθέτης του φιλμ «Εξω απ' τα σύννεφα» ετοιμαζόταν στο αεροδρόμιο του Λονδίνου να φωτογραφήσει μια σκηνή προσγειώσεως βλαμμένου αεροπλάνου όταν στο αεροδρόμιο προσγειώθηκε ένα μεγάλο επιβατικό αεροπλάνο δυο από τους κινητήρες του οποίου μόλις είχαν πάρει φωτιά. Η σκηνή της διασώσεως των επιβατών του γυριστική έτσι εκ του φυσικού.

Ο παραγωγός Σάμουελ Γκόλντγουϊν έπεισε τον Μάρκον Μπράντο να παίξει στο μουσικο-χορευτικό φιλμ «Αγόρια και κοκκιές». Αυτό θα είναι το πρώτο έλαφρο φιλμ του Μάρκον. Η Μαρί-ριλν Μορρόνι που νυνερεύεται πάντοτε να είναι μια μέρα η παρτενάρ του έχει τώρα περισσότερες ελπίδες παρά ποτέ να δη τ' δνειρό της πραγματοποιημένο.

Σ' έναν κινηματογράφο του Λονδίνου όπου παίζονταν το αστυνομικό φιλμ «Μαύρη Ντάλια» μια ταξιδιάρικα μαχαίρωθηκε κατά την διάρκεια της προβολής του φιλμ. Η αστυνομία δεν άργησε ν' ανακαλύψει τον δράστη, έναν παλαιό φίλο του θύματος.

Ο Κλόβντ Ντωφέν που γύρισε τελευταία απ' την «Αμερική» μεταξύ των άλλων πραγμάτων που του έκαναν εντύπωση στο Νέο Κόσμο, αναφέρει και μια πινακίδα που είδε σε μια μικρή πόλη της πολιτείας Όκλαχόμα. Απευθυνόταν στους αυτοκινητιστές και έγραφε: «Σ' ΙΓΑ. Δεν έχω νοσοκομείο».

Ποσοτό φύγη για την «Αμερική» ο Σάβιτ Κουγκάτ κι' η δαχίσηρα του θα κάνουν μερικές τελευταίες εμφανίσεις στο Παρίσι, μεταξύ 24 Σεπτεμβρίου και 7 Οκτωβρίου.

Η «Νανά», που γυρίζει τώρα στο Παρίσι ο Κριστιάν Ζακ με πρωταγωνίστρια τη γυναίκα του Μαρτίν Κρόλ, είναι η τέταρτη κατά σειρά που μάς παρουσιάζει ο κινηματογράφος. Η πρώτη ταινία γυριστική πριν από 30 χρόνια. Ήταν το πρώτο φιλμ που σκηνοθέτου Ζαν Ρενουάρ και είχε για πρωταγωνίστρια την Καθριν Έσλινγκ. Στη δεύτερη έκδοσι πρωταγωνιστούσε η Άννα Στέν και στην τρίτη η Λοίπε Βελές. Το τελευταίο φιλμ είχε γυριστή στο Μεξικό, λίγο πριν από την αυτοκτονία της καλλιτέχνιδος και ο σκηνοθέτης παρουσίαζε σ' αυτό μια Μεξικάνη Νανά.

Στο Μιλάνο πέθανε σε ηλικία 44 χρόνων η Σάντρα Ραθελ που ήταν κατά την περίοδο 1930-1940 ένα χαμπαρό αστεριό του Ιταλικού κινηματογράφου. Ήταν σύζυγος του Μαρτίνο ντ' Ανκόρα, επίσης γνωστού αστερός του παρελθόντος.

Η Όονα Ο'Νήλ, σύζυγος του Τσαρλν Τσαπλίν, έτοιμάζεται να επιστρέψει στις «Ηνωμένες Πολιτείες, όπου ως γνωστόν ο Σαρλώ δεν μπορεί, αλλά και δεν θέλει να ξαναπατήση το πόδι του. Αυτό φυσικά σημαίνει ότι το ζευγος χωρίζεται οριστικά.

Προτού φύγη για να γυρίσει τα εξωτερικά του φιλμ «Οκλαχόμα» η Γκλόρια Γκράχαμ παντρεύτηκε τον παραγωγό της τηλεόρασεως Στ Χόουσαντ.

Μισούμενος το παράδειγμα του Μαρτί Σβαλιέ, ο Τίνο Ρόσι αρχίζει κι' αυτός να γράφει τ' απομνημονεύματά του.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Το φιλι και το κουμπί!

(Έκείνος κι' Εκείνη, ύστερα από μερικές προεισαγωγικές άψιμαχίες ενός μηνός, αποφασίζουν να θίξουν τον κυρίως έρωτα, ένα ρομαντικό έξοχικό ραντεβού).

ΕΚΕΙΝΗ: «Ωστε, μ' αγαπάτε;...»

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νομίζω, ναι.

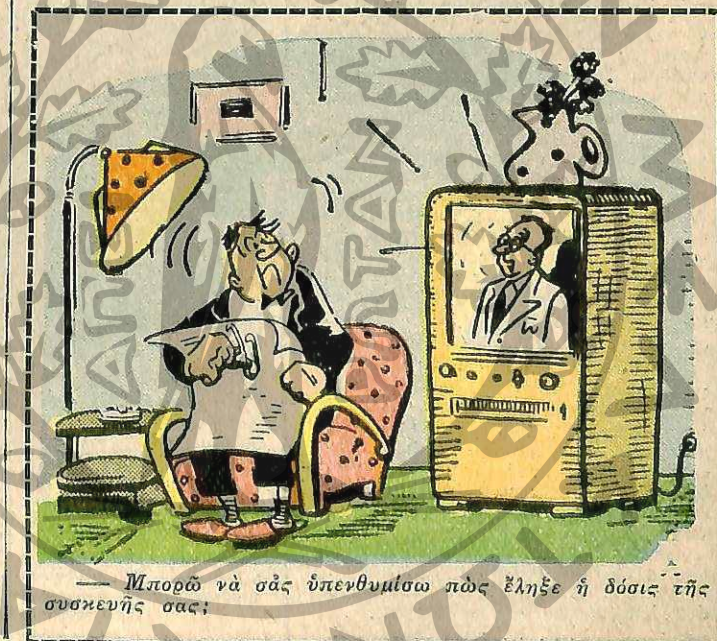
ΕΚΕΙΝΗ: Δεν είστε βέβαιος ακόμα... «Ας αφήσουμε τότε να βεβαιωθώτε πρώτα...»

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά είμαι σχεδόν βέβαιος... Δε σας έχω δηλαδή παρα ελάχιστα φορές — μια στο ζαχαροπλαστείο, τρεις στο τραμ και δυο σ' ένα συνοικιακό σινεμαδόκι — και δε μπόρεσα να καταλάβω πολλά πράγματα: πάντως, μου αρέσετε, ναι νομίζω πως είστε από τις λίγες γυναίκες που θα μπορούσα ν' ανεχτώ δίπλα μου για ολόκληρη τη ζωή μου... ΕΚΕΙΝΗ: Μεγάλη μου τιμή, αγαπητέ μου... Διαδίδ, σ' αν λέμε, αυτό λέγεται πρότα- σις γάμου;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά, πάνω-κάτω, έτσι είναι...

ΕΚΕΙΝΗ: Λαμπρά. Είμαι πολύ ευτυχισμένη γι' αυτό, γιατί κι' εσείς μου αρέσετε αρκετά. Πριν όμως σας πω οριστικά το «ναι», αφήστε να το συζητήσουμε λίγο.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Βεβαίως, πρέπει να το συζητήσουμε και πολύ μάλιστα... Γιατί, δε σας το κρύβω, μ' αρέσετε σεις αρκετά, δε μ' αρέσει όμως καθόλου ο γάμος.

Μπορώ να σας υπενθυμίσω πως έληξε η δόσις της συσκευής σας;

Η ΜΑΥΡΗ ΑΜΑΖΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Φαύστα πληροφορεί τον δούκα της Γκιζης ότι η γυναίκα του τον προδίδει με τον κόμητα ντε Λουβύ. Στο μεταξύ, ο καρδινάλιος Φαρνέζε, σύμφωνα με τις διαταγές της Φαύστας, ειδοποιεί τον δούκα Κλαύδιο ότι πρέπει το ίδιο βράδυ να εκτελεσθεί μια νέα, που δεν είναι άλλη από τη Βιολέττα. Η δυστυχισμένη νέα οδηγείται να σπείρει της Φαύστας όπου πρόκειται να γίνει η εκτέλεση της. Άλλα την τελευταία στιγμή, ο Κλαύδιος βλέπει πως η νέα αυτή είναι το παιδάκι που είχε πάρει άλλοτε από το ικρίωμα και που είχε αναθρέψει σαν δικό του. Αποφασίζει τότε να την σώσει και πηδάει μαζί της από μια καταπακτή στο Σηκουάνα, ενώ οι άνθρωποι της Φαύστας πυροβολούν εναντίον του. Ο ιππότης Παρνταγιάν πηγαίνει στο «Πανδοχείο της Μανισσας», όπου η ιδιοκτήτρια του, η κυρία Ουγκέτ, τον δέχεται με μεγάλη χαρά.

6ον — Η Λουίζα ντε Παρνταγιάν, κόμισσα του Μαρζανσύ, διώρθηκε ο ιππότης. Γιατί την είχα κάμει γυναίκα μου και μου είχαν δώσει εκείνη την εποχή τον τίτλο του κόμητος ντε Μαρζανσύ. Ναι, πέθανε... Τη νύχτα που φεύγαμε από το Παρίσι, τη φρικτά εκείνη νύχτα που περπατούσαμε μέσα στο αίμα...

— Ένωσε τη νύχτα του Αγίου Βαρθολομαίου;

— Ναι... Τη νύχτα εκείνη πέθανε ο πατέρας μου, τραπηλιόνας από δεκαπέντε ετών καταραμένων καθολικών... Καθώς έσκυβα, λοιπόν, για να τον φιλήσω για τελευταία φορά, ένας Σατανάς ξεπροβάλε, ξαφνικά, από το σκοτάδι και χτύπησε με το έγχειριδί του τη Λουίζα στη ράχη... Δόστε μου να πιά, κυρία Ουγκέτ...

— Τι τρομερό! Ψιθύρισε η ιδιοκτήτρια του πανδοχείου, ενώ ξαναγέμιζε το κύπελλό του. Είδατε μέσα στην ίδια νύχτα τον πατέρα σας και τη γυναίκα που λατρεύατε να πεθαίνουν!

— Όχι, είπε ο ιππότης. Η Λουίζα δεν πέθανε εκείνη τη νύχτα. Το τραύμα της δεν ήταν σοβαρό κι έγινε γρήγορα καλά. Πήγαμε τότε στο Μονμورانό όπου κάμαμε το γάμο μας... Ήμουν, σ' αλήθεια, ευτυχισμένος εκείνη την εποχή... Άλλα η ευτυχία μου κράτησε μόλις τρεις μήνες... Ένα βράδυ, η Λουίζα έπαβε ένα δυνατό πυρετό... Το άλλο πρωί, ύληξε με τα χέρια της το λαιμό μου, προσπάθησε να πη μερικές λέξεις και ξεψύχησε...

— Πέθανε, λοιπόν, απ' τον πυρετό;

— Όχι. Αν πέθαινε από τον πυρετό, θα πέθαινε κι' εγώ μαζί της, γιατί δεν θα είχα πια να κάμω τίποτε στον κόσμο... Άλλα, όπως βλέπετε, εξακολουθώ να ζω πάντα... Γιατί έχω κάποιο σκοπό στη ζωή... Η Λουίζα πέθανε δολοφονημένη. Τό εγγχειρίδιο με το οποίο την χτύπησαν ήταν δηλητηριασμένο μ' ένα από τα δηλητήρια εκείνα που επενεργούν σιγά - σιγά και που το θανατηφόρο αποτέλεσμα τους εκδηλώνεται έπειτα από εβδομάδες ή από μήνες.

Η κυρία Ουγκέτ ανατρίχιασε. — Από τότε βάλθηκε να βρω τον άνθρωπο που εδολοφόνησε τη Λουίζα, συνέχισε ο ιππότης. Να γιατί είχα περάσει την εποχή εκείνη από δω...

— Και τον βρήκατε;

— Όχι ακόμη. Ξέρει πως τον ζητάω... Τέσσερες φορές ως τώρα νόμισα πως τον κρατούσα... Άλλα, την τελευταία στιγμή, κατάφερα πάντα να μω ξεφύγω... Δεν θα μω γλυτώσω, όμως!

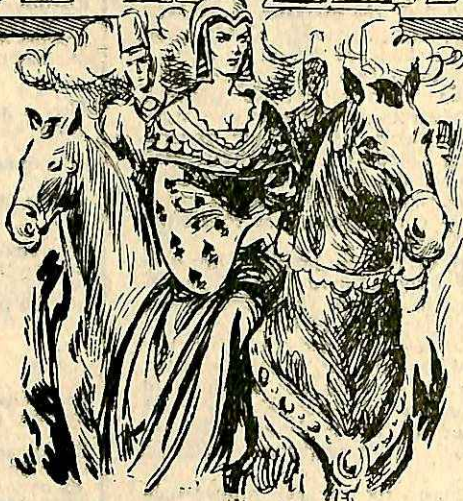
— Ο κύριος ιππότης δεν θάβηλε να φάη κάτι; ρώτησε δειλά η Ουγκέτ.

— Και βέβαια, απάντησε ο Παρνταγιάν. Έχω διαβρομένη πελνα!

Η κυρία Ουγκέτ απομακρύνθηκε για να τρέξη στην κουζίνα.

Στο διάδρομο διασταυρώθηκε με δυο υπαρκίδες. Ο ένας απ' αυτούς της είπε:

— Καλημέρα, κυρία Ουγκέτ. Φέρτε μας

δυο κοττόπουλα και τέσσερες μπουκάλες κρασί του Μπαζανσύ.

— Αμέσως, κύριε ντε Μαινβίλ, απάντησε η νεαρή γυναίκα.

Γύρισε κατόπιν στον άλλο ευπατρίδη.

— Καλώς ήρθατε, κύριε ντε Μαρβερέ, είπε. Το πανδοχείο μου είναι στη διάθεσή σας.

Οι δυο ευπατρίδες μπήκαν σ' ένα από τα ιδιαίτερα διαμερίσματα που βρίσκονταν πλάι στην κεντρική αίθουσα.

Στο μεταξύ, ένας νέος είχε μπει σ' αυτήν. Ήταν ο Κάρολος της Αγκουλέμης. Μόλις είδε τον Παρνταγιάν, έτρεξε άμεσως κοντά του. Φαινόταν πολύ ταραγμένος.

— Είμαι χαμένος! Ψιθύρισε πέφτοντας σ' ένα κάθισμα.

— Άλλα τί σας συμβαίνει; ρώτησε ο ιππότης σκύδοντας προς το μέρος του.

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Πανηγυρισμός

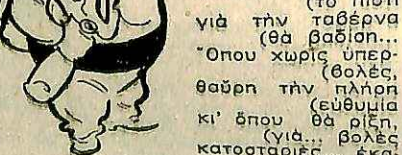
Ευποροι πότες και φτωχοί, αύσωμοι όλοι ογκωθότε και για μεγάλη υποδοχή των βαρελιών ετοιμασθήτε. Έν παρατάζει και πομπή πανηγυρίστε τέτοια σκόλη, καθ' ότι πρόκειται να μπει ο πρώτος... μούστος μέσ' στην πόλη.

Απ' τις έννεα και μισή ή τελετή πρέπει ν' αρχίσω και ο παπιά για το κρασί πρέπει, πρωτίστως, ν' αντηχίση. Δέκα ή ώρα θα φάληθ' οδολόγια για τ' αμπελι δολοφονία να κατατεθί κι' ένα... στεφάνι στο βαρέλι.

Από τις δώδεκα παρά, μέχρι τις τέσσερις ή ώρα μούστου ν'... περιφορά είν' τας οδούς θα λαθή χωρά. Ηγουν, ο κόσμος, δηλαδή των οίνων και οίνονυμάτων και την παρέλασι (θα δη τον... μουστοφόρων των αρμάτων!)

Τέλος, μετά την τελετή (θα δη) κι' ευθύς ο ήλιος (μόλις δύση, όποιος γουστάρει (τό πιστι για την ταβέρνα (θα βαδίση... Όπου χωρίς υπερβολή, θαύρη την ήλησι (ευθύμια κι' όπου θα ρίξη, (για... βολές κατοσταριές... εκα... (τόν μιά!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

— Η νέα που αγαπάω εξαφανίστηκε, απάντησε ο Κάρολος, που τα μάτια του πλημμύρισαν άμεσως δάκρυα.

— Εξαφανίστηκε; είπε ο Παρνταγιάν. Και τί μάθατε από τον τσιγγάνο;

— Ο Μπελγκοντέρ έφυγε από το «Πανδοχείο της Ελπίδας» και κανείς δεν τον ξαναείδε. Έψαξα σ' όλους τους δρόμους γύρω στην πλατεία της Γκρέβης, χωρίς να μπορέσω να μάθω τίποτε γι' αυτόν.

Ο Παρνταγιάν έμεινε κάμποσες στιγμές συλλογισμένος.

— Στην εποχή μας γίνονται ένα σωρό εγκλήματα, είπε τέλος. Άλλα ποιος μπορεί να έχη ενδιαφέρον για να κλέψη αυτή τη νέα;

Ο νέος ανασήκωσε τους ώμους. Του ήταν αδύνατο ν' απαντήσει σ' αυτή την ερώτηση.

— Μήπως έχετε κάποιο αντικείμενο που ν' ανήκη σ' αυτήν; ρώτησε ξαφνικά ο ιππότης.

Ο Κάρολος της Αγκουλέμης έγινε κατακόκκινος. Έβγαλε κατόπιν από την τσέπη του ένα κεντητό μαντήλι και το έδωσε στον ιππότη.

— Το βρήκα χθές μέσα στο άμαξι του τσιγγάνου και το πήρα, είπε δειλά. — Δηλαδή τό... κλέψατε, παρατήρησε ο Παρνταγιάν, ενώ το έβαζε στην τσέπη του. Ξαναγύρισε στο σπίτι και περιμένετε με εκεί...

Το βράδυ η το πολύ αύριο το πρωί θα έχετε νέα μου... Ο νέος έφυγε αναστενάζοντας.

Ο ιππότης φώναξε κατόπιν την κυρία Ουγκέτ.

— Όταν πέρασα από εδώ την τελευταία φορά, της είπε, σάς έμπιστευθήκα το σκυλό μου Πιτώ. Τον έχετε πάντα;

— Και βέβαια, απάντησε η νεαρή γυναίκα. Περιμένετε να δώσω πάλι το σκυλάκι. Έτρεξε άμεσως στην αλλη που βρισκόταν πίσω από το πανδοχείο και ξαναγύρισε σε λίγο μαζί μ' ένα μεγάλο καστανό-ξανθο σκυλί.

Το σκυλί αυτό, μόλις είδε τον ιππότη, έτρεξε κοντά του κι' άρχισε να πηδάει χαρούμενα γύρω του.

— Πιτώ, είπε γελώντας ο ιππότης, είμαι πολύ ευτυχισμένος που σε ξαναβρίσκω. Κι' όπως βλέπω, δεν με ξεχάσες!

Το σκυλί εξακολούθησε να χοροπηδάει και να κουνά την ουρά του.

Τη στιγμή εκείνη, ένας υπηρέτης απόψεσε ένα μεγάλο δίσκο με έκλεκτα φαγητά και ποτά πάνω στο τραπέζι.

— Άλλ' ο Παρνταγιάν είχε σηκωθεί κι' ο- λας.

— Πώς; είπε η Ουγκέτ που έχασε άμέσως το χρώμα της. Φεύγετε;... Δεν σάς άρεσει, λοιπόν, το φαγητό που σάς έτοιμασα;

— Αν μω άρεσει; απάντησε ο Παρνταγιάν ρίχνοντας ένα λαίμαργο βλέμμα προς το τραπέζι. Αυτό το γεύμα θα μπορούσε να κάμω ευτυχισμένους ακόμη και δυο αυτοκράτορες!

— Εγώ, όμως, το έτοιμασα για σάς! είπε η κυρία Ουγκέτ μ' ένα τρυφερό χαμόγελο. Ποιος άλλος θα ήταν άξιος να το φάη;

— Κάποιος που θα είχε μεγαλύτερη πεί- να από μένα, απάντησε ο ιππότης.

Κι' έτρεξε άμεσως στην πόρτα, ακολουθούμενος από τον Πιτώ.

Δυο παράξενoi τύποι περνούσαν εκείνη τη στιγμή από το δρόμο.

— Ε φέι, φίλοι μου! φώναξε ο Παρνταγιάν. Ναι... εσύ με τη μύτη του κόρακα κι' ο άλλος που τα πόδια σου φαίνονται σαν πεύκινα... Κάμετέ μου τη χάρη να περάσετε μέσα... Σας προσκαλώ σε γεύμα!

— Ήταν κι' οι δυο πανύψηλοι, αλλά τόσο αδύνατοι που τα κόκαλά τους ξεχωρίζαν από το κρέας τους. Το ύψος κι' η εμφάνισή τους έδειχναν πως δεν ήταν συνηθι-

σμένοι να τρώνε όσο θα επιθυμούσαν.

Στην αρχή, ακούγοντας την πρόσκληση του Παρνταγιάν, κιττάχτηκαν έκπληκτοι σαν να μην πίστευαν τ' αυτή τους. Άλλα το πρόσχαρο ύφος του ιππότη τους έδωσε θάρρος και πέρασαν μέσα στην αίθουσα.

Ο Παρνταγιάν τους ώδηγησε άμεσως στο τραπέζι όπου καθόταν πριν και, δείχνοντάς τους τα φαγητά που βρίσκονταν πάνω σ' αυτό, τους είπε πως ήταν όλα δικά τους.

Οι δυο άνθρωποι τον κύτταξαν με λαίμαργία αλλά δεν τολμούσαν ν' απλώσουν το χέρι τους.

— Πώς λέγεσαι; ρώτησε ο Παρνταγιάν εκείνον από τους δυο που φαίνονταν πιο έξυπνος.

— Πικουί, αθύντα, απάντησε αυτός.

— Και σ'ύ; ρώτησε τον άλλον.

— Κροάς, απάντησε αυτός.

— Πικουί... Κροάς... είπε ο Παρνταγιάν. Θαυμάσια ονόματα, μα τον Σατανά... Έ, λοιπόν, φίλοι μου, είσατε προσκαλεσμένοι του ιππότη ντε Παρνταγιάν. Φάτε και πιείτε με την καρδιά σας.

Έβγαλε ταυτόχρονα δυο χρυσά σκούδα και τα έβαλε πάνω στο τραπέζι.

Η κυρία Ουγκέτ, που είχε παρακολουθήσει κατάπληκτη και κάθε άλλο παρά ευχαριστημένη αυτή τη σκηνή, διαμαρτυρήθηκε για την πληρωμή.

— Ελπίζα πως θα μω επιτρέπατε να σάς φιλοξενήσω, είπε μ' ένα χαριτωμένο μορμασίο.

— Μια άλλη φορά, καλή μου κυρία Ουγκέτ, απάντησε ο Παρνταγιάν. Και άρμωσε προς την έξοδο.

Τη στιγμή που περνούσε από το διάδρομο, η κουρτίνα ενός από τα παρακείμενα δωμάτια ανασήκωθηκε και πίσω απ' αυτήν πρόβαλε ένα πρόσωπο που το βλέμμα κι' η έκφρασή του έδειχναν ένα άπειρο μίσος.

Το πρόσωπο αυτό ήταν του Μαρβερέ, του ανθρώπου που είχε δολοφονήσει την Λουίζα ντε Παρνταγιάν, κόμισσα ντε Μαρζανσύ.

Στο μεταξύ, ο Πικουί κι' ο Κροάς, που, όπως θυμούνται οι αναγνώστες μας, ήταν οι σύντροφοι του Μπελγκοντέρ, είχαν ριχτεί με αληθινή βουλιμία πάνω στο πλούσιο γεύμα που βρισκόταν στο τραπέζι.

Ένας προδωμένος σύζυγος

Αν θάπρεπε να χαρακτηρίση κανείς με μια λέξη τον δούκα της Γκιζης, αυτή η λέξη θα ήταν η αλαζονεία. Ο άνθρωπος αυτός δεν είχε παρά ένα τρωτό σημείο: μόνο στην αχαλίνωτη περηφάνειά του μπορούσε κανείς να τον πληγώσει.

Ο δούκας της Γκιζης ήταν, σ' αλήθεια, ο ωραιότερος άνδρας του Παρισιού και ίσως ολόκληρης της Γαλλίας. Οι πιο ξακουσμένες για την ομορφιά τους γυναίκες της αριστοκρατίας του έγραφαν περιπαθεστάτα γράμματα και έκλιπαρούσαν μια συνάντησι μαζί του.

Κι' ωστόσο, ο μεγάλος αυτός κι' ανυπεράβλητος γυναικοκατακτητής, μιά μόνον γυναίκα δεν μπορούσε να κατακτήσει κι' ούτε, άλλωστε, το είχε επιδιώξει ποτέ: Τη δική του.

Η Αικατερίνη της Κλέβης, δούκισσα της Γκιζης, δεν τον είχε αγαπήσει ποτέ και τον άπατούσε πάντοτε.

Σ' αλήθεια, ο δούκας της Γκιζης ήταν ο πιο άπαθημένος σύζυγος της εποχής του. Άλλ' όπως δεν αγαπούσε τη γυναίκα του, δεν υπέφερε σ' αίσθημά της.

Υπέφερε, όμως, στον εγωισμό και την αλαζονεία του. Γιατί, ενώ αναγνώριζε στον εαυτό του το δικαίωμα να άπατήσει τη γυναίκα του κάθε μέρα, άπατούσε απ' αυτήν απόλυτη πίστι.

Άλλ' η Αικατερίνη της Κλέβης έκανε το αντίθετο. Του ανταπέδιδε τις απιστίες του και άλλαζε τους φίλους της το ίδιο εύκολα όσο κι' αυτός τις φίλες του. Είχε αγαπήσει δέκα φορές τον κόμητα ντε Σαιν Μαιγκρέν, άλλοτε τον κόμητα ντε Σαιν Μαιγκρέν.

Άλλ' ο άντρας της ανακάλυψε την προδοσία και τον σκότωσε. Η δούκισσα τον έσφαξε οκτώ ημέρες. Έπειτα βρήκε καινούργιο έραστή κι' ύστερα άλλους κι' άλλους. Άρκετοι απ' αυτούς είχαν την τύχη του Σαιν Μαιγκρέν. Γιατί ο Έρρίκος της Γκιζης δεν άστειευόταν σ' αζητήματα που άφορούσαν τον εγωισμό και τη φιλαυτία του.

Για τη στιγμή, ο δούκας δεν ήξερε ποιός

ήταν ο έραστής της γυναίκας του. Άλλα δεν είχε την παραμικρή αμφιβολία ότι η γυναίκα του τον προδίδε όπως πάντα. Και γι' αυτό θεωρούσε απαραίτητο να την στείλη στη Λωρραίνη, μαζί με μια ηλικιωμένη συγγενή του, που του ήταν άφοσιωμένη. Έτσι δεν θα βρισκόταν στην ανάγκη ν' άσπασχοληθεί μαζί της και θα είχε όλο τον καιρό και την απαιτούμενη διαύγεια του μυαλού για ν' αντιμετωπίσει την καινούργια κατάσταση που είχε δημιουργηθεί μετά τη φυγή του Έρρίκου του 3ου και να σταθεροποιήσει τη θέση του.

Άλλα να που το γράμμα της πριγκίπισσας Φαύστας τον πληροφορούσε, ξαφνικά, ότι η γυναίκα του είχε φύγει από τη μία πόρτα για να γυρίσει από την άλλη.

Η κωμωδία, όμως, έπρεπε να σταματήσει εκεί. Άρχισε τώρα το δράμα. Η αλαζία θα σηκωνόταν σ' λίγο.

Όταν γύρισε στο μέγαρο του, απομάκρυνε όλους εκείνους που τον περιστοιχίζαν και κλείστηκε στο δωμάτιό του, όπου είχε μια μακρά συνομιλία με τον άνθρωπο που ανέφερε το γράμμα της Φαύστας.

Την άλλη μέρα υπαγόρευσε αρκετές διαταγές στους γραμματείς του κι' έδωσε διάφορες διαταγές στους άρχηγους των στρατιωτικών μονάδων. Ήταν ανήσυχος και νευρικός και κείνοι που τον περιστοιχίζαν καταλάβαιναν πως η θύελλα δεν θ' άργούσε να ξεσπάσει.

Το έργο

Το βράδυ της ίδιας ημέρας δυο άνθρωποι σταμάτησαν μπροστά στο σπίτι με την έρεισμένη εμφάνισι, που έκρυβε, ωστόσο, πίσω από τους μαυρισμένους τοίχους του μιά αφάνταστη πολυτέλεια και χλιδή.

Οι δυο αυτοί άνθρωποι χτύπησαν τη σιδερένια πόρτα, άλλ' όταν τους άνοιξαν μόνον ο ένας τους μπήκε μέσα.

Ο άνθρωπος αυτός έβγαλε τότε τον μανδύα του κι' οι δυο φρουροί που στέκονταν στο διάδρομο αναγνώρισαν άμεσως τον δούκα της Γκιζης.

Ο ένας από τους δυο φρουρούς τον παρακάλεσε να τον ακολουθήσει. Διευθύνθηκαν προς την άριστερη πλευρά. Στο μέρος αυτό, το σπίτι της Φαύστας άκουμπουσε πάνω σ' ένα πανδοχείο που είχε την παράξενη ονομασία «Το σιδερένιο πατινέρι».

Εκεί, σ'ε μιά μικρή αίθουσα, που η πολυτέλεια της δεν ήταν μικρότερη από του υπόλοιπου σπιτιού, βρισκόταν εκείνη την ώρα η πριγκίπισσα Φαύστα. Φορούσε ένα λευκό μεταξωτό φόρεμα και καθόταν σ'ε μιά πολυθρόνα που ήταν ντυμένη με γαλάζιο μεταξωτό ύφασμα. Τα πόδια της άκουμπούσαν σ' ένα μαξιλάρι από το ίδιο ύφασμα.

Τα μάτια της είχαν μιά περίεργη λάμψι κι' όπως στεκόταν ακίνητη σ' αυτή τη θέση

έδινε την εντύπωσι της άραχνης που περιμένει το θύμα της.

Ο Έρρίκος της Γκιζης προχώρησε προς το μέρος της κι' έκαμε μιά πολύ βαθειά υπόκλισι. Όταν άνασκήκωσε, το πρόσωπό του φάνηκε κατακίτρινο σαν κερένιο. Μόνον η ούλη που είχε στο μέτωπο ήταν κατακόκκινη.

— Σας άκούω, φίλε μου, είπε η πριγκίπισσα μ' ένα αινιγματικό χαμόγελο.

— Κυρία, απάντησε ο Έρρίκος της Γκιζης, ο άπεισταλμένος σας μω είπε τα πάντα. Υπέφερα από χτές σαν κολασμένος. Κι' ήρθα εδώ για να σας ζητήσω αποδείξεις...

— Το θέλετε; ρώτησε η Φαύστα, κυττάζοντας τον δούκα μ' ένα βλέμμα που τον έκαμε ν' ανατριχιάσει.

— Ω! Ας μπορούσα να έχω αποδείξεις για τον ντε Λουβύ, όπως είχα άλλοτε για τον Σαιν Μαιγκρέν! Ψιθύρισε ο Έρρίκος της Γκιζης.

— Και τί θα κάνατε αν σας έδινα αυτές τις αποδείξεις; ρώτησε η πριγκίπισσα. — Άλλοιμόνο του! Βρυχήθηκε ο δούκας.

— Άλλα στή γυναίκα σας δεν θα κάνατε τίποτε;... Είναι, βέβαια, ένα φτωχό πλάσμα, διαψασμένο για αγάπη... Ω, σίγουρα, αυτήν δεν έχετε σκοπό να την εκδικηθείτε!

— Άρκετά, κυρία! φώναξε ο Έρρίκος. Αν η δούκισσα ξεχάστηκε τόσο πολύ, ώστε ν' αγαπήσει έναν Λουβύ, πρέπει τότε να πεθάνη! Πρέπει να πεθάνουν κι' οι δυο μαζί!

Η Φαύστα χαμογέλασε. — Δούκα, είπε, μην ξεχνάτε, ότι ανήκετε στο λαό της Γαλλίας που σας αγαπάει και σας θέλει για βασιλιά του... Εμπρός! Είναι ανάγκη να ξαναφέρετε τη γαλήνη στην ψυχή σας. Και, για να το κατορθώσετε, πρέπει να τιμωρήσετε εκείνους που σας προδωσαν. Ακολουθήστε τον οδηγό που θα σας δώσω. Θα ιδήτε τότε και θα πεισθήτε.

Χτύπησε ταυτόχρονα ένα κουδούνι. — Αν μω δώσετε τις αποδείξεις που θέλω, θα σας χρωστάω κάτι περισσότερο από το θρόνο! φώναξε ο δούκας, μεθυσμένος από την ιδέα της εκδίκης.

Ενας άνθρωπος είχε μπει μέσα στο δωμάτιο. — Η Φαύστα του έκαμε ένα νεύμα.

Ο άνθρωπος αυτός διευθύνθηκε άμεσως προς την πόρτα, παρακαλώντας τον δούκα να τον ακολουθήσει.

Όταν βγήκαν, η Φαύστα σηκώθηκε από το κάθισμά της, προχώρησε ως τον τοίχο του βήθους κι' ανασήκωσε τον βαρύντα που τον σκέπαζε. Πίσω απ' αυτόν τον τάπητα, βρισκόταν μιά δρύινη πόρτα,

— Πιτώ, είπε γελώντας ο ιππότης, είμαι πολύ ευτυχισμένος που σε ξαναβρίσκω.

που είχε στο επάνω μέρος έναν φεγγίτη. Απ' αυτή την πόρτα το σπιτί της Φαν-σας συγκοινωνούσε με το γειτονικό πανδο-χείο.

Στο μεταξύ, ο δούκας κι' ο άνθρωπος που τον οδηγούσε, είχαν βγεί από το σπι-τί και διευθύνονταν προς το πανδοχείο.

Μπήκαν από την κυρία είσοδο και προ-χώρησαν μερικά βήματα στο εσωτερικό.

Δυο νέες με προκλητικές καμπυλωτές και πολύ κοντές φούστες προχώρησαν χα-μογελώντας προς το μέρος τους. 'Η μία απ' αυτές έβαλε μια μάσκα από μαύρο βελούδο στο πρόσωπο του Έρρικου της Γκί-ζης. 'Η άλλη του έριξε ταυτόχρονα έναν μεταξωτό μανδύα στους ώμους.

Αυτό γινόταν πάντα την εποχή εκείνη ό-ταν ένας άνθρωπος περιώπης έμπαινε σ' ένα ύπνοπο κέντρο. Με τόν τρόπο αυτό δεν κινδύνευε ν' αναγνωρισθεί.

Ο Έρρικος της Γκίζης κατάλαβε ότι αυτές οι νέες είχαν προειδοποιηθεί για την επίσκεψή του και θεώρησε περιττό να τους κάμη καμιά ερώτηση.

Τον ωδήγησαν σε λίγο σε μια γειτονική αίθουσα, που ήταν βυθισμένη στο μισο-σκόταδο. Κανείς δεν βρισκόταν μέσα σ' αυτήν. 'Αλλ' από το γειτονικό δωμάτιο ακούγονταν γέλια και χαρούμενες φωνές. 'Ηταν φανερό ότι μια εύθυμη συντροφιά α-πό άνδρες και γυναίκες διασκεδάζε εκεί.

— Ο αφέντης μπορεί να περάσει όποτε θέληση στο γειτονικό δωμάτιο, είπε η μία από τις δυο νέες. Οι άνθρωποι που βοί-σκονται εκεί περιμένουν κάποιον που δεν θαρρή. Τη θέσι του θα την πάρετε σεις. 'Η συμφωνία είναι ότι όλοι θα κρατήσουν τις μάσκες τους ως τις δέκα. Την ώρα αυ-τή, όμως, όλες οι μάσκες πρέπει να πέ-σουν.

Άνοιξε κατόπιν μια πόρτα και παραμέ-ρισε για ν' αφήσει το δούκα να περάσει.

Ο Έρρικος της Γκίζης έμεινε για μια στιγμή θαμνωμένος από τον άπλετο φωτι-σμό αυτού του δωματίου. 'Αλλ' όταν τα μάτια του συνήθισαν κάπως, αντίκρισε έ-να θέαμα που τον έκαμε ν' ανατριχιάση σύγχορμος.

Αυτό το δωμάτιο ήταν μεγάλο κι' επι-πλωμένο μ' εξαιρετικά πολυτέλεια. 'Ανέ-πνεε κανείς εκεί μέσα μια βαρεία ατμό-σφαιρα πλημμυρισμένη από αρώματα.

Στη μέση του δωματίου βρισκόταν ένα μεγάλο τραπέζι με δώδεκα σερίσιμα που δεν θα μπορούσε να ιδεί κανείς πουθενά άλλοι εκτός από τα άνακτορα. 'Υπήρχαν πάνω σ' αυτό το τραπέζι τα πιο γαρφαλι-στικά παρাসκευάσματα. 'Υπήρετριες με α-διάντροπα και προκλητικά φορέματα έχυ-ναν κρασί μέσα στα χρυσά κύπελλα εκεί-νων που κάθονταν γύρω.

Υπήρχαν εκεί μέσα τέσσερα ζευγάρια. Οι γυναίκες με λυμένα τα μαλλιά τους κά-

θονταν στα γόνατα των ανδρών.

Οι τέσσερις γυναίκες κι' οι τέσσερις άν-τρες δεν φάνηκαν πώς προσέξαν τον και-νούργιο επίσκεπτη.

Μέσα σ' αυτό το δωμάτιο βρισκόταν ό-μως και μια άλλη γυναίκα χωρίς καθαλιέ-ρο. Μόλις είδε τον δούκα, προχώρησε προς το μέρος του και, τυλίγοντας τα χέρια της γύρω στο λαιμό του, του είπε :

— 'Ηρθατε, επί τέλους, αιδέντα!... Εί-χα άσχοισει ν' απογοητευθώμαι...

Ο Έρρικος της Γκίζης ήταν έτοιμος να την ιδιώξη με μια βίαιη κίνηση, αλλ' η γυ-ναίκα αυτή χαμογέλασε πίσω από τη μά-σκα που έκρυβε το πρόσωπό της και του έδειξε με το χέρι της ένα αντικείμενο που βρισκόταν σε μια από τις γωνίες του δω-ματίου. 'Ηταν ένα έκκριμα, που με το ρυθμικό tik-tak του συνόδευε το ακόλα-στο όργιο.

— 'Επειτα από μερικά λεπτά, αυτό το έκ-κριμα θα σήμαινε δέκα.

— Περιμένετε, αγαπητέ αυθέντα, ψιθύ-ρισε η άγνωστη. Σε λίγο θα πέσουν οι μά-σκες.

Ο Έρρικος άφησε τη γυναίκα αυτή να τον οδηγήσει σε μια πολυθρόνα. Το πρό-σωπό του κάτω από τη μάσκα ήταν μου-σκεμένο στον ιδρώτα.

— 'Ενας μεταλλικός ήχος ακούστηκε ξα-φνικά... 'Επειτα δεύτερος κι' ύστερα τρί-τος...

Το έκκριμα σήμαινε τη μοίραία ώρα. — Κανείς δεν κάνει την αρχή; φώναξε τότε η μία από τις γυναίκες. Είχαμε συμ-φωνήσει ότι στις δέκα θα πετούσαμε τις μάσκες... 'Ας δώσω εγώ, λοιπόν, το πα-ράδειγμα.

Και με μια απότομη κίνηση πέταξε τη μάσκα της, ενώ ταυτόχρονα τραβούσε έ-κείνη που σκέπαζε το πρόσωπο του ανδρώ-που που την κρατούσε στα γόνατά του.

— 'Η βασίλισσα Μαργκό! ψιθύρισε κα-τάπληκτος ο δούκας.

— Αφού αυτή είναι η συμφωνία μας! είπε μια άλλη από τις γυναίκες πετώντας με τη σειρά της τη μάσκα της.

— 'Η Κλωντίν ντε Μπωβιλλιέ! ψιθύρισε ο Έρρικος της Γκίζης.

— 'Η τρίτη γυναίκα ξέσπασε σ' ένα δυνατό γέλιο, ενώ πετούσε κι' αυτή τη μάσκα της.

Αυτή τη φορά, ο Έρρικος της Γκίζης ένοιωσε μια δυνατή ανατριχίλα, σ' όλο του το κορμί. 'Η γυναίκα αυτή ήταν η δούκισσα του Μονπανσιέ, η αδελφή του.

Ο Έρρικος δεν ήξερε τους φίλους της βασίλισσας Μαργκό και της Κλωντίν ντε Μπωβιλλιέ.

— 'Η δούκισσα του Μονπανσιέ προσπαθού-σε τώρα να βγάλει τη μάσκα του ανθρώπου που την κρατούσε στην άγκαλιά του...

— 'Αλλ' ο άνθρωπος αυτός αντιστεκότανε...

— 'Οχι, έλεγε. Δεν θέλω να με ιδούν... Γιατί με φέρατε εδώ;

— 'Η δούκισσα κατάφερε τέλος να του βγά-λη τη μάσκα.

Κάτω απ' αυτήν φάνηκε ένα πρόσωπο ώ-χρο με λεπτά χαρακτηριστικά και μάτια που έλαμπαν.

— Ο μοναχός Ζάκ Κλεμάν, ο φίλος της Μαρίας ντε Μονπανσιέ! φώναξαν μα-ζί οι άλλες γυναίκες.

— Και τώρα ή σειρά μου! φώναξε η τέ-ταρτη απ' αυτές τις γυναίκες.

Με μια γρήγορη κίνηση έβγαλε τη μά-σκα που έκρυβε το πρόσωπό της. 'Επει-τα τραβήξε εκείνη που σκέπαζε το πρό-σωπο του συντρόφου της.

Τη στιγμή εκείνη, ο δούκας της Γκίζης είχε την εντύπωση πως όλα γυρίζαν μέσα στο δωμάτιο. 'Η γυναίκα αυτή ήταν η Αι-κατερίνη της Κλέθης, δούκισσα της Γκί-ζης. Κι' ο έραστής της ο κόμης ντε Λουβίν.

Πέρασαν μερικές στιγμές με γέλια και χαρούμενες φωνές.

Ο δούκας της Γκίζης συνεχόταν σιγά-σιγά. Καί, ξαφνικά, τινάχτηκε όρθιος. Τα μάτια του έλαμπαν πίσω από τη βελούδινη μάσκα.

— 'Η δούκισσα της Γκίζης γύρισε γελώντας προς το μέρος του.

— Και σεις, κύριε, δεν θα βγάλετε τη μάσκα σας; ρώτησε.

Ο δούκας δεν απάντησε. 'Αλλά με μια απότομη κίνηση τραβήξε τη μάσκα από το πρόσωπό του.

Την ίδια στιγμή, ο κόμης ντε Λουβίν ση-κώθηκε από το κάθισμά του. 'Ηταν κατα-κίτρινος σαν νεκρός.

Οι δυο άλλοι άνδρες κι' ο μοναχός βγή-καν τρέχοντας από την πόρτα. 'Η βασίλισ-σα Μαργκό κι' η δούκισσα ντε Μονπανσιέ τρέβαν επίσης στα πόδια, ενώ η Κλωντίν ντε Μπωβιλλιέ σωριαζόταν λιπόθυμη σε μια πολυθρόνα.

Μόνον η δούκισσα της Γκίζης έμεινε α-κίνητη στη θέσι της. Του κάκου προσπά-θησε να σηκωθεί ή να ψιθυρίσει κάτι. Τα πό-δια της έμειναν καρφωμένα στο πάτωμα και κανένας ήχος δεν βγήκε από το στό-μα της.

Ο δούκας είχε βγάλει τώρα το έγχειρί-διό του και προχωρούσε προς το τραπέζι.

Ο κόμης ντε Λουβίν προσπάθησε να προφυλαχθεί τρέχοντας από την αντίθετη πλευρά. 'Αλλά με μια γρήγορη κίνηση ο δούκας αναποδογύρισε το τραπέζι. 'Επει-τα το χέρι του κατέθηκε με όρμη...

— Ακούστηκε τότε ένα υπόκωφο βογγητό κι' ο κόμης σωριάστηκε στο πάτωμα πλημ-μυρισμένος στα αίματα.

Ο δούκας γύρισε τότε προς το μέρος της γυναίκας του κρατώντας το ματωμένο έγχειρίδιό του στα χέρια.

— 'Η συναίσθησή του κινδύνου έκαμε τη δούκισσα να ξαναβρεί όλο το θάρρος της. Σηκώθηκε άμέσως από το κάθισμά της κι' ώρμησε προς την πόρτα.

Ο Έρρικος την ακολουθούσε έκστομιζόν-τας τρομερές βλαστήμιες. 'Ηταν τότε η όρμη του, που, μπαινόντας στην κεντρική αίθουσα του πανδοχείου, χτύπησε πάνω σ' ένα στυλό. Έχασε άμέσως τις αισθή-σεις του και κυλίστηκε στο πάτωμα, σφίγ-γοντας πάντα το ματωμένο έγχειρίδιό στα χέρια του.

Ο Ρουτέαρι

Το δωμάτιο όπου είχε ξετυλιχθεί το όρ-γιο ήταν τώρα έρημο. Κανείς δεν είχε έν-διαφερόνη για τον κόμητα ντε Λουβίν, που βρισκόταν ξεπλωμένος στο πάτωμα.

Μια μικρή πόρτα, στο βάθος του δωμα-τίου άνοιξε ξαφνικά και μια γυναίκα που συνοδευόταν από έναν ηλικιωμένον άντρα μπήκε μέσα σ' αυτό.

— 'Η γυναίκα έφριξε μια ματιά στο Λουβίν και προχώρησε κατόπιν προς την κεντρι-κή αίθουσα του πανδοχείου.

— 'Η Αικατερίνη της Κλέθης θα είναι τώ-ρα νεκρή! ψιθύρισε ανάμεσα στα δόντια της. 'Ετσι ο Έρρικος θα γίνει βασιλιάς κι' εγώ θα στεφθώ βασίλισσα στο πλευ-ρό του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕ Σ : 'Η συνέχεια

Ένα μεγάλο κολυμβητικό ταλέντο, η φιλή Μακρυγιάννη (Ν.Ο.Π.) με υπέροχο στυλ, έχει επιβληθεί με το χαρακτήρα της και τους άθλους της.

Χρόνια πολλά πριν ο Αυστραλός Κέιβιλ έμπνευσε από τους ιθαγενείς της Πολυνησίας και διαδύση στον πολιτισμένο κό-σμο το κρόουλ (1900) έθωρείτο το «όδερ άρμ στρόκ», ως το ταχύτερο και το φυσικό-τερο κολύμπι.

Στο «όδερ άρμ στρόκ» ή θέσι του κορ-μού στο νερό, από μπρούμυτη, γίνεται πλά-για. Ο κολυμβητής μπορεί έτσι στην έπα-ναφορά να βγάλει το ένα του χέρι έξω απ' το νερό, συντομεύοντας έτσι την επαναφορά και μειώνοντας την αντίστασι του νερού στην κίνηση του προς τα εμπρός. 'Αντί να κλωτσά πίσω ισόμετρα του βατράχου, όπως στο πρόσθιο, τα κινεί σαν τα σκέλη του ψαλιδιού, χωρίς βέβαια να μεταβάλλη και την αρχή της κλωτσίας του βατράχου.

Το κολύμπι αυτό ονομάστηκε «ά γ γ λ ι κ ζ πρόσθιο» ή «πλάγιο πρόσθιο» ή «όδερ άρμ στρόκ». Ο καλύτερος μάλιστα χρόνος που σημειώθηκε για πρώτη φορά έ-πισημως στις 100 γυάρες μ' αυτή τη μέ-θοδο, ήταν 1' 15", από τον Άγγλο Κό-λε, το 1871, για να καταλήξη, το 1895, στο ρεκόρ των 1' 02", 5 του Τ. Τάιρς.

*

Οι βασικές κινήσεις του «όδερ άρμ στρόκ», διαιρούνται, κατά τους ειδικούς, σε τρεις χρόνους, ως εξής:

Α' χρόνος : Ο κολυμβητής τοποθετείται οριζόντια στο νερό, αλλά προς το δεξιό (ή το αριστερό) πλευρό, με τα πόδια τεντω-μένα, τα κεφάλι προς τα εμπρός. Το δεξί χέρι (αν θάναί με το δεξί πλευρό γυρισμένος στο νερό), θα είναι τεντωμένο κατά μη-κος του κορμού μέσα στο νερό, ενώ τ' αριστερό χέρι έξω απ' το νερό θα σχηματίζει τρίγωνο, με το κεφάλι του κολυμβητού.

— 'Η παλάμη είναι άνοικτη, έτοιμη να «καρφωθεί» στο νερό. Τ' α-ριστερό χέρι βυθίζεται στο νερό και πιέζει απ' εμπρός προς τα πίσω κατά μήκος του σώματος, σαν να θέλε ο κολυμβητής να μα-ζέψη το νερό. 'Η πίεσις θα εξακολουθήση μέχρι του σημείου που φθάσει το χέρι. Τότε το δεξί χέρι θα διπλωθεί προς το σώμα και κατόπιν θα διπλωθεί προς τα εμπρός, με την παλάμη προς τα κάτω, έως ότου τεντωθεί έντελως.

Τη στιγμή αυτή, τα πόδια θ' αρχίσουν να κινούνται, ανοίγοντας σαν ψαλίδι. Το δεξί όμως θα διπλωθεί, ενώ το γόνατο θα παίζει ρόλο στρόφιγγος. Τ' αριστερό πόδι θα μένη τεντωμένο.

Β' χρόνος : Τ' αριστερό χέρι βγαίνει απ' το νερό και απ' τα πλάγια. Το σώμα στρέφεται ελαφρά μέσα στο νερό, για να βοηθήση τ' αριστερό χέρι να πάρη την αρ-κική του θέσι. Την ίδια στιγμή, το δεξί πόδι πλησιάζει με δύναμη τ' αριστερό, σπρώχνοντας το νερό. Τ' αρι-στερό πόδι παίζει το ρόλο πηδαλίου.

Γ' χρόνος : Τ' αριστερό χέρι γυρίζει στην αρχική του θέσι, ενώ το δεξί πιέζει το νερό εμπρός και προς τα πίσω, έως ότου κολλήσει στο σώμα. 'Η αρχική θέσις επιτυγχάνεται κατ' αυτό τον τρόπο και ο κολυμβητής δεν έχει παρά να ξαναρχίση κατά σειράν τις κινήσεις του.

Το πλεονέκτημα του «όδερ άρμ στρόκ» είναι πως και στους τρεις χρόνους το σώμα προωθείται: στον πρώτο χρόνο απ' τ' αριστερό χέρι, στον δεύτερο χρόνο απ' το δεξί πόδι και στον τρίτο χρόνο απ' το δεξί χέρι. 'Εκείνο που πρέπει να επιδιώκη ο κολυμβητής, είναι να εκτελή συντομα τους χρόνους Β' και Γ'. Ο Α' χρόνος, αντι-θέτως, είναι περισσότερο παρατεταμένος.

— 'Η άναπνοή πρέπει να γίνεται όταν τ' αριστερό χέρι βγαίνει απ' το νερό στο Β' χρόνο και μέχρις ότου βυ-θισθεί και πάλιν.

Σαν είδαν οι κολυμβητικοί έμπειρογνώμονες πως με το «όδερ άρμ στρόκ» ο κολυμβητής αποκτούσε μεγαλύ-τερη ταχύτητα απ' όση στο πρόσθιο κολύμπι, έστω και αν έφερνε το ένα μονάχα χέρι έξω απ' το νερό, σκέφθηκαν πως ή ταχύτης του κολυμβητού θ' αύξηθη αν και των δυο χεριών ή επαναφορά γίνη έξω απ' το νερό. 'Η πρώτη εφαρμογή στην πράξι της αρχής αυτής, γίνηκε από τον Τ. Τράτζον. 'Η κίνηση επαναφοράς κάθε χεριού εκτελείτο έξω απ' το νερό, ενώ το κορμί κυλούσε τότε στη μία και πότε στην άλλη πλευρά. Το κλώτσημα της ψαλίδας έμεινε το ίδιο και ακολουθούσε την κίνηση κάθε χεριού. Το κολύμπι αυτό πήρε τ' όνομα του έπινοητή του Τρά-τζον, αλλ' είναι γνωστό και ως «έν α λ λ α κ τ ο π λ ά γ ι ο - π ρ ό σ θ ι ο κ ο λ ύ μ π ι». 'Η αξία του κολυμβη-τικού αυτού νεωτερισμού καταδείχτηκε στον πρακτικό τομέα, όταν το 1901 ο Άγγλος Λάιην, εφαρμόζοντας το σύστημα «τ ρ ά τ ζ ο ν», κατέρριψε το παγκόσμιο ρεκόρ των 100 γυαρών σε 1 ακριβώς λεπτό.

Ο Τ. Τράτζον όμως δεν θέλησε να χαρή μοναχός τη δόξα που απέκτησε απ' τη νέα κολυμβητική μέθοδο. Α-πεκάλυψε πως την έμπνευσθηκε βλέποντας να την εφαρ-μόζουν κατά κάποιο πρωτόγονο τρόπο οι ιθαγενείς της Νοτίου 'Αμερικής. Τους είδε να κολυμπούν, βγαίνοντας εναλλακτικά τα χέρια έξω απ' το νερό (σαν όργυες) και λακτίζοντας το νερό με τα πόδια. Το λακτίσμα ένεργούσε σαν έμβολας.

— Όταν έγινε γνωστό αυτό, δεν άργησε να διαπιστωθή πως με την κολυμβητική αυτή μέθοδο κολυμπούν περνών-τας τους χειμάρρους και τα ποτάμια οι ιθαγενείς της Κεντρικής 'Αμερικής, οι Ιάπωνες τις έσωτερικές θάλασσες της πατρίδας των, οι ιθαγενείς των νησιών, Μπαρμπάντος των Μικρών 'Αντιλλών.

Οι τελευταίοι μάλιστα συναγωνίζονται σε ταχύτητα με την κολυμβητική αυτή μέθοδο, για να πιάσουν τα νομίσματα που τους ρί-χνουν οι επιβάτες, για να διασκεδάσουν απ' τα βαπόρια που σταθμίζουν για λίγο στα λιμάνια τους. Το θέαμα δε αυτών των κολυμβητών είναι από τα πιο περιεργά και διασκεδαστικά.

Τροποποιημένη κάπως, την κολυμβητική αυτή μέθοδο, εφαρμόζουν και οι ιθαγενείς του κόλπου του Μεξικού, ιδίως στο Ακα-πούλκο, οι έρυθρόδερμοι στο Νέο Ουέστ-μίνστερ, καθώς επίσης και στον κόλπο Βαν-κούβερ του Καναδά και στη Λίμνη 'Αμαν-τίλαν, όπου μια φορά το χρόνο γίνονται θεαματικοί κολυμβητικοί άγώνες.

Το «τράτζον», κατά τη γνώμη του, πρέπει να το ξέρουν όλοι οι καλοί κολυμβηταί και επί πλέον δεν θα ήταν άσκοπο να γίνονται και άγώνες με την κολυμβητική αυτή μέθοδο.

— 'Αλλά το κρόουλ, άφ' ότου εμφανίσθη-κε, το παραμέρισε, βάζοντάς το στο πε-ρέχει από πολλών απόψεων από κάθε άλλο, όπως είπαμε όταν ασχοληθήκαμε ειδικά μ' αυτό.

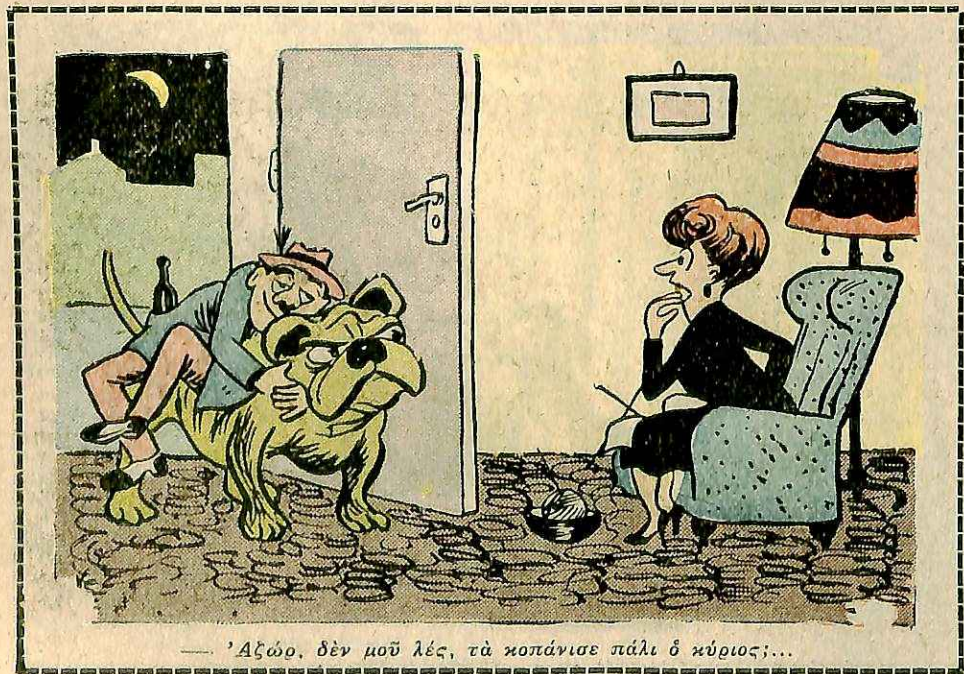
Ένας Άγγλος έμπειρογνώμων ωστόσο, σε πρόσφατο άρθρο του, δεν διστάζει να πλέξη το έγκωμιο του «τράτζον», υπογραμ-μίζοντας, ότι ή μέθοδος αυτή παρουσιάζει μια μεγάλη άρετή: τη φυσικότητα.

Το «τράτζον», κατά τη γνώμη του, πρέπει να το ξέρουν όλοι οι καλοί κολυμβηταί και επί πλέον δεν θα ήταν άσκοπο να γίνονται και άγώνες με την κολυμβητική αυτή μέθοδο.

Τ. Γ. Σ.

Ένα πετυχημένο στιγμιότυπο από μια έκκίνηση 100 μ. έλευθέρας κολυμβήσεως γυναικών σε άγώνες του Όλυμπιακού Κολυμβητηρίου.

— 'Αξώρ, δεν μου λές, τα κοπάινισε πάλι ο κύριος;...

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΧΗΜΕΙΑ

Τρώτε λίγο για να μην πάθετε καρκίνο!...

Τα συμπεράσματα του βου διεθνούς συνεδρίου καρκιнологίας

Πριν από μερικές ημέρες, τερματίστηκαν τις εργασίες του στο Σάν Πάολο της Βραζιλίας το έκτο διεθνές συνέδριο για την καταπολέμηση του καρκίνου. Τα συμπεράσματα, στα οποία κατέληξαν οι επιστήμονες, που έλαβαν μέρος σ' αυτό, παρουσιάζουν εξαιρετικό ενδιαφέρον, γιατί αποκαλύπτουν μερικές άγνωστες πτυχές σχετικά με την προέλευση της τρομερής ασθένειας.

Όλοι οι επιστήμονες έμειναν σύμφωνοι στο ότι η γεμάτη καπνούς ατμόσφαιρα των βιομηχανικών πόλεων, ευνοεί σε μεγάλο βαθμό την ανάπτυξη του καρκίνου. Ο Αμερικανός δόκτωρ Σήαρ, ανέφερε σχετικά το ακόλουθο πείραμα του: Με τη βοήθεια ειδικών οργάνων, συγκέντρωσε σ' έναν θάλαμο τους καπνούς και τα μόρια του κοινού που βρίσκονται στην ατμόσφαιρα του Πίτσμπουργκ κατά το φθινόπωρο και έβαλε κατόπιν μερικούς ποντικούς να ζήσουν μέσα σ' αυτό το περιβάλλον. Έπειτα από μερικούς μήνες, οι ποντικοί αυτοί παρουσίασαν καρκίνους του πνεύμονος σε αναλογία 9%. Κατά τον ίδιο τρόπο, έβαλε άλλους ποντικούς να ζήσουν μέσα στην ατμόσφαιρα άλλων πόλεων, λιγότερο ή καθόλου βιομηχανικών. Παρατήρησε, λοιπόν, ότι το ποσοστό των καρκίνων κατερχόταν όσο το περιβάλλον όπου ζούσαν ήταν απηλλαγμένο από καπνούς και βιομηχανικούς κοινότητες.

Ο κίνδυνος, όμως, παραμένει και σε κάθε δρόμο σύγχρονου πόλεως, όπου κυκλοφορούν πολλά αυτοκίνητα. Οι καπνοί που βγαίνουν απ' αυτά, προπαρασκευάζουν επίσης το έδαφος για την ανάπτυξη του καρκίνου. Ακόμη μεγαλύτερος είναι ο κίνδυνος όταν τα αυτοκίνητα χρησιμοποιούν — ελαίω αντί για βενζίνη. «Τα αυτοκίνητα με πετρέλαιο δεν πρέπει να περνούν από κατωκινούμενα κέντρα», έτρενε ο δόκτωρ Τρούα. Και στην προκειμένη περίπτωση, ανέφερε πειράματα που έγιναν σε ποντικούς και που αποδείκνυν πόσον βλαβερή είναι η επίδραση από τις εξεστίσεις των αυτοκινήτων και ιδίως των πετρελαιοκίνητων.

Και να τώρα μια σοβαρότατη προειδοποίηση για τους καλοφαγάδες. Οι επιστήμονες που συγκεντρώθηκαν στο Σάν Πάολο, συμπέραναν, ότι οι άνθρωποι που τρώνε λίγο και γενικά οι ισχνοί, παθαίνουν σε μικρότερη αναλογία καρκίνο από τους παχείς και τους καλοφαγάδες. Στα ζώα που τρέφονται με τροφές φτωχές σε πρωτεΐνες, οι περιπτώσεις καρκίνου είναι ελάχιστες. Ο καρκίνος, αντίθετα, εμφανίζεται σε πολύ μεγαλύτερο ποσοστό μεταξύ των

ζώων που τρέφονται με ζωϊκές τροφές (κρέας, γάλα κλπ.).

Αλλά και ο τρόπος που μαγειρεύουμε τις τροφές, έχει επίσης σημασία. Τα πειράματα που έγιναν, απέδειξαν, ότι τα λίπη, όταν ξεπεράσουν τους 300 βαθμούς, όπως γίνεται στο τηγάνισμα, σχηματίζουν καρκινογόνους ουσίες. Προσοχή, λοιπόν, στα τηγανιτά! Ο μεγάλος έχθρος μας βρίσκεται στο τηγάνι, παραδοκσάρως την κατάλληλη στιγμή για ν' αρχίσει την κακοποίηση δράσι του.

Οι καρκιнологи καταδικάζουν επίσης, ώριστες ουσίες — κατά πρώτον λόγον τις χρωστικές — που χρησιμοποιούνται στην παρασκευή των ετοιμικών τροφών (κουσερβών κλπ.) και των ποτών, είτε για να αυξήσουν τη θρεπτική τους αξία, είτε για να κάμουν τους έλκυστικη την εμφάνισή τους. Πολλές απ' αυτές τις ουσίες μπορούν επίσης να προκαλέσουν καρκίνο.

Φαίνεται, εξ άλλου, ότι ώριστες πλαστικές ουσίες, όπως το σελλοφάν και το νάυλον, ευνοούν την ανάπτυξη καρκίνων του δέρματος.

Οι καρκιнологи καταδικάζουν γενικά τις συνθετικές ουσίες, καθώς και διάφορες άλλες εφευρέσεις του μηχανικού πολιτισμού μας.

Προκειμένου για το κάπνισμα, οι περισσότεροι από τους επιστήμονες που συνήλθαν στο Σάν Πάολο, απέφαιναν, ότι είναι άσημαντο μέρος των καρκίνων του πνεύμονος μπορεί ν' αποδοθεί σ' αυτό, χωρίς, όμως, και τούτο να μπορεί να υποστηριχθεί με βεβαιότητα. Αποσπρίτως πού βλαβερό είναι οι καπνοί που προέρχονται από τα εργοστάσια και τα αυτοκίνητα.

Στο συνέδριο του Σάν Πάολο έγινε λόγος και για την καλούμενη «δεύτερη ματιά». Πολλοί χειρουργοί, σήμερα, ένα χρόνο έπειτα από μια έγχειρσησι καρκίνου, κάνουν και δεύτερη για να «επιβεβαιώσουν» τους ιστούς. Έτσι, αν παρατηρήσουν την έναρξη μιας καινούργιας καρκινώδους επεξεργασίας, επέμβαίνουν άμεσως και σταματούν την επέκτασή του κακού, πράγμα που θα ήταν ίσως αδύνατο να γίνει έπειτα από λίγους καιρό.

Δύο νέες εγχειρήσεις

Η νόσος του Ρεύμα χαρακτηρίζεται από μια στένωση των αιμοφόρων αγγείων, αποτέλεσμα φύσεως και συναισθηματικών έρεθισμών. Τώρα λοιπόν εφαρμόζονται σ' αυτή την περίπτωση δύο καινούργιες χειρουργικές μέθοδοι. Η μία συνίσταται σε έγχειρσησι στο σπασμωδικό νευρικό σύστημα, από όπου προκαλεί τη στένωση των αιμοφόρων αγγείων. Η άλλη γίνεται απ' ευθείας σε αιμοφόρα αγγεία, που κόβονται και συνδέονται διαφορετικά, ώστε να επιτυγχάνεται καλύτερη κυκλοφο-

ρία. Συγχρόνως, ο άρρωστος πρέπει ν' αποφεύγει το κάπνισμα, τα λίπη και τη χοληστερόλη στο φαγητό του, τις ψύξεις και τις τοπικές μολύνσεις, και να παίρνει φάρμακα που επιδρούν στο συμπαθητικό σύστημα και διαστέλλουν τα αιμοφόρα αγγεία. Οι μπιλίτες με ζεστό νερό στο πάσχον μέρος και οι έρεθιστικές αλοιφές είναι επικίνδυνες.

Οι άνθρωποι που κοιμούνται όρθιοι

Τρεις περιπτώσεις ναρκοληψίας, συνδυασμένες με υπερβολική πείνα, σημειώθηκαν τον τελευταίο καιρό στη Νέα Υόρκη. Η ναρκοληψία είναι μια κατάσταση παθολογική, στην οποία το άτομο αισθάνεται άκατακίτη ύπνο, τόσο δυνατή ώστε μπορεί ν' αποκοιμηθεί ενώ περπατάει στο δρόμο! Συγχρόνως, θολώνει προσωρινά ή σκέψι του. Σε τέτοιες περιπτώσεις χρησιμοποιούνται με αρκετή επιτυχία φάρμακα του τύπου της βενεδρίνης (αμφεταμίνη).

Άλοιφή για το έκζεμα

Αποδείχθηκε δίχως αμφιβολία ότι το έκζεμα των βρεφών οφείλεται σε αλλεργική ευαισθησία τους σε διάφορες ουσίες. Σ' ένα νοσοκομείο της Νέας Υόρκης, χρησιμοποιήθηκε άλοιφή κορτιζόνης σε 30 βρέφη που έπασχαν από έκζεμα. Οι γιατροί την έβαζαν στο μισό σώμα των παιδιών, ενώ στο άλλο μισό έβαζαν μια παρόμοια άλοιφή, αλλά δίχως κορτιζόνη, για να κάνουν τη σύγκριση. Τα αποτελέσματα λοιπόν ήταν ικανοποιητικά: τα 18 από τα βρέφη, η θεραπεία αυτή είναι η αποτελεσματικότερη απ' όλες έχουν εφαρμοσθεί γι' αυτά την πάθησι των παιδιών.

Θεραπεύεται το γλαύκωμα

Το γλαύκωμα είναι μια σοβαρή οφθαλμική πάθησι, που μπορεί να φέρη τελεία τυφλότητα, αν δεν ανακουφιστεί γρήγορα. Η πρόσδοσ της. Το «κταμάξ» ένα καινούργιο φάρμακο, αποδείχθηκε πολύ αποτελεσματικό έναντιόν της. Πρόκειται για μια

παραλλαγή της σουλφανιλαμίδης, της πρώτης δηλαδή σουλφαμίδης που χρησιμοποιήθηκε για θεραπευτικούς σκοπούς. Έχει την ιδιότητα να ελαττώνει την πίεση του υγρού μέσα στο βολβο του ματιού. Χορηγείται σε χάπια κι' ωφέλησε ήδη 130 πάσχοντες. Σε πολλές μάλιστα περιπτώσεις έκαμε περιττή την έγχειρση.

Για την ούλιτιδα

Για την ούλιτιδα, τη μολυσματική αυτή ασθένεια που καταστρέφει τους ιστούς των ούλων, οι γιατροί συνιστούν τώρα το νέο αντιβιοτικό τετρακυκλίνη. Χρησιμοποιείται σε μίγμα με δυο άλλα συστατικά, την ευγενόλη και το οξείδιο ψευδογύρου, απ' ευθείας πάνω στα ούλα, με αποτελέσματα πολύ καλά.

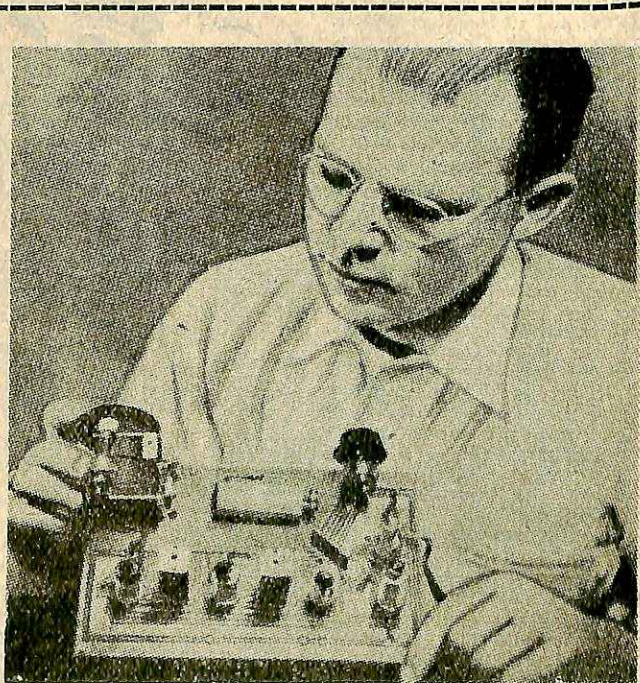
Η αλλεργία και το μαγειρεύμα

Αν έχετε αλλεργία για κάποια τροφή ωμή, μπορείτε ίσως να τη φάτε καλά μαγειρεμένη, δίχως να πάθετε τίποτε. Γιατί η θερμότητα προκαλεί συχνά μεταβολές της ποσότητας εκείνης που φέρνει την αλλεργία. Αυτό συμβαίνει ιδίως στο γάλα και στ' αυγά. Τώρα λοιπόν γίνονται μελέτες για τον καλύτερο τρόπο μαγειρέματος διαφόρων τροφών για τα αλλεργικά άτομα.

Άλλες έρευνες απέδειξαν ότι η αλλεργία δεν είναι κληρονομική. Μπορεί να την πάθει οποιοσδήποτε, όπως παθαίνει μια λοιμώδη ασθένεια.

Απαραίτητοι έμβολιασμοί

Η διφθερίτις κι' ο κοκκύτης είναι δυο άρρωστες, που γίνονται ολοένα πιο σπάνιες, που γίνονται σημαίνει πως πρέπει να παραμεληθεί ο προφυλακτικός έμβολιασμός των παιδιών έναντιόν τους. Απεναντίας μάλιστα, ο έμβολιασμός αυτός έχει γίνει ακόμη πιο απαραίτητος, τώρα που τα παιδιά είναι λιγότερο εκτεθειμένα στην έπαφή μ' αυτά τα μικρόβια, κι' επομένως έχουν μικρότερες πιθανότητες ν' αποκτήσουν φυσική ανοσία.

ΜΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΣΥΣΚΕΥΗ... ΑΣΥΡΜΑΤΟΥ

Ο φοιτητής του κολλεγίου του Σπρίνγκφιλντ, Φίνλεϊ, πρόσεξε πως οι πομποί και οι δεκτές του «ασύρματου» τηλεγράφου ήταν κάθε άλλο παρά ασύρματοι. Για την κατασκευή τους χρησιμοποιούντο μέχρι σήμερα χίλια-δυο πολύπλοκα συστήματα συμπλέγματος. Αποφάσισε, λοιπόν, να κατασκευάσει μια πραγματικά ασύρματη συσκευή και το κατάφερε. Είναι αυτή που επιδεικνύει στη φωτογραφία μας. Η πλάκα είναι από χαλκό και οι μονώσεις επιτυγχάνονται με ένα ειδικό μονωτικό βερνίκι. Σ' ολόκληρη δε την συσκευή δεν υπάρχει ούτε ένας εκατοστόμετρο σύρμα.

Ο άγώνας

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΗ ΧΛΩΡΟΦΥΛΛΗ

Τι απέδειξαν οι νεώτερες παρατηρήσεις

Πριν από λίγα χρόνια, είχε χαλάσει ο κόσμος στην Αμερική, με την «θαυματουργή» ικανότητα της χλωροφύλλης να εξαφανίζει κάθε άσχημη μυρωδιά. Η πράσινη αυτή ουσία — το κύριο συστατικό των φυτών — άρχισε να παράγεται σε μεγάλες ποσότητες από χημικά εργοστάσια και να χρησιμοποιείται μέσα σε καραμέλες, τσιγκλες, οδοντοπαστες, κλπ., ή για τον έμποτισμό διαφόρων αντικειμένων ατομικής χρήσεως — από κάλτσες έως σπάργανα μωρών.

Ιδίως οι κάτοχοι σκυλιών άγρόσαν χιλιάδες τόνους ειδικής τροφής για τα ζώα τους, που περιείχε χλωροφύλλη, για να τ' απαλλάξει από τη χαρακτηριστική μυρωδιά τους.

Ο έτήσιος «τζίρος» της βιομηχανίας της χλωροφύλλης, στις Ηνωμ. Πολιτείες, έφτασε τα 100 εκατομμύρια δολάρια. Ανάλογη δε κίνηση παρουσίασε και σ' άλλες χώρες του κόσμου.

Υστερα, η χλωροφύλλη πήρε ξαφνικά την «κάτω βόλτα». Έλειψε απότομα η μεγάλη ζήτηση αυτού του προϊόντος. Σ' αυτό συνετέλεσαν κυρίως δυο στοιχεία: Πρώτον, η παρατήρηση ότι οι κασικές μυρίζουν τόσο άσχημα, ενώ τρώνε μόνο χόρτα — δηλαδή άφθονη χλωροφύλλη. Δεύτερον, ο φόβος ότι ο χαλκός που περιέχεται στη χλωροφύλλη της βιομηχανίας, είναι βλαβερός για το στήθος.

Ποιά εξέλιξη πήρε κατόπιν ο άγώνας μεταξύ των υποστηρικτών και των αντιπάλων της χλωροφύλλης; Κανείς δεν το ήξερε, ως τώρα, γιατί είχε επικρατήσει σιωπή γύρω απ' αυτό το θέμα.

Το μαθαίνουμε τώρα μόνον, από τις λεπτομερείς επιστημονικές ανακρίσεις που έγιναν στην Αμερικανική Χημική Έταιρεία και που βάζουν τα πράγματα στη θέση τους.

Στο διάστημα αυτό, έγιναν λεπτομερείς έρευνες, που τις χρηματοδοτούσε κυρίως η τόσο ανθηρή αμερικανική βιομηχανία της τσίκας. Οι επιστήμονες, που τις ανέλαβαν, εξέτασαν πρώτα κατά πόσον η μυτη μας μπορεί να μάς πληροφορήσει με ακρίβεια για την αποσμητική ενέργεια της χλωροφύλλης. Βρήκαν λοιπόν ότι είναι καλύτερη ακόμη κι' απ' τις πιο ευαίσθητες χημικές συσκευές. Μπορεί π.χ. ν' αντιληφθεί την παρουσία του αίθριου ελαίου των κρεμμυδιών, σε ποσότητα μόλις 100 δισεκατομμυριοστών του γραμμαρίου!

Έγινε επίσης το ξέρις χαρακτηριστικό πείραμα: Μέσα σε μικρούς θαλάμους, χωρισμένους μεταξύ τους κι' εφοδιασμένους με σύστημα κλιματισμού (είο με συνθήκες βρισκόνταν ένας εξεταζόμενος κι' ένας εξεταστής. Τους συνέδεε μόνον ένας μακρύς ελαστικός σωλήνας. Ο πρώτος μύριζε από κρεμμύδι, από καπνό, από υπύρη, ή είχε μια φυσική δυσωμία του στόματος. Ο δεύτερος αισθανόταν αυτή την μυρωδιά, στην άλλη άκρη του σωλήνα, και κοτέσσσε την άντασή της σε μια κλίμακα βα-

θμολογημένη από το μηδέν ως το 8.

Υστερα, αφού ο εξεταζόμενος μασούσε τσίκλα με χλωροφύλλη, επαναλαμβάνονταν η δοκιμή — χωρίς να ξέρη ο εξεταστής τί συνέβη στο μεταξύ, για να μην έπηρεασθ στην κρίση του.

Έπειτα λοιπόν από χιλιάδες τέτοια πειράματα, διαπιστώθηκε αναμφισβήτητα ότι μια τσίκλα που περιείχε 4 χιλιοστόγραμμα χλωροφύλλης, άρκούσε για να ελαττώσει τις μυρωδιές του στόματος κατά 6—8 βαθμούς της κλίμακας.

Εξ άλλου, ο χημικός Φρέντους Πέτερς μελέτησε συστηματικά την ενέργεια της χλωροφύλλης κατά της μυρωδιάς των σκυλιών. Την βρήκε δε αποτελεσματική κατά 90%. Πρέπει να σημειωθεί ότι είναι τόσο φτηνό αυτό το προϊόν, ώστε δεν επιβαρύνει καθόλου τη συντηρούμενη τιμή της τροφής για σκύλους.

Όσο για την εύλογη παρατήρηση σχετικά με τη μυρωδιά της κασικής, εξακριβώθηκε ότι ο οργανισμός αυτού του ζώου παράγει, από τα χόρτα που τρώει, μια μορφή χλωροφύλλης εντελώς διαφορετική από εκείνη που παρασκευάζεται βιομηχανικά. Η χλωροφύλλη αυτή δεν έχει σχεδόν καμμία επίδραση στις όσμες.

Όταν όμως ο κτηνίατρος δόκτωρ Χέφλε χρησιμοποίησε συστηματικά σε τρεις κασικές την άλλη μορφή της χλωροφύλλης, η χαρακτηριστική μυρωδιά τους ελαττώθηκε μέσα σε λίγες μέρες κατά 80—90%.

Αλλά πειράματα απέδειξαν ότι η βιομηχανική χλωροφύλλη δεν είναι καθόλου βλαβερή στο στήθος. Πραγματικά, χορηγήθηκαν σε πειραματόζωα μεικρές τεράστιες ποσότητες χλωροφύλλης, όσες θα περιείχαν όλες μαζί οι τσίκλες που θα μπορούσε να μασήσει ένας άνθρωπος στη μισή του ζωή! Κι' όμως, τα ζώα αυτά δεν έπαθαν το παραμικρό.

Μία άλλη ενδιαφέρουσα ανακάλυψη έγινε απ' το διακεκριμένο Γερμανό χημικό Χένρικ φον Ντόμπενεκ. Ο επιστήμονας αυτός απομόνωσε το ενεργό συστατικό της χλωροφύλλης, σε καθαρή κρυσταλλική μορφή. Βρήκε δε ότι πρόκειται για ένα αντιβιοτικό, που εμποδίζει τη δράση των μικροβίων μέσα στον ανθρώπινο οργανισμό. Έτσι, μπορεί να εξηγηθεί ίσως γιατί η χλωροφύλλη εξαφανίζει τη φυσική κακοσμία του στόματος.

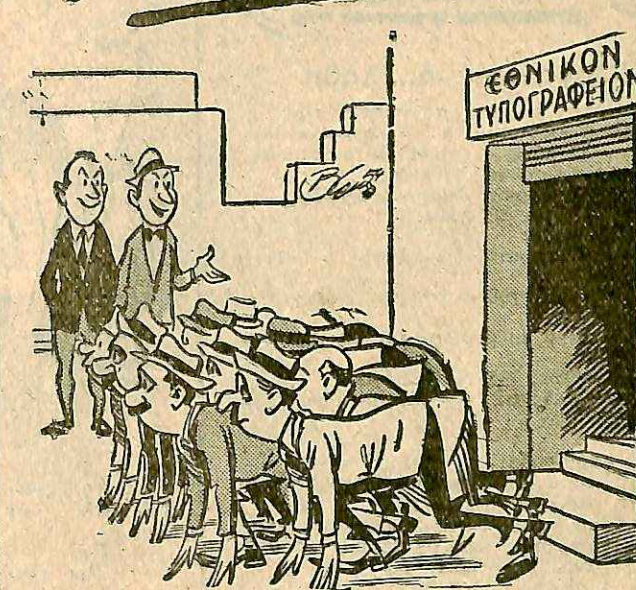
Το ίδιο συστατικό εξαντλεί τους σταφυλοκόκκους κι' άλλους τέτοιους μικροοργανισμούς, και μπορεί συνεπώς να χρησιμοποιηθεί μ' επιτυχία για τη θεραπεία των χρονίων πλεγμών.

Μένει όμως ακόμη ανεξηγήτο το γιατί η χλωροφύλλη εξαφανίζει ή ελαττώνει σημαντικά τις άσχημες μυρωδιές από κρεμμύδι, σκόρδο, καπνό, κλπ.

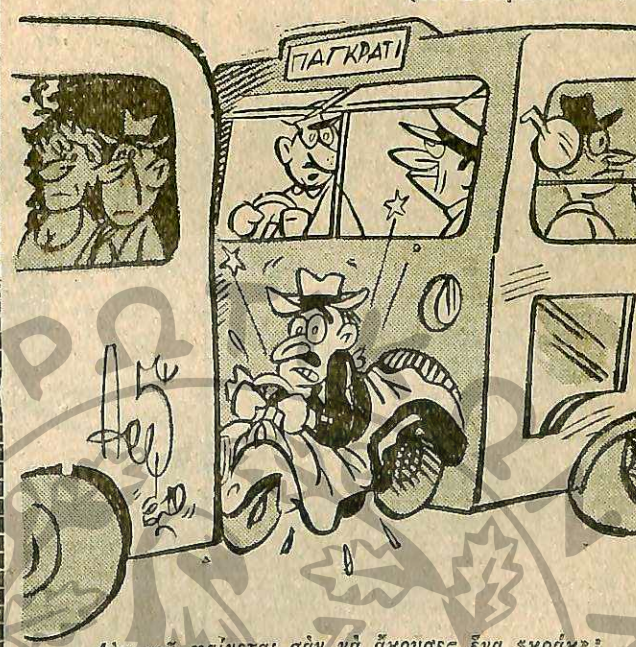
Η νοβοκαΐνη έναντιόν της στείροτητας

Ο Βέλγος Ιατρός Πιράρ κατόρθωσε να καταπολέμησι την στείροτητα ώριμων γυναικών με ένεσεις νοβοκαΐνης στα γάγλια της συμπαθητικής αλυσίδας του λαιμού. Οι ένεσεις αυτές προκαλούν διαστολή των αγγείων της υποθαλαμίου περιοχής, που βρίσκεται στη βάση του κρανίου και που οι διαταραχές της επιδρούν αντανακλαστικά στη γονιμότητα.

Γελωτοθεραπεία

— Είναι σπιτονοικοκυραίοι! Περιμένουν να δημοσιευθεί το νέο έννομοκράτσιο, για να δημιοσυνε!... (Του Β. Χριστοδούλου)

— Δεν σου φαίνεται σαν να ακουσε ένα «κοράκι»; (Του Αρ. Χέλαου)

Δυσάρεστες συμπτώσεις. (Του Α. Θεοφιλόπουλου)

Όργανωμένα... λάθη

— "Ωστε, λοιπόν, στο γραφείο σας, είναι τέλεια ώργανωμένη η εργασία όλων σας;... Τι κάνει ο κύριος Πεπονόσπορος; — Σημειώνει τα λάθη.
— Κι' ο κύριος Καρπουζόφλουδος; — Διορθώνει τα λάθη.
— Και σεις;
— Α, εγώ κάνω τα λάθη!

Το γκαρσόνι του ρεστωράν άναγγέλλει στον πελάτη:
— Σε λίγο, οι μερίδες μας θα γεμίζουν τα πιάτα.
— Άλήθεια; Νά το πιστέψω;
— Και βέβαια! Άγοράσαμε μικρότερα πιάτα!

Στο φαρμακείο:
— Είναι αποτελεσματικό αυτό το υπνωτικό που μου δώσατε;
— Τόσο πολύ, ώστε είμαστε άναγκασμένοι να προσφέρουμε σε κάθε άγοραστή του... κι' ένα ξυπνητήρι!

Ο νεαρός ύποψήφιος ύπάλληλος στο διευθυντή της Τραπεζής:
— Ω, πώς όνειρεύομαι μιά θέση σαν τη δική σας!...
— Όλοι ίδιοι είσατε, σεις οι νέοι. Όνειρεύεστε πάντα να μην κάνετε τίποτε...

— Τι είναι, μπαμπά, ό «έργνης»;
— Ένας άνθρωπος εύτυχισμένος, παιδί μου. Μην πής όμως στη μαμά σου, ότι σου τόπα εγώ!...

Στο δικαστήριο:
— Τι έπαγγελμα κάνεις, μάρτυς;
— Νεκροθάφτης... στις διαταγές σας, κύριε πρόεδρε!

— Μήπως έλαβες το γράμμα μου;
— Ποιό; Έκείνο που μου ζητούσες να σου έπιστρέψω τις 100 χιλιάδες που μου δάνεισες;
— Άκριβώς.
— Όχι, δεν το έλαβα.

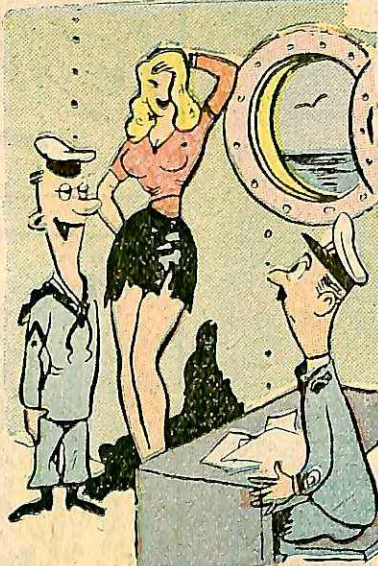
Ο τραπεζίτης λέει στο νεαρό προκοθήρα:
— Θα δώσω σε καθεμιά άπ' τις δυο κόρες μου 10 χιλιάδες λίρες προίκα.
— Τι κρίμα ν' άπαγορεύεται η διαγμία!...

Σ' ένα οικογενειακό πάρτυ, ό οικοδεσπότης λέει στη δεσποινίδα που παίζει πιάνο;
— Στο άντικρυνό σπíti μένει ένας μεγάλος μουσικός...
— Λέτε να μ' άκουσε; ρωτάει με συγκίνηση η πιανίστρια.
— Υποθέτω, ναι. Γιατί έκλεισε το παράθυρό του!...

— Πέστε μου ειλικρινώς τη γνώμη σας γι' αυτό το μυθιστόρημα.
— Δεν αξίζει τίποτε.
— Το ξέρω πώς... η γνώμη σας δεν αξίζει τίποτε. Μά θάβελαι πάντως να την άκούσω.

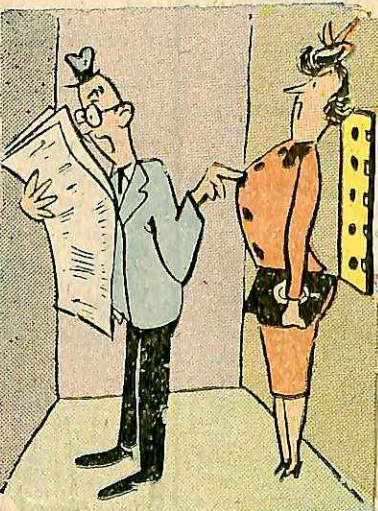
Ο γέρος γίατρος στο νεαρό συνάδελφό του:
— Πήγατε καλά, λοιπόν, με τον πρώτο πελάτη σας;
— Ναι, βέβαια... 'Η χήρα του μου πλήρωσε το λογαριασμό!

Εκείνη: Είδα σε μιά βιτρίνα ένα θαυμάσιο καπέλλο της μόδας και τ' άγόρασα. Μάντεψε για πόσο...
Εκείνος: Μά... το πολύ για όχτώ μέρες!

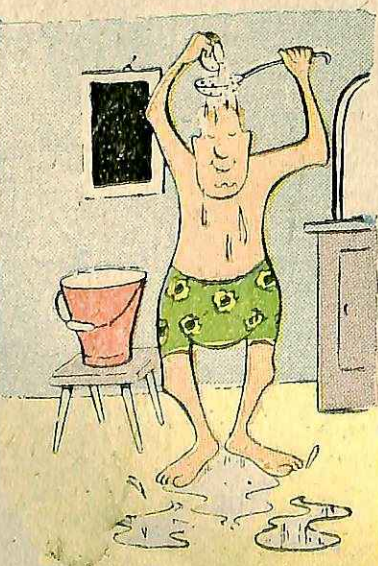

— Αυτή είναι λαθρεπιβάτις, κύριε πλοίαρχε! Την ανακάλυψα στο άμπάρι.

— Πότε;
— Πρό τεσσάρων ήμερών..

Στο άσαντέρ.

Χωρίς λόγια.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Συμβουλές για το πρόσωπο

Μιά διάσημη Γαλλίδα αισθητική γιατρός δίνει τις έξης συμβουλές για την περιποίηση του προσώπου:

Άλείφετε πρωί και βράδυ το πρόσωπό σας με ώμο γάλα, που σφίγγει τους πόρους. Τ' άφινετε να στεγνώσει, χωρίς να το σκουπίσετε. Όστερα το ξεπλένετε με κρύο τσάι, πολύ δυνατό, δίχως να σκουπιστήτε και πάλι. Το τσάι είν' ένα ελαφρό και τέλειο στυπτικό, που έχει επιπλέον την ιδιότητα, αν το χρησιμοποιήτε συνεχώς, να δίνει στο δέρμα μιά ώραία απόχρωση, ελαφρά χρυσή.

Αν έχετε πολύ στεγνό δέρμα, άρχίζετε την καθημερινή σας τουαλέτα αλείδοντάς το με άγγουραλοιφή, που τη φτιάχνετε με τον έξης τρόπο:

Λιώνετε σε μπαιν - μαρι 100 γραμμάρια παρθένο κερί μελισσών κι' άλλα 100 γραμμάρια λευκών φαλαίνης, που το προμηθεύεσθε άπ' το φαρμακείο. Προσθέτετε 200 γραμμάρια ζουμι άγγουριού και 50 γραμμάρια καθαρό άσπρο οινόπνευμα. Άνακατεύετε καλά το μίγμα, επί 10 λεπτά της ώρας το λιγώτερο.

Αφίστε την κρέμα αυτή να επιδράση πάνω στο πρόσωπό σας επί 20 λεπτά, κι ύστερα σκουπιστήτε καλά.

Το δέρμα σας θα ξαναβρή έτσι όλη την ελαστικότητα και τη διαφάνειά του.

Αν αντίθετως έχετε δέρμα πολύ λιπαρό, το καλλίτερο είναι ν' αλείφετε κάθε πρωί το πρόσωπό σας με λίγο μέλι, στο όποιο έχετε προσθέσει μερικές σταγόνες λεμόνι. Έπειτα ξεπλένεσθε με καθαρό νερό. Συνεχίστε επί δυο βδομάδες αυτή την περιποίηση του δέρματος, και θα δήτε μεγάλη ώφέλεια.

Θέλετε ν' άπαλλαγήτε, στην άρχή του χειμώνας, άπ' το ήλιοκαμα του καλοκαιριού; Έτοιμάστε το έξης μίγμα:

Μιά μικρή κουταλιά (του καφέ) όξυντ ντέ ζενκ, άλλο τόσο κραί πρεσιπιτέ, δυο μικρές κουταλιές όξυζενέ 10 όγκων κι' άλλες δυο κουταλιές ζουμι λεμονιού.

Το μίγμα αυτό πρέπει να επιδράση στο πρόσωπό σας επί 20 λεπτά της ώρας. Κατόπιν ξεπλένεσθε με κρύο νερό. Έτσι, το δέρμα του προσώπου σας θ' άσπρίσει πολύ γρήγορα.

Άποφεύγετε όμως να βάλετε άπ' αυτό το μίγμα πάνω στα μαλλιά και στα φρύδια σας, γιατί θα ξεθωριάσουν οι τρίχες τους. Και μην το χρησιμοποιήτε πολύ συχνά.

Ένας άλλος αποτελεσματικός τρόπος για ν' άσπρίση το δέρμα σας είναι να το σκεπάσετε με μιά μάσκα άπ' τα έξης συστατικά: 90 γραμμάρια κριθάλευρο και 35 γραμμάρια μέλι, μέσα σ' ένα χτυπημένο άσπράδι αυγού.

Βάζετε τη μάσκα αυτή πάνω στο πρόσωπό σας και την άφινετε όσο το δυνατόν περισσότερη ώρα.

Άπ' τις συνταγές αυτές, διαλέγετε την καλλίτερη για την επιδερμίδα σας. Φροντίζετε δε να μεταχειρίζεσθε άνοιχτότερη πούντρα, όσο το δέρμα σας άσπρίζει πιο πολύ.

Προσέχετε επίσης να μη χρησιμοποιήτε το ίδιο κραγιόνι των χειλιών και ρουζ για τα μάγουλα, που μεταχειριζόσαστε όταν είχατε δέρμα ήλιοκαμένο.

Για τα χέρια το χειμώνα

Για να μην κοκκινίζουν τα χέρια σας, το χειμώνα, όταν μπαίνετε άπ' το έξωτερικό κρύο σ' ένα ζεστό περιβάλλον, περιμένετε λίγο πριν βγάλετε τα γάντια σας. Αν υποφέρετε συνήθως από χιονίστρες, για να τις προλαμβάνετε, είναι καλό να συνηθίσετε τα χέρια σας σ' άειναι καλές μεταβολές της θερμοκρασίας, βουτώντας τα κάθε μέρα σε νερό ζεστό και παγωμένο διαδοχικά.
Μη φοράτε βραχιόλια ή ρολόγια στον καρπό του χεριού σας άκριβώς, γιατί θα χαλάσει η γραμμή τους.

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ του άρρενου χωριού ήταν ένας τύπος σιωπηλός και σοβαρός άνθρωπος. Ψηλός, αδύνατος, είχε άχρο, συμπαθητικό πρόσωπο, που το φάνταζαν δυο μαύρα μάτια γιομάτα καλωσύνη. Τα παιδιά — κορίτσια κι' αγόρια — τον αγαπούσαν και τον σεβόταν, γιατί δεν τα τιμωρούσε ποτέ για τα σφάλματά τους. Προσπαθούσε μόνο με συμβουλές και παραδείγματα να τους τα διορθώσει.

Σοφό, τον έλεγαν οι γειτονότεροι του χωριού, και πάντα ζητούσαν τη γνώμη του για τις υποθέσεις τους.

Η σπιτονοικοκυρά του, η κυρά Χρηστίνα, μία πικραμένη χήρα, φρόντιζε με στοργή για την περιποίησή του. Είχε και μία ανήψια η κυρά Χρηστίνα, μία πεντάχρονη κοπέλλα, την Ξένη, που έπλενε και σιδερώσε τα ρούχα του δασκάλου, που καθάριζε το σχολείο και που πότιζε τα λουλούδια της αλύης, φυτεμένα από τα χέρια της.

Η Ξένη ήταν μία γεροδεμένη μελαχροινή χωριατοπούλα, ως δεκαογτώ χρόνων, που η μόνη της όμορφη ήταν τα παράξενα κρυστάλλινα μάτια, που σπινθηροδολούσαν από έξυπνάδα.

Ο δάσκαλος, που θάταν το πολύ τριανταπεντάρης, συμπαθούσε την Ξένη για τη φρονιμάδα της και για την ακούραστη προθυμία της.

Ήταν εργάτικο κορίτσι η Ξένη. Από τα χαράματα έτρεχε στα χτήματα της θείας της, μισή ώρα έξω από το χωριό, για να ξαναγυρίσει πριν αρχίσουν τα τζιτζικία να τραγουδάνε το λιπύρι...

Φρέσκια από την πρωινή δροσιά έφτανε η Ξένη με το κορίνι στάν όμο, και συνέχιζε χαρούμενη τη δουλειά στο σπίτι. Έτοιμαζε το φαγητό, το έβαζε στο φούρνο, κι' έπειτα έφτιαχνε και τον καφέ του δασκάλου.

Το καφεδάκι σας! του έλεγε, ακουμπώντας το δικό της πάνω στο γραφείο του, μ' ένα ποτήρι νερό δροσερό από το πηγάδι, κι' ένα κλαδάκι λουίζας.

Άρεσε πολύ στο δάσκαλο η λουίζα και η Ξένη, που ένοιωσε την καρδιά της να γοργοχτυπά, όταν τον έβλεπε ευχαριστημένο, του έκοβε κάθε πρωί ένα κλαδάκι από το φουντωτό δεντράκι της αλύης τους.

Πάλι λουίζα; της έλεγε εκείνος, ευχαριστώντας την με το πιο τρυφερό του χαμόγελο. Θα το κουτσουρέψης το φυτό, αν του κόθης κάθε μέρα κι' από ένα κλωνί.

— Ά, όσο την ελαφρώνω, τόσο η λουίζα φουντώνει!... του απαντούσε η Ξένη κοκκινίζοντας.

Σ' αυτή την ήρεμη και φιλική ατμόσφαιρα ο δάσκαλος, ο Σταύρος Καλογεράς, βρήκε την ησυχία που του χρειαζόταν και το κλίμα, που του είχαν συμβουλέψει οι γιατροί για την υγεία του.

Σ' εκείνο το χωριό του Παρνασσού με τον άπειρο από κάτω κάμπο, όπου βρισκόταν ένας κόσμος γεμάτος ειρήνη και αγάπη, κυλούσαν οι μέρες του Σταύρου, σαν ένα τραγούδι, μυρωμένο από το έλατο και το θυμάρι, και τονώνον από το κελάηδημα των πουλιών.

Εκεί είχε ξεχάσει να μετρά τις ημέρες που θα τον έφερναν κοντά στο θάνατο. Οι χτύποι της καρδιάς του ήταν ήρεμοι και η αναπνοή του έδωγαν ελευθερία από το στήθος του, χωρίς φόβο. Δεν σκεπτόταν άλλους άλλους: «Περιμένω να πεθάνω, όταν τον ρωτούσαν τι κάνει. Χρόνια υπόφερε από την καρδιά του ο Σταύρος και το ήξερε πως η άρρωστία του ήταν αγιάτρευτη. Μια μέρα, χωρίς προειδοποίηση, θα σταματούσε να χτυπά η καρδιά. Μόνο λοιπόν με την ησυχία ζωή που έκανε, από χωριό σε χωριό, σαν δάσκαλος, κατάφερε να παρατείνει τις μέρες της ζωής του.

Ένα πρωί, η Ξένη τον ρώτησε ντροπαλά την ώρα, που του πήγε τον καφέ του: — Νάρχωμαι, κι' εγώ κύρ δάσκαλε στο σχολείο την ώρα που κάνετε μάθημα; Θέλω τόσο να μάθω να διαβάζω!...

Παραξενεμένος ο Σταύρος την κύτταζε στα μάτια. Τον έφτανσε η έρώτησή της κοπέλλας, δεν σιγή. Ύστερα από μία μικρή σιωπή, που φάνηκε αιχμαμονέλασε και της είπε:

— Λυπάμαι, Ξένη, μα δεν μπορεί να γίνει αυτό που μου ζητάς. Είσαι μεγάλη πια και τα μικρά παιδιά θα σε κοροϊδεύουν! Η θεία σου δεν σου το είπε αυτό;...

— Η θεία μου δεν το ξέρε!... Δεν της είπα τίποτα ακόμα!... απάντησε η κοπέλλα και τα μάτια της βούρκωσαν.

Ο Σταύρος έμεινε για λίγο συλλογισμένος και κατόπιν, σαν να πήρε μιαν απόφαση, της είπε με καλωσύνη:

— Μπορείς να μάθης να διαβάζης και χωρίς να έρχεσαι στο σχολείο. Θα σου δώσω εγώ ένα βιβλίο κι' εγώ πάλι θα σε βοηθήσω να μάθης να διαβάζης και να γράφης. Μόνο, που πρέπει να πάρουμε πρώτα την γνώμη της θείας σου...

Σ' αυτό το άτελειωτο φιλή η Ξένη έδωσε όλη τη ψυχή της.

Η κυρά Χρηστίνα, από τον καύμο το δικό της, που ήταν άγραμμος, δέχτηκε πρόθυμα να μάθης η ανήψια της λίγα γραμματάκια. Μα το μάθημα θα γινόταν στη δική της κάμαρα, για να είναι κι' αυτή μπροστά...

Με συμπαθές, κύρ Σταύρο, είπε, μα ο κόσμος δεν θέλει πολύ, για να μάς κρεμάσει κουδούνια...

Και τα μαθήματα άρχισαν. Δεν ήταν όμως πια η Ξένη άμειβη και τα μάτια της δεν είχαν πια εκείνο το άσσο κοιτιστικό βλέμμα, όταν κύτταζε το Σταύρο. Ούτε του πήγαινε πια καφέ και κλωνί λουίζας, όπως άλλοτε. Τώρα τα μάτια της χαμήλωναν κι' ένοιωσε μία παράξενη ταραχή στην καρδιά της... Ένοιωσε τα μάγουλά της να κοκκινίζουν και μία ανατριχίλα να σέρνεται σ' όλο της το κορίνι, αν τύχαινε στο μάθημα ν' αγγίξουν τα δάχτυλά της το χέρι του δασκάλου.

Έτσι, μόνο όταν μία μέρα της είπε η θεία της πως ήταν καιρός πια να παντρευτεί και να πάρη για άντρα της τον Θύμιο, ένα καλό παλληκάρι από το πέρα χωριό, που τη ζήτησε για γυναίκα του, η Ξένη κατάλαβε πως αγαπούσε το Σταύρο, το δάσκαλο, μ' όλη τη δύναμη της παρθενικής καρδιάς της. Αρνήθηκε λοιπόν με κλάματα αυτόν το γάμο.

Δεν με πήραν τα χρόνια, δεν θέλω να παντρευτώ από τώρα!... έλεγε η Ξένη και τα δάκρυά της έτρεχαν θερμά από τα μάτια της.

Σαστισμένη η κυρά Χρηστίνα πήγε και βρήκε το δάσκαλο:

— Μιλήστε της και σεις, κύρ Σταύρο μου, του είπε. Έσας σάς ντρέπεται και θα σάς ακούση σ' ό,τι θα της πείτε. Το παιδί, που θέλω να της δώσω είναι καλό κι' έχει πολλά χτήματα. Θα είναι τρέλλα να δώξη μία τέτοια τύχη!

— Καλά, θα της μιλήσω, απάντησε μασημένα ο Σταύρος.

— Ο Θεός να σ' έχη καλά, κύρ-Σταύρο μου!

Σαν την άστραπή, που ξεσπά μέσ' απ' τα σύννεφα και φωτίζει τα σκοτάδια έτσι άστραψαν μέσα στο κεφάλι του δασκάλου και τα λόγια της κυράς Χρηστίνας, και φώτισαν ξαφνικά τον κρυφό έρωτα που είχε στην καρδιά του για την Ξένη.

Ούτε κι' αυτός ήξερε από τότε είχε αρχίσει να τον καίη αυτή η γλυκεία φλόγα της αγάπης του. Μα, τώρα που του έλεγαν πως αυτός έπρεπε να πείση την Ξένη να παντρευτεί έναν άλλο, κατάλαβε πως την αγαπούσε τρελλά και πως η καταδικασμένη καρδιά του έκρυβε μέσα στους άρρωστους χτύπους της τον μεγάλο, τον απειλητικό έρωτά του.

Έπρεπε όμως να μιλήση της Ξένης και της μηλώς. Έτσι, έμαθε από τα ίδια τα χείλη της πως κι' εκείνη τον αγαπούσε.

— Συχαρώστε με... του είπε δειλά. Δεν τόθελα που σάς αγάπησα. Είμαι μία δυστυχισμένη, γιατί ξέρω πως τώρα θα με περιφρονήσετε... ξέρω πως θα γελάσετε μαζί μου...

— Όχι, μικρή μου Ξένη, δεν θα γελάσω! της απάντησε. Μόνο να κλάψω μπορώ για το θείο δόρο που μου χαρίζεις, για την αγάπη σου! Γιατί κι' εγώ σ' αγαπώ! Μα δεν θα μπορέσουμε ποτέ, εμείς οι δυο, να χαρούμε την αγάπη μας. Το ξέρεις πως είμαι άρρωστος, πως περιμένω από στιγμή σε στιγμή να σταματήση ξαφνικά η καρδιά μου;

Κι' έχωσε το πρόσωπό του στα χέρια του, ενώ οι ώμοι του ανεβοκατέβαιναν σπασμωδικά από το βουδό κλάμα, που τον έπνιγε.

Η Ξένη, κλαίγοντας κι' αυτή, άπλωσε άτολμα τα χέρια της, που τρέμανε και τράβηξε τα δικά του από το πρόσωπό του.

Κυττάχθηκαν για μία στιγμή στα μάτια κι' έπειτα αθόρμητα έπεσε ο ένας στην αγκαλιά του άλλου και φιλήθηκαν παράφορα.

Σ' αυτό το άτελειωτο φιλή η Ξένη έδωσε όλη την ψυχή της και ο Σταύρος ο σιωπηλός και σοβαρός δάσκαλος, έδωσε ολόκληρη τη ζωή του...

Η άρρωστη καρδιά του δεν άνθεξε στη δυνατή συγκίνησι.

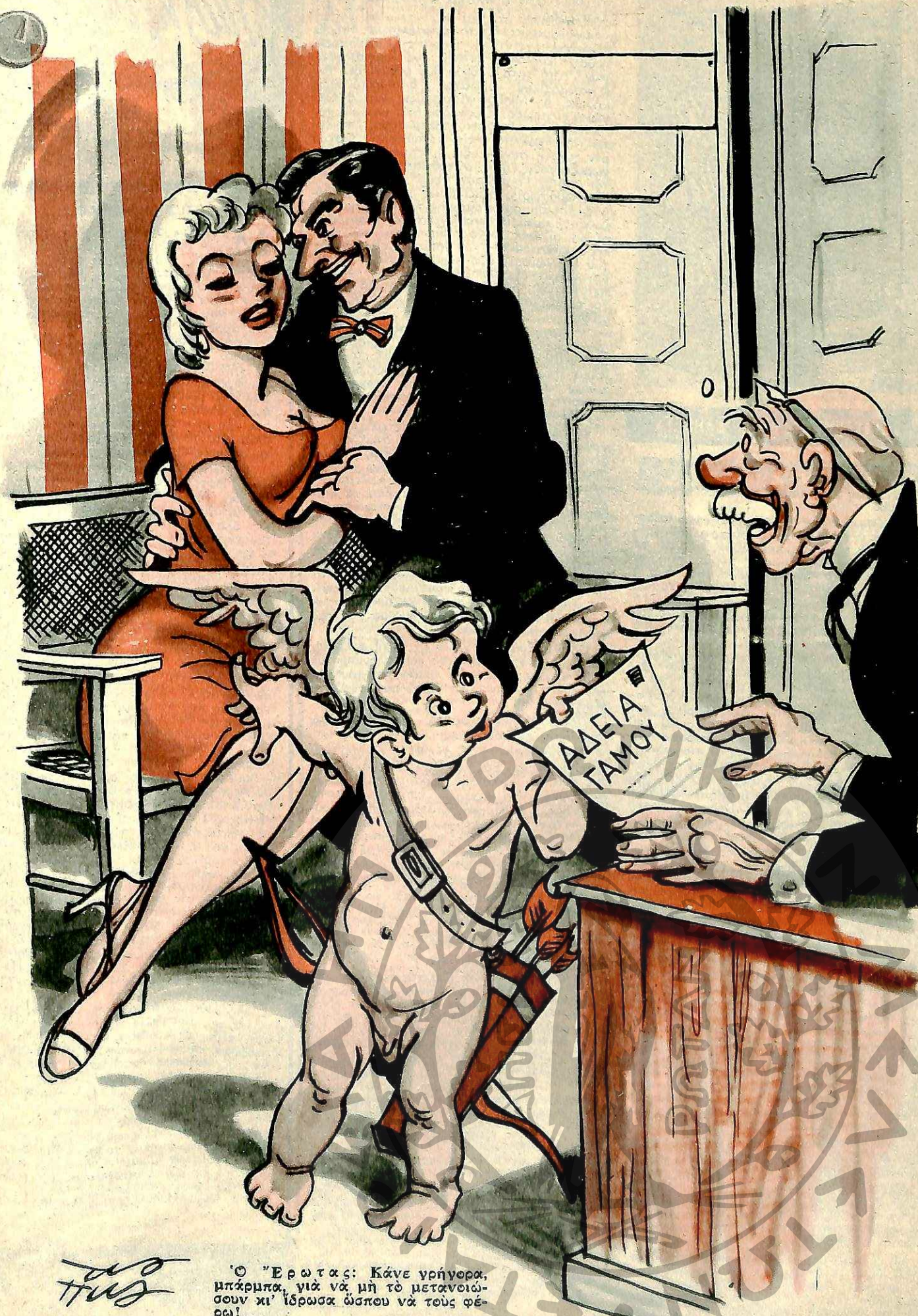
Ήταν πολύ μεγάλος ο πόνος της απειλημένης του αγάπης...

Μακριά, στο τέλος του δρόμου βρίσκεται το μικρό νεκροταφείο του χωριού.

Εκεί, ανάμεσα σε πανύψηλα κυπαρίσσια αναπαύεται για πάντα ο Σταύρος Καλογεράς.

Η Ξένη, η μικρή χήρα της αγάπης, μαυροφρεμένη, πηγαίνει κάθε βελινό μακριά από ξένα μάτια και στολίζει με λουλούδια και λουίζα τον τάφο της μοναδικής της αγάπης.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Ο Έρωτας: Κάνε γρήγορα, μπάρμπα, για να μη το μετανιώσουν κι' ιδρώσα ώσου να τους φέρω!...

(Το Π. Παυλίδης)

Οι μονομαχίες μεταξύ δημοσιογράφων
ήσαν σπάνιες στην Ελλάδα, όχι όμως κα-
σέ μερικές ρωμαντικές χώρες του εξωτερι-
κού, ειδικότερα στη Γαλλία. Το πιστοποιη-
κάι το ακόλουθο τηλεγράφημα που δημο-

«Κατὰ τὸν ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως εἰς Ἀλεξάνδρειαν πλοῦν τῆς «Πελαγωνίας», ὁ πῆθανον ἐξ ἀσφυξίας 400 βόες».

Europe 27

Καὶ οὖν τρίτος: Συνηθίστε νὰ μιλάτε λιγώτερον ἀν θέλετε νὰ σᾶς ποσοθεύουν περισσότερο. Οἱ ἄνδρες βὲν ἐνδιέφερονται γιὰ τὶς λεπτομέρειες καὶ κοουράζονται μὲ τὶς ἐπαναλήψεις τῶν ἰδίων πραγμάτων. Αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ βάλετε μὲν γιὰ πάντα στὸ μὲνός σας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ὁ ρόλος τοῦ χρησματοῦ σὲ σχέσηει μετὰ τῆς νύμφης καὶ τοῦ ἀνδρός.

¹⁰Ετσι, η νεώτερη Μαρία βρισκόταν στις Κάν.

Ἡ συνέχεια τῆς παρακολούθησής σου ἀπέβει
 σε πούους κοσμηματοπώλες καὶ παλαισιπώλες
 πρὸς κτήρησιν παρεβίβει τὰ κλεμμένα, καὶ ἐν
 ὄρακι πρὶν οἱ ἑλκετοὶ δανεισμικοὶ παρουσιά-
 σθηκαν πρὸς τὴν χρεὼ τῶν βασιλείων τῆς ὑπέρ-
 με ἐν ἑτάλῃσι ἀλλήλῃς. Ὅσο γιὰ τὴν σ-
 ῶστην κυρία Πενύφτερ, ἀκόμη δὲν μπορεῖ
 συλλεθῆναι ἀπὸ τὴν ὀδυνηρὴν καταστά-
 σιν, δοκιμάσας, ὅταν ἔμαθε πὺς ἡ κλέετρα τὸν ὁ-
 σμηνένον κυταλύνει ἦταν ἡ κόρη τὸ αὐτεν-
 κώτατον ὀριτοκρατὴν μακαρίτην πρίγκη-
 πον Μινιάνο...

Η ΠΑΡΑΝΟΜΗ

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

«Α ΓΑΠΗΤΗ μου Κλάρα. Δεν φάνταζομαι να μου θυμάσης και να με νομίστης γι' αδιάτροπη που σε λέω έτσι... Ό,τι κι αν σκέπτεσαι για μένα, μάθε πως είμαι πάντα φίλη σου και πως σε συγχωρώ, δίχως να σου κρατάω δόλου κακία, για τις ύβριστικές φράσεις που μου γράφες στο σημερινό σου γράμμα. Όμολογώ όμως πως με το δική σου πόλεση, όταν ανακάλυψες, μετά το θάνατο του άντρός σου, πως εγώ, η καλύτερή σου φίλη, ή παλιή σου συμμαθήτρια, υπήρξα δέκα χρόνια φιλενάδα του. Τ' όμολογώ πως με το δική σου μούγραφες ότι ήμουν «ένα τέρας υποκρισίας» σ' όλο αυτό το διάστημα...

Μα ως άφισουμε για λίγο τη σκέψη μας να φτερουγίσουν στα περασμένα μας, όταν ήμαστε ακόμα κορίτσια, παιδούλες ξένοιαστες και χαρούμενες. Θυμήσου πόσο τ' αλόξασθα μαλλιά μου και τα δικά σου τ' αγουρόμαυρα σαγήνευσαν τους άντρες που μάς πλησίαζαν...

Πάνε δεκαπέντε χρόνια από τότε. Μα θα θυμάμαι πάντα τη μέρα εκείνη που γνωρίσαμε σ' ένα φιλικό σπίτι των Έρνεστο Σεβιλίων. Θάταν τότε ως 30 χρόνων, ψηλός, με γλυκά μάτια και γοητευτική φωνή. Φλερτάρησε και με τις δυο μας... Αργότερα, μου εξωμολογήθηκες πως τον είχες αγαπήσει τρελά και πως ήσουν βέβαιη ότι του είχες κάνει και σύ μεγάλη εντύπωση... "Αν δεν με είχες προλάβει, θα σου όμολογούσα κι' εγώ πως τον είχα έρωτευθ' παράφορα, απ' την πρώτη στιγμή! Μά, ύστερα απ' την έκμυστήρευσί σου, ούτε σκέφθηκα καν να γίνω έμπόδιο στο δρόμο της αγάπης σου.

«Έτσι, τ' όνειρό σου πραγματοποιήθηκε. Άρραβωνιαστήκατε και στο τέλος του καλοκαιριού παντρεύτηκατε. Έγινα κουμπάρα σας. Και σ' όρκίζομαι τώρα πως, όταν σε φίλησα στο γάμο σου, δεν ένοιωθα στην καρδιά μου παρά μονάχα μία πολύ ζωνή φίλια για τον άντρα σου.

Πέρασαν δυο χρόνια από τότε. Κι' ένα πρωί συνάντησα τυχαία σε κάποιο πάρκο τον Έρνεστο μαζί με μία νέα γυναίκα. Καθόταν δίπλα της, σ' ένα απόμυρο παγκάκι, και την κρατούσε αγκαλιασμένη απ' τη μέση.

Μόλις με είδε, την αποχαιρέτησε βιαστικά κι' ήρθε κοντά μου. Ήμουν τόσο ταραγμένη, ώστε άκουγα σαν άφηρημένη τις δικαιολογίες του. Φυσικά, με παρακάλεσε να μη σου πω τίποτα.

Μα γιατί ήμουν τόσο ταραγμένη;... Του κάκου προσπάθησα να καταλάβω τί συνέβαινε μέσ' την καρδιά μου. Ό Έρνεστος όμως το μάντευσε. Με κύτταξε τότε παράξενα, με μία χαρούμενη έκπληξι, κι' ύστερα μ' αγκάλιασε τρυφερά και με φίλησε με πάθος.

«Ύστερ' από τ' ό φίλι εκείνο που με ξετρελλάνε, έγινα πιά ένα φτωχό πλάσμα, δίχως θέλησι. Κι' άκουσα τότε χωρίς αγανάκτηση την έξομολόγησί του... Μου είπε πως έκανε κακά που παντρεύτηκε. Άγαπούσε τόσο πολύ τις γυναίκες, ώστε δεν μπορούσε ν' άφοσιωθεί σε μία μονάχα. Παραδεχόταν πως ήταν άσυγχώρητος. Με βεβαίωσε ωστόσο πως σε συμπαθούσε πολύ. Αυτό όμως δεν τον έμπόδιζε να κυνηγά διαρκώς καινούργιες αγάπες.

Ύστερα μου δήλωσε πως, απ' την ήμερα που με πρωτογνώρισε, μ' είχε αγαπήσει παράφορα. Μου εξήγησε πως ένας άντρας μπορεί ν' αγαπά τη γυναίκα του και να λατρεύει συγχρόνως και μίαν άλλη... Ήταν εύλωτος, πειστικός. Κι' όταν χωρίσαμε, μ' όλο που

τού είχα όρκιστή πως δεν θα γινόμουν ποτέ δική του, ωστόσο κάποια έσωτερική φωνή μούλεγε πως δεν θα γλύτωνα απ' τη μοίρα μου...

«Κι' έγινα πραγματικά φιλενάδα του. Μα ύπόφερα φριχτά! Ό, φτωχή μου Κλάρα, εσύ έμαθες μονάχα δυο - τρεις άσήμαντες τρέλλες του, κι' έκανες φρόνιμα που δεν πολυνοιάστηκες γι' αυτές. Μα εγώ υπήρξα πονεμένος μάρτυς τόσων και τόσων περιπετειών του, πούβαλαν σε κίνδυνο την εύτυχία σου!

Μία μέρα, ό Έρνεστος γνώρισε την περίφημη Σπανιόλα Ντολорές, που είχε ξετρελλάνει τους θεατές του «Μογκαντόρ» με τους έρωτικούς χορούς της. Θά τη θυμάσαι, βέβαια, γιατί αυτοκτόνησε για χατήρι της ένας μαρκήσιος, που τον είχε περιφρονήσει...

Έ, λοιπόν, ό Έρνεστος έγινε φίλος της. Σε λίγο καιρό, είδα με τρόμο πως ή γυναίκα αυτή — που ήταν άλλωστε τρελλά έρωτευμένη μαζί του — κατώρθωσε να του επιβάλλεται μ' ένα τρόπο ανησυχαστικό. Του κάκου τον μάλωσα φιλικά, τον άπειλησα. Τέλος, ένα βράδυ, του είπα καθαρά και ξάστερα:

«Αν δεν διακόψης κάθε σχέση μ' αυτή τη χορεύτρια, που θέλει να σε χωρίση απ' την Κλάρα, δεν θα με ξαναδής πιά!

Συγκινήθηκε τότε, βλέποντάς με τόσο ταραγμένη, μούσφιξε τρυφερά τα χέρια και μου είπε, με την άραία του φωνή:

«Συχώρεσέ με, Λιζέττα! Τ' ό νοιώθω πως είμαι αδύνατος χαρακτήρας. Άν εσύ δεν με κρατούσες τόσο καιρό μακριά σου, δεν θα γινόμουν ποτέ σκλάβος αυτής της γυναίκας... Γιατί, βλέπεις, αυτό που νοιώθω για σένα δεν μοιάζει καθόλου με τ' αίσθημά μου για τις άλλες γυναίκες. Σε ποθώ, μά χαλιναγωγεί τον πόθο μου ή έκτίμησι που μ' ανάγκασες νάχω για σένα. Έπαψα πιά να επιδιώκω την κατάρκτησί σου. Μά, ξέρε το καλά, είσαι ή μόνη ίσως γυναίκα, που θα μπορούσα να της μείνω για πάντα πιστός!

Κατάλαβα πως μου μιλούσε μ' ειλικρίνεια. Και, την ίδια μέρα, έγινα δική του... όχι τόσο γιατί τον άγαπούσα, αλλά για ν' απομακρύνω κάθε κίνδυνο από σένα, μ' αυτή την υπέρτατη θυσία μου! Ή Ντολорές έσθυσε πιά γι' αυτόν... Έτσι εξασφάλισες τη συζυγική σου εύτυχία, δίχως ποτέ να καταλάβης τ' ό σπαραγμό της φτώχεις μου καρδιάς, για την προδοσία που έκανα.

Τώρα ό Έρνεστος δεν ζή πιά. Έσύ έχεις για παρηγοριά τ' α παιδάκια σου. Μα εγώ απόμεινα μόνη κι' έρημη στον κόσμο, περιφρονημένη κι' από σένα, την παιδική μου φίλη... Δεν μετανοιώνω ωστόσο που αγάπησα τόσο τον Έρνεστο, που για χάρη του δεν θέλησα ποτέ να παιτρευτώ... Θυμάσαι; Και σύ ακόμα άπορούσες γι' αυτή την έπιμονή μου. Τώρα λοιπόν ξέρεις τ' ό λόγο...

Τελειώνοντας τ' ό γράμμα μου, σου όρκίζομαι πως δεν θα μετανοιώσω ποτέ για ό,τι έκανα για σένα. Χαρακτήρισέ με όπως θέλεις μέσ' στη συνείδησί σου... Ύστερ' από την έξομολόγησί αυτή, είμαι ή άπιστη φίλη, ένα τέρας υποκρισίας ή ό,τι άλλο θέλεις να πής...

Είμ' εκείνη που θα γεράσει θλιμμένη, δίχως νάχη κανένα για να τ' ό μιλή για τον αγαπημένο της. Είμαι ή παράνομη, που πρέπει να περιμένει πότε θάνατι άδειο τ' νεκροταφείο, για να μπορέση να γονάτιση πάνω σ' ένα τάφο!...»

ΓΚΡΑΤΣΙΑ ΝΤΕΛΕΝΤΑ

«Κι' άκουσα τότε, χωρίς αγανάκτηση, την έξομολόγησί του...»

Η σιωπή της Λαοδίκης εξόργισε τον άνδρα της. Από πολλή ώρα τώρα, ο Αντίοχος, ο Θεός, της άρρα- διαζε επιχειρήματα για να της δικαιολογήσει τους όρους της συμφωνίας του με το βασιλιά της Αιγύπτου Πτολεμαίο- το Φιλάδελο. Άλλα του κάκου περίμενε ν' ακούσει μία επιδοκι- μαστική λέξη από το στόμα της ή να διακρίνει μία κίνηση ή ένα μορφασμό που να του έδειχναν πως η γυναίκα του δεν έμενε ασυγ- κίνητη σ' εκείνα που της έλεγε.

Η Λαοδίκη σιωπούσε πάντα. Τό υπερήφανο πρόσωπό της δεν φανέρωνε ούτε συγκίνηση, ούτε λύπη, ούτε ταραχή. Μήπως, λοιπόν, δεν τον άκουγε; Ή μήπως δεν είχε καταλάβει αυτά που της έλεγε;

Πήγε πιο κοντά και, υψώνοντας τη φωνή, είπε: — Ή συμφωνία μου με τον Πτολεμαίο έσωσε το θρόνο της Συρίας.

Μόνο τότε η Λαοδίκη φάνηκε πως τόν πρόσεξε. Τό πρόσωπό της ζωήρεψε άμέσως και, γυρίζοντας προς τό μέρος του, ρώτησε: — Άποκαλείς σωτηρία την καταισχύνη σου; Γιατί προσπαθείς να με πείσεις για κάτι που ούτε ο ίδιος πιστεύεις;

Κι' όπως ο Αντίοχος δεν άπατούσε, πρόσθεσε: — Ή Συρία δεν θα είναι πιά βασίλειο, αλλά μία έπαρχία της Αιγύπτου.

Στά λόγια αυτά όλο τό αίμα ανέβηκε στο κεφάλι του. — Σου είπα, ότι θα μείνω στο θρόνο μου! φώναξε χτυπώντας τό πόδι του στο πάτωμα.

Δυστυχισμένη βασιλιά! είπε η Λαοδίκη. Γιατί τότε διώχνεις τη γυναίκα σου;

— Δεν την διώχνει ή καρδιά μου...

— Ποιός τότε;

— Πόσες φορές πρέπει να σου πώ πως αυτό είναι άπαιτήσι του Πτολεμαίου;

— Σε άποκάλεσα πρωύτερα βασιλιά, αλλά δεν είσαι, άφού άλλοι σε διατάζουν τί πρέπει να κάμης, άπάντησε ή Λαοδίκη. Καί τά παιδιά σου; ... Πώς, τουλάχιστον, δεν σκέφτηκες να προ- στατεύσης τά παιδιά σου;

Τά μεγάλα μάτια της είχαν στηλωθή πάνω του και τόν κύ- ταξαν έπιμονα.

Τό βλέμμα αυτό τόν έκαμε ν' άνατριχιάση. Καταλάβαινε τώρα πως όλες οι δικαιολογίες του δεν άξιζαν τίποτα. Τό πρόσωπό του, που ήταν ως πριν από λίγες στιγμές κόκκινο από θυμό, έγινε, ξαφνικά, κατακίτρινο. Έκαμε, ωστόσο, κάποιες προσπάθειες για να πη κάτι, αλλά δεν τό κατάφερε και κατέβασε ντροπισμένος τό κεφάλι του.

Όλο τό κακό είχε έρθει από τη στιγμή που τόυ πέρασε από τό μυαλό ή σκέψη να κατακτήση τη χώρα του Νείλου.

Οι βασιλείς της Συρίας είχαν ζήσει πάν- τα μ' αυτό τό όνειρο. Άλλ' ήταν ένα ό- νεϊρο που δεν είχε πραγματοποιηθή ποτέ κι' ούτε μπορούσε να πραγματοποιηθή, γιατί ή δύναμη τών Πτολεμαίων μεγάλωνε όλοένα κι' ή κυριαρχία τους στην Αίγυπτο είχε γίνει με τόν καιρό άτρώταχτη.

Γι' αυτό, ο Αντίοχος ο Σωτήρ, ο πα- τέρας του Αντίοχου του Θεού, είχε αλ- λάξει τακτική κι' είχε φροντίσει να βρίσκε- ται πάντα σε καλές σχέσεις με τούς βα- σιλείδες της Αιγύπτου. Ό γιός του, ό- μως, άφίοντας τη συνετή πολιτική του, ά- κολούθησε αντίθετο δρόμο. Άρχισε, λοι- πόν, να συγκεντρώνη μεγάλες δυνάμεις στρατού, πήρε στην ύπηρεσία του μισθο- φόρους Έλληνες και Γαλάτες κι' όταν τε- λείωσε τις προπαρασκευές του, ώρμησε για να κατακτήση τη χώρα του Νείλου.

Η άφρονιστική εισβολή του, τόυ χά- ρισε στην άρχη μερικές εφήμερες νίκες. Άλλά, σε λίγο, έπαθε τέτοια πανωλεθρία, που φοβήθηκε και για τόν ίδιο τό θρόνο του. Άναγκάστηκε τότε να δεχτή όλους τούς όρους του Πτολεμαίου.

Αυτός ο Λαγίδης, που οι σύγχρονοί του άποκάλεσαν Φιλάδελο, σιουρηγμένα του — άνεβαίνοντας στο θρόνο, είχε σκοτώσει τούς δύο αδελφούς του κι' έπειτα από κάμποσο καιρό, έδωσε τη γυ- ναίκα και τά παιδιά του για να πάρη την αδελφή τούς δύο αδελφούς της. Άλλά δε τη βρήκε στα άνάκτορα. Ή δυστυχισμένη βασιλίσσα είχε φύγει μέσα στη νύχτα, μαζί με τά δύο παιδιά της, τόν Σέλευκο και τόν Αντίοχο, αυτόν που άνωμάστηκε άρ- γότερα Ίέραξ.

Αυτή ή ξαφνική άναχώρησι πείραξε στόν εγωισμό και τη βα- σιλική του άξιοπρέπεια τόν Αντίοχο τό Θεό. Άλλά στο βάθος της ψυχής του ήταν ευχαριστημένος που τά πράγματα έγιναν έτσι. Δεν χρειάζονταν τώρα παρά να κηρύξη λυμένον τό γάμο του από Λαοδίκη και ταυτόχρονα να στερήσει τούς δύο γιούς του από κάθε δικαίωμα διαδοχής πάνω στο θρόνο της Συρίας.

Την ίδια μέρα δημοσιεύθηκαν κι' οι δύο έπαίσχυντες βασιλικές πράξεις.

Μερικές έβδομάδες άργότερα, έφτασε στην Άντιόχεια ή πριγ- κηποπούλα της Αιγύπτου, μαζί με πολυάριθμη άκολουθία και πλούσια δώρα.

Ό γάμος της με τόν Αντίοχο τό Θεό, έγινε άμέσως.

Αλλά τό πολιτικό συμφέρον παραμέρισε όλα τά αίσθημάτά του. Κι' υποχώρησε στις αξιώσεις του άντιπάλου του.

Άγωνίζονταν τώρα για να κάμη τη Λαοδίκη να παραδεχτή πως μόνον ή σκληρή τύχη του πολέμου τόν άνάγκασε να φερθή έτσι.

Άλλά στο βλέμμα της δεν διάβαζε τίποτε άλλο εκτός από την περιφρόνησι και την άηδία.

Τό μοναδικό του επιχείρημα ήταν, ότι έσωζε τό θρόνο του. Κα- ταλάβαινε, ωστόσο, πως με την έπαίσχυντη συμφωνία του, υπο- δουλώνονταν στόν μέλλοντα πεθερό του. Κι' αυτό τόν εξόργισε περισσότερο.

— Θα φροντίσω για τά παιδιά μου όταν θα μεγαλώσουν, ά- πάντησε στην έρώτησι της Λαοδίκης. Ός τότε, όμως, πρέπει ν' ασφαλίσω τό θρόνο μου!

— Με ποιόν τρόπο θα φροντίσης για τά παιδιά σου; τόν ρώ- τησε άμείλικτη ή Λαοδίκη. Βάζοντας ανθρώπους σου για να τά σκοτώσουν; ... Έκτός αν προτιμήσης ν' άνα- θέσης αυτό τό έργο στο διάδοχο που θ' άποχτήσει από την κόρη του Πτολεμαίου... Καί, βέβαια, ο πεθε- ρός σου θα έχη να σε διδάξη πολλά πάνω σ' αυτό τό ζήτημα...

Ό Αντίοχος άναποδογύρισε, με θυμό ένα σκίμπτωδα, που βρισκόταν μπροστά του. Όρθώθηκε έπειτα άπει- λητικός και φώναξε: — Η νύχτα είναι πάντα καλός σύμβουλος στούς άν- θρώπους... Εύχομαι να δείξη και σε σένα τί πρέπει να κάμης. Μην ξε- χνάς, όμως, ότι αύριο φύγουν οι ά- πεσταλμένοι του βασιλιά της Αιγύ- πτου. Καί, γυρίζοντας στην πατρίδα τους, πρέπει να μπορούν να τόν βε-

βαιώσουν πως τίποτε δεν έμποδίζει τό γάμο μου με την κόρη του Βερενίκη.

Έπειτα απ' αυτά τά λόγια, βγήκε από την αίθουσα. Τό άλλο πρωί ξαναζήτησε τη Λαοδίκη. Βιάζονταν να πάρη την άπάντησή της. Άλλά δε τη βρήκε στα άνάκτορα. Ή δυστυχισμένη βασιλίσσα είχε φύγει μέσα στη νύχτα, μαζί με τά δύο παιδιά της, τόν Σέλευκο και τόν Αντίοχο, αυτόν που άνωμάστηκε άρ- γότερα Ίέραξ.

Αυτή ή ξαφνική άναχώρησι πείραξε στόν εγωισμό και τη βα- σιλική του άξιοπρέπεια τόν Αντίοχο τό Θεό. Άλλά στο βάθος της ψυχής του ήταν ευχαριστημένος που τά πράγματα έγιναν έτσι. Δεν χρειάζονταν τώρα παρά να κηρύξη λυμένον τό γάμο του από Λαοδίκη και ταυτόχρονα να στερήσει τούς δύο γιούς του από κάθε δικαίωμα διαδοχής πάνω στο θρόνο της Συρίας.

Την ίδια μέρα δημοσιεύθηκαν κι' οι δύο έπαίσχυντες βασιλικές πράξεις.

Μερικές έβδομάδες άργότερα, έφτασε στην Άντιόχεια ή πριγ- κηποπούλα της Αιγύπτου, μαζί με πολυάριθμη άκολουθία και πλούσια δώρα.

Ό γάμος της με τόν Αντίοχο τό Θεό, έγινε άμέσως.

Αλλά τό πολιτικό συμφέρον παραμέρισε όλα τά αίσθημάτά του. Κι' υποχώρησε στις αξιώσεις του άντιπάλου του.

Άγωνίζονταν τώρα για να κάμη τη Λαοδίκη να παραδεχτή πως μόνον ή σκληρή τύχη του πολέμου τόν άνάγκασε να φερθή έτσι.

Άλλά στο βλέμμα της δεν διάβαζε τίποτε άλλο εκτός από την περιφρόνησι και την άηδία.

Τό μοναδικό του επιχείρημα ήταν, ότι έσωζε τό θρόνο του. Κα- ταλάβαινε, ωστόσο, πως με την έπαίσχυντη συμφωνία του, υπο- δουλώνονταν στόν μέλλοντα πεθερό του. Κι' αυτό τόν εξόργισε περισσότερο.

— Θα φροντίσω για τά παιδιά μου όταν θα μεγαλώσουν, ά- πάντησε στην έρώτησι της Λαοδίκης. Ός τότε, όμως, πρέπει ν' ασφαλίσω τό θρόνο μου!

— Με ποιόν τρόπο θα φροντίσης για τά παιδιά σου; τόν ρώ- τησε άμείλικτη ή Λαοδίκη. Βάζοντας ανθρώπους σου για να τά σκοτώσουν; ... Έκτός αν προτιμήσης ν' άνα- θέσης αυτό τό έργο στο διάδοχο που θ' άποχτήσει από την κόρη του Πτολεμαίου... Καί, βέβαια, ο πεθε- ρός σου θα έχη να σε διδάξη πολλά πάνω σ' αυτό τό ζήτημα...

Ό Αντίοχος άναποδογύρισε, με θυμό ένα σκίμπτωδα, που βρισκόταν μπροστά του. Όρθώθηκε έπειτα άπει- λητικός και φώναξε: — Η νύχτα είναι πάντα καλός σύμβουλος στούς άν- θρώπους... Εύχομαι να δείξη και σε σένα τί πρέπει να κάμης. Μην ξε- χνάς, όμως, ότι αύριο φύγουν οι ά- πεσταλμένοι του βασιλιά της Αιγύ- πτου. Καί, γυρίζοντας στην πατρίδα τους, πρέπει να μπορούν να τόν βε-

βαιώσουν πως τίποτε δεν έμποδίζει τό γάμο μου με την κόρη του Βερενίκη.

Έπειτα απ' αυτά τά λόγια, βγήκε από την αίθουσα. Τό άλλο πρωί ξαναζήτησε τη Λαοδίκη. Βιάζονταν να πάρη την άπάντησή της. Άλλά δε τη βρήκε στα άνάκτορα. Ή δυστυχισμένη βασιλίσσα είχε φύγει μέσα στη νύχτα, μαζί με τά δύο παιδιά της, τόν Σέλευκο και τόν Αντίοχο, αυτόν που άνωμάστηκε άρ- γότερα Ίέραξ.

Αυτή ή ξαφνική άναχώρησι πείραξε στόν εγωισμό και τη βα- σιλική του άξιοπρέπεια τόν Αντίοχο τό Θεό. Άλλά στο βάθος της ψυχής του ήταν ευχαριστημένος που τά πράγματα έγιναν έτσι. Δεν χρειάζονταν τώρα παρά να κηρύξη λυμένον τό γάμο του από Λαοδίκη και ταυτόχρονα να στερήσει τούς δύο γιούς του από κάθε δικαίωμα διαδοχής πάνω στο θρόνο της Συρίας.

Την ίδια μέρα δημοσιεύθηκαν κι' οι δύο έπαίσχυντες βασιλικές πράξεις.

Μερικές έβδομάδες άργότερα, έφτασε στην Άντιόχεια ή πριγ- κηποπούλα της Αιγύπτου, μαζί με πολυάριθμη άκολουθία και πλούσια δώρα.

Ό γάμος της με τόν Αντίοχο τό Θεό, έγινε άμέσως.

Αλλά τό πολιτικό συμφέρον παραμέρισε όλα τά αίσθημάτά του. Κι' υποχώρησε στις αξιώσεις του άντιπάλου του.

Άγωνίζονταν τώρα για να κάμη τη Λαοδίκη να παραδεχτή πως μόνον ή σκληρή τύχη του πολέμου τόν άνάγκασε να φερθή έτσι.

Άλλά στο βλέμμα της δεν διάβαζε τίποτε άλλο εκτός από την περιφρόνησι και την άηδία.

Τό μοναδικό του επιχείρημα ήταν, ότι έσωζε τό θρόνο του. Κα- ταλάβαινε, ωστόσο, πως με την έπαίσχυντη συμφωνία του, υπο- δουλώνονταν στόν μέλλοντα πεθερό του. Κι' αυτό τόν εξόργισε περισσότερο.

— Θα φροντίσω για τά παιδιά μου όταν θα μεγαλώσουν, ά- πάντησε στην έρώτησι της Λαοδίκης. Ός τότε, όμως, πρέπει ν' ασφαλίσω τό θρόνο μου!

— Με ποιόν τρόπο θα φροντίσης για τά παιδιά σου; τόν ρώ- τησε άμείλικτη ή Λαοδίκη. Βάζοντας ανθρώπους σου για να τά σκοτώσουν; ... Έκτός αν προτιμήσης ν' άνα- θέσης αυτό τό έργο στο διάδοχο που θ' άποχτήσει από την κόρη του Πτολεμαίου... Καί, βέβαια, ο πεθε- ρός σου θα έχη να σε διδάξη πολλά πάνω σ' αυτό τό ζήτημα...

Ό Αντίοχος άναποδογύρισε, με θυμό ένα σκίμπτωδα, που βρισκόταν μπροστά του. Όρθώθηκε έπειτα άπει- λητικός και φώναξε: — Η νύχτα είναι πάντα καλός σύμβουλος στούς άν- θρώπους... Εύχομαι να δείξη και σε σένα τί πρέπει να κάμης. Μην ξε- χνάς, όμως, ότι αύριο φύγουν οι ά- πεσταλμένοι του βασιλιά της Αιγύ- πτου. Καί, γυρίζοντας στην πατρίδα τους, πρέπει να μπορούν να τόν βε-

βαιώσουν πως τίποτε δεν έμποδίζει τό γάμο μου με την κόρη του Βερενίκη.

Έπειτα απ' αυτά τά λόγια, βγήκε από την αίθουσα. Τό άλλο πρωί ξαναζήτησε τη Λαοδίκη. Βιάζονταν να πάρη την άπάντησή της. Άλλά δε τη βρήκε στα άνάκτορα. Ή δυστυχισμένη βασιλίσσα είχε φύγει μέσα στη νύχτα, μαζί με τά δύο παιδιά της, τόν Σέλευκο και τόν Αντίοχο, αυτόν που άνωμάστηκε άρ- γότερα Ίέραξ.

Αυτή ή ξαφνική άναχώρησι πείραξε στόν εγωισμό και τη βα- σιλική του άξιοπρέπεια τόν Αντίοχο τό Θεό. Άλλά στο βάθος της ψυχής του ήταν ευχαριστημένος που τά πράγματα έγιναν έτσι. Δεν χρειάζονταν τώρα παρά να κηρύξη λυμένον τό γάμο του από Λαοδίκη και ταυτόχρονα να στερήσει τούς δύο γιούς του από κάθε δικαίωμα διαδοχής πάνω στο θρόνο της Συρίας.

Την ίδια μέρα δημοσιεύθηκαν κι' οι δύο έπαίσχυντες βασιλικές πράξεις.

Μερικές έβδομάδες άργότερα, έφτασε στην Άντιόχεια ή πριγ- κηποπούλα της Αιγύπτου, μαζί με πολυάριθμη άκολουθία και πλούσια δώρα.

Ό γάμος της με τόν Αντίοχο τό Θεό, έγινε άμέσως.

Αλλά τό πολιτικό συμφέρον παραμέρισε όλα τά αίσθημάτά του. Κι' υποχώρησε στις αξιώσεις του άντιπάλου του.

Άγωνίζονταν τώρα για να κάμη τη Λαοδίκη να παραδεχτή πως μόνον ή σκληρή τύχη του πολέμου τόν άνάγκασε να φερθή έτσι.

Άλλά στο βλέμμα της δεν διάβαζε τίποτε άλλο εκτός από την περιφρόνησι και την άηδία.

Τό μοναδικό του επιχείρημα ήταν, ότι έσωζε τό θρόνο του. Κα- ταλάβαινε, ωστόσο, πως με την έπαίσχυντη συμφωνία του, υπο- δουλώνονταν στόν μέλλοντα πεθερό του. Κι' αυτό τόν εξόργισε περισσότερο.

— Θα φροντίσω για τά παιδιά μου όταν θα μεγαλώσουν, ά- πάντησε στην έρώτησι της Λαοδίκης. Ός τότε, όμως, πρέπει ν' ασφαλίσω τό θρόνο μου!

— Με ποιόν τρόπο θα φροντίσης για τά παιδιά σου; τόν ρώ- τησε άμείλικτη ή Λαοδίκη. Βάζοντας ανθρώπους σου για να τά σκοτώσουν; ... Έκτός αν προτιμήσης ν' άνα- θέσης αυτό τό έργο στο διάδοχο που θ' άποχτήσει από την κόρη του Πτολεμαίου... Καί, βέβαια, ο πεθε- ρός σου θα έχη να σε διδάξη πολλά πάνω σ' αυτό τό ζήτημα...

Ό Αντίοχος άναποδογύρισε, με θυμό ένα σκίμπτωδα, που βρισκόταν μπροστά του. Όρθώθηκε έπειτα άπει- λητικός και φώναξε: — Η νύχτα είναι πάντα καλός σύμβουλος στούς άν- θρώπους... Εύχομαι να δείξη και σε σένα τί πρέπει να κάμης. Μην ξε- χνάς, όμως, ότι αύριο φύγουν οι ά- πεσταλμένοι του βασιλιά της Αιγύ- πτου. Καί, γυρίζοντας στην πατρίδα τους, πρέπει να μπορούν να τόν βε-

βαιώσουν πως τίποτε δεν έμποδίζει τό γάμο μου με την κόρη του Βερενίκη.

Όπως όλες οι κόρες τών Πτολεμαίων, ή Βερενίκη είχε μοιραίο κι' έκθαμβωτική όμορφιά. Κι' ήταν μόνο δεκαοχτώ χρόνων.

Ό Αντίοχος ο Θεός είχε στερήσει στο γάμο του μαζί της, υπο- κύπτοντας στην πολιτική ανάγκη. Αυτή τόν είχε κάμει να υποδου- λωθή στόν Πτολεμαίο. Άλλ' όταν είδε τη Βερενίκη, ή όμορφιά της δεν τόν άφισε ασυγκίνητο. Έπειτα από τόν πατέρα, υπο- δουλώνονταν στην κόρη.

Ένοιωσε τώρα γι' αυτήν ένα βίαιο κι' άσυγκράτητο πάθος, που τόν έκαμε να ξεχάση πολύ γρήγορα την πρώτη γυναίκα και τά παιδιά του. Ήταν σαν να μην ύπάρχαν πιά γι' αυτόν. Κι' αυ- τές άκόμη οι τύψεις που τόν βασάνιζαν τόν πρώτο καιρό, έσβηναν σιγά-σιγά μέσα στην ψυχή του. Μία καινούργια ζωή άνοιγόταν μπροστά του. Ριχτηκε με μανία σ' αυτήν, χωρίς να γυρίση τό

βλέμμα του στο παρελθόν.

Η Λαοδίκη, όμως, δεν τόν εί- χε ξεχάσει. Η σκέψη πως την είχε διώξει για να πάρη μία άλ- λη γυναίκα, δεν έφευγε από τό μυαλό της. Καί της ήταν αδύνατο να τόυ συχωρήση την άστοργία που είχε δείξει στα παιδιά του.

Τόν είχε περιφρονήσει στην άρχη. Άλλά τώρα τόν μισούσε. Τόν μισούσε θανάσιμα. Αυτόν και τη σύζυγό του. Τό μίσος της απλώ- θηκε κατόπιν στο παιδί που άποχτησαν ο Αντίοχος κι' ή Βερενίκη.

Αυτό τό παιδί ήταν μία ζωντανή άπειλή για τά δικά της. Γιατί δεν είχαν στερηθή μόνο από τό δικαίωμά τους πάνω στο θρόνο της Συρίας. Κινδύνευε άκόμη κι' ή ίδια ή ζωή τους. Ό Αντίοχος της Συρίας, ή Βερενίκη ή τά παιδιά της άργότερα, είχαν κάθε συμ- φέρον για να επιθυμούν τό θάνατό τους. Άλλά κι' αν αυτοί άπο- φευγαν να βάζουν τό χέρι τους στο αίμα, γιατί τάχα θα δίταζε ο Πτολεμαίος ο Φιλάδελος, ο άνθρωπος που δεν είχε δυσκολευτή να παραδώσει στο δήμιο τούς ίδιους τούς αδελφούς του;

Ό φόβος για τη ζωή τών παιδιών της έδωσε κάθε άλλο αϊ- σθημα από την ψυχή της Λαοδίκης. Καί, σιγά-σιγά, άρχισε να καταστρώνη ένα τρομερό σχέδιο μέσα στο μυαλό της.

Την ευκαιρία για να τό πραγματοποιήση την έδωσε ο ίδιος ο Αντίοχος.

Ο πεθερός του, που βασιλευε στην Αίγυπτο, είχε πεθόνει στο

βλέμμα του στο παρελθόν.

Η Λαοδίκη, όμως, δεν τόν εί- χε ξεχάσει. Η σκέψη πως την είχε διώξει για να πάρη μία άλ- λη γυναίκα, δεν έφευγε από τό μυαλό της. Καί της ήταν αδύνατο να τόυ συχωρήση την άστοργία που είχε δείξει στα παιδιά του.

Τόν είχε περιφρονήσει στην άρχη. Άλλά τώρα τόν μισούσε. Τόν μισούσε θανάσιμα. Αυτόν και τη σύζυγό του. Τό μίσος της απλώ- θηκε κατόπιν στο παιδί που άποχτησαν ο Αντίοχος κι' ή Βερενίκη.

Αυτό τό παιδί ήταν μία ζωντανή άπειλή για τά δικά της. Γιατί δεν είχαν στερηθή μόνο από τό δικαίωμά τους πάνω στο θρόνο της Συρίας. Κινδύνευε άκόμη κι' ή ίδια ή ζωή τους. Ό Αντίοχος της Συρίας, ή Βερενίκη ή τά παιδιά της άργότερα, είχαν κάθε συμ- φέρον για να επιθυμούν τό θάνατό τους. Άλλά κι' αν αυτοί άπο- φευγαν να βάζουν τό χέρι τους στο αίμα, γιατί τάχα θα δίταζε ο Πτολεμαίος ο Φιλάδελος, ο άνθρωπος που δεν είχε δυσκολευτή να παραδώσει στο δήμιο τούς ίδιους τούς αδελφούς του;

Ό φόβος για τη ζωή τών παιδιών της έδωσε κάθε άλλο αϊ- σθημα από την ψυχή της Λαοδίκης. Καί, σιγά-σιγά, άρχισε να καταστρώνη ένα τρομερό σχέδιο μέσα στο μυαλό της.

Την ευκαιρία για να τό πραγματοποιήση την έδωσε ο ίδιος ο Αντίοχος.

Ο πεθερός του, που βασιλευε στην Αίγυπτο, είχε πεθόνει στο

βλέμμα του στο παρελθόν.

Η Λαοδίκη, όμως, δεν τόν εί- χε ξεχάσει. Η σκέψη πως την είχε διώξει για να πάρη μία άλ- λη γυναίκα, δεν έφευγε από τό μυαλό της. Καί της ήταν αδύνατο να τόυ συχωρήση την άστοργία που είχε δείξει στα παιδιά του.

Τόν είχε περιφρονήσει στην άρχη. Άλλά τώρα τόν μισούσε. Τόν μισούσε θανάσιμα. Αυτόν και τη σύζυγό του. Τό μίσος της απλώ- θηκε κατόπιν στο παιδί που άποχτησαν ο Αντίοχος κι' ή Βερενίκη.

Αυτό τό παιδί ήταν μία ζωντανή άπειλή για τά δικά της. Γιατί δεν είχαν στερηθή μόνο από τό δικαίωμά τους πάνω στο θρόνο της Συρίας. Κινδύνευε άκόμη κι' ή ίδια ή ζωή τους. Ό Αντίοχος της Συρίας, ή Βερενίκη ή τά παιδιά της άργότερα, είχαν κάθε συμ- φέρον για να επιθυμούν τό θάνατό τους. Άλλά κι' αν αυτοί άπο- φευγαν να βάζουν τό χέρι τους στο αίμα, γιατί τάχα θα δίταζε ο Πτολεμαίος ο Φιλάδελος, ο άνθρωπος που δεν είχε δυσκολευτή να παραδώσει στο δήμιο τούς ίδιους τούς αδελφούς του;

Ό φόβος για τη ζωή τών παιδιών της έδωσε κάθε άλλο αϊ- σθημα από την ψυχή της Λαοδίκης. Καί, σιγά-σιγά, άρχισε να καταστρώνη ένα τρομερό σχέδιο μέσα στο μυαλό της.

Την ευκαιρία για να τό πραγματοποιήση την έδωσε ο ίδιος ο Αντίοχος.

Ο πεθερός του, που βασιλευε στην Αίγυπτο, είχε πεθόνει στο

βλέμμα του στο παρελθόν.

Η Λαοδίκη, όμως, δεν τόν εί- χε ξεχάσει. Η σκέψη πως την είχε διώξει για να πάρη μία άλ- λη γυναίκα, δεν έφευγε από τό μυαλό της. Καί της ήταν αδύνατο να τόυ συχωρήση την άστοργία που είχε δείξει στα παιδιά του.

Τόν είχε περιφρονήσει στην άρχη. Άλλά τώρα τόν μισούσε. Τόν μισούσε θανάσιμα. Αυτόν και τη σύζυγό του. Τό μίσος της απλώ- θηκε κατόπιν στο παιδί που άποχτησαν ο Αντίοχος κι' ή Βερενίκη.

Αυτό τό παιδί ήταν μία ζωντανή άπειλή για τά δικά της. Γιατί δεν είχαν στερηθή μόνο από τό δικαίωμά τους πάνω στο θρόνο της Συρίας. Κινδύνευε άκόμη κι' ή ίδια ή ζωή τους. Ό Αντίοχος της Συρίας, ή Βερενίκη ή τά παιδιά της άργότερα, είχαν κάθε συμ- φέρον για να επιθυμούν τό θάνατό τους. Άλλά κι' αν αυτοί άπο- φευγαν να βάζουν τό χέρι τους στο αίμα, γιατί τάχα θα δίταζε ο Πτολεμαίος ο Φιλάδελος, ο άνθρωπος που δεν είχε δυσκολευτή να παραδώσει στο δήμιο τούς ίδιους τούς αδελφούς του;

Ό φόβος για τη ζωή τών παιδιών της έδωσε κάθε άλλο αϊ- σθημα από την ψυχή της Λαοδίκης. Καί, σιγά-σιγά, άρχισε να καταστρώνη ένα τρομερό σχέδιο μέσα στο μυαλό της.

Την ευκαιρία για να τό πραγματοποιήση την έδωσε ο ίδιος ο Αντίοχος.

Ο πεθερός του, που βασιλευε στην Αίγυπτο, είχε πεθόνει στο

βλέμμα του στο παρελθόν.

Η Λαοδίκη, όμως, δεν τόν εί- χε ξεχάσει. Η σκέψη πως την είχε διώξει για να πάρη μία άλ- λη γυναίκα, δεν έφευγε από τό μυαλό της. Καί της ήταν αδύνατο να τόυ συχωρήση την άστοργία που είχε δείξει στα παιδιά του.

Τόν είχε περιφρονήσει στην άρχη. Άλλά τώρα τόν μισούσε. Τόν μισούσε θανάσιμα. Αυτόν και τη σύζυγό του. Τό μίσος της απλώ- θηκε κατόπιν στο παιδί που άποχτησαν ο Αντίοχος κι' ή Βερενίκη.

Αυτό τό παιδί ήταν μία ζωντανή άπειλή για τά δικά της. Γιατί δεν είχαν στερηθή μόνο από τό δικαίωμά τους πάνω στο θρόνο της Συρίας. Κινδύνευε άκόμη κι' ή ίδια ή ζωή τους. Ό Αντίοχος της Συρίας, ή Βερενίκη ή τά παιδιά της άργότερα, είχαν κάθε συμ- φέρον για να επιθυμούν τό θάνατό τους. Άλλά κι' αν αυτοί άπο- φευγαν να βάζουν τό χέρι τους στο αίμα, γιατί τάχα θα δίταζε ο Πτολεμαίος ο Φιλάδελος, ο άνθρωπος που δεν είχε δυσκολευτή να παραδώσει στο δήμιο τούς ίδιους τούς αδελφούς του;

μεταξύ και στο θρόνο είχε άνε- δη τώρα ο γιός του Πτολεμαί- ος ο Εύεργέτης.

Ό Αντίοχος ο Θεός, έπα- φελήθηκε απ' αυτή τη μεταβο- λή για να επιχειρήσει μία έκ- στρατεία στο έσωτερικό της

Άσίας, θέλοντας από τό ένα μέρος να τιμωρήσει μερικούς άπει- θαρχους ήγεμονίσκους και ταυτόχρονα να δείξη την ανεξαρτησία του από τό βασιλιά της Αιγύπτου.

Η Λαοδίκη δεν δίστασε τότε. Έξαγόρασε με άφθονα χρήματα μερικούς έμπίστους του πρώην συζύγου της και τούς έπεισε να τόν δηλητηριάσουν. Είχε εξασφαλίσει συγχρόνως την ύποστήριξη πολλών από τούς άνώτατους άρχηγούς του στρατού, που, μόλις έγινε γνωστός ο θάνατος του Αντίοχου του Θεού, κηρύχθηκαν άμέ- σως υπέρ του Σελεύκου, του μεγαλύτερου από τούς γιούς, που είχε άποχτήσει από τόν πρώτο γάμο του.

Η άνταρσία εκδηλώθηκε και μέσα στην πρωτεύουσα, όπου ή Λαοδίκη έμφανίστηκε μαζί με τά δύο παιδιά της.

Στην περίπτωση αυτή, ή Βερενίκη έδειξε άπαράμιλλο θάρρος και ψυχραιμία. Έτρεξε άμέσως στα άνάκτορα της Δάφνης, όπου προσπάθησε να συγκεντρώση τά πιστά στη νέα τάξι τών πρα- γμάτων στρατεύματα.

Είχε άφίσει στην Άντιόχεια τό μικρό γιό της, σαν σύμβολο της βασιλικής εξουσίας, βέβαιη ότι κανείς δεν θα έπι- χειρούσε τίποτα έναντίον αυτού του βρέ- φους.

Άλλά δεν ύπάρχαν όρια στην έκδι- κητική μανία της Λαοδίκης. Ώδήγησε ή ίδια μέσα στα άνάκτορα ένα σώμα άφωτισμένων σ' αυτήν στρα- τιωτών, που κατέσφαξαν τούς φρουρούς κι' έφτασαν ως τό θάλαμο του μικρού πρίγκηπα.

Τό παιδί κύτταξε τούς εισβολείς ά- νύποπτα, μ' ένα άθώο χαμόγελο άγγέ- λου.

Η Λαοδίκη, άσυγκίνητη, έβλεπε για μερικές στιγμές τό βρέφος με μάτια άγριου θριάμβου, σαν τό θηρίο προτού να κατα- σπαράξη τη ζωντανή λεία του...

ΘΡΥΛΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Ὁ ἄρχοντας ἀρχισε τότε νὰ ὑποφέρει ἀπὸ τὴν ἀποστροφὴ αὐτὴ τῆς Μαρίας. Καὶ σιγὰ-σιγὰ μαράθηκε κι' ἔκλεισε τὰ μάτια του, καθὼς βασανίζονταν ἀπὸ τύψεις συνειδήσεως γιὰ τὸ κακὸ ποὺ εἶχε

Ἡ Μαρία ἀνασκηώθηκε κι ἄναγκάστηκε ἀμέσως νὰ κάνει κύναν. Καὶ τότε κατάλαβε πῶς τῆς τὸ ἔσπελινε ἡ Παναγία!...

οὐκ ἔστιν ἡμεῖς οἱ κύκνοι θεωρήσθαι ἱεροὶ καὶ καλῆς δὲν τοῦ
ἔθους.

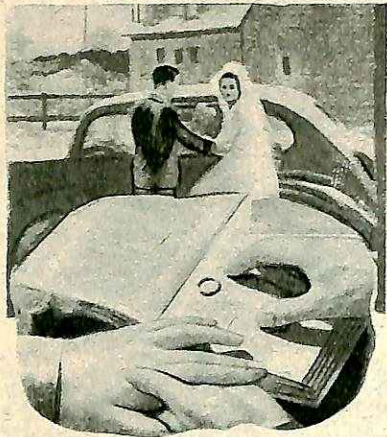
PIER SΩΛΗΤΕ

Υπάρχουν κι' άλλες διάφορες εφαρμογές στην Ιατρική (Ακτίνες Χ, διαθερμία, κλπ.).
 απασχολήσουν μόνον οι διαγνωστικές.

ράφει τὰ ἡ-
) Ἡλεκτρο-
μπία ἐνισχυ-
ματα ἐγκε-

Το σύμβολο του γάμου είναι η βέρα, που ο πάστορ στην Αγγλία την άκουμπει πάνω στο άνοιγμένο προσηυπτήριο...

Γάμοι που είνε

ΠΑΡΑΤΥΠΟΙ

Περίεργοι περιορισμοί και παραβάσεις

Ως τώρα ο θεσμός του γάμου χάλκευε ανέλεγκτα τα δεσμά για τους ανθρώπους. Στο έξης όμως, όπως φαίνεται, οι άνθρωποι θα περιοριστούν την... άσυδοσία του. Τώρα, για να παντρευτεί κανείς οφείλει να γνωστοποιήσει στους ενδιαφερόμενους την απόφασή του αρκετές ημέρες πριν από το γάμο του. Επίσης είναι έτοιμο το νομοσχέδιο, που θα υποχρεώνει τους μελλονύμφους να προσάγουν πιστοποιητικό υγείας. Άλλοι πάλι οι κανονισμοί της γαμηλίου τελετής που είχαν ατονήσει, γίνονται πάλι αυστηροί και οι θρησκευτικοί λειτουργοί πήραν στα χέρια τους πολλές πρωτοβουλίες.

Στο Ντεβονσαίρ της Αγγλίας την ώρα μιας γαμηλίου τελετής ο γαμπρός υπέστη επιληπτική κρίση και ο ιερέας άρνήθηκε να συνεχίσει την τελετή. Ένας άλλος πάστορ στο Σούσεξ άρνήθηκε να τελέσει το γάμο μιας γυναίκας, επειδή παρουσιάστηκε με ανδρικό πανταλόνι!

Σ' έξορκίζουμε, πατέρ, να τελέσεις το μυστήριο! τον παρακάλεσε ο γαμπρός. Πρόκειται περί απαγωγής κι' από στιγμή σε στιγμή κινδυνεύουμε από τους συγγενείς!...

Ο πάστορ όμως ήταν άμεταπειστος. Κάτι χρειάστηκε να βρεθεί επειγόντως ένα φουστανί για να δεχθεί να τελέσει το γάμο. Παρόμοια εμπόδια παρουσιάζονται πολλά και πολλοί ιερείς στην Αγγλία και στην Αμερική είναι αυστηροί στο ζήτημα της εύπρεπτης εμφάνισης των μελλονύμφων. Πυτζάμες, σορτές και μαγιό είναι ρούχα ακατάλληλα για το περιβάλλον της εκκλησίας. Ωστόσο υπάρχουν περιπτώσεις ανθρώπων που αναγκάζονται να τελέσουν το γάμο τους ημίγυμνοι! Μια τέτοια κατάσταση ανάγκης δημιουργήθηκε μία νύχτα στην αρχιεπισκοπή της Οξφόρδης. Ένας άντρας και μία γυναίκα, έβαλλοι και ημίγυμνοι, σκώσαν από το κρεβάτι τον πάστορα του παρεκκλησίου και τον πίεσαν με χίλια παρακάλια να τους παντρεύει πριν από τα μεσάνυχτα, γιατί διαφορετικά η νύφη θα έχανε την προίκα της! Ο πάστορ ισχυρίστηκε ότι δεν υπήρχαν μάρτυρες και ο γάμος θα ήταν άκυρος. Ευτυχώς την κατάσταση την έσωσαν δυο μεθυμένοι διαβάτες, που δέχτηκαν να παραστούν

στην νυκτερινή τελετή του γάμου. Έννοείται ότι ποτέ κανείς δεν έμαθε την πραγματική αλήθεια που κανε τους δυο αυτούς ανθρώπους να παντρευτούν τόσο βιαστικά!...

Πολλά ζευγάρια κυριεύονται από αγωνία, επειδή πιστεύουν ότι, αν ο κουμπάρος ξεχάσει να έχει μαζί του τις βερές στην εκκλησία, ο γάμος τους μπορεί ν' αναβληθεί. Φυσικά οι βερές είναι απαραίτητες, μα κι' αν λείψουν πάλι μπορεί να γίνη ο γάμος. Έξ' αιτίας αυτής της λεπτομέρειας τροποποιήθηκε ένας νόμος στην Αγγλία τον 19ον αιώνα κι' έτσι ένας γάμος μπορεί να γίνη και χωρίς τις βερές. Στην περίπτωση αυτή ο ιερέας μπορεί να μεταχειριστεί άλλα δαχτυλίδια ή αντικείμενα που να έχουν το σχήμα του δαχτυλιδιού. Ένας πάστορ μάλιστα μεταχειρίστηκε το κλειδί της πόρτας της εκκλησίας, ένας άλλος δέ την κυκλική λαβή της κουδουνίστρας ενός μαρού!

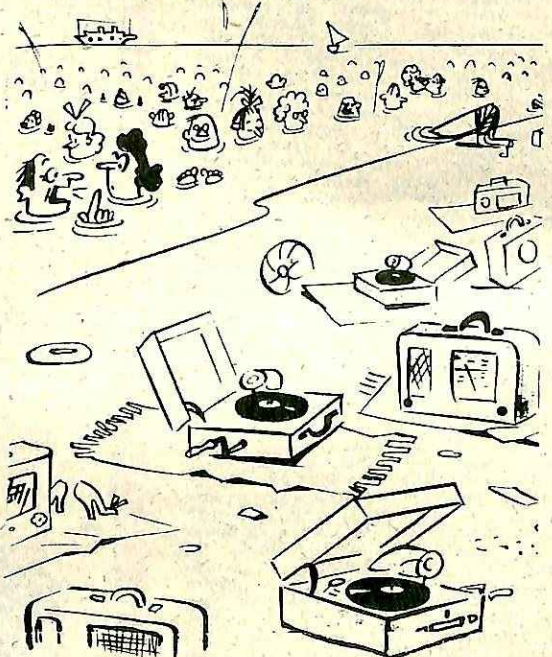
Ο γάμος μπορεί ν' ακυρωθή εκ των υστέρων, αν εξακριβωθεί καμιά παρατυπία στην έκδοση των σχετικών πιστοποιητικών. Μια γυναίκα είχε δυο ονόματα, στα χαρτιά της όμως του γάμου αναγραφόταν μόνο το ένα. Αργότερα ο σύζυγος που τη βαρέθηκε, έπωφελήθηκε από αυτή την παρατυπία και πέτυχε την ακύρωσή του γάμου. Μια άλλη γυναίκα πέτυχε την ακύρωσή του γάμου της, επειδή απέδειξε ότι όλη την ώρα της τελετής του γάμου ο άδελφός της τη φοδερύζε με το πιστόλι του, που στήριζε την κάννη του κρυφά στο πλευρό της για να την αναγκάσει έτσι να μην προφέρει το «όχι» την κρίσιμη στιγμή. Επίσης ένας άλλος στο Λονδίνο πέτυχε μ' ευκολία την ακύρωσή του γάμου του για το λόγο ότι πριν από την τελετή τον παρέσυραν οι συγγενείς της νύφης και τον μέθυσαν σε σημείο που δεν ήξερε τι έκανε.

Η περίπτωση της Έσθερ Φιλντ ήταν διαφορετική. Ήταν μόνο 18 χρόνων κι' είχε εισόδημα 1.000 λίρες το χρόνο. Ο κηδεμόνας της όμως, κάποιος Σάμουελ Μπράουν, ηλικίας πενήντα δύο χρόνων, που φαίνεται ότι είχε βάλει στο μάτι την προίκα της, έβγαλε στα χαρτιά της του γάμου, όπου φαινόταν ενήλικη, και την παντρεύτηκε. Αργότερα όμως η νεαρή γυναίκα του υπέβαλε αίτηση ακυρώσεως του γάμου της, κι' όταν παρουσιάστηκε στο δικαστήριο δήλωσε πως ποτέ δεν ζήτησε να παντρευτεί τον κηδεμόνα της. Η αίτηση της ωστόσο απερρίφθη, γιατί την ώρα της τελετής του γάμου της δεν απάντησε στη σχετική ερώτησή του ιερέως με τη λέξη «όχι».

Πολλοί ιερείς αρνούνται να κλείσουν τις πόρτες της εκκλησίας την ώρα της γαμηλίου τελετής. Το μυστήριο του γάμου γίνεται δημοσία και ο καθένας έχει το δικαίωμα να λάβη γνώση του γεγονότος. Σε πολλές περιπτώσεις, όταν ο γάμος γίνεται κρυφά — έστω και με την παρουσία δυο μαρτύρων — μπορεί ν' ακυρωθή. Στο Σάρεϋ της Αγγλίας ο πάστορ μιας εκκλησίας έκρινε ότι για λόγους προνοίας έπρεπε να τελέσει ένα γάμο με τις πόρτες της εκκλησίας κλειστές. Μερικοί διαμαρτυρήθηκαν, αλλά ο πάστορ έμεινε ανένδοτος, γιατί είχε πληροφορίες ότι ο άδελφός του γαμπρού — ένας τι ο άδελφός του γαμπρού — θα επέδιδε τύπος του υποκόσμου — θα επέδιδε με την παρουσία του τη βία και ματαιώσει το γάμο. Πραγματικά την ώρισμένη ώρα ο επικλινής συν-γενής έφτασε με τη συντροφιά των φίλων του στην εκκλησία κι' επειδή βρήκε τις πόρτες κλειστές, ζήτησε τη συνδρομή της αστυνομίας. Πάντως δεν πρόλαβε να ματαιώσει το γάμο, μπόρεσε όμως αργότερα να τον ακυρώσει για τον λόγο ότι ο άδελφός του ήταν ανήλικος.

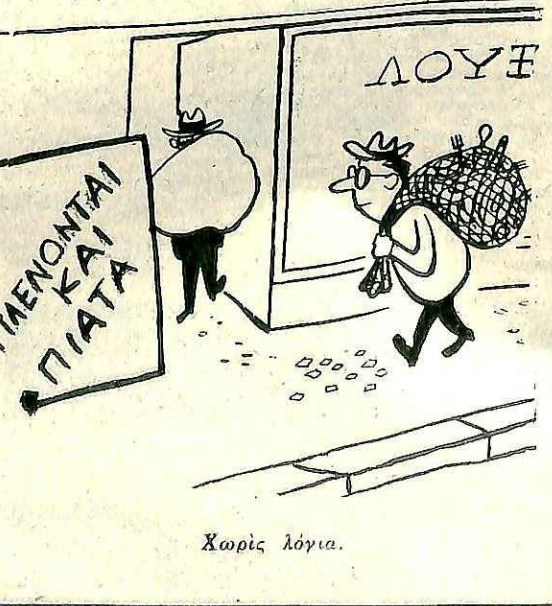

— Μας έφερες κι', άλλο; Μα τί σ' έπιασε, καυμένη Πέτρο, και κανείς διαρρήξεις σε σπίτι που έχουν ακύλους;

— Δεν πρόκειται να χάσουμε τί, ουί μας... Έβαλε την πλάκα «Πού θα με πιάς, πού θα με πιάς».

ΠΑΝΤΗΡΙΑ

Χωρίς λόγια.

ΜΙΑ ΔΙΑΒΟΛΙΚΗ ΝΟΣΟΚΟΜΑ

ΥΠΑΡΧΟΥΝ πολλές, πάρα πολλές περιπτώσεις, που κι' οι ικανώτεροι ακόμη αστυνομικοί θα βγαίνουν ήττημένοι στον αγώνα τους κατά των εγκληματιών, αν δεν τους βοηθήσει ο παράγων «Τύχη».

Αυτή προσφέρει συχνά ανεκτίμητη εξυπηρέτησι στους ντέκτεϊβ, που παλεύουν μέσα στο σκοτάδι ενός μυστηριώδους εγκλήματος. Άλλοτε πάλι, σώζει κάποιον άθωο, που τον βαρύνουν άδικα συντριπτικές ενδείξεις, αποτέλεσμα σατανικών συμπτώσεων...

Μια απ' τις πιο παράξενες όμως περιπτώσεις που αναφέρουν τα εγκληματολογικά χρονικά, αφορά τη δικαία τιμωρία μιας φόνισσας, που είχε την «τύχη» ν' άθωωθεί...

Η ιστορία αυτή άρχισε το έτος 1861, στο Λονδίνο. Κάποια Κάθρην Γουίλσον δικάσθηκε τότε, με την κατηγορία ότι έπεχείρησε να δολοφονήσει τη Σάρα Κάρνελ, δίνοντας της να πιή μια ούγγια βιτριόλι!

Η Κάθρην Γουίλσον ήταν νοσοκόμα έξ' επαγγέλματος. Δεν μπορούσε να την πη κανείς άρραία, ούτε καν συμπαθητική. Ίδιως το σαγόνι της ήταν τόσο τραηγμένο προς τα μέσα, ώστε φαινόταν σαν να τελείωνε το πρόσωπό της στο κάτω χέλι της.

Η κ. Κάρνελ την είχε πάρει στην υπηρεσία της, για να την περιποιείται, γιατί έπασχε από ποδάγρα που την κρατούσε κορφαμένη στο κρεβάτι. Μια μέρα, ο γιατρός της ώρισε ένα κατευναστικό φάρμακο. Η νοσοκόμα ανέλαβε να πιά νά της το φέρι.

Ξαναγύρισε σε 20 λεπτά, κρατώντας ένα ποτήρι μ' ένα άχρωμο υγρό.

— Πίητε το όλο μαζί, σύστησε στην άρρωστη. Θα σάς ζεστά-νι, θα σάς κάνη καλό.

Έκείνη πήρε το ποτήρι και τόνωισε ζεστό στα χέρια της. Μόλις έβαλε μια γουλιά στο στόμα της, έκασε τόσο άσχημα τα χέρια της, ώστε την έφτυσε άμέσως πάνω στα σκεπάσματα του κρεβατιού και φώναξε τον άντρα της

“Έδινε στους άρρώστους βιτριόλι και κολχικόν

Και του έξηγησε, όταν εκείνος διατύπωσε την άπορία του:

— “Αν καταδικασθή, δεν πρόκειται να την ένοχλήσουμε πιά. “Αν όμως θά δήτε τότε τί πρόκειται να γίνη!

Σε δυο ώρες, οι ένορκοι ξαναγύρισαν. Η έτυμγορία τους ήταν άθωωτική!

Η Κάθρην Γουίλσον έβγαλε μια φωνή χαράς και σηκώθηκε να φύγη.

Μά, την ίδια στιγμή, την πλησίασε ο άιθρωπος που είχε μιλήσει στο συνηγόρο της.

— Είμαι αστυνομικός, απ' το Λίνκολν, δήλωσε. Σάς συλλαμβάνω για τις δολοφονίες των...

Κι' ανέφερε τα όνόματα έπτά ατόμων!

Η δεύτερη πράξι του δράματος παίχθηκε στο κακουργοδικείο του Λίνκολν, το 1862.

Η Κάθρην Γουίλσον κατηγορείτο πως δολοφόνησε το 1856 τη Μαρία Σόαμς, μια άρρωστη με ποδάγρα.

Είχε ειδικευθή, φαίνεται, σε τέτοιες περιπτώσεις, γιατί είχαν πεθάνει κι' άλλοι έξη άρρωστοι, ενώ τους περιποιότανε!...

Στην περίπτωση της μίς Σόαμς, ο γιατρός της διατηρούσε φαίνεται αμφιβολίες για τα αίτια του θανάτου της. Πέτυχε, λοιπόν, να γίνη μια ιατροδικαστική έξεταση, που απέδειξε συμπτώματα δηλητηριάσεως με το φυτικό δηλητήριο «κολχικόν», σε μεγάλη δόσι.

Όσο για το λόγο του εγκλήματος, δεν ήταν δύσκολο να καθορισθή. Η μακαρίτισσα ευγνώμονούσε τόσο πολύ τη νοσοκόμα, ώστε της είχε άφισει με τη διαθήκη της ένα σημαντικό ποσό. Κι' η Κάθρην άλυπομνούσε, καθώς φαίνεται, να το εισπράξει!...

Μολονότι η υπεράσπισις υποστήριξε ότι δεν μπορεί πιά ν' ανακαλυφθή η παρουσία ενός φυτικού δηλητηρίου μέσα στο σώμα, λίγον καιρό μετά το θάνατο, ώστόσο διατάχθηκε η έκταφή των έξη άλλων νεκρών. Σ' όλων λοιπόν τα σπλάχνα βρέθηκε κολχικόν.

Εξακριβώθηκε επίσης, σε κάθε περίπτωση, ότι η Κάθρην Γουίλσον είχε να ώφειλη χρηματικά απ' το θάνατό της.

Ο δόκτωρ Τέυλορ, ένας διακεκριμένος ιατροδικαστής έξηγησε με την κατάθεσί του, ότι τα φυτικά δηλητήρια του είδους αυτού, μπορούν ν' ανακαλυφθούν στο σώμα μετά το θάνατο.

Τελικά, η Κάθρην Γουίλσον κηρύχθηκε ένοχος και καταδικάσθηκε εις θάνατον, για τη δολοφονία της Μαρίας Σόαμς.

Για τα άλλα εγκλήματά της θεωρήθηκε περιττό πιά να διωγθή ποινικώς, μετά τη θανατική καταδίκη της. Κι' όμως, αν οι ένορκοι της πρώτης δίκης της δεν είχαν καταλήξει στην παράξενη απόφασί της άθωώσεώς της, παρ' όλα τα στοιχεία που τη βάριναν, θα ξεμπέρδευε μονάχα με μια πονη φυλακίσεως για άποτέμπερα φόνου, κι' έπειτα θ' άπολύατανε απ' τις φυλακές για να συνεχίση το έργο της!

☼☼

Με το αίμα του

Κάποιος Ντάνιελ Μπρέναν, κάτοικος του Σικάγου, ηλικίας 18 έτών, είχε την κακή τύχη να πέση πάνω σε μια συμμορία πέντε κακοποιών, που τον χτύπησαν άσχημα και που πήραν τ' αυτοκίνητό του. Ύστερα οι γκάνγκστερς τον άφισαν να πλέη μέσα στο αίμα του, και χάθηκαν με τ' αυτοκίνητο στους δρόμους του Σικάγου. Άλλ' ο Ντάνιελ πρόλαβε, πριν χάση τις αισθήσεις του, ν' άγραψη με το αίμα του τον αριθμό του αυτοκινήτου πάνω στο κρυστάλλο της βιτρίνας ενός καταστήματος. Το στοιχείο λοιπόν αυτό επέτρεψε στην αστυνομία ν' αναζητήσει άμέσως τ' αυτοκίνητο, να το βρή και να συλλάβη τους δράστες.

Μόλις έβαλε μια γουλιά στο στόμα της, την έφτυσε πάνω στα σκεπάσματα του κρεβατιού...

— “Ο γιατρός έκανε λάθος στο φάρμακο! του παραπονήθηκε. “Εκείνος έριξε μια ματιά στα σκεπάσματα, κι' είδε πως, όπου είχε πέσει το υγρό, είχε κάψει το ύφασμα κι' είχε άνοιξει τρύπες!

Η νοσοκόμα κατηγορήθηκε τότε για άποτέμπερα φόνου. Στη δίκη της, ανέλαβε την υπεράσπισί της ένας απ' τους ικανώτερους δικηγόρους της εποχής. Προσπάθησε ν' άποδείξη ότι ο μικρός βοηθός του φαρμακοποιού, που είχε έκτελεσει τη συνταγή, είχε κάψει λάθος. “Αλλ' ο ισχυρισμός του αυτός καταρρίφθηκε, όταν άποδείχθηκε ότι η νοσοκόμα είχε άραιώσει το βιτριόλι, ενώ ο φαρμακοποιός θάπρεπε να το είχε δώσει πυκνό.

Όταν οι ένορκοι άποσύρθηκαν για να συσκεφθούν, κάποιος άγνωστος χτύπησε στον ώμο το συνηγόρο και του ψιθύρισε:

— Φανήκατε ικανώτατος στο ρόλο σας! Μά, αν έπιτύχετε ν' άθωώθη η κατηγορούμενη, θα της κάνετε μάλλον κακό!

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΗΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΚΑΤΩ απ' το θαμπό φως των κεριών που τρεμοσβύνανε μπρός στα ανάκτατα των αγίων, στην εκκλησία του παλιού εκείνου μοναστηριού, αντηκούσαν υποδελτικά οι ψαλμωδίες των μοναχών. Ήταν η όλονυχτία, του Μυστικού Δείπνου.

Η αδελφή Καικιλία άρχισε να ψέλνει, με τη γλυκειά φωνή της:

«Η απεγνωσμένη διά τον βίον και επεγνωσμένη διά τον τρόπον, το μύρον βαστάζουσα προσήλθε σοι βοώσα: Μη μου τὰ δάκρυα παρίδης...»

Ξαφνικά, ακούστηκε ένα σπαρακτικό ξεφωνητό, κι άμέσως ύστερα ο υπόκωφος κρότος ενός κορμιού που κυλιότανε άναίσθητο.

— Καυμένο κορίτσι! Τό εξάντλησαν οι νηστείες... είπε η ηγουμένη Θραγκίσκη.

Έδωσε σε δύο μοναχές την έντολή να μεταφέρουν τη λιπόθυμη στο κελλί της. Ύστερα συνέχισε η ίδια το τροπάριο. Ώστόσο, στην αρμονική φωνή της υπήρχε κάτι σαν φόβος, σαν ανησυχία...

Όταν τελείωσε η λειτουργία, οι αδελφές πλησίασαν περιέργως την ηγουμένη.

Και τις ψιθύρισε η αδελφή Σαλώμη, που της ήταν συμπαθής για τον ήσυχο χαρακτήρα της και τη βαθεία θλίψη που καθρεφτιζότανε στα μάτια της και που ωστόσο δεν την άφινε ποτέ να εκδηλωθί ούτε μ' ένα στεναγμό:

— Όσια, φαίνεται πολύ ταραγμένη άπόψε... Τι συμβαίνει λοιπόν στην αδελφή Μαρία; Τι έπαθε; Βρίσκετε σοβαρή την κατάσταση της;

Μία σούπασι πέρασε απ' την αυστηρή κι' αινιγματική μορφή της ηγουμένης — που δεν άφινε να μαντέψι κανείς ποτέ τίποτε απ' το μυστικό που συγκλόνιζε τα στήθη της. Και στο ήρεμο πάντα πρόσωπό της απλώθηκε μία δυσφορία.

Με μία απλή χειρονομία, έστειλε τις μοναχές στα κελλιά τους, δίνοντάς τους έτσι να καταλάβουν πώς η περιέργεια είναι συχνά άμαρτία. Ύστερα, μ' ένα βήμα, σαν να λύνιζαν τα πόδια της απ' το βάρος του κορμιού της, γύρισε στην εκκλησία, μόνη, κι έπεσε γονατιστή, συντριμμένη, μπρός στα πόδια του Έσταυρωμένου.

Τα δάκρυα, που χρόνια τώρα τὰ κρατούσε φυλακισμένα, κύλησαν σαν βρύση απ' τὰ μάτια της. Το στήθος της φούσκωσε από άναφυλλητά, που άντήκησαν σπαρακτικά μέσ' στην άπέραντη γαλήνη του Οίκου του Κυρίου.

Ό,τι ζητούσε να θάψι για πάντα κάτω απ' τη βαρεία πλάκα της λήθης και να εξαγνισί με την πικρή μεταμέλεια, τόξε ζητηθεί άποψε, τόξε ζωντανέψει τυραννικά, ή λιποθυμία της αδελφής Μαρίας.

Ο Κύριος, που είχε ζητήσει τη συγγνώμη Του, σαν καινούργια Μαγδαληνή, δεν εύρισκε φαίνεται άρκτη κι' ελίκρινή τη μεταμέλειά της. Και τις τόξε εκδηλώσει άποψε, με τόν πιο πικρό, τόν πιο μαρτυρικό τρόπο...

Η κόρη της, που την είχε παρατήσει άλλοτε, μωρό ακόμα, μόνη κι' έρημη, για να παραδοθί στους λάνθους πόθους της άμαρτωλής σάρκας της, είχε έρθει από μία μοιραία σύμπτωση στο ίδιο μοναστήρι, άπελπιόμενη απ' τη ζωή, καλόγρια κι' αυτή, για να ζητήσει τόν εξαγνισμό και τη λησμονιά. Την είχε λοιπόν αναγνωρίσει ξαφνικά, πριν από λίγο, την ώρα της λειτουργίας. Και τὰ χείλη της, που θάρρεπε να προσφέρουν μονάχα λόγια άγάπης και τρυφερότητας γι' αυτήν, έσπείσαν ψιθυριστά μία φοιρητή κατάρα, που της σπάρανε την καρδιά:

— Στρίγγλα μάνα, μέναιρα, που με καταντήσεις ζωντανή πεθαμένη, ο Κύριος άς μη σου δώση ποτέ τη συγγνώμη και την εξίλειώσι που ζητάει η ψυχή σου!

Άπορούσε τώρα η ηγουμένη Θραγκίσκη πώς δεν είχε λιποθυμήσει, όταν άκουσε — αυτή μονάχα — τη δικαίη εκείνη κατάρα... Άπορούσε ακόμα πώς η δυστυχισμένη κορούλα της δεν είχε ξεφωνήσει, πώς δεν την είχε εξευτελίσει μπροστά στα μάτια των άλλων αδελφών, αλλά λιποθύμισε μονάχα...

Κι' είχε αλήθεια κάθε δικαίωμα η μικρή Μαρία να φωνή σκληρή, άνάγνητη, αλύγιστη άπέναντί της. Γιατί αυτή ή ίδια, ή μάνα της, που θάρρεπε να της εξασφαλίσι την εύτυχία, την είχε καταντήσει ναυάνιο της ζωής!

Απ' τόν ταραγμένο νου της ηγουμένης Θραγκίσκης περνούσαν άποψε όλα τὰ περασμένα: Ζούσε ευτυχισμένη με τόν άντρα της, ένα μικρέμπορο, σε κάποια γειτονιά του Παρισιού. Η κορούλα τους ήταν σωστό άγγελούδι.

Κι' όμως αυτή τούς θύσιασε και τούς δυό άντρα και παιδί, για ένα χαμένο κορμί. Τους εγκατέλειψε... Ύστερα, όταν την παράτησε ο φίλος της, έγινε μία κοινή γυναικεία.

Έπειτ' από καιρό, πέθανε ο άντρας της. Η κόρη της ήταν τότε 18 χρονών κι' αυτή μόλις 36. Και τόσο όμορφη και προκλητική!

Ένα καλό παλληκάρι άρραδωνιάστηκε την κόρη της. Άντί να χαρή τότε, να ένθουσιαστή, να συντελέσσι κρυφά, με κάθε τρόπο στην εύτυχία του παιδιού της, αυτή χήλεψε! Ένας άνομος πόθος γεννήθηκε μέσα της για το νέο που έπρόκειτο να γίνει γαμπρός της.

Ένα βράδυ, τόν βρήκε να διασκεδάζει μαζί με φίλους του σ' ένα μπαρ. Τόν πλεύρισε. Όπως ήταν στο κέρι, τόν παρέσυρε εύκολα. Και, πάνω σ' τ' αγκαλιάσματά τους, μεθυμένη καθώς ήτανε, τού φάνερωσε πώς πριν να γίνει άντρας της κόρης της, είχε γίνει δικός της άντρας.

Ο νέος τινάχτηκε τότε, σαν τρελλός, την έφτυσε κι' έφυγε μακριά, γεμάτος άπδία. Έγραψε ύστερα στην άρραδωνιαστική του όλα τὰ καθεκαστά, κι' ο γάμος τους ματαιώθηκε.

Την άλλη μέρα, η Μαρία έπεσε στο Σηκουάνα για να πνιγί...

Η Θραγκίσκη τόμαθε και, μετανοισμένη, συντριμμένη, έφυγε για το μοναστήρι, όπου ήταν τώρα ηγουμένη.

Κι' η Μαρία; Άφου πάλεψε για καιρό με το θάνατο, δόθηκε στη ζωή, ζητώντας να ξεχάσει. Μά δεν τό κατάφερε. Η τυραννική άνάμνησι στη μνήμη της ζαναγύριζε όλοένα στο μοναστήρι... το ίδιο μοναστήρι με τη μητέρα της, που δεν τη θυμότανε, γιατί δεν είχαν ξαναδωθί καθόλου απ' τόν καιρό που την άφισε μικρούλα.

Άποψε όμως, την ώρα που σήκωναν το Σταυρό, ένα μενταγιόν φάνηκε στα στήθη της ηγουμένης. Η νέα το είδε. Είχε κι' αυτή ένα όμοιο. Και την άναγνώρισε...

«Τί πρέπει να κάνω τώρα;» άναρωτήθηκε η ηγουμένη, άφου άναπόλησε όλο αυτό το δράμα. Ο σκοτισμένος νους της βρήκε για μοναδική λύσι το θάνατο. Τ' άλλο πρωί, τη βρήκανε κρεμασμένη άπδνα δέντρο της αυλής του μοναστηριού.

Z. ΠΕΡΝΙΕ

Κοινωνικό και δραματικό μυθιστόρημα του Ζυλ Μαρυ

ΤΑΙΗΤΟΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ

Λυπόταν γι' αυτό, γιατί έτσι θα μάθαινε όλόκληρη την ιστορία του ένοχου εκείνου έρωτας.

— Πατέρα μου! Φτωχέ μου πατέρα! μουρμούρισε, με τὰ μάτια φλογισμένα από δάκρυα μανίας και ντροπής.

Θέλησε ύστερα να εξακολουθήσι το διάβασμα. Διάβασε κι' άλλα γράμματα, στην τύχη...

Το πρόσωπο του μεταμορφώθηκε τότε. Τὰ δάκρυά του στέρεψαν και μία χαρά άπέραντη έλαμψε στα μάτια του...

Είχε καταλάβει ξαφνικά πώς η Μαργαρίτα, υποφέροντας απ' την εγκατάλειψι της, άφινε κάπου — κάπου να ξεχυθί στο χαρτί το ξεχείλισμα της συγκρατημένης τρυφερότητας της.

Είχε καταλάβει, από μερικές γραμμές, πώς ο Ζαν κι' η Μαργαρίτα δεν ήταν ένοχοι, πώς δεν βλέπονταν ποτέ, όσο κι' αν αγαπιόνταν!

Είχε καταλάβει πόσο ύποφεραν, εύγενικά, σιωπηλά, γιατί ζούσαν χωρισμένοι. Δεν ήταν ένοχη η μητέρα του!

— Τι εύτυχισμένος που είμαι, Θεέ μου! ψιθύρισε.

Και συνέχισε το διάβασμα, πιο χαρούμενα τώρα, γιατί δεν φοβότανε πια τρομερές άποκαλύψεις.

Πώς είχε αμφιβάλει για τη μητέρα του; Τι ιεροσουλιά!...

Μά τόν περίμενε κι' άλλος πόνος.

Στο τελευταίο γράμμα που έπεσε στα χέρια του, η Μαργαρίτα εξωτερικεύε όλο το παρόντο της καρδιάς της για τη θλιβερή ζωή στην όποια την είχε καταδικάσει ο άντρας της!... Μεταχειριζόταν μερικές λέξεις σκληρές... Φαινόταν πώς έκρυβε μέσα της κάποιο μίσος εναντίον του ανθρώπου που δεν προσπάθησε καθόλου να την κάνει να ξεχάσι τη μεγάλη της θυσία!

Έγραφε πώς την παραμελούσε, πώς την εγκατέλειπε ο άντρας της, για μία παλιογυναίκα. Ξεδιάντροπος πια, δεν φρόντιζε καν να κρατήσι τὰ προσχήματα της φαινομενικής ευγενείας.

Έμφανίζονταν παντού με τη φιλενάδα

του. Κι' έλειπε όλόκληρες βδομάδες, όλόκληρους μήνες απ' το σπίτι, όπου ο γιός του, ο μικρός Ζεράρ, ανησυχούσε που δεν τόν έδλεπε πιά!

Στο ίδιο εκείνο γράμμα, γεμάτο απ' τη μητρική άπελπισία της, η Μαργαρίτα έλεγε, ότι το μόνο που την κρατούσε στη ζωή και που την έκανε να ξεχάσι κάποτε τὰ βάσανά της, ήταν ή άγάπη του παιδιού της.

Γι' αυτό μονάχα είχε ζήσει. Το φάνερωναν όλα τὰ γράμματά της, πλημμυρισμένα από άνεξάντηλη μητρική τρυφερότητα.

Τώρα ο Ζεράρ είχε βυθισθί σε θλιδερές σκέψεις, με το κεφάλι σκυφτό, με τη ματιά θολή. Είχε χάσει απότομα μία άπατηλή ιδέα που είχε για τόν πατέρα του. Η ιερή άνάμνησι που είχε διατηρήσει απ' αυτόν, έχανε τώρα την αίσλη της. Κι' η ψυχή του νέου ύπόφερε σκληρά, σπαραζόταν απ' τόν πόνο...

Ένας λυγρός ανέθηκε απ' τὰ στήθη του.

Ξαφνικά, ένοιωσε δυό χέρια να τού πιάνουν μαλακά το κεφάλι — δυό χέρια άπαλά, που δρόσιζαν το φλογισμένο μέτωπό του. Κι' είδε από πάνω του τὰ γλυκά μάτια της μητέρας του, που είχε μη δίχως να την αντίληφθί, τόν είχε πλησιάσει από πίσω και τούλεγε τώρα, χαμογελώντας, σαν να τόν μάλλωνε τρυφερά:

— Τι κάνεις εδώ; Γιατί κρύφτηκες για να κλάψης;

Ο νέος πετάχτηκε πάνω, σαν τρελλός. «Η μητέρα μου!... Θ' άνακάλυπτε τὰ γράμματά της, θα καταλάβαινε πώς της τὰ είχε κλέψει, θα μάντευε τις ύποψεις του!...»

Τί θα της έλεγε τώρα; Πραγματικά, πάνω απ' το άγαπημένο εκείνο κεφάλι, το γεμάτο μυστηριώδες σκέψεις που θάθελε τόσο πολύ να τις μάθει, ή ματιά της μητέρας συνάντησε τὰ σκόρπια φύλλα.

Άναγνώρισε άμέσως το κιτρινωμένο χαρτί, τις γραμμές που είχε ξαναδιαβάσει τόσες φορές.

— Τι κάνεις εδώ; Γιατί κρύφτηκες, για να κλάψης; τόν μάλλωνε ή μητέρα του.

Ουμμήθηκε πώς ο Ζεράρ την είχε βρή προδόντου λιτόθυμη, με τα γράμματα σκορπισμένα γύρω της.

Την παραμόνευε, λοιπόν, την κατασκόπευε; Είχε πάρει κρυφά μερικά απ' τα γράμματά της, και τώρα δεν άγνοούσε πια το μυστικό της νεότητός της, το δράμα της γυναίκας της;

Το πρόσωπό της πήρε τέτοια έκφραση σκληρού πόνου, ώστε ο Ζεράρ έπεσε στα πόδια της, φωνάζοντας της:

— Μητέρα! Μητέρα μου! Συγχώρεσέ με! Έκείνη έδειξε τα γράμματα και μπόρεσε μονάχα ν' αρθρώσει με κόπο μία λέξη:

— Γιατί;... Γιατί;

— Δεν ξέρω, μητέρα. Δεν ξέρω... Σου ζητώ συγγνώμη!

Η Μαργαρίτα κούνησε θλιμμένα το κεφάλι της.

— Αμφέβαλες λοιπόν για τη μητέρα σου; πρόφερε.

Ο νέος έσκυψε το κεφάλι του, κατακόκκινος απ' τη ντροπή του.

— Θεέ μου! Ψιθύρισε ή δυστυχισμένη γυναίκα, "Ως που έφτασαν οι υποψίες σου;..."

Η συγκίνησι την είχε τσακίσει. "Έτρεμε σύγκορμη. Η καρδιά της σφιγγόταν, την έπιγνε. Έσφιξε το χέρι της στο στήθος της. "Υστερα ένοιωσε σαν ένα βουητό μέσ' στο μυαλό της. Κατάλαβε πώς θα πάθαινε, μία απ' τις κρίσεις εκείνες του παραληρηματος, στις οποίες έχανε πια τον έλεγχο του εαυτού της.

Με μία κουρασμένη χειρονομία, έδειξε την πόρτα στο Ζεράρ.

— Πήγαινε... ψιθύρισε. "Αφσέ με μόνι..."

Ηθελε να μη βρίσκεται τουλάχιστον εκεί ο γυιός της, για να μην ακούση καμμία αποκαλυπτική λέξη που θα μπόρουσε να της ξεφύνη!

— Μητέρα! Συγχώρεσέ με! την ικέτευε ο Ζεράρ.

— Φύγε... Δεν θέλω... Δεν πρέπει να μάθης!... Είναι φριχτό... ποτέ δεν θα συγχωρούσες... όχι, όχι, κανείς δεν θα μάθη, κανείς ποτέ!... Κι' εκείνος, εκεί κάτω, που υποφέρει, που απελπίζεται... ο δυστυχισμένος!...

Η Μαργαρίτα δεν πρόσεχε πια το Ζεράρ, που την άκουγε, σαν αποσβολωμένος. Έκαμε ξαφνικά μερικά βήματα μέσα στο δωμάτιο, κι' άπλωσε τα χέρια της σ' ένα όρατο πλάσμα που αντίκρυζαν τα μάτια της, διεσταλμένα απ' τη φρίκη. "Υστερα σωριάστηκε χάμω, ανάσκελα, ενώ τα χείλη της μουρμουρούσαν την ύστατη εκείνη φράση:

«Ο Θεός ως με κρίνει κι' ως με καταδικάζει!».

Κι' έμεινε ακίνητη...

Ο Ζεράρ δεν μπόρουσε ακόμη να συνέλ-

θη. Τί είχε ακούσει; Τί έπρεπε να καταλάβη;... Γιατί ή μητέρα του είχε πάθει έτσι ξαφνικά το παραληρημα εκείνο;

— Ωστόσο, πάνω στη σύγχυσι του μυαλού του, δεν σκέφθηκε παρά την Μαργαρίτα. Την περιποήθηκε για να συνέλθη.

— Όταν άνοιξε τα μάτια της, δεν θυμότανε πια τί είχε πη.

— Αμέσως όμως ήρθαν στο νου της τα γράμματα, τα κλεμένα γράμματα.

— Μ' εξαναγκάζεις σε μία όμολογία, παιδί μου, είπε. Μία όμολογία όμως, που μπορώ να την κάνω δίχως ντροπή, γιατί δεν έχω τίποτε εις βάρος μου. Άγαπούσα τον Ζαν Ντεμάρ, πριν ακόμη γνωρίσω τον πατέρα σου. Παντρεύτηκα ωστόσο με τον πατέρα σου, υποκαθόντας στη θέλησι του δικού μου... Από τότε, δεν ξανσείδα το Ζαν, παρά μονάχα την ημέρα του έγκληματος.

— "Ω, μητέρα, σου όρκίζομαι πώς δεν σε υποπτεύθηκα!

Η Μαργαρίτα χαμογέλασε θλιμμένα κι' απάντησε:

— "Ίσως αυτή τη στιγμή μετανοώωεις γιατί αμφέβαλες για μένα. Από καιρό όμως τώρα έχω καταλάβει πώς ή καρδιά σου δεν ήταν πια δική μου!

— "Υστερα σηκώθηκε και τράβηξε προς την πόρτα. Πριν βγί όμως απ' το δωμάτιο, έδειξε τα γράμματα που βρίσκονταν εκεί, και είπε:

— Σου τ' αφίνω! Κράτησέ τα! Δεν τα χρειάζομαι.

Ο Ζεράρ έμεινε δροθιος για πολλή ώρα, στην ίδια θέση, με το κεφάλι σκυμμένο και τα φρύδια ζαρωμένα.

Συλλογιζότανε τα παράξενα λόγια που είχαν ξεφύγει απ' τη μητέρα του, πριν από λίγο! Ποιό φοβερό μυστήριο κρύβανε; Ποιός ήταν ο άνθρωπος που τον συμπανούσε, ο άνθρωπος που υποφέρει κι' απελπίζεται;... "Ενα όνομα, που είχε συχνά μέσ' στο μυαλό του, ανέθηκε ως τα χείλη του.

— "Ο Ώντεκέρ!... μονολογούσε. "Ο Ώντεκέρ!..."

Μα γιατί; Γιατί ή μητέρα του σκεπτόταν αυτόν τον άνθρωπο; Και τί σήμαινε ή παράξενη εκείνη φράσι της «Ο Θεός ως με κρίνει κι' ως με καταδικάζει»;

— Ποιό σφάλμα λοιπόν τη βάραινε, για ν' αναθέσει στο Θεό να την κρίνει;

— Διαβάζοντας τα γράμματα εκείνα, ο Ζεράρ είχε πιστέψει πως βρήκε την εξήγησι που αναζητούσε, για το μυστήριο που μάντευε γύρω του.

Μα να πού ή άδελφιά της κι' ή άγωνία του είχαν γίνει απαναντίας ακόμη πιο μεγάλες, πιο σκληρές!

— Έμεινε πολλές μέρες αναποφάσιτος.

— "Υστερα, χύθηκε κάποιο φώς στο νου του, απ' όσα είχε μάθει.

— Ήξερε πώς ή μητέρα του δεν έζησε ευτυχισμένα, πώς ο πατέρας του είχε εγκαταλείψει τη σύζυγική στέγη, τρία ή τέσσερα χρόνια μετά το γάμο του, για να ριχτεί στην τρελή ζωή του έφρενου παριζιάνικου γλεντιού.

— Ήξερε τέλος ότι, την εποχή του ξαφνικού και τραγικού θανάτου του, ο Μπωπρεώλ είχε μία φιλενάδα.

— Ποιά ήταν αυτή ή γυναίκα; Τα γράμματα της Μαργαρίτας δεν ανέφεραν τ' όνομά της. Έπρεπε να το ξέρη ή μητέρα του. Μα δεν ήθελε ο Ζεράρ να τη ρωτήσει.

— Ήξερε πώς, μέσα σ' ένα μεγάλο ντουλάπι του τοίχου, κλειδωμένο, υπήρχαν φύδην-μύδην διάφορα χαρτιά, έγγραφα, έμπορικά γράμματα. Κανείς δεν είχε πια ενδιαφερόη γι' αυτά, άφ' ότου είχε τελειώσει ή εκκαθάρισι των υποχρεώσεων του οίκου Μπωπρεώλ, χάρις στη βοήθεια του Ζαν Ντεμάρ.

— Μήπως εύρισκε άραγε εκεί μέσα κάποια ένδειξι;

— Η Μαργαρίτα κι' ο Ζαν πήγαν για δυό-τρεις μέρες, σ' ένα κτήμα του Ντεμάρ, στη Νορμανδία όπου έπρόκειτο να παραθερίσουν.

— Ο Ζεράρ λοιπόν έπωφάληθηκε απ' την άπουσία τους, για ν' άνοιξη το ντουλάπι και να εξετάσει προσεκτικά τα σκονισμένα χαρτιά που περιείχε.

Τέλος, τη δεύτερη μέρα, βρήκε ολόκληρο πακέτο από λογαριασμούς, που είχαν στείλει διάφορα καταστήματα, λίγον καιρό πριν απ' το φόν. Μερικοί παλίστα απ' αυτούς είχαν ήμερομηνίες προγενέστερες απ' το θάνατο του Μπωπρεώλ.

— Όλοι οι λογαριασμοί αφορούσαν πράγματα που είχε αγοράσει μία γυναίκα. Ήταν ολόκληρο... Σ' ένα γράμμα, ο Ζεράρ βρήκε επιτέλους τ' όνομα που ζητούσε: «Μαρινέτ».

— Δεν άνακατεύονταν με τον παρισινό ή-μίκισμο. Δεν τούλεγε λοιπόν τίποτε τ' όνομα αυτό. Μα οι έμποροι που είχαν εκδώσει τους λογαριασμούς εκείνους, βάζεσαν ασφαλώς να τον πληροφορήσουν τί είχε απογίνει αυτή ή Μαρινέτ.

— Άλλωστε, οι έρευνες του κατέληξαν σε μία ακόμη έπιτυχία: Μέσα σε κάτι χαρτιά του Κολλιέ, βρήκε τη φωτογραφία μιας γυναίκας, άγνωστης, μ' έκθαμβωτική όμορφιά.

— Αυτή θάνα ή Μαρινέτ, ψιθύρισε.

— Γύρισε τη φωτογραφία και κτύπησε το πίσω μέρος της. Κάποιος είχε γράψει εκεί δυό λέξεις, με χέρι που έτρεμε από έξαψι:

«Μαρία! Μαρία!».

— Δεν ήταν το γράμμα του Μπωπρεώλ, "Όσο το κτύπαζε ωστόσο ο Ζεράρ, του φαινόταν σαν γνωστό... «Τ' όνομα Μαρινέτ θάνα άσφαλώς υποκοριστικό της Μαρίας... έπε με το νου του. Μα το γράμμα αυτό... που τόχω δη λοιπόν;».

— Ξαφνικά, ενώ ξεφύλλιζε τα τελευταία χαρτιά του ντουλαπιού, ένα φώς έλαμψε στη σέψι του. Και φώναξε:

— Πιστεύω πως είναι το γράμμα του Κολλιέ!

— Το εξέτασε προσεκτικώτερα. Πραγματικά, υπήρχαν αρκετές όμοιότητες — όπως μπορεί να μοιάζουν δυό γραφικοί χαρακτήρες, ο ένας από χέρι ήρεμο κι' ο άλλος από φοβερά ταραγμένο.

— Τί θα πη αυτό πάλι; ψιθύρισε.

— Κι' υποσχέθηκε στον εαυτό του να διαφωτίση άργότερα το καινούργιο εκείνο μυστήριο.

— Θα τούδινε άραγε πληροφορίες αυτή ή Μαρινέτ; Θα μπόρουσε να τον βοηθήσει, να τον οδηγήσει;

— Στις έρευνες και τις άνακρίσεις για το έγκλημα, δεν είχε γίνει καθόλου λόγος γι' αυτή τη νέα γυναίκα. Ήσαν γνωστές οι σχέσεις της με το Μπωπρεώλ, αλλά οι συνθήκες της δολοφονίας ήσαν τέτοιες, ώστε ο άνακριτής είχε θεωρήσει περιττό να την άνακρίνη.

— Θα την δώ! ψιθύρισε ο Ζεράρ. "Ίσως να με διαφωτίση...

— Έν' άλλο όμως γεγονός, πολύ πιο δραματικό, έκκαμε να λάμψη ξαφνικά στα μάτια του ή τρομερή αλήθεια και τον έμπό-

δισε να πραγματοποιήσει άμέσως το σχέδιό του.

— Η Μαργαρίτα κι' ο Ντεμάρ είχαν γυρίσει απ' το σύντομο ταξίδι τους.

— Ζούσαν κι' οι δυό αποτραβηγμένοι, γιατί ή Μαργαρίτα δεν άγαπούσε τις κοσμικές διασκεδάσεις. Όταν έβγαιναν ώστόσο κάπου — κάπου για μία επίσκεψη ή για το θέατρο, σπάνια πήγαινε μαζί τους κι' ο Ζεράρ.

— Μία βραδυά, μετά το φαγητό, ο Ζαν έβγαλε απ' την τσέπη του κάτι εισιτήρια.

— Γυρίζοντας πεζή απ' το δικαστήριο, πέρασα απ' το θέατρο, είπε. Παίζουν «Αμλέτο».

— Και πρόσθεσε, χαμογελώντας:

— "Ο Ζεράρ λατρεύει το θέατρο. Θαρρή ασφαλώς μαζί μας.

— Πραγματικά, ο νέος δέχθηκε πρόθυμα.

— Η Μαργαρίτα ήταν ευτυχισμένη γιατί θα περνούσε μία βραδυά κοντά στο γυιό της — που είχε διπλασιάσει τώρα τις τρυφερές του περιποιήσεις, για να κερδίση τη συγγνώμη της...

IB.

— Μισή ώρα άργότερα, βρίσκονταν κι' οι τρεις σ' ένα απ' τα καλύτερα θεωρεία, περιμένοντας ν' άνοιξη ή αulαία.

— Η σάλλα του θεάτρου ήταν γεμάτη κόσμο.

— Όταν καθίσε με το γυιό της στο έμπροσ μέρος του θεωρείου, μέσ' στο φώς, ή Μαργαρίτα ένοιωσε κάτι σαν θάμπτωση. Θάλεγε κανείς πώς όλη εκείνη ή φωτισία έφτανε ως το μυαλό της και τόκαιγε...

— Έφερε το χέρι της στο μέτωπό της.

— Έχεις τίποτε, μητέρα; τη ρώτησε ο Ζεράρ.

— Όχι, απάντησε χαμογελώντας. Με πείραξαν μία στιγμή αυτά τα δυνατά φώτα. Μα τώρα πέρασε πια...

— Πραγματικά, το πρόσωπό της είχε ξαναγίνει ήρεμο. Τα μάτια της χείδευαν με τρυφερότητα το λατρευτό της παιδί.

— Ξαφνικά όμως, ο Ζεράρ σκυθρώπασε. Σ' ένα διπλανό θεωρείο είχε μπη μία γυναίκα, μόνη κι' άραιότατη. Φορούσε μία τουαλέτα απλή αλλά κομωτάτη.

— Ο νέος την άναγνώρισε, με την πρώτη ματιά: "Ήταν ή γυναίκα, που είχε βρή τη φωτογραφία της μέσ' στα χαρτιά του πατέρα του... ή περίφημη εκείνη Μαρινέτ, ή φιλενάδα του Μπωπρεώλ.

— Η Μαργαρίτα είχε γυρίσει μηχανικά το κεφάλι της, ακούγοντας το θόρυβο της πόρτας του διπλανού θεωρείου. Κι' είχε άναγνωρίσει κι' αυτή τη γυναίκα εκείνη, μολοντί είχε δη μία φορά μονάχα τη φωτογραφία της, πριν από αρκετόν καιρό, την ήμερα της δολοφονίας του Μπωπρεώλ.

— Το πρόσωπο όμως εκείνο ήταν άνακατεμένο, μέσ' στο νου της, μ' όλα τα γεγονότα της άπαίσιας εκείνης ήμερας. Ποτέ δεν θα το ξεχνούσε!

— Η Μαρινέτ είχε καθίσει άνετα σε μία πολυθρόνα κι' έροχινε ματιές στην αίθουσα. "Έπειτα κτύπαζε άφηρημένα δεξιά κι' άριστερά, στα διπλανά θεωρεία.

— Ξαφνικά άνασκήρτησε. Δεν ήξερε τη Μαργαρίτα. "Ο Ζεράρ όμως έμοιαζε τόσο πολύ με τον πατέρα του, ώστε δεν της έμεινε καμμία αμφιβολία πως ήταν ο γυιός του Μπωπρεώλ.

— Η συνάντησι αυτή, που άνάγκαζε το Ζεράρ να ξαναγυρίση στα περασμένα, τον στερούσε απ' τη χαρά που είχε νοιώσει κι' εκείνος γι' αυτή τη βραδυά.

— Είχε δευθή να πάη στο θέατρο, έτσι δίχως να το σκεφθή, χωρίς να ξέρη καλά-καλά τί παίζανε.

— Ξαφνικά όμως, ή συνάντησι με τη Μαρινέτ είχε δώσει μία παράξενη στροφή στις ιδέες του. Είχε σκεφθή τη σχέση που υπήρχε μεταξύ της τραγωδίας του «Αμλέτου» και της δικής του καταστάσεως...

— Όπως κι' αυτός, έτσι κι' ο ήρωας του έργου, έκαιγε το δολοφονημένο πατέρα του κι' άναζητούσε το φονιά. Κατηγορούσε τη μητέρα του γιατί είχε ξαναπαντρευτή. Σιγά-σιγά, έφταε στη φοβερή ύποψια πως ο φονιάς ήταν ο πατριός του... έπειτα βεβαιωνόταν γι' αυτό... και γινόταν ο τιμωρός!...

— Άν τόχε σκεφθή, ασφαλώς δεν θάρχότανε στο θέατρο. Δεν άχαε ποτέ αυτό το θάρρος.

— Μα έπρόκειτο πραγματικά για σύμπτωση, για ένα σκληρό παιχνίδι της Τύχης; "Η μηπως το είχε προκαλέσει έπιτηδες ο Ζαν Ντεμάρ; Μήπως είχε μαντέψει τις ύποψιες του Ζεράρ κι' είχε θελήσει να τις διαλύση μ' αυτό το τολμήμα;

— Ο νέος στράφηκε και κτύπαξε ξαφνικά τον άντρα της μητέρας του.

— Ο Ζαν ήταν ήσυχος. Βλέποντας να τον κυττάζη ο Ζεράρ, του χαμογέλασε στοργικά.

— "Υστερα έσκυψε και του είπε σ' αυτή, δείχνοντας του τη Μαργαρίτα:

— "Είν' ευτυχισμένη που σ' έχει κοντά της! Γιατί δεν της δίνεις συχνότερα αυτή τη μεγάλη χαρά, Ζεράρ;

— Η φωνή του ήταν γεμάτη τρυφερότητα.

— Μπορούσε ποτέ το ευγενικό και γλυκό εκείνο πρόσωπό του ναταν πρόσωπο δολοφόνου;

— "Είμαι τρελλός! ψιθύρισε ο Ζεράρ.

— Η αulαία άνοιξε κι' άρχισε το έργο.

— Η μητέρα του Άμλέτου έλεγε στο γυιό της, προπαθώντας ν' απομακρύνη απ' αυτόν τη βασιανιστική σέψι του θανάτου του πατέρα του:

«Μη διαρκώς με βλέφαρα χαμηλωμένα γυρεύεις τον ευγενικό πατέρα σου στη σκόνη».

— Πρώτα κοινό, το ξέρεις, τι ζή, πεθαίνει μέσ' του βίον στην άθανασία διαβαίνει».

— Μα ο Άμλέτος δεν μπόρουσε να παρηγορηθή. "Όταν έμεινε μόνος, έβγαλε απ' το στήθος του το μενταγιόν του πατέρα του και το κτύπαζε μ' άγάπη.

— Ο Ζεράρ άνατριχίλασε, ακούγοντας τα τραχεία λόγια του, τις μομφές του έναντιών της μητέρας του, γιατί είχε ξεχάσει τόσο γρήγορα τον άντρα της. Η καρδιά του σφιχτηκε...

— "Ουτ' ένα μίηνα τόσον δά! Ούτε πριν παλιν έμεινε (ληώσουν)

— κείν' τα σιβάλια που φορούσε άκολου- (θώντας)

— το λείψανο του δύστηνου πατέρα μου, (ήταν)

— όλη στα δάκρυα σαν Νιόβη — ποιος, αυτή, (ήταν)

— αυτή ίσα-ίσα — ώ, Θεέ μου! κι' ένα χη- (ήταν)

— μυαλό και κρίσι θα πενθούσε περισσό- (ήταν)

— Τού φαινόταν πώς μιλούσε αυτός, ο Ζεράρ!...

— «Πόσο λίγο τον άγαπούσες, μητέρα! εί- (ήταν)

— χε πη στη Μαργαρίτα. Πόσο λίγη θέσι (ήταν)

— πρέπει ναχε μέσ' στην καρδιά σου, για να (ήταν)

— τον ξεχάσης έτσι γρήγορα!... (ήταν)

— Μα κι' ή Μαργαρίτα είχε καταλάβει. (ήταν)

— Μία άνατριχίλα πέρασε απ' όλο της το (ήταν)

— κορμί. "Έγειρε προς τα πίσω, στην πολυ- (ήταν)

— θρόνα της. Το πρόσωπό της είχε χλωμάσει (ήταν)

— έλαφρά, τα βλέφαρά της τρεμούλασαν. (ήταν)

— "Αλλοίμονο! Το μαρτύριό της μόλις είχε άρχισει...

— Δεν ήξερε την πλοκή του δράματος που παιζότανε. "Άν την ήξερε, ή αν τη μάντευε, θα σηκωνότανε, θαφευγε, μακρυά, πολύ μακρυά, σκεπάζοντας τα μάτια της, για να μη βλέπη πια, βουλώνοντας τ' αυτιά της για να μην άκούη.

— Μα, όταν το κατάλαβε, ήταν πια πολύ άργα!...

— "Ο Άμλέτος είδε το φάντασμα του πατέρα του, κι' εκείνο θέλησε να του φανερώση το μυστικό του θανάτου του, που ο λός του τον θεωρούσε φυσικό, ενώ στην πραγματικότητα τον είχε δολοφονήσει ο άδελφός του, συνηνομήμος με τη Βασίλισσα, για να του πάρη το θρόνο...

— «Κεί που κοιμόμουν στο περσόλι μου, όπως (ήταν)

— συνήθεια ταχτική τ' άπομνησήμερο, έρχε- (ήταν)

— στής ξενοιασιάς την ώρα ο θεός σου κλε- (ήταν)

— μ' ένα γυαλί χυμό κατάρτου δουσκάμου (ήταν)

— και χύνει μέσα στών αυτιών μου τις εξώ- (ήταν)

— τες λεηρογόνο άπόσταγμα... (ήταν)

— "Ετσι από χέρι άδερφικό στον ύπνο μου (ήταν)

— με μιά ζωή μου, στέμμα και βασίλισσα... (ήταν)

— ΑΜΛΕΤΟΣ (ήταν)

— "Ω, τί φριχτό! "Ω, τί φριχτό! Πάρα φρι- (ήταν)

— χτό! (ήταν)

— "Αν έχης μέσα σου ζωή μη τ' άνεχτής... (ήταν)

— ... Άλλ' όπως κι' αν μ' αυτό το έργο (ήταν)

— καταπιστής ούτε στο νου σου να το βάλης (ήταν)

— ούτε ή καρδιά να το θελήση της μητέρας (ήταν)

— την έκδικησι: (ήταν)

— «Χάιρε, χάιρε, χάιρε και μη με ξεχά- (ήταν)

— σης!... (ήταν)

— "Ο Ζεράρ δεν τολμούσε τώρα να κυ- (ήταν)

— τάξη τη μητέρα του. Την είδε ωστόσο να (ήταν)

— περνάη τις άκρες των γαντοφορεμένων δα- (ήταν)

— κτύλων της πάνω απ' τα μάτια της και το (ήταν)

— μέτωπό της. Κι' είδε ακόμη πως ύγράνθη- (ήταν)

— καν οι άκρες των ματιών της... (ήταν)

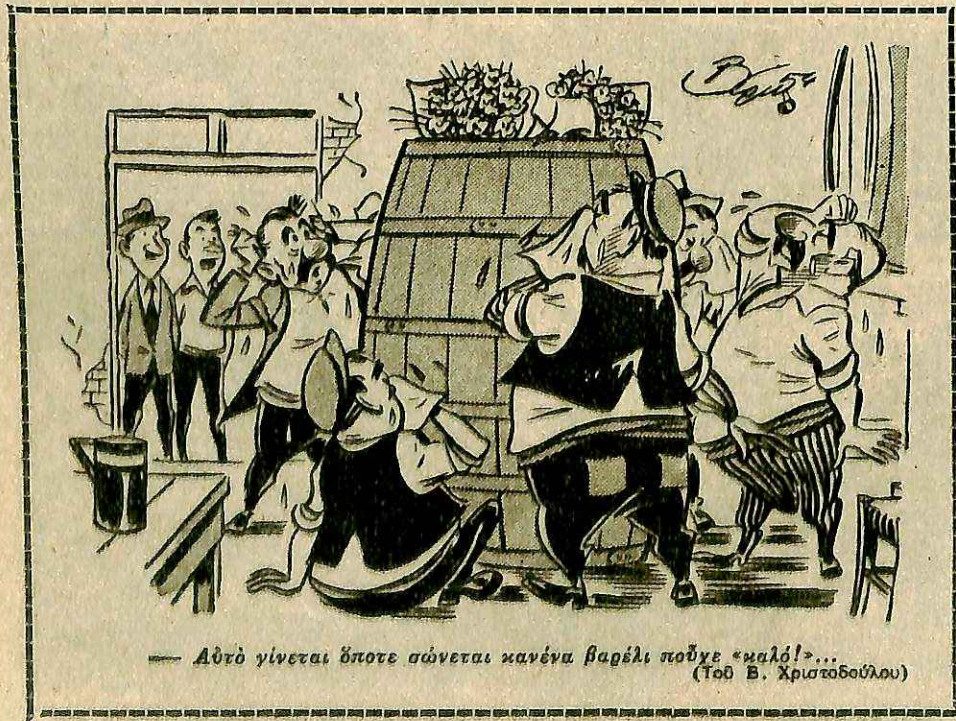
— "Όταν έπεσε ή αulαία, γύρισε έπιτέ- (ήταν)

— λους και την κτύπαζε. (ήταν)

— "Ήταν χλωμή, σαν πεθαμένη, και κρα- (ήταν)

— τούσε τα μάτια της έπίμονα κλειστά. (ήταν)

— Δεν τολμήσε ο Ζεράρ να της μίληση. "Ο

— Αυτό γίνεται όποτε σώνεται κανένα βαρέλι πούχε «μαλό»!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

— 'Εδώ είμαι όταν πρωτοπαντρεύτηκα, που μαγειρεύα με κάρβουνα... Κατό- (ήταν)

— πιν μαγειρεύα με γκαζιέρα και τελευταία που πήρα ηλεκτρική κουζίνα... (ήταν)

— (Τού Άρχελαου)

Ζάν όμως, που καθότανε πίσω της και δεν μπορούσε να τη δει, ν' αντιληφθεί την κατάσταση της, έσκυψε πάνω απ' την πολυθρόνα της και της έκαμε μερικές ερωτήσεις.

Του απάντησε κουνώντας μόνο το κεφάλι της, γιατί δεν μπορούσε να προφέρει λέξη.

Ο Ζάν της πρότεινε να βγουν έξω, στο φουαγιέ. Μα εκείνη αρνήθηκε. Δεν ένοιωθε τη δύναμη να σταθεί στα πόδια της.

Ο Ζεράρ σηκώθηκε και βγήκε απ' το δωμάτιο. Είχε την εντύπωση πως πνιγότανε... Ούτε και στους διαδρόμους του θεάτρου μπόρεσε ν' ανασάνει ελεύθερα. Κατέβηκε βιαστικά τη σκάλα και βγήκε έξω, στο πεζοδρόμιο, στο νυχτερινό αέρα...

Όταν ξαναγύρισε, η μητέρα του ήταν μόνη. Κάθισε πάλι στη θέση του.

Η Μαργαρίτα φάνηκε πως δεν τον άκουσε.

Είχε πάντα τα μάτια της κλειστά, το πρόσωπό της κατάχλωμο. Ακουμπούσε στη ράχη της πολυθρόνας της κι' έσφιγγε με τα χέρια της το στήθος της.

Ήταν φανερό πως υπέφερε ένα τέτοιο μαρτύριο, ώστε ο Ζεράρ συγκινήθηκε βαθιά και διαλύθηκαν πάλι οι υποψίες του.

— Μητέρα!... Μητέρα! είπε, σκύβοντας προς τη δυστυχισμένη γυναίκα.

Εκείνη δεν του απάντησε. Δεν άνοιξε καν τα μάτια της.

Φαινότανε πως δεν βρισκόταν πια σ' αυτό τον κόσμο...

Ο Ζάν Ντεμάρ ξαναγύρισε στη θέση του. Εκκείσε πάλι η πόρτα του δωματίου. Τρία χτυπήματα ακούστηκαν στη σκηνή, κι' η αυλαία άνοιξε πάλι, σιγά-σιγά.

Ο Ζεράρ παρακολουθούσε προσεκτικά τη μητέρα του. Είχε ξαναβρεί τα μάτια της. Ο γιος της την έβλεπε. Μα, απ' τη θέση που καθότανε, δεν μπορούσε ν' αντιληφθεί την παράξενη, την τρομακτική λάμψη της ματιάς της.

Αλλοιώς θα σηκωνότανε, θα ζητούσε βοήθεια. Γιατί τα μάτια εκείνα, με την αλλόκοτη γυαλάδα τους, με την αδειανή έκφρασή τους, έλεγαν καθαρά πως είχαν αρχίσει να κλονίζονται τα λογικά της δυστυχισμένης γυναίκας!

Στο μεταξύ, το έργο συνεχιζότανε, πάνω στη σκηνή.

Ο 'Αμλέτος προσπαθούσε να κάμει το δολοφόνο να προδοθεί, για να τον εκδικηθεί. Αναζητούσε παντού την απόδειξη του έγκληματος.

Έβαλε ένα θάσο ήθοποιούν να παίξει στο παλάτι, μπροστά στη μητέρα του και στο θείο του, ένα δράμα όπου είχε ανακατέψει την αφήγησή της δολοφονίας του πατέρα του.

«Έχουμε απόψε μπρος στο βασιλιά παρόστασι»

μία σκηνή τα περιστατικά θυμίζει, καθώς σου είπα, του θανάτου του πατέρα μου.

Παρακαλώ, όταν δεις ν' αρχίσει αυτό το μένος,

μ' όλα τα μάτια της ψυχής σου παρατήρησε το θείο μου: αν σε κάτι λόγια που θα πουνε δεν πεταχτεί το έγκλημά του απ' το κουμμάσι του,

τότε ήταν πνέμα του διαβόλου εκείνο που είδαμε

κι' όλ' αυτά που φαντάζομαι είναι ζοφερά σαν τού 'Ηφαιστον του γυφτικού. Να τον προσέξεις καλά...»

Η Μαργαρίτα ένοιωθε την καρδιά της να σβύνει. Απ' την αρχή εκείνου του καταραμένου έργου, απ' όπου είχε καταλάβει την υπόθεσή του, είχε πη με το νου της πως ήταν μία παγίδα στήμενη στην αμχανία της... και πως ο Ζερράρ, από υποψία σε υποψία, είχε φτάσει τέλος στο σημείο να κατηγορήσει τη μητέρα του! Κι' όπως συνιστούσε ο 'Αμλέτος στο φίλο του 'Οράτιο, έτσι κι' ο Ζερράρ θαχε τώρα τα μάτια του καρφωμένα πάνω της, προσπαθώντας να διαβάσει στο βάθος της καρδιάς της...

Δεν προσπαθούσε άλλωστε η δυστυχισμένη ν' αμυνθεί, να κρυφτεί. Είχε παραδοθεί ολοκληρωτικά στη φρίκη του έγκληματος που πίστευε πως είχε κάνει!

Ενοιωθε μάλιστα μίαν απέραντη χαρά, σ' αυτή την υπέρτατη στιγμήν... Κατάλα-

βαινε πως φεύγανε τα λογικά της, έβλεπε την τρέλλα να πλησιάζει, να χορεύει γύρω της, να βαραινεί το κεφάλι της. Κι' ήθελε να σηκωθεί, να σκάσει στα γέλια, να φωνάξει:

— 'Επιτέλους, είμαι τρελή! Δεν θα σκέπτομαι πια, δεν θα θυμάμαι!

Ήταν παγωμένη, ολόκληρη, απ' το κεφάλι ως τα πόδια.

Η ματιά του γιου της βάρινε πάνω της, σαν μολυβένιος μαυδός...

Στη δεύτερη σκηνή του έργου, ο 'Αμλέτος, η μητέρα του, ο βασιλιάς κι' όλοι οι αυλικόι έδλεπαν το δράμα που παίζανε οι ήθοιοι στο παλάτι. Είδαν να παρουσιάζεται ο δολοφόνος, ο Λουκιανός.

«Τόν φαρμακώνει στον κήπο για να του πάρει τη βασίλειά»

Τ' όνομά του Γονζάγου. Η ιστορία αυτή έχει γίνει

κι' είναι γραμμένη σε όμοια ιταλική γλώσσα.

Θα δήτε τώρα πως ο δολοφόνος κερδίζει την αγάπη της γυναίκας του Γονζάγου.

Ο βασιλιάς φώναζε τους φρουρούς του κι' έφυγε ύστερα, κατατρομαγμένος. Ο 'Αμλέτος θριάμβευε. Κυνήγησε το θείο του, φωνάζοντας πίσω του:

«Το χτυπημένο αγρίμι κι' ως βογγάει, το αλάδωτο ελαφάκι ως παιγνιδίζει...»

Δεν ξεχνούσε ωστόσο την υπέρτατη σύστασι του φαντάσματος.

«Σκληρός ως είμαι, άλλ' όχι τέρας» μα- (χαιριές

να της τις δώση ή γλώσσα μου, καμιά (το χέρι

σ' αυτό ψυχή και γλώσσα μου να υποκρι- (θούν

και μ' όσα λόγια ή γλώσσα κι' αν τη φο- (δερίση

ποτέ ή ψυχή μου μη δεχτεί να τα σφρα- (γίσω»

Η Μαργαρίτα γλυστρούσε απ' το καθίσμα της, σιγά-σιγά, ανεπαίσθητα. Στην αρχή, είχαν πέσει τα χέρια της πάνω στα γονάτια της. Έπειτα έγρειρε το κεφάλι της στο στήθος της, πάντα με τα μάτια κλειστά, κι' έμεινε ακίνητη.

Ο Ζερράρ έσκυψε προς το δικηγόρο.

— Δεν είναι καλά η μητέρα μου! του είπε.

Απ' τη θέση που είχε, ο Ντεμάρ δεν είχε αντιληφθεί ακόμη τίποτε

Σηκώθηκε άμέσως κι' άνοιξε την πόρτα του δωματίου. Στο μεταξύ, έπικρατούσε άναταραχή στα γειτονικά θεωρεία, όπου είχαν αντιληφθεί τη λιποθυμία της Μαργαρίτας.

Ο Ζερράρ σήκωσε τη μητέρα του στα δυνατά του μπράτσα και τη μετέφερε στο φουαγιέ του θεάτρου. Ένας γιατρός έτρεξε να την περιποιηθεί. Ύστερα την κατέβασαν στ' αυτοκίνητό της.

Είχε συνέλθει στο μεταξύ, είχε ξαναβρεί τα μάτια της, αλλά δεν είχε προφέρει λέξη. Κτύπαζε το Ζάν και το Ζερράρ, χωρίς να τους αναγνωρίζει.

Ο γιατρός πρόσεξε αυτές τις ανέκφραστες ματιές της και ζάρωσε τα φρύδια του.

— Παθαίνει συχνά τέτοιες λιποθυμίες ή κυρία; ρώτησε.

— Μάλιστα, τον τελευταίο καιρό...

Φαίνεται πως πέρασε κάποια τρομερή συγκίνηση. Σας συμβουλεύω ν' αποταθίτε στο γιατρό σας... Μου φαίνεται πως κινδυνεύει σοβαρά η υγεία της...

Οι δύο άντρες ανασκίρτησαν και κυτάχτηκαν μ' αγωνία.

Στο σπίτι, η Μαργαρίτα ανέθηκε μόνη της τη σκάλα, σχεδόν χωρίς βοήθεια. Διατηρούσε όμως πάντα την ίδια επίμονη και παράξενη σιωπή.

Ο Ζάν Ντεμάρ έστειλε άμέσως να ειδοποιήσουν τον οικογενειακό γιατρό τους.

Εκείνος έφτασε σε λίγο, κι' έκανε μία τρομαγμένη χειρονομία, βλέποντας τη Μαργαρίτα.

— Μά τι συνέβη, λοιπόν; ρώτησε. Πέστε μου γρήγορα!

Τού τα διηγήθηκαν όλα.

Η Μαργαρίτα δεν τον είχε αναγνωρίσει ούτε κι' αυτόν. Ζούσε σ' άλλον κόσμο... ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

ΕΝΑ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΖΕΥΓΑΡΙ! Τόν περασμένο 'Ιούλιο, ο Βάν Χέφλιν έγινε πατέρας ενός χαριτωμένου αγοριού. Στη φωτογραφία μας ο διάσημος καλλιτέχνης μαζί με το νεογέννητο και την σύζυγό του Φράνσις Νηλ, που εγκατέλειψε την θεατρική καριέρα για να αφιερώσει στον άνδρα της και στο σπίτι της. Το ζεύγος έχει ήδη αποκτήσει δύο κορίτσια, την Καίτη 8 χρόνων και την Βανίνα δυο χρόνων και θεωρείται ένα από τα πιο ευτυχισμένα της κινηματογραφικού πόλεως.

ΣΤ' ΑΧΝΑΡΙΑ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ ΤΟΥ ΓΙΟΥΣ γνωστό Γάλλου σκευτοδ με μαχαίρια, ο μικρός Πιέρρο, ηλικίας 3 χρόνων, έχει ένα μοναχικό όνειρο: ν' αντικαταστήσει την μητέρα του, στο νούμερο που κάνει μαζί της ο πατέρας του. Η φωτογραφία αυτή δα του δόση την ψευδαίσθηση ότι πραγματοποιήσει το όνειρό του.

ΧΑΜΟΓΕΛΛΑ από... Λάθος!

Περίεργα αποτελέσματα που έχουν μερικά σφάλματα

Τα λάθη είναι για τους ανθρώπους κι' αν δεν γίνονταν, ίσως ή όλη του κόσμου να ήταν χειρότερη! Συχνά πηγαίνουμε να κάνουμε κάτι και καταλήγουμε να κάνουμε το αντίθετο. Κάποιος είχε επινοήσει την κατασκευή μιας σόμπας για να ζεσταίνεται, μα η σόμπα αυτή δεν έκανε τη δουλειά της, γιατί ξαφνικά βγήκε κατ'άλληλη γιά... ψυγείο! Εκεί, λοιπόν, πάγωνε το κρασί του το καλοκαίρι. Το ανέκδοτο αυτό φέρνει στο νου το λάθος ενός έκκεντρικού από τη Νέα 'Αγγλία, του Τίμου Ντέστερ από το Νιούμπεριπορτ της Μασσαχουσέτης. Ο Ντέστερ έστειλε ένα παράξενο εμπόρευμα από κατασάρλες στις Δυτικές 'Ινδίες κι' έκανε την τύχη του, γιατί οι κατασάρλες αυτές, με τις μακρείες λαβές, αποδείχθηκαν κατάλληλες για το μαγείρεμα στα θερμά κλίματα.

Ο Κολόμβος ξεκίνησε για τις 'Ινδίες και βρέθηκε στην 'Αμερική, ενώ κάποιος Τόμας Χένρυ Μάνσον χαμογέλασε αφηρημένος και... βρέθηκε στη φυλακή! Ο Μάνσον συνάντησε έναν πόλισμαν στη Φλίτ Στρήτ του Λονδίνου, και το χαμόγελό του, εκείνη τη στιγμή, του κόστισε έφτα χρόνια φυλακή! Ο πόλισμαν Α. Ζ. Χόουελ αναγνώρισε στα δόντια του Μάνσον τα δόντια κάποιου, που καταζητούσε για 500 διάφορα αδικήματα, κυρίως διαρρήξεις και κλοπές! Εκείνον τον καιρό, λοιπόν, ο Μάνσον ήταν μεταμφιεσμένος. Είχε βάψει τα μαλλιά του και τα φρύδια του κι' είχε αφήσει μουστάκι. Επίσης το καπέλλο του, το είχε χωμένο ως τ' αυτιά. Τα ιδιότροπα όμως δόντια του, που φανέρωσαν με το χαμόγελό του, στον πόλισμαν, έγιναν η αίτλια ν' αναγνωριστή και να συλληφθή.

Επίσης το απερισκεπτο χαμόγελο της Γερμανίδας δασκάλας Τίνι Ούτριν, άλλαξε όλη τη ζωή της.

Μιά μέρα του 1943 η Τίνι, καθώς περνούσε από έναν δρόμο του 'Αινστέδου, χαμογέλασε αφηρημένα και άσυνείδητα σ' έναν ηλικιωμένο γαιοκτήμονα, τη στιγμή που τον προσπερνούσε. Ο άνθρωπος αυτός, που ονομαζόταν Πόλιν, είχε ένα τόσο παραμορφωμένο πρόσωπο, που έκανε όλους τους ανθρώπους που τον αντίκριζαν ν' ανατριχιάζουν και να τρέχουν ν' απομακρυνθούν από κοντά του.

Όλοι, γνωστοί και άγνωστοι, μόλις χυγαν να τον πλησιάσουν, γύριζαν το πρόσωπό τους από την άλλη μεριά και ταχυναν το βήμα τους. Η Τίνι όμως αποτέλεσε εξαίρεσι και του χαμογέλασε για τον απλόστατο λόγο, ότι, εκείνη τη στιγμή, δεν έβλεπε τό... τέρας, αλλά προσπαθούσε να θυμηθεί τί ακριβώς είχε ξεχάσει στο σπίτι της, που έπρεπε να το πάρει μαζί της στο σχολείο. Έτσι, λοιπόν, κατά λάθος, χαμογέλασε στον άσχημο Πόλιν και το λάθος της έκανε ήταν και η σωτηρία της. Γιατί η ανάμνησι του γλυκού χαμόγελου της Τί-

νι έμεινε στον Πόλιν βαθειά χαραγμένη σε όλη του τη ζωή κι' όταν πέθανε, έπειτα από τρία χρόνια, η τυχερή δασκάλα, κατάπληκτη, έμαθε ότι ο άνθρωπος αυτός της είχε αφίσει ολόκληρη την περιουσία του: 30.000 λίρες!

Τρίτο χαμόγελο κατά λάθος, είχε ως αποτέλεσμα μία νίκη και 1500 λίρες!...

Η τυχερή αυτή παρεξήγησι συνέβη σε μία αίθουσα, στο Λονδίνο, όπου δινόταν ένας πυγμαχικός αγώνας. Το μάτε παρακολουθούσε και μία νύστιμη νέα με το φίλο της, που χαριεντιζόταν κάθε τόσο μαζί του.

Ο αγώνας βρισκόταν στον τέταρτο γύρο και ο ένας από τους δυο αντιπάλους — ο 'Αγγλος Φίνλεϋ — βρισκόταν σε κακα χάλια. Ασφαλώς δε θα έγκατέλειπε τον αγώνα, αν έκεννη τη στιγμή δεν έθαρυνόταν από τό... χαμόγελο της νέας εξ'αφορμής ενός άστειου που της είχε ψιθυρίσει, ο φίλος της. Το χαμόγελο αυτό ο κουρασμένος πυγμαχικός Φίνλεϋ νόμισε πως ήταν για εκείνον και, κάνοντας κουράγιο, κέρδισε τον αγώνα και τις 1.500 λίρες που ήταν το έπαθλο.

Αυτά είναι μερικά από τα συνηθισμένα μικρά λάθη της καθημερινής ζωής, που είναι αμέτρητα. Υπάρχουν όμως και σοβαρά λάθη που αναστατώνουν το σύμπαν! Όλο το νόημα της ζωής στηρίζεται στα λάθη που κάνουν οι άνθρωποι. Φιλόσοφοι, εφευρέτες, κάθε είδους επιστήμονες και απλοί κοί άνθρωποι, πέτυχαν στη ζωή τους χωρίς στα λάθη τους.

Είναι, σι' αλήθεια, εκπληκτικά τα λάθη που συμβαίνουν κάθε λεπτό. Χάνουμε μία δουλειά, που αν την κερδίζαμε, θα χάναμε μία καλύτερη! Ανοίγουμε ένα βιβλίο, που έπρεπε στα χέρια μας κατά λάθος και με μίας ανοίγεται μπροστά μας ένας καινούργιος κόσμος, γεμάτος ενδιαφέρον, που μεταβάλλει την κατοπινή ζωή μας. Φυσικά, τα περισσότερα λάθη αφήνουν στους αφορημένους.

Ένας τακτικός και φιλήσυχος πελάτης ενός μπάρ, στο Μοντρεάλ του Καναδά, καθόταν παράμερα κι' έπινε το ούισκυ του. Ξαφνικά, μπήκαν στο μαγαζί δυο τουρίστες χωρίς σακκάκια και γιραδέτες και καθήσαν στο διπλανό τραπέζι. Η θορυβώδης παρουσία τους ενώληψε τον ήσυχο πελάτη, που ανυπομονούσε ποτέ το γκαρσόνι να τους εδίωνε μ' ευσχημο τρόπο. Αυτό όμως δεν γινόταν, πράγμα πουκανε τον άνθρωπό μας να κλείσει συνθηματικά το μάτι του στο γκαρσόνι, δειχνοντας συγχρόνως τους εννοχητικούς τουρίστες.

Το γκαρσόνι πλησίασε τότε στο τραπέζι των ξένων και τους ψιθύρισε κάτι στο αυτί. Εκείνη έδειξαν πως βρέθηκαν σε αμχανία. Γύρισαν έπειτα, κτύπαξαν τον ήσυχο πελάτη και του χαμογέλασαν φιλικά.

Έπειτα από λίγα λεπτά, το γκαρσόνι τους σερβίρισε τα ποτά που είχαν παραγγείλει. Και, πλησιάζοντας κατόπιν στο τραπέζι του ήσυχου πελάτη, τώδωσε το λογαριασμό, λέγοντάς του:

— Παράγγειλαν ούισκυ με σόδα και σας ευχαριστούν!

Το γκαρσόνι είχε κάνει λάθος! Νόμισε, ότι ο ήσυχος πελάτης ήθελε να κεράσει τους τουρίστες!...

Μιά πλούσια νύφη

Ο Πώλ, μόλις είχε φάει το φρουτο του. Τότε κύτταξε γύρω του όλους τους άλλους, τον κόντε πατέρα του, την κόντεσσα μητέρα του, τη Χριστίνα και το θείο του, τον Ζάν.

— Πρέπει να σας μιλήσω, είπε.

— Μίλα, του απάντησε ο πατέρας του.

— Πρόκειται για μία κοπέλλα, είπε ο Πώλ με κάποια στενοχώρια, μία κοπέλλα που θέλω να την παντρευτώ.

— Έλπιζώ, έκανε ο πατέρας συνοφρυωμένος, πως πρόκειται για κοπέλλα της ίδιας κοινωνικής τάξεως με σένα. Ξέρεις καλά πως εγώ δεν θα σου έδωσα τη συγκατάθεσή μου για να παντρευτείς ένα κορίτσι φτωχό κι' από ταπεινή οικογένεια. Μην ξεχνάς πως εμείς έχουμε ένα αριστοκρατικό όνομα και πρέπει να το κρατήσουμε ψηλά...

— Τό ξέρει, τό ξέρει, πρόσθεσε, διακόπτοντας, η μητέρα. Και φαντάζομαι πως ο Πώλ δεν θα βηλ τώρα να μας δυσανεστήσει.

Ο θείος Ζάν είπε κι' αυτός τη γνώμη του:

— Μου φαίνεται πως γίνεστε μούσκεμα προτού να βρέξη... Αν τον άκούγαμε, δεν θα ήταν καλύτερα; Μίλα, Πώλ!

— Ήσυχάστε, απάντησε εκείνος, χαμογελώντας, δεν λησμονήσα τις συμβουλές σας. Η 'Αρμίντα, η κοπέλλα που αγαπώ, και που θα την παντρευτώ, οτιδήποτε και να συμβεί, είναι από καλή οικογένεια: είναι βαρώνη, μόλις είκοσι χρόνων κι' έχει είκοσι εκατομμύρια χρυσές

— Καλά, θα μιλήσουμε γι' αυτό άργότερα...

Αργότερα, ήταν η Χριστίνα που μιλήσε στον αδελφό της, με όλα της τα επιχειρήματα γκρεμίζοντας μπρος στην επίμονη του Πώλ, που της έλεγε ολόενα: «Την αγαπώ και θα την παντρευτώ! Κι' αυτή έχει δικαίωμα στην ευτυχία...». Τό ίδιο αποτέλεσμα είχαν και οι συμβουλές του θείου Ζάν και της κόντεσσας μητέρας.

Πέρασαν δεκαπέντε μέρες. Τη δέκατη έκτη, ο Πώλ ανάγκησε στο τραπέζι πως θα παντρευόταν τον άλλο μήνα και γύρευε τη συγκατάθεσι των γονέων του.

— Θα μπορούσα ν' αδιαφο-

— Άνεβάστε τις τιμές... 'Από μεθαύριο έχουμε ξεπουλημια!...

— 'Από μεθαύριο έχουμε ξεπουλημια!...

— 'Από μεθαύριο έχουμε ξεπουλημια!...

— 'Από μεθαύριο έχουμε ξεπουλημια!...

— 'Από μεθαύριο έχουμε ξεπουλημια!...

— 'Από μεθαύριο έχουμε ξεπουλημια!...

— 'Από μεθαύριο έχουμε ξεπουλημια!...

— 'Από μεθαύριο έχουμε ξεπουλημια!...

— 'Από μεθαύριο έχουμε ξεπουλημια!...

— 'Από μεθαύριο έχουμε ξεπουλημια!...

— 'Από μεθαύριο έχουμε ξεπουλημια!...

— 'Από μεθαύριο έχουμε ξεπουλημια!...

— 'Από μεθαύριο έχουμε ξεπουλημια!...

— 'Από μεθαύριο έχουμε ξεπουλημια!...

— 'Από μεθαύριο έχουμε ξεπουλημια!...

— 'Από μεθαύριο έχουμε ξεπουλημια!...

— 'Από μεθαύριο έχουμε ξεπουλημια!...

λίρες προίκα, είναι ήθικη και μ' αγαπάει. Γνωρίζω τους γονείς της, που με θέλουν και μ' αγαπούν. Είχα όμως το καθήκον να σας ρωτήσω...

— Μά αν είναι όπως τα λές, τον δέχομαι η μητέρα, τότε εμάστε ένθουςιασμένοι! Να τη φέρετε, μία μέρα, στο σπίτι μας και τότε...

— Πρέπει ναρθίτε σεις να τη γνωρίσετε, είπε ο Πώλ, χαμηνλώντας τα μάτια του. Αυτό τό σπίτι που μένουμε, δεν έχει, όπως ξέρετε, ασανσέρ, και θα ήταν πολύ ταπεινωτικό για την κοπέλλα να τη σηκώσουν ως εδώ...

— Τί θα πη αυτό 'να τη σηκώσουν ως εδώ;...

Ο Πώλ χαμήλωσε ακόμα πιο πολύ τα μάτια του, ξεροκατάπιε κι' εξήγησε:

— Η 'Αρμίντα έχασε και τα δυο της πόδια σ' ένα αυτοκινητικό δυστύχημα, εδώ και τέσσερα χρόνια, όταν ήταν δεκάξη ετών...

Παγεργή σιωπή ακολούθησε σ' όλο το ακροατήριο. Ο κόντε πατέρας έβηξε και σε λίγο είπε:

— Καλά, θα μιλήσουμε γι' αυτό άργότερα...

Αργότερα, ήταν η Χριστίνα που μιλήσε στον αδελφό της, με όλα της τα επιχειρήματα γκρεμίζοντας μπρος στην επίμονη του Πώλ, που της έλεγε ολόενα: «Την αγαπώ και θα την παντρευτώ! Κι' αυτή έχει δικαίωμα στην ευτυχία...». Τό ίδιο αποτέλεσμα είχαν και οι συμβουλές του θείου Ζάν και της κόντεσσας μητέρας.

Πέρασαν δεκαπέντε μέρες. Τη δέκατη έκτη, ο Πώλ ανάγκησε στο τραπέζι πως θα παντρευόταν τον άλλο μήνα και γύρευε τη συγκατάθεσι των γονέων του.

— Θα μπορούσα ν' αδιαφο-

— Άνεβάστε τις τιμές... 'Από μεθαύριο έχουμε ξεπουλημια!...

— 'Από μεθαύριο έχουμε ξεπουλημια!...

— 'Από μεθαύριο έχουμε ξεπουλημια!...

— 'Από μεθαύριο έχουμε ξεπουλημια!...

— 'Από μεθαύριο έχουμε ξεπουλημια!...

— 'Από μεθαύριο έχουμε ξεπουλημια!...

— 'Από μεθαύριο έχουμε ξεπουλημια!...

— 'Από μεθαύριο έχουμε ξεπουλημια!...

— 'Από μεθαύριο έχουμε ξεπουλημια!...

— 'Από μεθαύριο έχουμε ξεπουλημια!...

— 'Από μεθαύριο έχουμε ξεπουλημια!...

— 'Από μεθαύριο έχουμε ξεπουλημια!...

— 'Από μεθαύριο έχουμε ξεπουλημια!...

— 'Από μεθαύριο έχουμε ξεπουλημια!...

— 'Από μεθαύριο έχουμε ξεπουλημια!...

— 'Από μεθαύριο έχουμε ξεπουλημια!...

— 'Από μεθαύριο έχουμε ξεπουλημια!...

— 'Από μεθαύριο έχουμε ξεπουλημια!...

— 'Από μεθαύριο έχουμε ξεπουλημια!...

— 'Από μεθαύριο έχουμε ξεπουλημια!...

ρήσω για τη συγκατάθεσή σας, αλλά δε θέλω να παντρευτώ δίχως την άδειά σας.

— Τα αισθήματά σου άπεναντί μας είναι ευγενικά, είπε ήρεμα ο πατέρας του, αλλά τη συγκατάθεσή μου δεν σου τη δίνω. Στο μέλλον, θα με κάκιζες γι' αυτό.

— Μά, τέλος πάντων, φώναξε ο Πώλ, ενώ η μητέρα του έκλαιγε απ' την επιμονή του και η Χριστίνα της σκούλας πλούσια, από καλή οικογένεια, τι άλλο θέλετε; 'Επειδή δεν έχει πόδια; Σπουδαίο πράμα! 'Εγώ τη θέλω, έτσι, άναπηρη. 'Επειτα, αν δεν ήταν αυτή, και η θεία να παντρευτώ μία φτωχή δακτυλογράφο, θα μου δίνετε τη συγκατάθεσή σας;

— Θα σου τη δίνω, παιδί μου, θα σου τη δίνω! είπε ο πατέρας. Γιατί τώρα... ας είναι... δεν μπορείς να καταλάβεις ποιά θάναη ή ζωή σου στο μέλλον με μία γυναίκα δίχως τα δύο της πόδια. Τούλάχιστον αν είχε το ένα!

— 'Όποτε θα μου δίνετε τη συγκατάθεσή σας; είπε ο Πώλ. 'Ελπίζω να μην πάρετε το λόγο σας πίσω...

'Επειτα από μισή ώρα, παρουσίασε στους γονείς του, στην αδελφή του και στο θείο του, μία κοπέλλα εξαιρετικής όμορφιάς, που είχε, ευτυχώς, τα πόδια της. Και τί πόδια! Τρέλλα!

— Αυτή είναι η 'Αρμίντα. Είναι δακτυλογράφος, αλλά σε λίγες μέρες δεν θα είναι πιά, γιατί θα γίνει γυναίκα μου... φυσικά, με τη συγκατάθεσή σας. 'Εσύ, πατέρα, θα τη συνοδέψεις στην έκκλησή...

— 'Επρεπε να το φανταστούμε! είπε η κοντέσσα μητέρα, αναδύοντας την κλασική λιποθυμία, για να πη τη σκέψη της. 'Όταν ο Πώλ ήταν μικρός, έσπαζε ένα πιάτο κι' έρχονταν και μούλεγε πως είχε σπάσει τον καθρέφτη του σαλονιού. 'Ετσι, όταν ήταν μονάχα ένα πιάτο σπασμένο, ήμουν ευχαριστημένη, γιατί δεν είχε σπάσει πραγματικά ο καθρέφτης. 'Επρεπε να το φανταστούμε! Μας τύλιζες, παλητόπαιδο. 'Ας είναι, πρόσθεσε η μητέρα, γελώντας, έλα στην αγκαλιά μου, 'Αρμίντα!

— Καί στη δική μου! είπε ο πατέρας!

— Καί στη δική μου! άκούστηκε η φωνή του θείου.

— Καί στη δική μου! είπε τέλος η Χριστίνα.

'Η 'Αρμίντα χαλίστηκε απ' τα φίλια της οικογένειας. Κι' ο Πώλ, με ύψος νικητού, κάπνιζε άρειμάνια!...

ΠΙΕΡ ΣΙΜΟΝ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

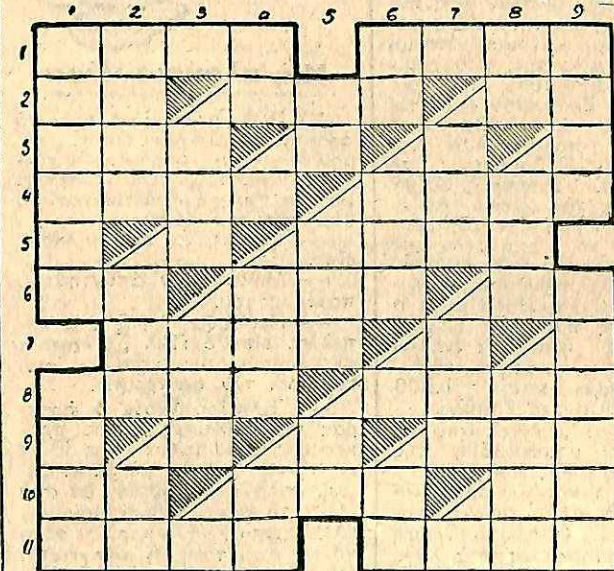
Συλλαβικό σταυρόλεξο

Μέσα στο κάθε τετραγώνιο του σχεδίου αυτού δεν θα τοποθετήσετε ένα μόνο γράμμα αλλά μία ολόκληρη συλλαβή.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1) Νοστιμίζει τα φαγητά. — Τα μικρά ενός άγριου.

2) 'Ανεστραμμένη πρόθεσις. — 'Επιστήμων. —

Για λίγο πιά θα φοριούνται τα φορέματα αυτά.

3) 'Επιτυχάνεται με πολύ κόπο.

4) Περιβολή χώρου με ήμα, για να προφυλαχτεί από δαιμονική επήρεια. — Τόπος όπου μπορεί να παραμένη κανείς πρόσκαιρα.

5) 'Αξια κατάρας.

6)Ρίκα : Δημοκρατία της κεντρικής 'Αμερικής. — 'Ανόθευτος. — Βασανίζει τους ποιητές.

7) 'Ομάς στρατιωτών σε ειδική ύπηρεσία.

8) Αυτός που ακολουθεί. — Χρησιμοποιείται για το επίχρισμα τοίχου.

9) 'Αόριστο χρονικό επίρρημα.

10) Πλοίο της άκτοπλοίας μας. — 'Ιταλική πόλις όπου δοάστηκε ο στρατός μας. — 'Υφασμα.

11) Βγαίνει απ' τα τριαντάφυλλα. — Χωρίς καμμία άφορμή.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1) Πολύ κουραστικός. — Χωρίς της Σαλαμίνος.

2) Ροκάνασμα (καθ.). — Μικρό χαλί. — 'Επίρρημα που συναντούμε μόνο στη φράση : ...κάκεισε.

3) Κάτι που μόλις συμβή προσπαθούμε με κάθε τρόπο να σταματήσουμε. — Προκαλώ πνοήν άερος.

4) 'Ενοπλος σύγκρουσις. — 'Ακαρδος. — 'Ακρωτήριο της Πελοποννήσου.

5) Μερίδιο λαμβανόμενο από ύποπτες επιχειρήσεις. — Σχοινί των πλοίων πιο γνωστό ως παλαμάρι. — Είδος χαρτοπαιγνίου.

6) 'Αγρίμι. — Τοπικό επίρρημα. — Μικρή στην ηλικία.

7) Θόρυβος, ταραχή. — 'Εορτάζει στις 4 Μαΐου.

8) Πτηνόν. — Σχοινί με το όνομό δένονται ζώα. — Κατακάβι.

9) 'Εργασία των νηματουργείων. — Πολύτιμος.

Δ.

Γεωγραφικά παιγνίδια

1) Από τις δέκα κατωτέρω πόλεις, μόνο οι πέντε βρέχονται από τα νερά του Αιγαίου. Μπορείτε να βρείτε ποιές;

2) 'Αλεξανδρούπολις, Νιγρίτα, Τρίπολις, Ναύπλιον, Κάρυστος, Ναύπακτος, Βρωμερή, Σιδηρόκαστρον, 'Αργος, Κύμη.

3) Από τις δέκα πόλεις των οποίων ακολουθούν τα όνοματά, μόνο οι πέντε είναι πρωτεύουσες χωρών. Ποιές;

4) Σιδνέϊ, Φέξ, Σαγγάη, Μπαϊά, Καμπούλ, Βομβέη, Πνομ Πένχ, Μπογκότα, Χαίφα, Παραμαρίμπο.

5) Από τις κατωτέρω δέκα πόλεις, μόνο οι 5 έχουν πάνω από δυό εκατομμύρια κατοίκους. Ποιές;

6) Ρώμη, Σικάγο, Πεκίνο, Σαγγάη, Πόλις του Μεξικού, Καμπέρρα, 'Ότταβα, Λένινγκραντ, Πόλις του 'Ακρωτηρίου, Τόκιο.

7) Από τις κατωτέρω δέκα χώρες μόνον οι πέν-

τε άνήκουν στην Βρετανική Κοινοπολιτεία. Ποιές; Πακιστάν, 'Ανδόρρα, Μαρτίνικα, Ουγκάντα, Μοζαμβίκη, Νέα Γουινέα, Νήσοι Σολομώντος, Λιβερία, Καμερούν, 'Αγγάλα.

8) Μόνο πέντε από τις δέκα κατωτέρω χώρες μοιράζονται μεταξύ διαφόρων κρατών. Ποιές; Κονγκό, Γουινέα, Σομαλία, Μαλαισία, Ταγκανίκα, Καμερούν, Γουιάνα, Κένυα, Μορόκο, Νιγηρία.

Στή λαϊκή αγορά

'Ο Ματθαίος πηγαίνει στη λαϊκή αγορά με 100 πετσέτες και μαντήλια.

Τα πουλάει όλα με τις έξης τιμές : 200 δραχμές τις 7 πετσέτες και 100 δραχμές τα 11 μαντήλια.

Γυρίζοντας στο σπίτι μετράει τις εισπράξεις του και βρίσκει πως έχει ακριβώς 2000 δραχμές. Μπορείτε να βρείτε με πόσες πετσέτες και πόσα μαντήλια πήγε στην αγορά;

Κλάσματα

'Εξετάστε προσεκτικά για μερικά δευτερόλεπτα τα ακόλουθα κλάσματα και προσπαθήστε να βρείτε ποιά σχέσις υπάρχει μεταξύ τους.

18 24 40 48

9 6 5 3

Τά τραίνα

Τρία τραίνα ξεκινούν από ένα σταθμό και πρόκειται να σταθμεύουν ως έξης :

Το Α σε κάθε τρίτο σταθμό.

Το Β σε κάθε τέταρτο σταθμό και

το Γ σε κάθε πέμπτο σταθμό.

Μπορείτε να βρείτε σε ποιο σταθμό θα σταθμεύσουν και τα τρία τραίνα;

Αίνιγμα

Καλόγερος το άρσενικό μου, καλογύρι το θηλυκό μου. Μά παραδόξως κάποια πόλι στο ουδέτερό μου βλέπουν όλοι.

Μεταγραμματισμός

'Εν' απ' τα έπτα μυστήρια.

Το μεσιανό του αλλάζω

και ζω κατοικίδιο

εύθους σου παρουσιάζω.

Λεξιγύριφος

Ξηροί καρποί και άντωνυμία

θα σχηματίσουν τώρα μία

όμορφη κόρη λαζευτή

κι' απ' την 'Ακρόπολι γνωστή.

Διπλούς στοιχειόγριφος

'Απ' το πηγάδι βγάξω

πρώτο και τελικό

και μ' έκπληξη διαβάξω

θεά — τι μαγικό!...

Μ' από το ίδιο παίρνω

τά δυό πρώτα τώρα

κι' άπρόσπτα σου φέρνω

γλυκεία κι' ώραία ώρα.

Λαβύρινθος

Βοηθήστε τους δυό αυτούς σηπιαολόγους να ξαναβούν τον ήλιο φάνοντας στο κάτω άριστερά σημείο από το οποίο ξεκίνησαν. Πρέπει ν' ακολουθήσουν τον πιο σύντομο δρόμο και να μην υποχρεωθούν να περάσουν για δεύτερη φορά από το ίδιο μέρος.

Οι λύσεις στη σελ. 82

ΓΚΑΝΓΚΣΤΕΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΦΟΝΟΣ ΕΝΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ...

Ο Γκούφ Κόλεϋ άναγνώρισε άμέσως το γκάνγκστερ Μπέτς Σκόρφι, παρ' όλη του τη μεταμφίεσι, όταν τον είδε να βγαίνει από ένα ταξί και να χώνεται σε μία πόρτα. 'Ηταν θαυμαστής του κι' είχε μάθει πιά τελείως όλα του τα χαρακτηριστικά, τη σιλουέτα του, την περπατησιά του...

Στάθηκε τότε στ' αντικρινό πεζοδρόμιο του σκοτεινού δρόμου με τα μάτια καρφωμένα στην πόρτα εκείνη, που οδηγούσε στα δωμάτια που βρίσκονταν πάνω απ' το ρεστωράν «'Ολντ Σέιλορ».

Το άρκακίνο μυαλό του προσπαθούσε να καταλάβη τι γύρευε εκεί ο Σκόρφι. Ξαφνικά, το φώτισε μία άναμνησι : 'Όπως είχε άκούσει, ο Σκόρφι είχε ξεμπερδέψει κάποιον το πρωί εκείνο. Τώρα λοιπόν κρυβότανε φαίνεται.

'Ο Κόλεϋ σκέφθηκε με περηφάνεια πως ήταν ο μόνος που ήξερε το καταφύγιο του. 'Ο Σκόρφι δεν τον είχε προσέξει καθόλου, μπαίνοντας στο σπίτι.

Ποτέ δεν φανταζόταν ο Κόλεϋ πως το θύμα του γκάνγκστερ ήταν ο μεγαλύτερος άδελφός του, ο Φράνκ Κόλεϋ! Δεν τόξερε, γιατί δεν είχε γυρίσει καθόλου σπίτι τους. Φοβάτανε μήπως τον μαλώσει ο άδελφός του γιατί του είχε πάρει κρυφά το ρεβόλβερ του — το ρεβόλβερ με το οποίο θα μπορούσε ν' άμυνθή ύστερ' από λίγο έναντιόν του έχθρου του, του Σκόρφι.

Στεκότανε τώρα δίπλα σε μία σκοτεινή πόρτα, με τα χέρια στις τσέπες, κυττάζοντας διαρκώς τ' αντικρινά παράθυρα. 'Απολάμβανε τη χαρά πως συμμερίζονταν ένα μυστικό με το είδωλό του. Οι άστυνομικοί άναζητούσαν παντού το Μπέτς. Κι' εκείνος ήξερε πού ήταν κρυμένος...

Πόσο έδωσε να το ξέρη κι' ο Ρούνεϋ.

'Όσο λάτρειε ο Γκούφ το Σκόρφι άλλο τόσο μισούσε το Ρούνεϋ, τον άστυνομικό, που τον ένοχλούσε συχνά, τον φοβόριζε, και του φορούσε κάποτε χειροπέδες όταν τον εύρισκε ν' άλητεύη...

'Επρεπε τώρα να φουρήσει το Μπέτς, σαν πιστό σκυλί! Χαίδεψε το ρεβόλβερ που είχε στην τσέπη του. Το είχε πάρει έτσι, στην τύχη. Μά τώρα θα το χρησιμοποιούσε στην άναγκη κατά των ά-

μισού του Ρούνεϋ, τον άστυνομικό, που τον ένοχλούσε συχνά, τον φοβόριζε, και του φορούσε κάποτε χειροπέδες όταν τον εύρισκε ν' άλητεύη...

'Επρεπε τώρα να φουρήσει το Μπέτς, σαν πιστό σκυλί! Χαίδεψε το ρεβόλβερ που είχε στην τσέπη του. Το είχε πάρει έτσι, στην τύχη. Μά τώρα θα το χρησιμοποιούσε στην άναγκη κατά των ά-

μισού του Ρούνεϋ, τον άστυνομικό, που τον ένοχλούσε συχνά, τον φοβόριζε, και του φορούσε κάποτε χειροπέδες όταν τον εύρισκε ν' άλητεύη...

'Επρεπε τώρα να φουρήσει το Μπέτς, σαν πιστό σκυλί! Χαίδεψε το ρεβόλβερ που είχε στην τσέπη του. Το είχε πάρει έτσι, στην τύχη. Μά τώρα θα το χρησιμοποιούσε στην άναγκη κατά των ά-

μισού του Ρούνεϋ, τον άστυνομικό, που τον ένοχλούσε συχνά, τον φοβόριζε, και του φορούσε κάποτε χειροπέδες όταν τον εύρισκε ν' άλητεύη...

'Επρεπε τώρα να φουρήσει το Μπέτς, σαν πιστό σκυλί! Χαίδεψε το ρεβόλβερ που είχε στην τσέπη του. Το είχε πάρει έτσι, στην τύχη. Μά τώρα θα το χρησιμοποιούσε στην άναγκη κατά των ά-

μισού του Ρούνεϋ, τον άστυνομικό, που τον ένοχλούσε συχνά, τον φοβόριζε, και του φορούσε κάποτε χειροπέδες όταν τον εύρισκε ν' άλητεύη...

'Επρεπε τώρα να φουρήσει το Μπέτς, σαν πιστό σκυλί! Χαίδεψε το ρεβόλβερ που είχε στην τσέπη του. Το είχε πάρει έτσι, στην τύχη. Μά τώρα θα το χρησιμοποιούσε στην άναγκη κατά των ά-

μισού του Ρούνεϋ, τον άστυνομικό, που τον ένοχλούσε συχνά, τον φοβόριζε, και του φορούσε κάποτε χειροπέδες όταν τον εύρισκε ν' άλητεύη...

'Επρεπε τώρα να φουρήσει το Μπέτς, σαν πιστό σκυλί! Χαίδεψε το ρεβόλβερ που είχε στην τσέπη του. Το είχε πάρει έτσι, στην τύχη. Μά τώρα θα το χρησιμοποιούσε στην άναγκη κατά των ά-

μισού του Ρούνεϋ, τον άστυνομικό, που τον ένοχλούσε συχνά, τον φοβόριζε, και του φορούσε κάποτε χειροπέδες όταν τον εύρισκε ν' άλητεύη...

'Επρεπε τώρα να φουρήσει το Μπέτς, σαν πιστό σκυλί! Χαίδεψε το ρεβόλβερ που είχε στην τσέπη του. Το είχε πάρει έτσι, στην τύχη. Μά τώρα θα το χρησιμοποιούσε στην άναγκη κατά των ά-

μισού του Ρούνεϋ, τον άστυνομικό, που τον ένοχλούσε συχνά, τον φοβόριζε, και του φορούσε κάποτε χειροπέδες όταν τον εύρισκε ν' άλητεύη...

'Επρεπε τώρα να φουρήσει το Μπέτς, σαν πιστό σκυλί! Χαίδεψε το ρεβόλβερ που είχε στην τσέπη του. Το είχε πάρει έτσι, στην τύχη. Μά τώρα θα το χρησιμοποιούσε στην άναγκη κατά των ά-

μισού του Ρούνεϋ, τον άστυνομικό, που τον ένοχλούσε συχνά, τον φοβόριζε, και του φορούσε κάποτε χειροπέδες όταν τον εύρισκε ν' άλητεύη...

'Επρεπε τώρα να φουρήσει το Μπέτς, σαν πιστό σκυλί! Χαίδεψε το ρεβόλβερ που είχε στην τσέπη του. Το είχε πάρει έτσι, στην τύχη. Μά τώρα θα το χρησιμοποιούσε στην άναγκη κατά των ά-

μισού του Ρούνεϋ, τον άστυνομικό, που τον ένοχλούσε συχνά, τον φοβόριζε, και του φορούσε κάποτε χειροπέδες όταν τον εύρισκε ν' άλητεύη...

'Επρεπε τώρα να φουρήσει το Μπέτς, σαν πιστό σκυλί! Χαίδεψε το ρεβόλβερ που είχε στην τσέπη του. Το είχε πάρει έτσι, στην τύχη. Μά τώρα θα το χρησιμοποιούσε στην άναγκη κατά των ά-

μισού του Ρούνεϋ, τον άστυνομικό, που τον ένοχλούσε συχνά, τον φοβόριζε, και του φορούσε κάποτε χειροπέδες όταν τον εύρισκε ν' άλητεύη...

'Επρεπε τώρα να φουρήσει το Μπέτς, σαν πιστό σκυλί! Χαίδεψε το ρεβόλβερ που είχε στην τσέπη του. Το είχε πάρει έτσι, στην τύχη. Μά τώρα θα το χρησιμοποιούσε στην άναγκη κατά των ά-

μισού του Ρούνεϋ, τον άστυνομικό, που τον ένοχλούσε συχνά, τον φοβόριζε, και του φορούσε κάποτε χειροπέδες όταν τον εύρισκε ν' άλητεύη...

'Επρεπε τώρα να φουρήσει το Μπέτς, σαν πιστό σκυλί! Χαίδεψε το ρεβόλβερ που είχε στην τσέπη του. Το είχε πάρει έτσι, στην τύχη. Μά τώρα θα το χρησιμοποιούσε στην άναγκη κατά των ά-

μισού του Ρούνεϋ, τον άστυνομικό, που τον ένοχλούσε συχνά, τον φοβόριζε, και του φορούσε κάποτε χειροπέδες όταν τον εύρισκε ν' άλητεύη...

'Επρεπε τώρα να φουρήσει το Μπέτς, σαν πιστό σκυλί! Χαίδεψε το ρεβόλβερ που είχε στην τσέπη του. Το είχε πάρει έτσι, στην τύχη. Μά τώρα θα το χρησιμοποιούσε στην άναγκη κατά των ά-

μώτερο το κάθε τι, παρ' να σκοτωθή απ' τους έκδικητες που παραφύλαγαν στο δρόμο — τα μέλη δηλαδή της συμμορίας του Φράνκ Κόλεϋ, του αντιπάλου του και θύματός του!

Συλλογίστηκε το Ρούνεϋ. 'Ο άστυνομικός αυτός, διψασμένος για όψη, θάτρεχε άμέσως...

Κατέβηκε σιγά τη σκάλα και μπήκε στον τηλεφωνικό θάλαμο, πίσω απ' την κουζίνα του ρεστωράν. Ζήτησε στο τηλέφωνο το Ρούνεϋ και του είπε :

— Δεν σας ενδιαφέρει ποιός είμαι... Δεν θέλω ν' άνακατευτή τ' όνομά μου σ' αυτή την υπόθεσι... Ψάχνετε για το Μπέτς Σκόρφι; 'Ε λοιπόν θα τον βρείτε, άρρωστο, σε μία κάμαρα πάνω απ' το «'Ολντ Σέιλορ». 'Ημουν μαζί του πριν από λίγα λεπτά...

Ναι, είναι στο κρεβάτι. Δεύτερο πάτωμα, πρώτη πόρτα. Μπορείτε να τελειώσετε μόνος σας τη δουλειά. 'Όλες οι έφημερίδες θα γράψουν τ' όνομά σας...

'Όταν γύρισε στην κάμαρά του, ο Σκόρφι έτοιμάσθηκε για να υποδεχθή τον άστυνομικό. Ξεδίωξε απ' το κρεβάτι μία μπρούτζινη πιάλα, άρκετά βαρεία για να οίσει άναίσθητο έναν άνθρωπο δίχως να τον σκοτώση. 'Υστερα έφτιασε με το μαξιλάρι και τα σκεπάσματα του κρεβατιού τη σιλουέτα ενός ανθρώπου κοιμισμένου...

...Πριν ξεκινήσει απ' το τηλέμα, ο Ρούνεϋ έπρεπε σε δυό ύφισταμένους του :

— Σε μισή ώρα, έλατε με τ' αυτοκίνητό έξω απ' το ρεστωράν «'Ολντ Σέιλορ». Θάχουμε δουλειά!...

Κι' απομακρύνθηκε, χαμογελώντας και τρίβοντας τα χέρια του.

Είκοσι λεπτά αργότερα, είχε φτάσει έξω απ' το ρεστωράν. 'Ο Γκούφ τον είχε δη να πλησιάζη. Το πρόσωπό του πήρε έκφρασι φόβου και μίσους, ιδίως όταν ο Ρούνεϋ μπήκε στην αντικρινή πόρτα.

Τ' άστυνομικό αυτοκίνητο, που πέρασε σιγά-σιγά, σε λίγα λεπτά, μεγάλωσε τους φόβους του. Είδη τ' αυτοκίνητο να στρίβη στη γωνία του δρόμου, για να ξαναγυρίση πίσω.

Την ίδια στιγμή, άνοιξε πάλι η αντικρινή πόρτα. Κάποιος βγήκε, προχώρησε λίγα βήματα στο δρόμο, στάθηκε και κυττάξε γύρω του.

'Ο Κόλεϋ άναγνώρισε το Ρούνεϋ, απ' τη στολή του. Είχε άνακαλύψει λοιπόν την κρύπτη του Μπέτς, και περίμενε τους συντρόφους του με τ' αυτοκίνητο για να τον πιάσουν!

Δίχως να διστάση πιά καθόλου, με τη μοναδική σκέψη να σπασή τον ήρωά του, ο Γκούφ σημάδεψε με το ρεβόλβερ του και πυροβόλησε. 'Ο άνθρωπος με τη στολή λύγισε και σωριάστηκε χυμό.

'Ενας άστυνομικός πήδησε από τ' αυτοκίνητο κι' άσπαξε το Γκούφ, ενώ ένας άλλος έσκυβε πάνω από το άκίνητο σώμα. 'Ο δεύτερος άνασηκώθηκε άπτότομα και φώναξε :

— Μά αυτός είναι ο Σκόρφι! Πώς φοράει τη στολή του Ρούνεϋ;... Πάμε να δούμε τί συνέβη...

Βρήκαν το Ρούνεϋ λιπόθυμο, απ' το χτύπημα που του είχε καταφέρει στο κεφάλι ο Σκόρφι, για να του πάρη τη στολή και να το σκάση, άγνώριστος.

Στο μεταξύ, ο Γκούφ με το άρκακίνο μυαλό του, καταλάβαινε σιγά-σιγά μ' άπελπισία πως είχε σκοτώσει δίχως να το θέλη το είδωλό του!

Ευτυχώς γι' αυτόν, δεν υποπευότανε πως ήταν ο αίτιος όλης εκείνης της ιστορίας, γιατί είχε φοβίσει το Σκόρφι με την επίμονη παρουσία του...

'Ο Γκούφ είχε έκδικηθή για το θάνατο του άδελφού του, δίχως να το φαντάζεται!

Φ. ΣΚΕΡΥ

Πέθαναν όλοι μαζί

Τον 'Ιούνιο του 1859, γεννήθηκαν δυό άγόρια, στο νησί Σούβα του νοτίου Ειρηνικού.

'Ηταν γειτονόπουλα κι' έγιναν αργότερα στενοί φίλοι. 'Όταν μεγάλωσαν, παντρεύτηκαν δυό άδελφές κι' απέκτησαν καθένας τρεις γιουσις και δυό κόρες.

Πρό λίγων μηνών λοιπόν, οι δυό γυναίκες τους πέθαναν, μέσα σε 24 ώρες ή μία από την άλλη. Πριν από τρεις βδομάδες, ο ένας από τους χήρους βρέθηκε πεσμένος. 'Όταν τούμαθε ο παλιός του φίλος, κούνησε θλιμένα το κεφάλι του κι' έκλεισε τα μάτια του.

Δέκα λεπτά αργότερα, του μίλησε ένας γιός του, αλλά δεν πήρε άπάντησι. Είγς πεθάνει κι' εκείνος, έτσι όπως καθόταν στην καρέκλα του!

Πολλές φορές την έπαιρνε στην άγκυ-
λιά του και τη φιλούσε στο λαιμό...

ΟΙ ΓΕΡΟΝΤΙΚΟΙ ΈΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΒΕΝΙΑΜΙΝ ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΥ

Ένας Δόν Ζουάν με άσπρα
μαλλιά

Ο μεγάλος Αμερικανός πατριώ-
της Βενιαμίν Φραγκλίνος, που ανα-
κάλυψε πολλούς νόμους της φυσι-
κής, ήταν 69 χρόνων όταν στα
1776 έφτασε στη Γαλλία.

Τό δνομά του ήταν γνωστό στους
αριστοκρατικούς κύκλους και στους
ανθρώπους των γραμμάτων και των
τεχνών. Γι' αυτό και τα μέγαρα του
άνοιξαν άμεσως τις πόρτες τους.
Έτσι ο μεγάλος φυσιοδίφης δεν
άρχισε ν' αποκτήσει μεγάλες φιλίες
κι' ακόμα τη συμπάθεια των γυναι-
κών του αριστοκρατικού κόσμου του
Παρισιού.

Ήταν τότε ένα συμπαθητικό γε-
ροντάκι με κάτασπρα μαλλιά, με ό-
ψι πρόσωπο, με μάτια γελαστά και
τρόπους διαχτυκούς. «Ολ' αυτά τα
προσόντα τ' έκαναν εξαιρετικά
ευχάριστο στο ωραίο φύλο. Οι πιο
μεγάλες κυρίες είχαν μείνει καί-
γοι που έμεναν μαζί του. Με χίλιους
δου τρόπους δέ του έδειχναν τη
συμπάθειά τους.

Τόν αγκάλιαζαν, τόν φιλούσαν
με την ελευθερία που τότε εδινε η
ηλικία του και τόν αποκαλούσαν
(μπαμπά)!

Όπου καθόταν ο Φραγκλίνος, οι
ωραίες Γαλλίδες φιλονεικούσαν με-
ταξύ τους ποιά πρώτη να πάρη θεί-
οίλα του. Κι' όταν καμμία του ζη-
τούσε να της πη ότι αυτήν αγαπού-
σε περισσότερο, ο Φραγκλίνος απο-
κρινόταν:

— Φυσικά, αγαπώ τη μου, εδός α-
γαπώ περισσότερο, όταν εισάστε
πιο κοντά μου απ' τις άλλες. Είνε
βλέπετε ο νόμος της έλξης των
σωμάτων, που τό θέλει αυτό. Τι φυ-
σιολογία θα ήμουν, αν δεν ήξερα
ένα τόσο μικρό πράγμα;...

Μά αυτό δεν σημαίνει ότι ο
Φραγκλίνος δεν είχε τις προτιμή-
σεις του και ότι πολλές από εκεί-
νες τις αριστοκρατίσες δεν του εί-
χαν εμπνεύσει ένα αληθινό αίσθη-
μα. Έτσι η πρώτη από τις όψεις
αυτές αγάπης που ήταν η όμορφη
δωροπνία ντ' Παού, κόρη του κό-

μπος Μπουλαινβιλιέ. Ο Αμερικανός
φυσιοδίφης αίσθανόταν ιδιαίτε-
ρη τρυφερότητα να τη φιλή. Κι'
αυτή δεχόταν με τόσο χαρά τα φι-
λιά του, ώστε μία γηραιά δούκισσα,
είπε στον Φραγκλίνο, όταν άργό-
τε παντρεύτηκε η Παού τόν κόμη-
τα ντ' Τοννέρ, ότι παρ' όλους
τους νόμους της φυσικής που ανα-
κάλυψε, δεν κατάφερε να απωθή-
ση τόν κεραυνό (τοννέρ στα γαλ-
λικά).

Ο Φραγκλίνος έμεινε άπαρνη-
τος στην αρχή με τόν νόμο της
ωραίας του. Δεν άργησε όμως να
βρη παρηγοριά στη χήρα του τότε
τραπέζιτου Έλβετίας.

Η χήρα αυτή δεν ήταν πιά νέα.
Διατηρούσε όμως κάτι από τήν πα-
λιά της όμορφιά. Στα νεύδα της
ήταν μία από τις πιο όμορφες γυ-
ναίκες τού Παρισιού, τήν είχε δε
αγαπήσει ο ύπουργός Τουρκώ. Άρ-
γότερα παντρεύτηκε τόν ζαλκούτο
τραπέζιτη Έλβετίου και χάρησε.
Ο Τουρκώ όμως διατήρησε μία
τρυφερή φιλία μαζί της.

Όταν λοιπόν ο Φραγκλίνος βρι-
σκόταν στο Παρίσι, η όμορφη χήρα
είχε μεταβάλει τό σπύτι της σε φι-
λολογικό σαλόνι.
Δεχόταν ποιητές, συγγραφείς, λο-
γίους και παρακολούθουσε τις συ-
ζητήσεις τους περιτοισιόμενι από
δεκαοχτώ γάτες, δέκα σκυλιά, και
πουλιά κάθε είδους.

Ο Φραγκλίνος άρχισε να έπισκέ-
πεται συχνά τη χήρα τού Έλβε-
τίου, που ευχαριστιόταν να τού
προσφέρη τις νόστιμες κρέμες της,
για τις οποίες τόσο τρελλαίνονταν ο
Αμερικανός επιστήμονας. Έννοι-
ται ότι ούτε υποψιάζονταν καν πως
ο Φραγκλίνος ήταν έρωτευμένος
μαζί της.

Τό αίσθημα όμως αυτό είχε φου-
τώσει στην καρδιά του και τό τέ-
λος της έκανε μία φλογερή έρωτι-
κή έξομολόγηση.

Η έκμυστηρευσι αυτή τού γη-
ραιού φυσιοδίφη αναστάτωσε τη χή-
ρα. Οι μέρες περνούσαν χωρίς να
καταλήξη σε καμμία απόφασι. Πήγε
τέλος και ζήτησε τη γνώμη τού φι-
λου της Τουρκώ, που δεν έμεινε
καθόλου ένθουσιασμένος με τό σχέ-
διο ενός τέτοιου γάμου. Έτσι, από
τότε η χήρα Έλβετίας άφηνε ε-
λεύθερο τόν Φραγκλίνο να της κά-
νι τις έρωτικές έξομολογήσεις του
και για απάντησι τού έδινε μία από
τις περιήψεις κρέμες της!...

Αυτού τού είδους η παρηγορία
ώστοσο δεν ικανοποιούσε τόν έρω-
τομανή Φραγκλίνο. Δεν πέρασε πο-
λύς καιρός κι' ένα καινούριο αλ-
θιμα γεννήθηκε στην καρδιά του.
Αυτή τη φορά ήταν μία άλλη χήρα
σαράντα χρόνων, η μαρκισά Μπρι-
γιόν ντ' Ζου.

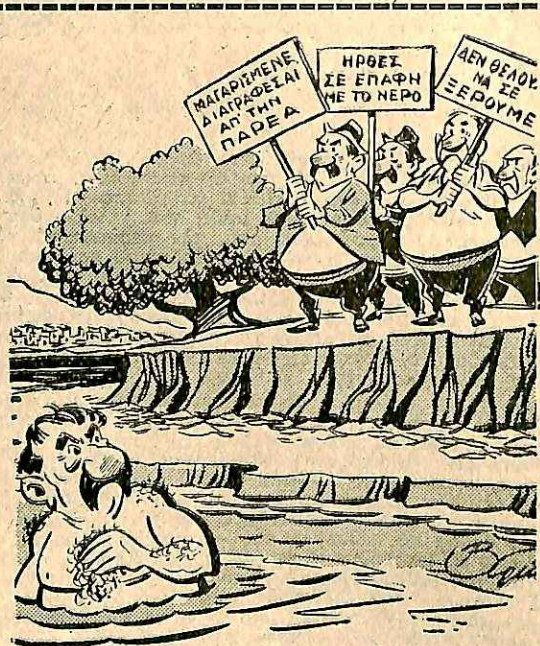
Οι έρωτοτροπίες δεν άργησαν ν'
αρχίσουν μεταξύ τους. Έκείνη τόν
φώναζε (μπαμπά) κι' εκείνος (κό-
ρη μου). Η χήρα επίσης τού έλε-
γε συχνά:

— Από τη στιγμή που εδός είδα αλ-
σθάνθηκα για σάς τη λατρεία, που
όλος ο κόσμος όρείλει να αισθάνε-
ται για ένα μεγάλο άνθρωπο. Θέ-
λω από περιέργεια να σάς δέχω-
μαι σπύτι μου... Επειτα όμως δεν
έβλεπα τίποτα άλλο πιά, παρά τήν
καλή σας ψυχή, τήν καλωσύνη
και τήν αγαθότητα σας και είπα
μέσα μου: (Αυτός ο άνθρωπος εί-
ναι τόσο καλός, ώστε θα με αγα-
πήσει!) Από τότε σάς αγαπώ τόσο
πολύ, ώστε να σάς κάνω μία μέρα
να μ' αγαπήσετε και σεις!

Τόν αγαπούσε λοιπόν κι' η μαρ-
κισά. Πολλές φορές τήν έπαιρνε
στην άγκυλιά του, τήν φιλούσε στο
λαιμό και περνούσαν ώρες μονάχοι
συζητώντας. Όλα λοιπόν, φαίνονταν
ευχάριστα, όταν, ξαφνικά, πώς
πώς πηγαίναν καλά, όταν έλασαν
όλα χάλασαν, έπειτα από ένα σφάλ-
μα τού οδοντοπαιαντήρα έρωτευμέ-
νου φυσιοδίφη.

Επειδή είχε ζητήσει από τήν
Έλβετίου να τήν παντρευτή κι'
έκείνη τόν απέκρουσε, σκέφθηκε
πως τό ίδιο μπορούσε να πάθι κι'
από τη μαρκισά, αν της έκανε τήν
ίδια πρότασι. Θέλωσε λοιπόν να
παντρευή τη μεγαλύτερη κόρη της
μ' έναν έγγονό του! Ήθελε πώς
μ' αυτό τόν τρόπο οι σκευές... Γε-
λάστηκε όμως, γιατί η μαρκισά θύ-
μωσε και διέκοψε άμέσως τις σκε-
υές μαζί του.

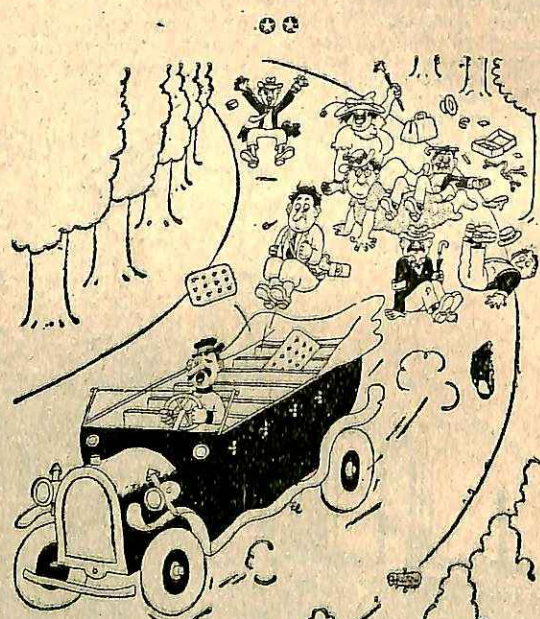
Κι' αυτές ήταν οι τελευταίες έ-
ρωτικές σκευές, που είχε ο γηραι-
ος Βενιαμίν Φραγκλίνος, γιατί πέ-
θανε τόν άλλο χρόνο.

Προσοχή στις παγίδες

Κι κίτσα τού Χαλανδρι-
ου: Η πρώτη σκέψι, που είχατε
κάνει, να μη δεχόσθε τήν πρότασι
τού νέου να συνδεθήτε, είναι η σο-
φώτερη κι' η αξιοπρεπέστερη. Συ-
νεπώς δεν πρέπει διόλου να μετα-
νοιάσετε και πολύ λιγώτερο να ζη-
τάτε τη συμβουλή μου... Είστε ά-
κόμη πολύ μικρή, μαθητριά, α-
πειρή όχι μόνο για τη χαρά, μα
και για τούς κινδύνους που κρύ-
βουν οι αίσθηματολογίες των νεα-
ρών κι' έτσι δεν πρέπει με κανέναν
τρόπο να μπλεχθήτε σ' αυτές τις
ιστορίες. Έσεις έχετε, προς τό πα-
ρόν, τουλάχιστον, άλλα ωραιότερα
και σπουδαιότερα καθήκοντα απέ-
ναντι τού έαυτού σας, της οικογε-
νίας σας, της κοινότητας ακόμα.
Δεν μπορείτε να τα περιφρονήσετε
αυτά, να προσδώσετε τήν αξιοπρε-
πεία σας και να σχετιστείτε με επι-
πολαίους νέους, που στύνουν παγι-
δες στα άπειρα κοριτσόπουλα!...

Ο... δοσίλογος!...
(Τού Β. Χριστοδούλου)

— Κυρίες και κύριοι, κρατηθήτε καλά γιατί θα
περάσουμε κι' άλλη λακκούβα!

— Ζαχαρία!... Μά εδός εισαι πραγματικός...
γραφειοκράτης!...

τον κόσμο και δίχως τήν κοπέ-
λα αυτή!...

Δυστυχισμένο μαθητή
Δ. Γ. Σ.: Φοβόμην, αγαπητέ μου,
πως η φιλοτιμία προθυμία και η
νεανική σας αφέλεια προκαλούν τη
μικρή σας «δυστυχία» αυτή, που
σας ανάγκασε να μου περιγρά-
ψετε στο πολυσελίδο γράμμα σας.
Οι καθηγητάι σας δεν μπορεί να
τρέφουν έναντιον σας μίσος, όπως
φωβάστε, εδώς και αν προς σι-
γυήν σχηματίσαν κακήν εντύπωσι
για σας. Μά και στο κάτω - κάτω
της γραφής, οποιαδήποτε προκα-
ταλήψι κι' αν έχουν έναντιον σας,
έσεις δεν πρέπει διόλου να τήν λα-
βετε υπ' όψι σας κι' ούτε πρέπει
αυτή να σας έμπρησι και να σας
κάνη ν' αλλάξετε, έρόσον κάνετε
τό καθήκον σας κατά συνείδησι
και σύμφωνα με τόν κανόνα τού ή-
θους και της απαιτήσεως της λογι-
κής. Αν μάλιστα πάνω σ' αυτά τα
δεδομένα σπριχθήτε κι' ακολουθή-
σετε με σοβαρότητα κι' ευθύτητα
τό χρέος σας, άργα η γρηγορά
έσεις μόνος σας θα επιδεληθήτε
στην έκτιμηση και τών προκατε-
λημμένων εις βάρος σας καθηγη-
τών και θ' ανάγκασον τότε οι
ίδιοι ν' αλλάξουν τρόπο συμπερι-
φοράς απέναντι σας, γιατί θα έ-
δουν πόσο αξιο, φιλότιμο, και τι-
μιο παιδί είσθε και πόσο βιάστη-
καν αυτοί να βγάλουν άδικα συμ-
περάσματα και να κάνουν άστο-
χους χαρακτηρισμούς εις βάρος
σας. Έτσι, λοιπόν, αγαπητέ μου
φιλέ: Προχωρήτε με τό χέρι στην
καρδιά (ένωσώ... στο βιβλίο) και
με περιήρανο και καθαρό μέτωπο
χωρίς να φοβάστε και να έμπρη-
ζεσθε από τίποτα! Καταφρονώντας
τά μικρά εμπόδια, ατενίζετε με με-
γαλύτερο θάρρος και δυνατότητες
επιτυχίας τόν μεγάλο σκοπό σας!
Κι' εύχομαι από καρδιάς να πετύ-
χετε καθώς σας αξίζει!

Ελάνη ν' Μ. Πειραιά: Λυ-
πούμαι ειλικρινά που θα σας απο-
γοητεύω κατά κάποιον τρόπο, μη
γράφοντάς σας ιδιαίτερας, όπως
με παρακαλείτε. Δεν είναι μόνον τό
γεγονός ότι από λόγους άρχής δεν
άπαντώ εξηχυστά στους επιστολο-
νόμους μου, αλλά κυρίως επειδή
δεν έχω καμμία ενδιαφέρουσα ύ-
πόθεσι να σας κάνω στο θέμα
που με παρακαλείτε τόσο ευγενικά.
Έκ μέρους μου δεν υπάρχει καμ-
μία δυνατότης να σας εξυποστηρώ
και στην περίπτωση σας βέβαια,
δεν ώφελουν ούτε οι καλές προθέ-
σεις μόνον ούτε τα συμπεριφορά

αλλά και οι σκευές. Μά και οι σκευές
αυτές, που εδός είδα αλσθάνθηκα
για σάς τη λατρεία, που όλος ο
κόσμος όρείλει να αισθάνεται για
ένα μεγάλο άνθρωπο. Θέλω από
περιέργεια να σάς δέχωμαι σπύτι
μου... Επειτα όμως δεν έβλεπα
τίποτα άλλο πιά, παρά τήν καλή
σας ψυχή, τήν καλωσύνη και τήν
αγαθότητα σας και είπα μέσα
μου: (Αυτός ο άνθρωπος είναι
τόσο καλός, ώστε θα με αγαπήσει!)
Από τότε σάς αγαπώ τόσο πολύ,
ώστε να σάς κάνω μία μέρα να
μ' αγαπήσετε και σεις!

Τόν αγαπούσε λοιπόν κι' η μαρ-
κισά. Πολλές φορές τήν έπαιρνε
στην άγκυλιά του, τήν φιλούσε στο
λαιμό και περνούσαν ώρες μονάχοι
συζητώντας. Όλα λοιπόν, φαίνονταν
ευχάριστα, όταν, ξαφνικά, πώς
πώς πηγαίναν καλά, όταν έλασαν
όλα χάλασαν, έπειτα από ένα σφάλ-
μα τού οδοντοπαιαντήρα έρωτευμέ-
νου φυσιοδίφη.

Επειδή είχε ζητήσει από τήν
Έλβετίου να τήν παντρευτή κι'
έκείνη τόν απέκρουσε, σκέφθηκε
πως τό ίδιο μπορούσε να πάθι κι'
από τη μαρκισά, αν της έκανε τήν
ίδια πρότασι. Θέλωσε λοιπόν να
παντρευή τη μεγαλύτερη κόρη της
μ' έναν έγγονό του! Ήθελε πώς
μ' αυτό τόν τρόπο οι σκευές... Γε-
λάστηκε όμως, γιατί η μαρκισά θύ-
μωσε και διέκοψε άμέσως τις σκε-
υές μαζί του.

Κι' αυτές ήταν οι τελευταίες έ-
ρωτικές σκευές, που είχε ο γηραι-
ος Βενιαμίν Φραγκλίνος, γιατί πέ-
θανε τόν άλλο χρόνο.

Αυτά τα ζητήματα δεν
προκαλούν ποτέ «δυστυχία» σε
ανθρώπους που είναι σε θέση να
'αντιμετωπίζουν με τη λογική
της συνειδήσεως τους και με τη
λαχτάρα της αγάπης τους. Τό φυ-
σικότερο και τιμιότερο για μένα
είναι να προτιμήσετε, άσφαλώς,
την πρώτη κοπέλλα, με τήν οποία
σας ένώνει αμοιβαία αγάπη και
στην οποία προφανώς έχετε έκτε-
ρη πώς θα τήν πάρετε, τώρα για
τό αν είσθε εις θέσιν να πραγμα-
τοποιήσετε και τήν υπόθεσιν σας
αυτό είναι ζήτημα δικό σας. Μά
φαγιάζομαι σάν τιμωρ και σθε-
ρός άνθρωπος θα τ' είχατε σκε-
φθι αυτά όλα και θα τ' είχατε
υπολογίσει, όταν τις δίνατε τό
λόγο σας ότι θα τήν παντρεύε-
σθε. Άλλά κι' ο πειρασμός της μεγά-

λούς. Πιστεύετε πως στενοχωρού-
μαι που δεν μπορώ να σας κάνω
τίποτα! Νομίζω όμως ότι και σεις
παιρνετε τό πράγμα κάπως υπερ-
βολικά. Και θ' αξίζει μάλλον να
τόν αντιμετώπισετε, σήμερα, με τό
ίδια του τ' μέρα. Τουλάχιστον
η δική σας η ενέργεια δεν άπαι-
τεί... κατεργασία, μά αποφασιστι-
κότητα και κάποιο θάρρος μόνον.
Μ' άλλα λόγια, θα σας συνιστούσα
να σπύσετε να τόν συναντήσετε
και να τού αξιώσετε να σας συμ-
παρασταθή, θετικά, πρακτικά, α-
μεσα, στη δύσκολη περίστασι, που
σας έφερε ο ίδιος. Τονιστε τό χρέ-
ος του χωρίς αισθηματομούς. Πή-
στε του καθαρά και έσπαστε, πώς
αν δεν σας εοικήθη, θα πάτε και
θα τόν καταγγείλετε στον έσαγ-
γέλα. Και νομίζω πως, έτσι η
αλλοίως, εκεί θα πρέπει να κατα-
λήξετε, αν θέλετε να δοθή μία λύ-
σι ήσυχια και ήσυχια, δίχως να έκ-
τεθήτε στην κοινωνία... Είμαι βέ-
βαια ότι ο άπονηρός με τόν πόθο
τού σκανδάλου και της ευθύνης, θα
βιαστή να φρονισθή!

Μις καρδιά απ' τήν Πά-
τρα: Έλπιζω να δεχθήτε τη δική
μου απάντησι, μία και τό γράμμα
σας έφτασε στα χέρια μου και θα
θέλετε, βέβαια, να κερδίσετε καιρό
τόν ζητήμα που σας ενδιαφέρει.
Είμαι καταπληκτικό ώσπου φτάνει
η άσυνειδήσια και τό θράσος με-
ρικών ανθρώπων σήμερα: Να σας
συκοφαντήσουν στους δικούς σας ό-
τι σας είδαν να βγαίνετε κρυφά με
κάποιο νέο, για τόν όποιον έσεις
δεν έχετε τήν παραμικρή ιδέα, α-
φού, καθώς τονίζετε, «δεν θέλετε
να συνδεθήτε με κανέναν άνδρα!...»
Τό χειρότερο δε είναι που οι δικοί
σας, άπερίσκεπτοι, βέβαια, κι' α-
δικαιολόγητα κάθισαν και πιστε-
ψαν στις έρωτικές αυτές σάν να μήν
ήταν σε θέσι να κρίνουν τήν έτι-
μότητα και τήν ευπρέπεια της κό-
ρης τους! Μά κι' έσεις θα έπρεπε
ν' αντιμετώπισετε τη συκοφαντία
αποφασιστικότερα. Νά λέγατε
στον δικό σας ότι αυτό που σας
συκοφαντεί ο νεαρός φίλος τού α-
δελφού εκδίκισι από κακό-
βουλη έκδίκισι τού, γιατί τόν απο-
κρούσατε που σας πρότεινε να συν-
δεθήτε αίσθηματικά μαζί του.

Γιατί δεν τό λέγατε; Έπιφύλα-
χθήκατε, ίσως από λύπη, και από
τήν σκέψι, ίσως, που κάνατε, ότι
ένδεχεται ο νέος να έχη «κάποια ί-
δέα για σας», όπως μου γράφατε.
Μά οποιοδήποτε «ιδέα» και αν εί-
χε, αυτή του τώρα η συμπεριφορά

ΤΟ ΠΑΙΔΙΚΟ ΠΑΡΤΥ ΤΗΣ ΜΠΕΡΓΚΜΑΝ

Στό Μόναχο της Γερμανίας όπου βρίσκεται από ήμερών τό ξε-
γός Μπέργκμαν - Ροσσελίνι, η 'Ινγκριντ απέδειξε για μία ακόμα
φορά πως είναι ύποδειγμα στοργικής μητέρας. Διαργάνωσε ένα
παιδικό πάρτι, στο οποίο προσκάλεσε τ'α παιδάκια των Γερμανών
συναδελφών της που μένουν στην πόλι αυτή. Στη φωτογραφία μας
η 'Ινγκριντ στήν παιδικό πάρτι που έγινε από τήν επίδεψι της.

Η ζωή της γυναίκας

ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΑΡΜΟΝΙΑ

Στό γυναικείο ντύσιμο τον σπουδαιότερο ρόλο τον παίζει η αρμονία. Καί, λέγοντας «αρμονία», δεν εννοούμε μόνο τον ώραιο συνδυασμό των χρωμάτων, αλλά όλα όσα φορεί μία γυναίκα πάνω της.

Πόσες φορές βλέπουμε να καταστρέφεται ένα ωραιότατο σύνολο από μία λεπτομέρεια, την οποία δεν προσέξαμε, από ένα τίποτο που το αγοράσαμε χωρίς γούστο.

Τό κάθε φόρεμα, η κάθε τουαλέττα, απαιτούν τὰ κατάλληλα εξαρτήματα καί ένα από τὰ κυριότερα είναι τὸ καπέλλο. Ἀπό τὴν καλὴ ἐκλογὴ τοῦ εξαρτήματος ἡ ἐπιτυχία τῆς ὅλης ἐμφάνισης. Ἐπειτα μὴ ξεχνούμε τὸ κοκκτικό βελάκι πού τόσο κολακεύει.

Ἀλλὰ ἐξαρτήματα, πού συντελοῦν στὴν ὥραία ἐμφάνισι, εἶναι τὰ υποδήματα, τὰ γάντια, ἡ τσάντα. Ὅλα αὐτὰ πρέπει νὰ εἶναι ἀρμονικά καί ταιριαστά. Δηλαδή ὄχι υποδήματα σπῆρ με ἀμπιγιέ φόρεμα, οὔτε βραδυνὰ υποδήματα με φορεματάκι ἀπογευματινὸ. Κάτι τέτοιες ἀνορθογραφίες πρέπει νὰ μὴ γίνονται ποτέ.

Ἀς μιλήσουμε τώρα γιὰ τὰ φετεινὰ καπέλλα. Καθὼς πληροφоруμένα, τὰ περσινὰ καπελλάκια πού κατάρθωναν νὰ πετυχαίνουν μία θαυμαστὴ ἰσορροπία στὴν κορυφὴ τοῦ κεφαλίου, δὲν ἐγκρίνονται πιά ἐφ' ὅσον. Οἱ Παρισινὲς καπελλοῦδες ἀπεφάνθησαν, ὅτι δὲν εἶναι οὔτε κομικὰ, οὔτε κολακευτικά, καί με μία μονοκονδυλιά τὰ ἐξοστράκισαν.

Στὴ θέσι τους θὰ δοῦμε ἐφέτος πραγματικὰ καπέλλα, πού θὰ φοριούνται κανονικά στὸ κεφάλι, χωρὶς γι' αὐτὸ νὰ εἶναι λιγώτερο χαριτωμένα. Ἐχουν δὲ τὸ μεγάλο προσόν νὰ κολακεύουν ἰδιαίτερως.

Κάθε ένα από τὰ ἐφετεινὰ καπέλλα, ἔχει τὴν ὀνομασία του: «κυματοειδές», «μπονέ», «κουσά», «χωνοειδές» καί τὸ κλασσικὸ «μπερέ», ὅλα ὅμως ἔχουν τὸ κοινὸ γνώρισμα, ὅτι χώνονται καλά στὸ κεφάλι, συγχρόνως δὲ κατεβαίνουν χαμηλὰ στὸν αὐχένα καί ἀπλώνονται γιὰ νὰ καταστήσουν αἰσθητὴ τὴν παρουσίαν τους...

Τὰ ὑλικά, πού χρησιμοποιοῦνται γιὰ τὰ φετεινὰ καπέλλα, εἶναι τὸ βελούδο, τὸ τριχωτὸ καστόρι, τὸ φέτρ τωπὲ ἢ σατινὲ καί κάθε εἶδος γυαλιστερῆς κορδέλλας.

Τὰ χρώματα πού θὰ προτιμῶνται, εἶναι μάλλον τὰ κτυπητά. Πολλὰ κόκκινα, σὲ ὅλες τὶς ἀποχρώσεις, μπλὲ σὲ ἀποχρώσεις ἀπαλές, ἀλλὰ καί πολὺ ζωηρές, ἐλαχίστα μαύρα, ἀλλὰ ἀφθονα γκρι με κάποιο εὐθύμο γαρνίρισμα, κατὶ ροζ, κατὶ πράσινο.

Μερικά Παρισιάνικα σπῆτια, ἐξ ἄλλου, σκαλίζουν τὸ παρελθόν

γιὰ νὰ ἐμπνευσθοῦν τὴν γραμμὴ τῶν καπέλλων τους.

Ὁ Οἶκος Μαρι-Κριστιάν λ. χ. ξαναζωντανεύει τὴν χλιδὴ τοῦ 16ου αἰῶνος. Οἱ τόκες του με τὸ στρογγυλὸ μπόρ καί τὸν μαλακὸ τεπέ, γαρνίρονται με ἓνα καπνιστὸν με χρυσὰ καρφιά. Τὰ μπερέ του εἶναι πλατύγυρα μ' ἓναν ἀέρα πού ἴσως μόνον οἱ ἱππότες ἤξεραν νὰ τοὺς δίνουν.

Καί, ὅταν πρόκειται γιὰ καπέλλα ἐντελῶς ἀμπιγιέ, τότε τὰ φτερά δίνουν καί παίρνουν.

Ὅσο γιὰ τὰ χρώματα, ἡ Μαρι-Κριστιάν λανσάρει τὸ ροζ τῆς Λωρραίνης, τὸ μπλὲ Ἰζαμπέλ καί τὸ μπλὲ τῆς Γαλλίας.

Ἄλλοι πάλι Οἶκοι παρουσιάζουν ὡς χαρακτηριστικὸ τῶν καπέλλων τους τὰ ντραπαρίσματα καί τὰ πλισσεδάτ, ὄχι μόνον στὰ καπέλλα ἀπὸ βελούδο ἢ μεταξωτὸ, ἀλλὰ καί στὰ καπέλλα ἀπὸ φέτρ, καί ἓνα ὁμορφο κόσμημα συγκρατεῖ τὸ πλισσάρισμα ἢ τὸ ντραπέ.

Ἐξ ἄλλου, μία γκρι κορδέλλα περιβάλλει με πιέτες τὸ μπόρ ἐνὸς μικροῦ κλός, ἐνὸ ἓνας βελούδινος τεπές σχηματίζει μία ὁμορφὴ μαλακὰ καλὸτα.

Τὰ μπόρ παρουσιάζουν ἐνῖστε μία μεγάλὴ ἀσυμμετρία, ἐνὸ σὲ ἄλλες φόρμες τούναντιόν βασιλεύει μία μεγάλὴ τυπικότης.

ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ - ΤΑΓΙΕΡ

Μπορούμε ἄλλῃ μιὰ φορὰ νὰ πούμε πὼς δὲν ὑπάρχουν μεγάλες ἀλλαγές στὴ μόδα, τίποτε τὸ ἐξωφρενικὸ, τίποτε τὸ ἀπτόμο πού νὰ μᾶς ἀναγκάσῃ νὰ καταδικάσουμε ἓνα φόρεμα, νὰ βάλουμε σὲ ἀποστρατεία ἓνα ταγιέρ, νὰ καταργήσουμε ἓνα ἐπανωφόρι. Ἡ ἐξέλιξις συνεχίζεται σὲ βραδὺ καί ἥρεμο ρυθμὸ.

Οἱ πολλὲς γαρνιτούρες, τὰ κεντήματα, οἱ ντεκούπ, δὲν εἶναι πιά τῆς μόδας. Μοναδικὸ γαρνίρισμα παραμένει ἡ γούνα: βιζόν, ἐρμίνα, ἀστράκιν.

Ἐκεῖνο πού διακρίνει τὰ νέα ἐπανωφόρια, εἶναι κάποιο λιγότερο ὅσον ἀφορὰ τὸ φάρδος. Ὅχι πολλὰ γκονται, ὄχι σοῦρες καί ἀκόμη καί οἱ ρεδιγκότες ἀκολουθοῦν τὴν γραμμὴ τῆς ὑφάνσεως, ἐξ οὗ καί ὁ Μπαλμαῖν ὀνομάζει τὶς νέες ρεδιγκότες «ρεγκεντροῦατ» καί εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ κομψότερα στυλ τῆς περιόδου.

Μερικά ἐπανωφόρια πού θὰ διατηρήσουν ὅπως διήπτε τὸ φάρδος τους, εἶναι τὰ ριχτὰ χωρὶς ζώνη, ἀλλὰ καί αὐτῶν τὸ φάρδος δὲν θάναί τέτοιο πού νὰ προσθέτῃ βάρος στὴ σιλουέττα.

Τὴν ἴδια τάσι ἀκολουθοῦν καί τὰ ταγιέρ. Πιὸ ἴσια ἢ γραμμὴ τους, λιγώτερον ἐφαρμογὴ στὴ μέση, λιγώτερο ὑπογραμμισμένα τὸ στήθος καί οἱ γοφοί.

Οἱ μπάσκες εἶναι μάλλον κοντές, οἱ ὅμοι στὴ φυσικότητά τους, τὰ μανίκια ἴσια καί ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μακριὰ, οἱ φούστες στενὲς τὸ πολὺ-πολὺ με μία πιέτα πίσω ἢ καί χωρὶς.

Στὶς περιπτώσεις πού θέλουμε λίγο πιὸ πλατεῖα φούστα, ἐπιτυχάνουμε τὸ πλάτος με πιέτες καί ὄχι με γκονται. Τὰ πιὸ σικ ὅμως ταγιέρ, ἀκολουθοῦν τὴ στενὴ γραμμὴ. Μόνον τὰ ταγιέρ-σπῆρ ἢ τὰ ἀμπιγιέ παίρνουν φάρδος.

Καί μία λεπτομέρεια: Τὸ φάρδος δὲν ξεκινᾷ ποτὲ ἀπὸ τὴν τάλια, ἀλλὰ καμμιὰ δεκαριά ἐκατοστὰ τοῦ μέτρου κάτω ἀπ' αὐτήν.

Αὐτὰ στὶς γυναικὲς γραμμὲς, ἀλλὰ ὅλα ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸ ὕψος πού θὰ χρησιμοποιήσουμε.

ΤΑ ΛΑΙΝΑΖ ΤΟΥ ΧΕΙΜΩΝΑ

Εἶναι «ζιβρέ» (δηλαδή μαυρα με γκριζωπές ἢ καφετιές ἀνταῦγειες). Ἡ μόδα στὰ λαϊνά συνίσταται στὸ νὰ παρουσιάσῃ ὅλα τὰ χρώματα ὄχι ξεκαθάρα, ἀλλὰ σὰ νὰ φαίνονται κάτω ἀπὸ ὀμίχλη. Με μιὰ ὀμίχλωδὴ ἐπιφάνεια, θὰ ἴδουμε καί τὰ γκριζὰ χρώμα καί τὰ διάφορα μπλὲ καί τὰ μαύρα καί τὰ μαρόν. Ἐπειτα ἔχουμε τὰ διάφορα τουίντ, πού θὰ κρατήσουν τὴ σκῆπτρα σὲ ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ χειμῶνος. Θὰ εἶναι πολὺ πρωτότυπα στὴν ὕφανσι, ἀναμιγνύοντας δύο καί τρία χρώματα: Μαῦρο, γκρι καί λευκὸ, πράσινο, σὲ δύο τόνους καί κίτρινο, καφέ, μπλὲ καί λευκὸ, μπλὲ, ἀσπρὸ καί μαῦρο, κ. ο. κ.

Ἐκτός ἀπὸ τὰ λαϊνά καί τὰ τουίντ, ἔχουμε καί διάφορα ντρα με μοντέρνες ὀνομασίες, φανέλλες μαρεγκό, πού θὰ χρησιμοποιηθοῦν καί γιὰ ἐπανωφοράκια καί γιὰ ταγιέρ.

ΣΤΟΥΣ ΠΑΡΙΣΙΝΟΥΣ ΟΙΚΟΥΣ

Ἐχουν ἐπιβληθῇ καί στὴ Γαλλία μερικὲς ἀγγλικὲς ἐκφράσεις. Ἰσως νὰ εἶναι καί αὐτὴ ἀπαιτήσις τῆς μόδας. Δὲν προφθάσαμε νὰ συνηθίσουμε τὸ «Νιού λοῦκ» κι' ἔχουμε τώρα τὸ «Μπέστ σέλλας», δηλαδή αὐτὰ πού πουλοῦνται περισσότερο.

Λοιπόν, αὐτὰ πού πουλοῦνται περισσότερο δὲν εἶναι ὅπως θὰ φαντάζεσθε ἴσως τὰ πιὸ πολυτελὴ ἢ τὰ πιὸ ἰδιόρρυθμα, ἀλλὰ, τούναντιόν, τὰ πιὸ ἀπλά: Ἐνα κλασσικὸ ταγιέρ, ἓνα ἴσιο ἐπανωφόρι πολὺ ἀπλό, ἀλλὰ τόσο τὸ ἓνα, ὅσο καί τὸ ἄλλο, ἔχουν κατὶ πού ἐλκύουν.

Ἐλάτε νὰ ρίξουμε μαζί μιὰ ματιὰ σὲ μερικὰ μοντέλα ἀπ' αὐτὰ πού εἰδῆσαν οἱ Παρισιάνικες συλλογές.

Στοῦ Ραφαέλ, πολλὰ κλασσικὰ ταγιέρ, καί ἄλλα λιγώτερο κλασσικά, ἀπὸ βελούδο με φουσκωτοὺς ὅμους, με στήθος πού διαγράφεται με ζώνη καί μπλουζὲ πίσω.

Ἀλλὰ ἀπὸ μαῦρο λαϊνά, γαρνιρισμένα με γούνα «ὀσσελό» καί ἄλλα σκωτσέζικα, σὲ ἀποχρώσεις πράσινες καί μπλὲ.

Τὰ φορέματά του ἀπὸ τουίντ καί φανέλλες τὰ πρῶνὰ καί ἀπὸ ζερεσὺ ἢ ντρα σατέν τὰ ἀπογευματινὰ. Τὰ βραδυνὰ σατέν κεντημένα με χρυσὰ, με πέρλες, με πετράδια.

Στοῦ Μαροσιὰλ Ἀρμὰν πολλὰ φορέματα με νερδὺρ σὰν βεντάλιες, λιγάκι μακρόταλα καί μπλουζὲ πλάτες.

Τὰ ὕψασματα τριχωτὰ καί πολλὰ ζερεσὺ, πολλὰ βελούδα, σατέν.

Οἱ γούνες δίνουν παντοῦ τὴ χειμωνιάτικη σφραγίδα. Στῆς Ρενέ-Λιζ πολλὲς μπάσκες στὰ ταγιέρ καί πολλὰ ἐπανωφόρια ρεδιγκότες σὲ ἀνοιχτόχρωμα ντρα. Ἐπίσης ἀρκετὰ μαύρα καί σκούρα γκρι, καθὼς καί κόκκινα.

Στοῦ Γουὸρθ βασιλεύει ἡ ἴσια γραμμὴ, ἀλλὰ ὄχι μονότονη: πότε ἓνα μοτίφ τὴν ποικίλλει, πότε μιὰ φράντζα, πότε μιὰ μπερτά, πότε ἓνα μπολαρό. Οἱ ἀμπιγιέ τουαλέτες εἶναι καί μακρείες καί κοντές, θυμίζουν λίγο τὶς σπανιόλικες φούστες με τρία καί τέσσερα βολάν.

Τέλος, ἡ Μπαλεντισιάγκα, με μικρολεπτομέρειες, προσπαθεῖ νὰ δώσῃ νέα ὄμι σὲ ἡδὴ γνωστὰ σχέδια. Καί τὸ ἐπιτυγχάνει με κατὶ ἰδιότροπα μανίκια, με τσέπες ἀσυνήθιστες, με γιακάδες καί παρμάν.

ΓΙΑ ΤΑ ΠΡΩΤΟΒΡΟΧΙΑ

Ὅχι βέβαια τὰ πρωτοβρόχια στὴ Γαλλία, γιατί, καθὼς μαθαίνουμε, δὲν ἐσταμάτησαν ἐκεῖ οἱ βρογές ὅλο τὸ καλοκαίρι καί ἴσως με τὴν πρόβλεψι πὼς θὰ συνεχισθοῦν, οἱ διάφοροι Οἶκοι Μόδας δίνουν ἐντελὲς σημάδια νὰ τὶς περυσινὲς, ἀλλὰ λιγάκι κοντήτερες.

Τὰ χερούλια τους παρουσιάζουν μεγάλη ποικιλία: εἶναι μετὰ λινά, γυάλινα, ἀπὸ νάκρ, ἀπὸ ξύλο σκαλιστὰ, ἀπὸ πλαστικὴ ὕλη. Τὰ σχήματά τους εἶναι μπουλ, γυριστὰ, στριφτά.

Τὰ ὕψασματα πού χρησιμοποιοῦνται εἶναι μπλὲ με χρυσαφένιες κλωστές, γκρινὰ σκωτσέζικα, γκρι με ποῦα, ἀρντουάζ καί διάφορα καντριγιέ.

Ἡ ἀλληλογραφία μου

Μπελίντα: Μόνον με ἠλεκτρισμὸ θὰ ἐπιτύχετε ριζικὴ ἀποτρίκωσι, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ σὰς πῶ πόσο θὰ στοιχίσῃ διότι ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ποσότητα τῶν τριχῶν.

Γιοῦλι τοῦ Ἰουνίου: Μὰ μοῦ ζητᾶτε κατὶ πράγματα! Πῶς θέλετε ν' ἀλλάξετε τὸ σῶμα τοῦ προσώπου σας; Ἀν χρησιμοποιήσετε μέσα γιὰ ν' ἀδυνατίσετε τὸ μόνο πού θὰ ἐπιτύχετε εἶναι νὰ κρεμάσουν τὰ μάγουλά σας. Δὲν γίνονται αὐτὰ πού ζητᾶτε.

Νεαρό φοιτητὴ: Γιὰ νὰ ἐλαττώσετε τὸ ἴδρωμα τῶν χεριῶν νὰ τὰ τρίβετε συχνὰ με κολώνια 85 βαθμῶν καί μετὰ νὰ πουδράρετε τὶς παλάμες σας με αὐτὸ τὸ μίγμα: Τάλκ 50 γρ. Ἀμιντὸν 5 γρ. Τανίντ 2 γρ. Ἀσιντὸν σαλισυλικ 25 γρ. Τυμὸλ 5 γρ.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

1) Φόρεμα ἀπογευματινὸ ἀπὸ τουίντ πουαντιγιέ. Ἡ φούστα με φαρδεῖες πιέτες. 2) Ζακέτα ριχτὴ με παράξενο γιάκ καί φαρδεῖα ρεθέρ. 3) Πανωφόρι ριχτὸ με δύο σειρὲς κουμπιά. 4) Τουαλέττα βραδυνὴ γιὰ κοπελλίσσα. 5) Ἐπανωφόρι ραγκλάν με ὀρθο γιάκ. 6) Ἡ νέα γραμμὴ: Στενὴ φούστα καί ζακέτα φαρδεῖα γαρνιρισμένη με ἀστράκιν. 7) Ταγιέρ μεσάτο με στρογγυλὸ τελειώμα. 8) Ἐπανωφόρι ἀπὸ καμνὸ πού θὰ φορεθῇ τὸ χειμῶνα.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Στην τραπεζαρία του Ισογειού βρισκόταν ο κόμης Μουσύ και ο υπηρέτης του Φλορέν, που μόλις έμαθαν το σκοπό της επισκέψεως του Μπόμπυ και των φίλων του στον πύργο, έγιναν άφαντοι από μια κρυφή πόρτα. Ο μικρός Τζόκευ έτρεξε στο δωμάτιο του φυλακισμένου, αλλά το βρήκε άδαιο. Άδεια επίσης ήταν και τ' άλλα δωμάτια του πύργου. Σε μια καταπακτή όμως ο Μπόμπυ κι' οι φίλοι του βρήκαν το μάγερα κι' ένα παραμάνερα του πύργου. Αυτοί τους εξήγησαν ότι όλοι οι άλλοι είχαν φύγει από κρυφές πόρτες και ότι μόνον εκείνοι οι δυο είχαν μείνει. Δεν ήξεραν όμως τίποτα για το γέρο τυφλό κόμπα. Έπειτα ετοίμασαν ένα καλό τραπέζι και τα ξημερώματα όλοι κοιμόντουσαν βαθειά στην τραπεζαρία του πύργου.

33ον Μονάχα ο Μπόμπυ, που είχε ξεπλώσει στη διπλανή κάμαρα, δεν είχε κλείσει μάτι όλη τη νύχτα.

Σηκώνονταν κάθε τόσο κι' έβγαινε, πότε για να ιδεί τι καιρό κάνει ή αν ξημέρωσε και πότε να ρίξει μία ματιά στους κοιμισμένους συντρόφους του.

Δεν μπορούσε τότε να βγάλει τα μάτια του από τον τοίχον εκείνον της τραπεζαρίας, απ' όπου είχαν εξαφανισθεί ο κόμης και ο Φλορέν. Σκεπτόταν τι να γίνει ο έρχορός του. Πρόφτασε άραγε να πάρει το γέρο-τυφλό και με τη βοήθεια του υπηρέτη του να έφυγαν από τους ύποπτους, όπως τους είχε ο μάγερας;

Αν είχε καταφέρει να βγει έξω από τον πύργο, πώς και πού θα εύρισκε το γέρο-τυφλό;

Ασφαλώς ο κόμης θα είχε φροντίσει να κλείσει το θείο του σε καμιά άλλη μυστική φυλακή, αν δεν τον είχε κίλας σκοτώνει...

Μόλις του περνούσε από το μυαλό η τελευταία αυτή σκέψη ο Μπόμπυ ανατρίχιαζε από φόβο. Τού φαίνονταν ότι από στιγμή σε στιγμή θ' άνοιγε ο μυστηριώδης εκείνος τοίχος και θα παρουσιαζόταν η άπαισι μορφή του κόμης με τα μοχθηρά μάτια...

Αλλά το ροχαλιτά των δυο σωματοφυλάκων του τοδιναν θάρρος. "Ήξερε τώρα ότι δεν ήταν μόνος κι' έτσι πέρασε το υπόλοιπο της νύχτας πιο ήσυχος.

Αμα ξημέρωσε, άφησε τους συντρόφους του βυθισμένους ακόμη στον ύπνο τους κι' αυτός ανέβηκε για μία ακόμη φορά στο δωμάτιο του γέρο-τυφλού.

Είχε σκοπό να ψάξει κάθε γωνιά μήπως εύρισκε τίποτα που να τον πληροφορούσε για την τύχη του προστατευμένου του.

Μόλις μπήκε εκεί, ο Μπόμπυ τράβηξε τις κουρτίνες του κρεβατιού και είδε ότι το κρεβάτι ήταν ξεστρωμένο. Δεν είχε ούτε σεντόνια ούτε σκεπάσματα. Θυμόταν όμως ότι όταν το πρωτεύει είχαν απ' όλα.

Απ' αυτό, ο μικρός Τζόκευ έβγαλε το συμπέρασμα, ότι ο τυφλός, όταν μπήκαν όλοι μέσα στον πύργο, δεν θα βρισκόταν στο δωμάτιό του.

Μήπως είχε πεθάνει στο μεταξύ;... "Ισως... Ο Μπόμπυ εξασκούσε να ψάχνει.

Ένα συρτάρι άνακάλυψε μερικά παλιά ρούχα, που φαίνονταν ότι ήταν του τυφλού. Πάνω στο τζάκι βρήκε ένα πιπίο, άπλωτο ακόμη και λίγα ψιχουλά ψωμιού, πράγμα, που μαρτυρούσε ότι ο γέρο-φυλακισμένος δεν είχε καιρό που έλειπε από το δωμάτιο.

Η άταξια, που βασιλευσε εκεί μέσα έδειχνε τη βιαστική αναχώρησή του. Ο Μπόμπυ κύτταξε τότε με μεγαλύτερη προσοχή το παρτέτο και είδε πατημασιές και ευσημάτια διάφορα. "Υστερα αντίκρισε στο έδαφος της πόρτας μία τούφα γκριζά μαλλιά.

—Μπα, είπε, το μαλλί αυτό είναι από τη γούνα του γέροντ!... Θυμάμαι καλά το χρώμα της...

Τότε κατάλαβε ότι κάτι είχε συμβεί εκεί μέσα.

Και τη στιγμή, που, απελπισμένος και στενοχωρημένος, ετοιμαζόταν να φύγει, γύρισε τα μάτια του στην μαύρη πλάκα του τζακιού.

Πήγε κοντά και είδε ότι υπήρχε λίγη στάχτη ακόμη. "Ευχαρίστησε καλά και άνακάλυψε ένα κομμάτι από περγαμηνή, μισοκαμμένο. Ήταν εύτυχως καμμένο μόνον στις τέσσερες γωνίες του. Το ξεδίπλωσε με προσοχή και είδε στη μέση πως ήταν γραμμένη μία επιστολή, με χαρακτήρα άτακτο.

Μόλις ο Μπόμπυ διάβασε τις πρώτες γραμμές, πέταξε από τη χαρά του. Το μισοκαμμένο εκείνο χαρτί, τού έδινε τις πληροφορίες που τού ήταν τόσο χρήσιμες.

"Ήταν ένα γράμμα, που απευθυνόταν στο βασιλιά. Το άνοιξε κι' άκονδονιστο γράμμο του έδειχνε ότι το είχε γράψει ένας μισοκρύβει ο ίδιος ο τυφλός, που με λίγα λόγια ήθελε να πληροφορήσει τον Λουδοβίκο 16ον για την φοβερή του κατάσταση.

Το γράμμα, όπως κατάφερε ο Μπόμπυ, να ξεχωρίσει, έλεγε τα εξής:

"Μεγαλειότατε, ο γέρο-κόμης Μουσύ-Σωβινύ, βρίσκεται εδώ και τρία χρόνια φυλακισμένος από τον άνεμοί του, που κατασπατάλησε την περιουσία του. Σήμερα μεταφέρεται στο φρενοκομείο του Σαραντάντ!... Μεγαλειότατε, δεν είμαι τοελλάς. Σας εξορκίζω να έρθετε να με βοηθήσετε και να τιμωρήσετε εκείνον, που...

Το τέλος έλειπε. "Αλλά ο Μπόμπυ δεν άνησχε για γι' αυτό. Το κυριότερο, εκείνο δηλαδή που τού χρειαζόταν το έμαθε.

Όποτε είχε κρίνει πολύ καλά ότι ο γέρο-τυφλός υπέφερε τις τελευταίες ώρες πολύ από τον άνεμοί του. Και άκόμα ότι είχε πάλει μαζί του, όταν ο άνεμος του είχε πώς μπήκαν μέσα στον πύργο η παρὰ του Ζιροφλέ έχοντας για μάρτυρα το μικρό Τζόκευ.

Ο κόμης Μουσύ ύστερα από την άλωση της Βαστιλίας θα είχε φοβηθεί βέβαια ότι ύστερα από τις όμιολογίες του Μπόμπυ, θα έρχόντουσαν στον πύργο του διάφοροι, που θα τον έναγλούσαν και θ' άνοκατευόνησαν στις ύποβειρές του. Σκέφθηκε, λοιπόν, να βρει για το γέρο-θείο του, που δεν τολμούσε να τον σκοτώσει, μία φυλακή κατάλληλη κι' ασφαλής. Γι' αυτό είχαν ενεργήσει να τού δοθεί η άδεια να τον κλείσει στο τρελλοκομείο.

Το σχέδιό του ήταν θαυμάσιο. "Ετσι ο κόμης έβγαζε από πάνω του την εύθυνη, κι' έπαυσε την περιουσία του τυφλού. Κι' αν διαμαρτυρόταν ο γέρος, πούδς θ' άκουγε τα παράνοια ενός τρελλού!...

Χαρομένους ο μικρός Τζόκευ, κρατώντας σφιχτά το πολυτίμο εκείνο γράμμα, έτρεξε να βρει τους συντρόφους του.

Οι επαιτητές, αφού έζήτησαν, μη έχοντας τί άλλο να κάμουν για να περάσουν την ώρα τους, είχαν άρχισει τη λεηλασία του πύργου.

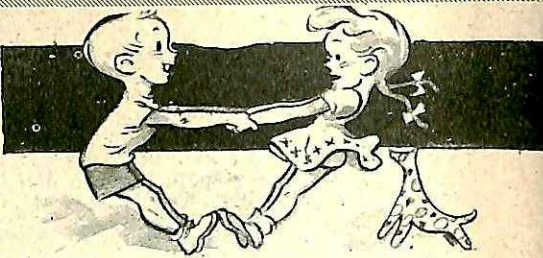
Απ' όλα τα δωμάτια, καθένας απ' αυτούς διάλεγε ότι του άρεσε και το κουβαλούσε στην τραπεζαρία. "Ολ' αυτά τα έκαναν δέματα, που σκόπευαν να το φορτώσουν ύστερα στο άκασί.

Μονάχα ο Γκαγιαρντνύ κι' ο Πορτιμπέφ κοιμόντουσαν ακόμη. Όταν ανέθηκε ο Μπόμπυ και είδε τους φίλους του ν' άρπάζουν τα πράγματα από τον πύργο θυμώσε και τους φώναξε:

—"Εί τι κάνετε εδώ;

—Τι τις θέλεις τις αεροδυναμικές γραμμές, όταν δεν έχεις νερό μηχανή;

Βλέποντας μάλιστα τον Ζιροφλέ να περνάει από μπροστά του και να κρατάει ένα πολύτιμο ρολόι του τοίχου του είπε:

—"Εδώ δεν ήρθαμε για να πάρουμε τα ξένα πράγματα. Η δουλειά μας είναι άλλη!...

Μά, μικρέ μου, είναι απαραίτητα μερικά "κουσενίρ" από τον πύργο αυτού του άριστοκράτη!

Μά αυτό λέγεται κλοπή! είπε ο Μπόμπυ. Είστε, λοιπόν, κλέφτες;

—Τι είναι αυτό που μας λές; "Εσένα θ' άκούσαμε τώρα; είπε ένας από τους φίλους του.

—Μάλιστα, ξαναείπε ο Μπόμπυ, είστε κλέφτες μ' αυτά που κάνετε. "Εγώ σας παρακάλεσα να έρθετε μαζί μου και να με βοηθήσετε να ελευθερώσω ένα δυστυχισμένο φυλακισμένο, όχι όμως να πάρτε πράγματα, που δεν είναι δικά σας!

Τα λόγια αυτά του Μπόμπυ δεν άρεσαν σ' όλους. Μερικοί άρχισαν να φωνάζουν:

—"Εξώ το πολυπόαιδο!...

—"Οχι! άδελφέ, μάς σκότισε μ' αυτόν τον φυλακισμένο του, που δεν τον είδαμε ακόμη!

—Μά τι ήθελε; Νά χασομερήσουμε για ναρθουμε ως εδώ και να φύγουμε με άδειαν χέρι;

Ο Ζιροφλέ, βλέποντας ν' άγριωνουν τα πράγματα, μπήκε στη μέση για να τους ήσυχασε.

—"Οχι, Μπόμπυ, τού είπε με καλό τρόπο, δεν είναι σωστό να λές τους ανθρώπους, που ήρθαν εδώ να σε βοηθήσουν, κλέφτες. Ούτε φταίνε αυτοί, αν δεν βρήκε ο τυφλός σου!...

Με τη ζωηρή αυτή συζήτηση έζητησαν επί τέλους ο Γκαγιαρντνύ κι' ο Πορτιμπέφ.

Στάθηκαν μία στιγμή ν' άκουσουν επί ο μικρός τους φίλος φιλονεικούσε με τους συντρόφους τους. Κι' όταν κατάλαβε με τους έδαινε, σαν τίμιο άνθρωπο άγριεσαν και άρμψαν πάνω στους άρπαγες.

Με μία σπρωξιά ο Πορτιμπέφ ξάπλωσε στο πάτωμα τρεις, ο δε Γκαγιαρντνύ φώναξε:

—Φτάνουν τα λόγια. Το παιδί έχει δικήν. Είστε κλέφτες και δεν θ' αφήσουμε κανένα να πάρη από δω ούτε μία καρφίτσα!...

Αλήθεια, Πορτιμπέφ!

—Ούτε μία καρφίτσα Γκαγιαρντνύ! είπε ο άλλος. Δεν είμαστε ληστές! "Ηρθαμε εδώ για να ελευθερώσουμε ένα φυλακισμένο, όχι όμως και να κλέβουμε ρολόγια. Αυτή είναι η γνώμη μας! Δυστυχία σ' εκείνον που δεν θα συμμορφωθεί!

Και οι σύντροφοι του Ζιροφλέ αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τη λεηλασία.

Πολύ καλά! είπε περηγμένος ο παθερινάρης, αφήνοντας το ρολόι εκεί όπου το βρήκε.

—"Εγώ φταίω, είπε ένας άλλος, που άφησα τη δουλειά μου για ναάρω μαζί σας! Μέσα σε πέντε λεπτά τα δέματα λυθήκαν, τα κλοπιμαία πήγαν στη θεία τους κι' ο Μπόμπυ ευχαρίστησε τους δυο σωματοφύλακές του.

Εκεί όμως που οι σύντροφοι του ήταν εύθυμοι, ξαφνικά κατασφίχσαν με την σκέψη ότι θα έφευγαν από τον πύργο χωρίς να πάρουν τίποτα.

Ο Μπόμπυ θέλησε τότε να δείξει στον Ζιροφλέ την επιστολή του τυφλού. Ο παθερινάρης όμως είπε σιγά στον μικρό Τζόκευ:

—Μπόμπυ, είσαι ανόητος!... Δυσχερέστησε αυτούς τους ανθρώπους που ήρθαν να σε βοηθήσουν. Αν θέλεις να μ' άκούσεις, άλλη φορά να μην ξαναμιλήσεις για τον τυφλό και τα γράμματά του, γιατί κανένας δεν έχει όρεξη να σκεπαστεί.

"Υστερ' από αυτό ο Ζιροφλέ, αφήνοντας το μικρό Τζόκευ κόκκαλο, πήγε να ζήσει τ' άλλα στο κάρρο για να γυρίσουν πίσω στο Παρίσι.

Ο Μπόμπυ έμεινε έτσι ολομόναχος, μη ξέροντας τι να κάνει. Χωρίς καμιά βοήθεια, ήξερε ότι δεν θα τα κατάφερε να φτάσει ως το φρενοκομείο του Σαραντάντ, όπου βρισκόταν τώρα ο τυφλός.

Εκεί που καθόταν σκεπτικός, ένα βαρύ χέρι τον άρπαξε από τον ώμο. Ήταν ο Γκαγιαρντνύ.

—"Ε, μικρέ! Γιατί είσαι έτσι κατασφίχες; τον ρώτησε. Γιατί δεν πιάς λές τι σε βασανίζει; "Εδώ είμαστε εμείς! Αλήθεια, Πορτιμπέφ!

—Αλήθεια Γκαγιαρντνύ! άπάντησε ο δεύτερος γίγαντας, που είχε πλησιάσει το Μπόμπυ.

Παίρνοντας θάρρος από τα λόγια των σωματοφυλάκων του ο μικρός έμυστηρεσθήκε την σκέψη του. Τους είπε πως άγνοούσε να ελευθερώσει τον τυφλό και τους έδειξε και το γράμμα, που βρήκε στο τζάκι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Το κάστρο της νεράιδας

Μιά φορά κι' έναν καιρό ζούσε σε μία μακρινή πολιτεία ο ξακουσμένος για την καλωσύνη της καρδιάς του και για τη σοφία του βασιλιάς Άαρών.

Ο Άαρών είχε τρία αγόρια, που τα λάτρευε ακόμα πιο πολύ βλέποντας να τους είχε πεθάνει λίγα χρόνια πριν.

Μιά μέρα ο Άαρών κάλεσε στη μεγάλη σάλα και τα τρία του παιδιά. Κι' αφού τους χάρισε πρώτα άμέτρητο χρυσάφι, τους είπε:

—Παιδιά μου, οι υπήκοοί μου με λένε καλό και σοφό άνθρωπο. Μά δεν είμαι τόσο σοφός, όσο θέλουν αυτοί να πιστεύουν. Παρ' όλ' αυτά, κάτι μέσα στην ψυχή μου θέλω να χάσω το φως των ματιών μου και θα μου λείψη η χαρά της ζωής. Ξέρω όμως, πώς σέ τόπο μακρινό, βρίσκεται ένα μερικό κάστρο. Μέσα σ' αυτό ζή από χρόνιο μία νεράιδα. Αυτή έχει μάθει όλα τα βότανα της γης. Ξέρει να γιατρέψει και τις πιο βαρείες άρρώστιες. Μά για ν' αγοράσεις κανείς ένα βότανο απ' αυτήν πρέπει να το ακριβοπληρώσει και με τη ζωή του άκόμα. Λοιπόν, παιδιά μου, η νεράιδα έχει και το φάρμακο, που κάνει τους τυφλούς να ξαναβρίσκουν το φως τους. Πηγαίνετε από τώρα στο κάστρο της νεράιδας. Γιατί σαν περάσουν τα τρία χρόνια και δεν βλέπω, δεν θα ήθελα να μείνω πολύν καιρό στο σκοτάδι!...

Τα τρία βασιλόπουλα άμέσως ετοίμασθηκαν να πάνε στο κάστρο της νεράιδας. Πέρασαν άγνωστες πόλεις, χωριά μικρά και μεγάλα, ώσπου έφτασαν στο κάστρο. Εκεί είδαν στρατό να το φυλάει. Ένας μάχιος φρουρός τους είπε πως όποιος τολμήσει και περάσει το κατώφλι του, δεν ξαναβγαίνει ζωντανός.

Το μικρότερο τότε, σαν πιο τολμηρό, λέει τ' αδέρφια του:

—"Εσείς να σταθείτε εδώ. "Εγώ θα μπώ μέσα να βρω τη νεράιδα!...

Μόλις το βασιλόπουλο προχώρησε λίγα βήματα, παρουσιάστηκε εκείνη μπροστά του!

—Δεν λυπήθηκες τα νειάτα σου που ήρθες στο κάστρο μου; τού λέει.

—Καλή μου νεράιδα ήρθα να μού δώσης το φάρμακο για να χαρίσω το φως σ' έναν τυφλό. Θα σου δώσω όσα φλουριά κι' αν μου ζητήσεις!

—Τη ζωή σου μού τη δίνεις;

—Να σου δώσω τη ζωή μου! Στείλε όμως πρώτα το φάρμακο σ' τ' αδέρφια μου, που περιμένουν έξω.

Η νεράιδα έστειλε ένα μπουκαλάκι με το φάρμακο σ' τ' άλλα βασιλόπουλα. Κράτησε όμως το μικρό, το ράντισε μ' ένα νερό και το μαρμάρωσε.

Τότε ο πρώτος δίνει στον μεσαίο το φάρμακο και τού λέει:

—Τρέξε έσύ στον πατέρα μας. "Εγώ

θα φροντίσω να λυτρώσω τον μικρό αδερφό μας...

Όταν έφυγε ο δεύτερος, μπαίνει στο κάστρο ο μεγάλος και λέει:

—Καλή μου νεράιδα, τί τον έκαμες τον αδελφό μου;

—"Εδώ είναι! Σας ειδοποίησε ο φρουρός μου, πως όποιος τολμήσει να διαβή το κατώφλι του κάστρου μου, τον μαρμαρώνω. Μήπως ήρθες κι' έσύ για να πάθης τα ίδια;

—Προτιμώ να μαρμαρώσης έμένα και ν' άφησης έλευθερο τ' μικρό, της είπε έκείνος.

Κι' άμέσως η νεράιδα ξαναζωντανεύει το μικρό και μαρμαρώνει τον μεγάλο.

Τότε ο μικρός τρέχει και βρίσκει τον μεσαίο αδελφό και τού λέει τί έπαθε ο μεγάλος.

Χωρίς να χάσει καιρό ο μεσαίος μπαίνει στο κάστρο και λέει:

—Καλή μου νεράιδα, δώσε την έλευθερία στον μεγάλο αδελφό μου. Είμαστε τρία αδέρφια. Χωρίς αυτόν δεν ξέρουμε να γυρίσουμε πίσω στον τόπο μας.

Μά η νεράιδα μαρμαρώνει τώρα τον μεσαίο κι' αφήνει τον μεγάλο.

"Ετσι, πάντα έλειπε κάθε τόσο κι' ένας αδελφός.

Τα τρία χρόνια όμως πλησίαζαν να περάσουν κι' ο βασιλιάς Άαρών έπρεπε να χρησιμοποιήσει το φάρμακο της νεράιδας.

Σε μία στιγμή ο βασιλιάς σκέφθηκε: "Το παιδί που μού λείπει είν' ακριβώτερο από τα μάτια μου!..."

Στέλνει τότε κρυφά τ'ον γραμματικό του στο κάστρο.

—Καλή μου νεράιδα, λέει ο γραμματικός έξω από το κατώφλι, πάρε το μπουκαλάκι σου με το φάρμακο κι' άφηρες έλευθερο τ'ον βασιλόπουλο. Ο βασιλιάς μου προτιμάει να τυφλωθί παρά να χάσει το παιδί του.

Η νεράιδα παίρνει το μπουκαλάκι και ξεμαρμαρώνει το βασιλόπουλο.

Τα τρία αδέρφια, σαν αντίμισαν πάλι, χάρηκαν που έφευγαν από το κάστρο της νεράιδας. Μά δεν ήξεραν τί είχε κάνει ο πατέρας τους.

Πέρασαν λίγες μέρες κι' έκλεισαν ακριβώς τα τρία χρόνια που ο Άαρών θάχανε το φως του.

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Η κούνια

Σ' ένα δέντρο ύψηλο, με κοκίνο κοντρό, καλό κούνια κρεμαστή, σαν με φέρνι στα ψηλά και γυρίζει χαμηλά, πώς μ' ευχαριστεί.

Τα παιδάκια ζωηρά γύρω-γύρω με χαρά βλέπουν πώς πετώ και σπκύνουμια ψηλά στον άερα άπ'όλα σαν τον άετο!

ΑΛ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

Χιονόμωρ

Ο διευθυντής του σχολείου υποδέχεται έναν καινούργιο μαθητή.

—Πώς λέγεσαι, μικρέ μου;

—Πέτρος Πετρακόπουλος.

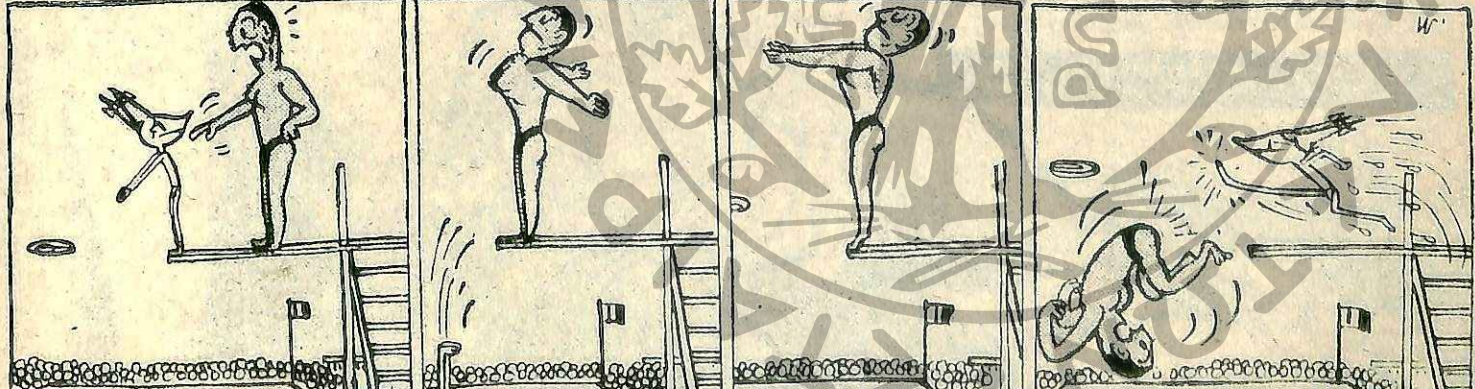
—Άκουσε, Πετράκη: "Όταν μιλάς σε μεγαλύτερους σου, βάλ' και το "κύριε". Για ξαναπες μου, λοιπόν, πώς λέγεσαι;

—Κύριος Πέτρος Πετρακόπουλος!

Η μητέρα στο μικρό-Σπυράκη:

—"Εδώσε τα λεπτά του μπακάλη;

—Ναι, μαμά, και μού είπε πως έσθυσε τον μπαμπά. Μά ήταν λοιπόν άναμένος.

Η ΣΩΓΊΤΣΑ ΚΑΙ Ο ΑΣΧΟΣ ΤΩΝ ΚΑΤΑΔΥΣΕΩΝ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΚΟΜΠΙΡΑ

ΟΤΑΝ ο πλούσιος έμπορος 'Αχμέτ Σερνίρ πήγε στο 'Αιμπετέ, για δουλειές του, σκόπευε να μείνει εκεί μία βδομάδα μονάχα.

Κι' όμως έμεινε τρεις μήνες τώρα, τρεις ολόκληρους μήνες. Δεν τούκανε πιά καρδιά να φύγει απ' αυτό το μέρος, γιατί είχε γνωρίσει στο μεταξύ την πεντάμορφη Κομπίρα, με τα κατάμαυρα μαλλιά, που ήταν πιο μαύρα ακόμα κι' απ' τον άναστρο ούρανο...

'Αμέτρητες φορές της είχε ανοίξει την καρδιά του και την είχε ικετεί να γίνει γυναίκα του και τον ακολουθήσει στην Αίγυπτο. Της έταζε πως θα ζούσε εκεί σαν βασίλισσα, μ' όλα της τα καλά.

Εκείνη τον άκουγε, χαμογελώντας, μά δεν τούδινε ποτέ θετική απάντηση.

Στο μεταξύ, δεχόταν πρόθυμα όλα τα πολύτιμα δώρα που της έκαναν ο έρωτευμένος έμπορος: ροδόσταμο μέσα σε κρυστάλλινα βάζα, χαλιά βαρύτιμα, ακριβά μεταξωτά και γλυκίσματα λογής-λογής.

Μά, μία μέρα, οι γονείς της την πάντρεψαν μ' ένα Γάλλο αξιωματικό, ένα λοχαγό, που την είχε έρωτευθεί τρελλά, παράφορα!

Δεν την πολυευχαρίστησε όμως αυτός ο γάμος. Μά έπρεπε να υπακούσει στο θέλημα του πατέρα της, που επιθυμούσε να τ'αχαι καλὰ με τὸν αξιωματικό.

Η απελπισία του 'Αχμέτ ήταν απεριόριστη. Του κάκου έπεσε στα πόδια της Κομπίρα και την εξόρκισε να φύγει μαζί του.

Δεν μπορεί να γίνει αυτό, του απάντησε εκείνη κουνώντας το κεφάλι της. Το καθήκον μου είναι ν' αγαπήσω τον άντρα μου, πιστά κι' ολόκληρα, αφού αυτός θαναι στο έθνος ο αφέντης μου.

Επέτρεψε μονάχα στον 'Αχμέτ να πηγαίνει κάπου-κάπου σπίντι της. Μά τον δεχόταν πάντα μπροστά στους σκλάβους της, για να μη δημιουργηθούν ύπονοις και κακολογίες εις βάρος της.

Όστόσο, ο έρωτευμένος εύρισκε τον τρόπο να της κρυφομιλάει για την τρελή αγάπη του.

Εν' απόγεμα, που την παρακαλούσε πιο πολύ από κάθε άλλη φορά να τον ακολουθήσει η Κομπίρα του είπε σταθερά:

— Όχι, 'Αχμέτ, ζήτάς τ' αδύνατα. Θά σ' ακολουθήσω μόνον όταν ο άντρας μου δεν θα υπάρχει πιά...

— Όταν δεν θα υπάρχει; Μου τ' όρκίζεσαι;

— Σου τ' όρκίζομαι, 'Αχμέτ! Θαρθώ τότε μαζί σου, όπου κι' αν θέλεις.

Μην ξεχνάς αυτή σου την υπόσχεση, Κομπίρα! Καλήν αντάμωσι...

Κι' ο 'Αχμέτ έφυγε, βιαστικός και ταραγμένος...

Σε δυό μέρες, ο λοχαγός ξεκίνησε για μία επιθεώρηση στα τριγύρω φυλάκια. Θάταν σχεδόν περσιτάτος σε μία φιλική χώρα. Δεν υπήρχε κανείς κίνδυνος. Γι' αυτό, σκέφτηκε να πάρει μαζί του και τη γυναίκα του.

Όχι! στρατιώτες και μερικοί ιθαγενείς άποτελούσαν όλο το καράβι.

Πρός το βράδυ, η Κομπίρα κουράστηκε πάνω στη γκαμήλα της, κι' ο λοχαγός την πήρε στα καπούλια του αλόγου του...

Ο ήλιος βασιλεύει, βάφοντας κατακόκκινο τον ούρανο. Σε μία ώρα, το καραβάνι θάσπινε την κατασκήνωσή του για τη νύχτα.

Τί είν' αυτά; φώναξε ξαφνικά η Κομπίρα, δείχνοντας κάτι μακρινά μαύρα σημάδια, που φαίνονταν να τρέχουν προς το μέρος τους.

Θάναι ίσως άνθρωποι του Μουρά, ενός γνωστού μου φυλάρχου, που μένει εδώ κοντά, απάντησε ο λοχαγός.

Σε λίγο, ξεχώρισαν είκοσι καθολικά, που κάλπαζαν προς το μικρό καραβάνι. Η Κομπίρα άρχισε να τρέμει και να σφίγγει τον άντρα της με τα δυό της μπράτσα. Οι στρατιώτες κι' οι ιθαγενείς, που προχωρούσαν μπροστά, δεν είχαν αντιληφθεί ακόμα τίποτε.

Φοβάμαι!... μουρμούρισε η νέα γυναίκα.

Γιατί φοβάσαι, Κομπίρα; Φίλοι μας είναι... την καθησύχασε ο άντρας της.

Ο πρώτος καθολικός φάνηκε σαν να συγκέντρωνε γύρω του τους άλλους. Ο καθολικός των αλόγων τους έδειχνε τώρα καθαρά πως έπρόκειτο να επιτεθούν!...

Η Κομπίρα αναγνώρισε τον άρχηγό τους: Ήταν ο 'Αχμέτ!

— Μακρύά μου! Καταραμένος νάσαι και σύ! Έγώ σκότωσα τον άντρα μου!

Πριν προλάβει ο λοχαγός ν' απαλλαγεί απ' το αγκάλιασμα της γυναίκας του, για ν' αμυνθεί, έπεσε μία ντουφεκιά...

Η Κομπίρα έκλεισε τα μάτια της. Κάτι ζεστό και υγρό κυλούσε στα χέρια της...

Το κορμί του άντρός της ταλαντεύθηκε πάνω στ' αλόγο. Και, καθώς η Κομπίρα εξακολουθούσε να το κρατά σφιχταγκάλιασμένο, έπεσαν μαζί καταγής...

Μην ξεχνάς, Κομπίρα, την υπόσχεσή σου! έπτε μία βαρεία φωνή.

Η νέα γυναίκα ανασήκωσε το κεφάλι της. Κιτάζε με κλαμένα μάτια τον 'Αχμέτ, που της μιλούσε γέρνοντας πάνω της.

— Μου είχες πη: «Θά σ' ακολουθήσω μονάχα όταν ο άντρας μου δεν θα υπάρχει πιά», πρόσθεσε εκείνος. Αυτό που ήθελες, έγινε! Τον σκότωσα, τον άντρα σου... Έλα τώρα μαζί μου, Κομπίρα! Πάμε να φύγουμε, μακριά!

Μά η Κομπίρα εξακολουθούσε να κυττάζει, άμιλητη, τη ματωμένη στολή του άντρα της, τα ματωμένα χέρια της...

Στο μεταξύ, οι Γάλλοι στρατιώτες είχαν αρχίσει να πυροβολούν τους επιδρομείς, που είχαν όχρυωθή πρόχειρα πίσω απ' τ' αλόγα τους.

— Έλα, Κομπίρα, έπτε πάλι ο 'Αχμέτ. Είν' επικίνδυνο να μείνουμε εδώ. Πάμε να φύγουμε...

— Ποτέ! φώναξε τότε η Κομπίρα. Ποτέ δεν θέλησα εγώ να σκοτώσω τον αφέντη μου... Όταν σούλεγα πως θά σ' ακολουθήσω όταν δεν θα υπάρχει πιά, έννοούσα άμα θά πέθαινε η θάφεινε... Μ' αυτά όμως τ' αστοχα λόγια μου, προκάλεσα το θάνατό του!...

Είμαι καταραμένη!...

— Έλα να φύγουμε, Κομπίρα!...

— Μακρύά μου! Καταραμένος νάσαι και σύ! Έγώ, εγώ σκότωσα τον άντρα μου!...

Κι' η Κομπίρα, τρελλή από άπελπισία, πετάχτηκε όρθια κι' άρχισε να τρέχει προς τους Γάλλους στρατιώτες, που εξακολουθούσαν να πυροβολούν.

— Έγώ σκότωσα τον άντρα μου! φώναζε. Τιμωρήστε με!...

Δυό σφαίρες τη βρήκαν κατάστηθα και την ξάπλωσαν στην άμμο. Τά τελευταία λόγια της ήταν:

— Έγώ τον σκότωσα!...

Ο 'Αχμέτ κι' οι σύντροφοί του όπισθοχώρησαν άτακτα, βλέποντας πως δεν μπορούσαν ν' αντιμετωπίσουν τους έμπειροπόλεμους Γάλλους στρατιώτες.

Μά καλύτερα νάχε σκοτωθεί εκεί ο 'Αχμέτ. Γιατί από τότε, τρελλός πιά, αναμάλιασμένος και κουρελής, σωστό φάντασμα του έαυτού του, γύριζε στην έρημο σαν άγριμ, τρομάζοντας τά καραβάνια με την εμφάνισή του και με τις άγριες φωνές του:

— Κομπίρα!... Κομπίρα!

Z. ΣΕΖΑΜΠΡ

Συναρπαστικό αστυνομικό μυθιστόρημα υπό Τζέιμς Μίλλερ

Τὸ δημάδι τοῦ θανάτου

ΠΕΡΙΛΗΨΗ
ΠΡΟΗΓ. ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Κόνστανς άρνείται πως πέταξε τη γλάστρα και λέει πως θάπεσε τυχαίως. Ύστερα ζητάει τη βοήθεια του Μόρισον, για μία υπόθεσι απόλυτα έμπιστευτική: Κάποιοι εκδισάστες έχουν στα χέρια τους μία σκανδαλώδη φωτογραφία της Μάρτζορυ και ζητούν λεφτά απ' τη μητέρα της, για να μην εκθέσουν την οικογένεια. Ο Μόρισον δέχεται να μεσολαδήσει, για να παραδώσι τα λεφτά στους εκδισάστες και να πάρη τη φωτογραφία. Στο μεταξύ, τον είδωποιεί ο φίλος του, Σπρόντνι, ότι δεν υπάρχει κανείς Τσέχος γιατρός με τ' όνομα Βάρντερ. Η Μάρτζορυ βγαίνει κρυφά απ' το σπίτι, με τ' αυτοκίνητό της. Όταν το μάτ' αυτοκίνητό της παίρνει από θάλη, ο Μόρισον την παίρνει από πίσω, μ' ένα άλλο αυτοκίνητο. Την πίσω, μ' επιτέλους, την παρακολουθούσε διακριτικά, και διαπιστώνει με κατάπληξη πως μπαινεί σε διάμεση φαρμακεία και ζητάει ακόφωρα παραμονεύει ύστερα έξω άνοιχτό. Παράμονεύει ύστερα έξω άνοιχτό. Παράμονεύει ύστερα έξω άνοιχτό. Παράμονεύει ύστερα έξω άνοιχτό.

6ον Φορούσε μία άνοιχτοπράσινη ρόμπα, που έφαινε στο σώμα της.

— Πού είν' η Μάρτζορυ; ρώτησε.

Της έδειξε την πόρτα του λουτρού. Τά μαδημένα φουδιά της άνασκηκώθηκαν και τά χείλη της έκαμαν ένα έλαφο μορφασμό.

— Δεν ξέρει πως βρίσκομαι εδώ, πρόσθεσε εγώ. Φεύγω άλυστα.

Μ' έπιασε από τον ώμο, τη στιγμή που περνούσα μπροστά της.

— Μπορείτε να μείνετε, μου είπε εερά Θά φύγω εγώ.

Έλευθερώθηκα και προχώρησα προς την πόρτα. Λέγοντας:

— Με συγχώρητε...

Ο θόρυβος του ντους σταμάτησε ξαφνικά, και σε λίγες στιγμές άκουσα τη φωνή της Μάρτζορυ να λέει:

— Μά... τί συμβαίνει;...

Σταθήκα και την είδα να στέκεται στο κατώφλι της πόρτας του λουτρού.

Εσφίγγε με τα δυό της χέρια πάνω στο στήθος της μία μεγάλη φλοκάτη πετσέτα. Μία άσπρη σκούφια του μπάνιου σκέπαζε τα μαλλιά της. Το νερό στάλαζε από το λαιμό της, τη μύτη της, τα μπράτσα της.

— Με συγχώρησε, μικρή μου, της είπε η Κόνστανς. Ήθελα μονάχα να σου ζητήσω...

— Προέκλει να τίς γλάστρες, πρόσθεσε εγώ. Τις έπιθεωρούσα... Ξέρετε, έπεσε χτες μία απ' αυτές. Ήθελα να βεβαιωθώ πως οι άλλες είναι γερά στερεωμένες στη θέση τους.

Η Μάρτζορυ κύτταξε μ' άπορία έμένα, τη μητέρα της κι' ύστερα πάλι έμένα.

— Τί τρόπος είν' αυτός, να μπαίνετε έτσι στην κίμαρά μου; διαμαρτυρήθηκε.

— Θά σας έξηγήσω. Οι γλάστρες δεν στέκονται καλά στη θέση τους. Είν' επικίνδυνες... Μπορεί να σκοτωθώ κανένας.

— Μά τί φλυαρεί αυτός; ρώτησε η Μάρτζορυ τη μητέρα της.

— Έπεσε χτες απ' το μπαλκόνι μία από τις τσιμεντένιες γλάστρες, της έξηγησε ήσυχα εκείνη. Ύποθετι λοιπόν ότι...

— Δώστε της περισσότερες έξηγήσεις, τη δέικωφα.

Και βγήκα στο διάδρομο. Γύρισα στο δωμάτιό μου, έανάγκισα την πόρτα μου και ξεπλώθηκα στο κρεβάτι, χωρίς να βγάλω τα παπούτσια μου.

Ήμουν κουρασμένος, πονούσε το κεφάλι μου και δεν ήθελα να σκέπτομαι τίποτε. Μά, στο βάθος του μυαλού μου, άπποχε κάτι που με βασάνιζε, κάτι που με γέμιζε έννοχλητικές σκέψεις...

Πηγαίνοντας ν' αγοράσίω άκόνιτον, η Μάρτζορυ είχε καταραφίσει με μιάς όλη τη θεωρία που είχα καταστρώσει με τόσο κόπο. Σύμφωνα μ' αυτή τη θεωρία, ο Βάρντερ ήταν ο κύριος υπεύθυνος του θανάτου της 'Ελεν. Ο Βάρντερ και κάποιος άλλος, συνενόχος του, 'Ισως ο Ρόντερικ, 'Ισως ακόμη ο Φρέντερικ Τζίλχαμ — σ' αυτή την τελευταία περίπτωση, θάπρεπε να κάνω μία μικρή έρευνα για το Φόντωμα, που φαίνονταν τόσο συνδεδεμένος με το Τζίλχαμ.

Όπωςάδηποτε, έπρεπε να εξακαθάρσω το ρόλο του Βάρ-

Ναί, ο Βάρντερ ήταν ο ύπ' αίσιον! ύποπτος. Έτσι πίστευα τουλάχιστον, ως τη στιγμή που η Μάρτζορυ πήγε ν' αγοράσίω άκόνιτον.

Δεν κατάφερα ώστόσο να φαντασθώ αυτή τη μικρή στο ρόλο μιάς φόνισσας.

Πάντως δέ, είχε τέτοιο χαρακτήρα, ώστε δεν θα κατέφευγε ποτέ σ' ένα όπλο ύπουλο σαν το δηλητήριο! Μπορούσε να σπάση ένα κεφάλι, πάνω στο θυμό της, ποτέ όμως να χρησιμοποιήσιν άκόνιτον.

«Κι' όμως ζήτησε ν' αγοράσίω απ' αυτό!» έλεγα με το νου μου.

Τη στιγμή εκείνη, χτύπησε κάποιος διακριτικά την πόρτα μου.

— Ποιος είναι; φώναξα.

Μου απάντησε μία γυναίκα κεία φωνή, αλλά τόσο σιγανή, ώστε δεν μπόρεσα ν' άκούσω τί έλεγε.

— Ποιος είναι; ούρλιασα πάλι.

Η ίδια φωνή μου ξαναπάντησε, και πάλι δίχως ν' άκούσω. Ανακάθησα στο κρεβάτι

Μικρές Ιστορίες

Τὸ λεωφορείο

Ο κύριος και η κυρία Νεοπλουτίδου, περνούν τις διακοπές τους σε μία κοσμική λουτρόπολι.

Στο ξενοδοχείο που μένουν, κάνουν, όπως είναι φυσικό, γνωριμία με αρκετά πρόσωπα. Ένα βράδυ, λοιπόν, μετά το δείπνο, συζητούν για μουσική με τους νέους τους φίλους. Μία κυρία, μάλιστα, αναφέρει πως συμπαθεί ιδιαίτερα το Μότσαρτ.

— Τί σύμπτωση! φωνάζει τότε η κ. Νεοπλουτίδου. Άλήθεια, τί χαριτωμένος κύριος! Χτες ακριβώς τον συνάντησα στο λεωφορείο... Πήγαυε στην πλάς με τη γυναίκα του!...

Επακολούθησε παγερό σιωπή κι' όλοι σιγά-σιγά έφυγαν, αφήνοντας το ζεύγος Νεοπλουτίδου μόνο του.

Έξω φρενών τότε, απ' τη γκάφα της γυναίκας του, ο κ. Νεοπλουτίδης, της έκανε μία φοβερή σκηνή.

— Μά, καλά, τόσο τρομερό ήταν αυτό που είπα; παραπονοιόταν η κ. Νεοπλουτίδου, έτοιμη να κλάψι.

— Και βέβαια ήταν τρομερό, άοητη γυναίκα! βρυχήθηκε ο άντρας της.

Και συνέχισε:

— Από δώ και δεκαπέντε μέρες που βρίσκομαστε εδώ, χριστιανή μου, θάπρεπε πιά να ξέρης, ότι το λεωφορείο δεν πηγαίνει στην πλάς!...

μου και φώναξα:

— Έμπρός!

Η πόρτα άνοιξε και μπήκε η Κόνστανς Τζίλχαμ, χαμογελαστή και τρυφερή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

Η Κόνστανς ξανάκλεισε πίσω της την πόρτα και τη σύστωσε.

— Μή βάλετε... κακή ιδέα στο μυαλό σας! μου είπε χαμογελαστή.

— Κακή ιδέα; Δεν ξέρω τί θα πη αυτό το πράγμα... απάντησα σαρκαστικά.

Προχώρησε προς το μέρος μου, με το άρμονικό και κυματιστό περπάτημά της.

— Έχετε αντίρρηση να καθίσω λίγο; μου είπε.

— Καθόλου, απάντησα δίχως να σηκωθώ από το κρεβάτι που καθόμουνα.

Κάθισε και σταύρωσε τα πόδια της μ' επισημότητα, σαν νάκανε καμμία σπουδαία τελετή. Μά άείζε τον κόπο να τις δείχνει, τέτοιες γάμπες!

Κρατούσε στο χέρι μία άσημενια τσιγαροθήκη. Την άνοιξε και μου πρόσφερε τσιγάρα.

Έπειτα άνοιξε ένα μικρό άναπτήρα, στερεωμένο πάνω στην τσιγαροθήκη, και μούδωσε φωτιά.

Πρόσεξα τά δαχτυλίδια της: μία βέρα στολισμένη με διαμαντάκια κι' ένα δαχτυλίδι άραβόων με τεράστιο διαμάντι. Στο δεξιό χέρι φορούσε ένα τρίτο δαχτυλίδι, από πλατίνα, μ' ένα μεγάλο ζαφείρι και μπριλλάντια.

Ξανακάθησα στο κρεβάτι μου και την κύτταξα που άναβε το τσιγάρο της.

Σχημάτιζε ένα συννεφάκι καπνού ανάμεσα μας. Φαίνεται πως θεωρούσε την τακτική αυτή απαραίτητη για κάθε σοβαρή συζήτηση.

— Τί ακριβώς υπάρχει μεταξύ εμάς; με ρώτησε ξαφνικά.

— Απολύτως τίποτε. Σας δίνω το λόγο μου.

— Σας παρακαλώ, κ. Μόρισον! Μην παίζετε το κρυφτούλι μαζί μου... Άς μιλήσουμε λογικά. Ξέρετε την ηλικία της Μάρτζορυ;

— Πολύ καλά. Σας δηλώνω επίσης, εύθες άμέσως, ότι έρω πολύ καλά και τους νομους της Πενσυλβανίας πάνω σ' αυτά τά ζητήματα. Σας έπανω λαμβάνω όμως ότι δεν υπάρχει τίποτα μεταξύ μας! Κάνω απλά τη δουλειά μου. Τίποτ' άλλο!

— Όστε τά επαγγελματικά σας καθήκοντα απαιτούν την παρουσίασι σας στην κίμαρά της;

— Φαντάζεσθε πως βρήκατε ένα περίφημο θέμα και βλέπω πως σκοπεύετε να το έκευταλ-λευθήτε μέχρι τέλους. Ο κεύ! Κάμετε όπως νομίζετε.

» Εγώ δεν έχω πάσα να σας ξαναπώ, άλλη μία φορά, πως δεν υπάρχει τίποτα μεταξύ μας.

Τίναξε νευρικά τη στάχτη του τσιγάρου της, άδιαφορώντας για το άραιο καλί.

— Έλάτε δά! έπτε ειρωνικά.

Έχετε την άξίωσι να πιστέψω πως βρισκόσαστε στην κίμαρά της μόνο και μόνο για να έλέγετε τις γλάστρες;

- **Η ΚΑΜΕΛΙΑ**
είναι πρακτική
- **Η ΚΑΜΕΛΙΑ**
είναι οικονομική
- **Η ΚΑΜΕΛΙΑ**
σημαίνει ύψος
και καθαριότητα

Προσφέρει σ' όλες τις γυναίκες
■ Ασφάλεια και Αυτόπεποίθηση. ■

Προκειμένου ν' ἀναχωρήσω
εἰς Παρίσιους κατὰ τὰ τέλη
Σεπτεμβρίου πρὸς παρακολού-
θησιν τῶν μαθημάτων τῆς:
ECOLE DES ARTS ET DE COIFFURE

Κοιμωτήριο «Μασκώτ»
Ευτυχίδου 1, Παγκράτι
Τηλ. 72.406

**ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΩΡΟΛΟΓΙΑ**

ΓΑΒΡΙΛΑΚΗΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 61
1^{ος} ΟΡΟΦΟΣ - ΤΗΛ. 28-407

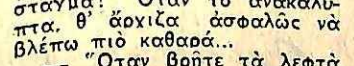
σε μαύρα παπούτσια, που α-
φ'εναν ξεσκέπαστα τὰ δάχτυλα
καὶ τὴ φτέρνα της. Τὰ μαύρα
λαμπερά σου, καὶ διατεταγμένα

... ..
... ..
... ..

ΜΗ τὴν ξεχνᾶτε στὶς ἐξο-
χὰς καὶ στὶς ἐκδρομὰς σας.
Σὰς ἐξασφαλίζει ὡραῖες ἀνα-
μνήσεις καὶ τὸν θαυμασμὸν
τῶν φίλων σας.

ΜΕ ΤΗΝ AGFA CLACK ΤΑΙΡΙΔΖΕΙ ΤΟ

ζε και μούφερνε γαργαλιτά
στη ραχοκοκκαλιά

BRILLAT
ΦΙΞΑΤΕΡ • ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

Θὰ εἶσδε πάντα καλοκτενισμένοι
χωρὶς τριχόπτωσιν καὶ πιτυρίδα.

BRILLAT·ΦΙΕΑΤΕΡ·ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΥΓΡΑ ΚΡΥΣΤΑΛΙΖΕ

ΕΠΙΒΛΕΠΟΝΤΑΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΞΟΧΗ...

— Ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὴν

έξοχη σάς, θαχέτε προσέξει,
ὅτι ἡ παραιμὼν κοντὰ στὴν
ἀύστη ἔχει ἀναιδύνη. Κ' ἔχει

φύσι έχει αγριεύσει κι έχει
σκληρύνει την επιδερμίδα σας
και ιδίως το τριφυρρό δέριμα

— Ἡ σκόνι τοῦ βουνοῦ, ὁ

ἀέρας, ὁ ἥλιος, ἡ ἀλμύρα τῆς
θάλασσης ξηραίνουν τὸ δέρ-

μα τὸ κάνουν ἀγριο καὶ τοῦ ἀφαιροῦν τὴν ἐλαστικότητά

— Για να τοῦ ξαναδώσετε

παλι την απασχολη και την
φρεσκάδα του και για να το
διατηρώσετε νεανικό, χρησιμο-

ποιήστε μιὰ μοναδική στο εί-
δος της κρέμα — την κρέμα

— Η κρέμα αυτή έχει την

ιδιότητα να εἰσχωρή βαθύτατα
στοὺς πόρους τῆς ἐπιδερμίδος

Μελπάν.
— Ζητήστε ἐπιμόνως τὴν

μάτα της επιδερμίδος, την οποίαν κυριολεκτικῶς μεταμορ-

φωνει. της ομορφιας σας.

Τὴν Βασίλισσάν ποὺ ἡ Κόνσταunce
εἶχε γυρίσει σπῆτι τῆς μαζί με
τὸ φίλο της, τὸ μπρέσο ἡ "Ε-

Αυτό ζητούσε

Για να σώσω τη μαλλιά μου! Πραγματικά, αφού τον άρξαμε να τα λούζω με το γνήσιο Σαμπουνάκι TÊTE-NOIRE απέκτησαν γυαλάδα και έγιναν μεταξένια. Το Σαμπουνάκι TÊTE-NOIRE είναι απαλλαγμένο από κάθε επιβλαβή χημική ουσία και είναι κατασκευασμένο με τα πιο τελευταία δεδομένα της Επιστήμης. Αποφύγετε τις απομιμήσεις και λούζετε τα μαλλιά σας με TÊTE-NOIRE για να τα έχετε πάντα υγιή και στο φυσικό τους χρώμα και σχήμα.

Ζητείστε μ' έμπιστη το γνήσιο Σαμπουνάκι

TÊTE-NOIRE
Φακέλλοι - Φιάλοι - Κρέμα

ΣΧΟΛΗ ΑΚΟΡΝΤΕΟΝ
«MARINO PIGINI»

Εποπτεία Έθνικού Ωδείου

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΤΙΜΟΣ ΣΟΥΓΙΟΥΛ

Όδός Μάρνη 30 Αθήναι
Συστηματική και Μεθοδική διδασκαλία του Ακορντεόν. Λειτουργεί τμήμα αρχαίων. Διδάκτωρ προσιτά.

Εγγράφαι καθ' ἐκάστην 9 - 1½ και 4½ - 9 εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Σχολῆς, Μάρνη 30.
Εἰς τοὺς μαθητὰς τῆς Σχολῆς διατίθενται ἀκορντεόν με εὐκολίας πληρωμῆς.

Ἐκεῖ πού θυγάνουν οἱ τελειότερες μοδιότητες...

ΖΗΚΟΠΤΙΚΗ - ΡΑΠΤΙΚΗ
ΖΩΓΡΑΦΕΙΑ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΑ ΔΙΠΛΩΜΑΤΑ
RIQUOT NAROLITANO

Ἡ φάρμα πού κυριαρχεῖ παντοῦ... Διότι καὶ τὰς πλέον ἀρχαίους τὰς καρτέλλες ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΑΣ ΜΟΔΙΣΤΑΣ.

ΣΗΜ.: Ἐγγράφαι διὰ τὰς ἀπόρους... πολυτέχνους μέχρι τέλους Ὀκτωβρίου ἔ.ε. μετὰ τὸ ἡμῶς σχεδὸν διδάκτωρ.
Δεκταὶ ἐσωτερικαί.
ΑΘΗΝΑΙ: Ὑπερέλιον 3 Σύνταγμα, Τηλ. 32-316.
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βασ. Κωνσταντίνου 73, Τηλ. 47-522.

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ

Εὐνομισίων καὶ φαρμάκων ὁ φαντὰ ἀπὸ τεχνίτην ἐργασθέντα εἰς ΓΑΛΛΙΑΝ. ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 21. Παράρτημα τὸ Γαλλικόν. Γυρίζονται ἐνδυμασίαι 150.000 δρ. καὶ καπαρντίναι 130.000 δρ. Ζητήσατε δείγματα ἐργασίας μας.

λεν εἶχε πᾶν τὴ βοή σπὴν κάμαρά της καὶ τὴν εἶχε ἀπειλήσει πῶς θὰ τὰ φανέρωνε ὅλα στὸν ἄντρα της. Ἀπὸ τὴν ταράχη της, εἶχε πάθει νευρική κρίση. Κι ἡ Κόνσταντ εἶχε κρινεῖ τότε πῶς ἦταν μιά κατὰ-ἀπλη εὐκαιρία γιὰ νὰ τὴν ξεφορτωθῇ.

Εἶχε βάλει λοιπὸν τὸ Βάρντερ νὰ τῆς γράψῃ μιά συνταγή κι ὕστερα τὸν εἶχε στείλει νὰ ἐτοιμάσῃ μερικὲς καψούλες με ἀκόνιτον στὴν κάμαρά του, ὅπου διατηροῦσε ἕνα ἀληθινὸ ἐργαστήριον.

Λίγο ἀργότερα, ἡ Κόνσταντ πῆγε στὴν κάμαρά της ἔλεν κι ἀνακάτεψε τίς καψούλες τοῦ δηλητηρίου με τίς ἄλλες τοῦ φαινομπραμιτάλ. Ὅταν ἄρχισε ἡ ἔρευνα τῆς ἀστυνομίας, ἡ Κόνσταντ παρατήρησε πῶς ἔψαχνε κι ἐγώ, γιὰ λογαριασμό μου. Ἰσως νᾶκανε κάποιο λάθος, δὶχως νὰ τὸ καταλάβω, ἡ ἴσως νὰ ἔξφυγε καμιά λέξι τοῦ Βέρευ. Ὅπως δὴ τότε, ἡ Κόνσταντ προσάθεσε νὰ με βγάλῃ ἀπὸ τὴ μέση, με τὴ μέθοδο τῆς γλάστρας.

Ἀφοῦ ἀπέτυχε δέ, ἔκανε τώρα καὶ δεύτερη ἀπόπειρα, με τὴν ξεκάφωτη ἐκείνη ἱστορία τοῦ ἐκδίκαισμου...

Ὅλ' αὐτὰ φαίνονταν λογικά, φυσικά, ταίριασμένα στὴν ἐντέλεια. Ἀλλά... Ὑπῆρχε ἕνα ἄλλο...

Γιὰ ποῖο λόγο ἡ Μάρτζυ εἶχε πᾶν ν' ἀγοράσῃ ἀκόνιτον; Μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ δεχθῶ τὴν ἀπλούστερη ἐξήγησι: ὅτι ἦταν συνεννοημένη με τὴν ἀγαπητὴ της μαμά καὶ τὴ βοηθοῦσε. Ἡμουν βέβαιος πῶς οἱ δύο αὐτὲς γυναῖκες δὲν ἀγαποῦσαν ἡ μὴ τὴν ἄλλη, πῶς μποροῦσαν λοιπὸν ποτὲ νὰ συμφωνήσουν γιὰ ἕνα ἔγκλημα;

Ὅταν ἀπέκλεισα αὐτὴ τὴν ἐξήγησι, δὲν βοήκα πιά καμμία ἄλλη στὴ θέσι της. Ἀν δὲν εἶχα ἀνακαλύψει ἐκείνης τίς ἐπισκέψεις τῆς Μάρτζυ στὰ φαρμακεία... τότε θὰ τακτοποιοῦσαν ὅλα μιά χαρά!

Πῆγα ὡς τὸ τραπέζι μου κι ἔροια νερό σ' ἕνα ποτήρι, ἀπὸ τὴν καράφα πού βρισκόταν ἐκεῖ. Καθὼς ὅμως τὸ πλησίαζα στὰ χεῖλιά μου, μιά τρομερὴ σκέψι πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό μου!

Μύριας τὸ περιεχόμενο τῆς καράφας. Ἀδύνατο νᾶμαι βέβαιος...

Τὸ ξεναγούρισα καὶ δεύτερη φορά... Ὁχι, δὲν μποροῦσα νὰ πῶ ἂν εἶχε τίποτε τὸ ὑπὸπτο. Δὲν εἶχα παρακολουθεῖ ὅλες τίς κινήσεις τῆς Κόνσταντ, ὅταν πῆγαινε πρὸς τὴν πόρτα γιὰ νὰ φύγῃ. Ἰσως νὰ μούρριξε δηλητήριο στὸ νερό!

Ξαναγούρισα τὴν καράφα. Βρισκόμουν σὲ μιά κατὰστάσι ἀξιοθρήνητη. Ἀν ἐξακολουθοῦσα νὰ κάνω ἔτσι τὸ ἥθικό μου, θὰ καταντοῦσα νὰ ἐμπνέω τίς νύχτες καὶ νὰ μεταβάω τὰ δάχτυλά τοῦ ποδίου μου, μῆπως μούνανε κλέψι μερικά...

Μύριας πάλι, πρὸ προσεκτικῶς. Τὸ νερό φαίνονταν νάχῃ κάποια ἀσυνήθιστη μυρωδιά... Ἐφθινά, μού ἦθε μιά ἰδέα. Ἀφῖσα τὸ ποτήρι στὸ τραπέζι μου. Βγῆκα ἀπὸ τὴν κάμαρά μου καὶ κατέβηκα στὴ Βιβλιοθήκη. Δὲν βοήκα κανένα ἐκεῖ.

Ξανάκλεισα πίσω μου τὴ βαρεῖα δροινὴ πόρτα. Τὴν προηγούμενη μέρα, καθὼς ἔψαχνα στὰ ράφια γιὰ κανένα μυθιστόρημα, εἶχα προσέξει ἕνα ὀρισμένο βιβλίο πού βρισκότανε στὸ ράφι τῶν ἐπι-

στημονικῶν συγγραμμάτων. Ἐκεῖ πού ἦσαν καὶ τὰ ἔργα χημείας, μικροβιολογίας, ἱατρικῶς περιοδικὰ...

Εἶχε τὸν τίτλο «Ἐγχειρίδιον φαρμακολογίας», ὑπὸ Τόραλντ Σόλμαν. Τὸ θυμόμουν ἀπὸ τὸν καιρὸ πού σπούδαζα στὸ Πανεπιστήμιον φυσικῆς ἀγωγῆς. Τὸ εἶχα μεταχειρισθῇ τότε γιὰ νὰ γράψω τὸ θέμα τῶν ἐξετάσεων, σχετικὸ με τὴν τοξικομανία.

Τὸ ἀναζήτησα καὶ τώρα, κάθισα σὲ μιά ἀνετη πολυθρόνα, τῶρα πάνω στὰ γόνατά μου καὶ τ' ἀνοίξα στὴν τύχη.

Ἀνοίξε στὴ μέση περίπου. Μία λέξι τραβήξε ἀμέσως τὴ ματιά μου: «ΑΚΟΝΙΤΟΝ».

Ἀνατίρριξα. Μοῦ φάνηκε πῶς εἶχα δεχθῇ μιά ἠλεκτρικὴ ἐκκένωσι...

«Ὁχι, εἰν' ἀδύνατο! ἔλεγα μετὰ τὸ νοῦ μου. Ὁνειρεύομαι, ἔχω πάθει παραλήρημα, εἶμαι ὑπνωτισμένος... Εἰν' ἀδύνατο νὰ γύρισε ἕνα φάντασμα τὰ φύλλα τοῦ βιβλίου αὐτοῦ ὡς τὴν σελίδα πού μ' ἐνδιέφερε!»

Ξανάκλεισα ἀπότομα τὸν τόμο. Κύτταξα τὸ δεξιό μου. Ἦσαν καινούργιοι, φαίνονταν ἀεταχειριστοί. Περίμενα πῶς θὰ ξεανάνοιγε μόνος του. Μὰ αὐτὸς προτίμησε νὰ μείνῃ ἀκύνητος πάνω στὰ γόνατά μου. Κανένα φάντασμα δὲν τὸν μετατόπισε...

Τὸν ἔπιασα μετὰ τὸν χεῖρ ἀπὸ τὴν ράχη καὶ τὸν ξεανάνοιξα. Ἐπεσὰ τώρα πάνω στὴ σελίδα 325, πού ἔγραφε γιὰ τὰ τοπικὰ ἀναισθητικά. Ξανάκλεισα τὸ βιβλίο καὶ τὸς φάνηκε τότε, στὴν κόψι τῶν φύλλων του, μιά ἀσπρη γραμμὴ πού ἔδειχνε πῶς τελείωνε ἐκεῖ ἕνα τυπογραφικὸ φύλλο. Τ' ἀνοίξα τὸ μέρος ἐκεῖνο, δηλαδή στὴ σελίδα 563. Καὶ ξεανάκλεισα τὸν ἴδιο τίτλο: «ΑΚΟΝΙΤΟΝ».

Δὲν ὑπῆρχε τίποτε τὸ ὑπερφυσικὸ σ' αὐτό. Τὸ βιβλίο ἦταν καινούργιο. Ἀνοίγε λοιπὸν τὸ ἴδιο μέρος πού τὸ εἶχε ἀνοίξει ὁ πρῶτος πού τὸ διάβασε. Ἐτοῖς συμβαίνει πάντα μετὰ τὰ καινούργια βιβλία. Ξανάπεσα στὴν πολυθρόνα μου. Ἐνοιάθα κοῦρον ἰδρώτα στὸ στήθος μου καὶ στὸ λαιμό μου. Μιὰ καινούργια σκέψι βούιζε μετὰ τὸ νοῦ μου: Ποῖος εἶχε διαβάσει αὐτὸ τὸ βιβλίο...

Πιθανὸν ἡ Μάρτζυ ἴσως ὅμως καὶ κάποιοι ἄλλοι, κάποιος πού εἶχε καταστρώσει μιά δολοφονία... ἡ ἀκούη ἕνας ἀπὸ πολλοὺς περιέργους, ὅπως ἐγώ. Διάβασα ὅσα ἔγραφε τὸ βιβλίο γιὰ τὸ ἀκόνιτον. Ἐμαθα πῶς οἱ ἀρχαῖοι τὸ ἤξεραν, πῶς οἱ Κινεζοὶ κι οἱ Γαλάτες τὸ χρησιμοποιοῦσαν γιὰ νὰ δηλητηριάσουν τὰ βῆλα τους, πῶς χρῆσιμευε πολὺ στὴν Ἀπὸ Ἀνατολὴ γιὰ ἐγκληματικούς σκο-

πούς, καὶ πῶς τὸ πρῶτο σύμπτωμα τῆς δηλητηρίασεως μ' αὐτὸ συνίστατο σ' ἕνα γαργαλτὸ στὸ δέρμα, στοὺς βλεννογόνους καὶ στὸ στομάχι.

Τελείωσα ὅμως ὅλο τὸ κεφάλαιο, χωρὶς νὰ μπορέσω νὰ βρῶ ἐκεῖνο πού μ' ἐνδιέφερε: ἂν δηλαδή τὸ ἀκόνιτον εἶχε ἢ ὄχι μυρωδιά!

Ἀφῖσα τὸ βιβλίο στὴ θέσι τοῦ κι ἔψαξα στοὺς ἄλλους τίτλους. Ἀνακάλυψα μιά χοντὴ «Φαρμακοποιία», με πράσινο δεξιό.

Ἀνέφερε μέσα ὅλα τὰ χημικὰ φάρμακα, μὰ δὲν ἔγραφε τίποτε γιὰ τὸ ἀκόνιτον. Θυμήθηκα τότε κάτι πού μοῦ εἶχε πῆ ὁ Βέρευ: ὅτι δὲν τὸ ἔγραφαν πιά οἱ γιατροὶ στὶς συνταγές τους.

Δίπλα στὴ «Φαρμακοποιία», βοήκα ἕνα μικρότερο «Ὁδηγὸ τοῦ φαρμακοποιῶν». Τὸν πῆρα κι αὐτὸν καὶ τὸν ἀνοίξα. Ἀ-κι αὐτὸν καὶ τὸν ἀνοίξα. Ἀ-νάφεσε τὰ διάφορα φάρμακα, με ἀλφαριθμητικὴ σειρά. Στὴ σελίδα 17 διάβασα τὸν τίτλο: «ΑΚΟΝΙΤΟΝ».

Ἀκολουθοῦσε μιά σύντομη περιγραφή τῆς παρασκευῆς του, κι ὕστερα οἱ ἰδιότητές του. Ἐμαθα ἔτσι πῶς εἶναι μιά σκόνη σκούρα με χροῖμα πορτοκαλί πρὸς τὸ κιτρινωπὸ με ἐλαφροτάτη μυρωδιά καὶ με γεῦσι ὑπόγλυκη κι ἔπειτα στυφὴ, καὶ πῶς προκαλεῖ γαργαλτὰ καὶ κατόπιν μούδισημα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'

Καθισμένος στὸ κρεβάτι μου ἔλεγα καὶ ξεανάλεγα μετὰ τὸ νοῦ μου: «Χρῶμα πορτοκαλὶ πρὸς τὸ κιτρινωπὸ, ἐλαφροτάτη μυρωδιά, γεῦσι ὑπόγλυκη...»

Σηκώθηκα. ἀνοίξα τὴν πόρτα κι ἔροια μιά ματιά πρὸς τὴν κάμαρά τοῦ Βάρντερ.

Χαμένος κόπος: Ἡ πόρτα τοῦ ἔμενε κλειστή.

Ποῖν ἀπὸ ἕνα τέταρτο, ὁ Βάρντερ εἶχε βγῇ ἀπὸ τὸ δωμάτιό του κι εἶχε κατεβῇ στὸ ἰσόγειο. Εἶχα ἐπιχειρήσει τότε ν' ἀνοίξω τὴν πόρτα τοῦ Βεβαίωθηκα ὅμως πῶς δὲν ἔχουσε ποτὲ νὰ τὴν διπλοκλειδῶσῃ.

Τὸ διπλὸν δωμάτιο ὡστόσο ἦταν ἀνοιχτὸ κι ἀδειανό. Ἐλπίκα πῶς ἀπὸ τὸ παράθυρό θὰ μποροῦσα ἴσως. Μὰ ἀλλοίμονο! Τὸ παράθυρό τοῦ Βάρντερ ἀπείχε πέντε μέτρα τὸ λιγώτερο, καὶ δὲν ὑπῆρχε στὸν ἐξωτερικὸ τοίχο ἡ παρασκευὴ κορβίνας, γιὰ νὰ πατήσῃ κανεὶς καὶ νὰ φτάσῃ ὡς ἐκεῖ.

Ξαναγούρισα στὸ κρεβάτι μου καὶ κάθισα γιὰ νὰ σκεφθῶ. Ὁ νοῦς μου πῆγε ἐφθινά στὴ Λούσυ. Ἡ μαγεύρισα μου εἶχε πῶς αὐτὴ συνύριζε τίς κάμαρες τῶν ξένων. Θάπρεπε λοιπὸν νὰ μισορὴ νὰ μπαίνῃ στὸ δωμάτιο τοῦ Βάρντερ, γιὰ νὰ τοῦ φτιάχνῃ τὸ κρεβάτι. Θάπρεπε δηλαδή νάχῃ κλειδί τῆς πόρτας.

Ξεκρέμασα τὸ ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου μου καὶ πάτησα τὸ κάτω κουμπί.

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα, ἄκουσα μιά ἀντροπικὴ φωνή, πού μοῦ φάνηκε πῶς ἦταν τοῦ Ρόντερικ.

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ
Ἰδρὸ τὸ μυστικὸ μας

Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀγ. Κωνσταντίνου 12
Τηλ. 53-100

— Ἐγὼ νὰ ἐπὶ τῶς κατὶ ἀπὸ τὴν Λούσυ, τὴν καμαριέρα, τοῦ εἶπα. Πῶς νὰ τὴν εἰδοποιήσω; — Ὅθ' ἀφροντίζω ἐγώ, κύριε, ἀμέσως.

Δὲν ἤξερα ἀκόμη πῶς λειτουργοῦσε τὸ σύστημα τῶν ἐσωτερικῶν τηλεφώνων αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ. Κάθε φορὰ πού σήκωνα τὸ ἀκουστικὸ, δὲν εἶχα ἰδέα ποῖος θὰ μοῦ ἀπαντοῦσε...

Πῆγα ὡς τὴν πόρτα μου, τὴν ἀνοίξα καὶ γύρισα τὸ κουμπὶ ἀσφαλείας, πού δὲν ἔφινε νὰ τὴν ἀνοίξῃ κανεὶς ἀπ' ἐξῶ. Ὑστερα βγῆκα στὸ διάδρομο καὶ τὴν ἔκλεισα πάλι. Ἐτοῖς βοήθηκα κλειδωμένους ἔξω ἀπὸ τὴν κάμαρά μου.

Σε μερικὲς στιγμὲς, φάνηκε ἡ Λούσυ στὴν ἄκρη τοῦ διαδρόμου καὶ προχώρησε πρὸς τὸ μέρος μου.

— Εἶμαι πολὺ εὐχαριστήμενος πού σὰς βλέπω, τῆς εἶπα.

Κι ἐγὼ με κύτταζε, ἐκπληκτικῶς, πρόσθεσα:

— Ἐλάτε λοιπὸν, ὡμορφό-λα μου! Χρειάζομαι τὴ βοήθειά σας, γιὰ νὰ μῶ στὴν κάμαρά μου. Ἡ κλειδαριά μου δὲν ἀνοίγει.

— Κλειδωθήκατε ἔξω; Πῶς τὸ πάθατε, αὐτό; με ρώτησε.

— Εἶχα βαρεθῇ πιά τὴ συντροφιά τοῦ ἐαυτοῦ μου, δὲν τὴ χώνεω...

Ἡ Λούσυ γέλασε μετὰ τ' ἀ-

στεῖό μου. Ἐβγαλε ὕστερα ἀπὸ τὴν τσέπη της ἕνα κοίκο με ἐξή-ἐστὰ κλειδιά. Τὰ ἔξετασε, διάλεξε ἕνα ἀπ' ὅλα καὶ πλησι-άσε στὴν πόρτα μου.

— Μοῦ ἐπιτρέπετε; Νὰ μὴ σὰς βάλλω σὲ κόπο; εἶπα, παῖο, νοντὰς τῆς ἀπὸ τὸ χεῖρ τὰ κλειδιά.

Ἀνοίξα τὴν πόρτα μου καὶ πρόσθεσα ὕστερα:

— Μοῦ σώσατε τὴ ζωή! Δὲν ἔξω πῶς νὰ σὰς εὐχαριστήσω. Θέλετε νὰ μείνετε λίγο μαζί μου, ὥσπου ν' ἀνακαλύψωμὲ ἕνα τῶροπ νὰ σὰς ἀποδείξω τὴν εὐγνωμοσύνη μου;

Ἡ Λούσυ μούρριξε μιά ματιά καὶ γαμήλωσε ντροπαλὰ τὰ μάτια της.

— Τί θέλετε νὰ πῆτε; μου-μύρριξε.

— Ἀχ, Λούσυ, ἔχει σαγίσει ἡ καρδιά μου ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού μ' ἐγκαταλείψατε χωρὶς νὰ μοῦ πῆτε οὐτ' ἕνα ἄντιο!

— Ἀστέιεύσε μαζί μου, μοῦ φαίνεται!

— Ὁχι, ὄχι! Ἐλάτε λοιπὸν μέσ' στὴν κάμαρά μου. Ἐγὼ νὰ σὰς μιλήσω... τῆς εἶπα, δι-χως ν' ἀφῖσω τὰ κλειδιά.

Πέρασε τὸ κατὰφλι τῆς πόρ-τας μου, ἀργά, σὰν νὰ δίσταζε.

— Νὰ μοῦ μιλήσετε; Γιὰ ποῖο ζήτημα; ρώτησε.

— Δὲν ἔξω... γιὰ ἕνα σωρὸ ὠραία πράγματα!

— Δὲν εἶμαι πολὺ βεβαία πῶς μ' ἀρέσετε...

— Ὅσο μῆκε στὴν κάμα-ρά μου.

— Πρέπει νὰ μ' ἀφίσετε τὸν καιρὸ νὰ σὰς ἀποδείξω τὰ προ-σόντα μου! εἶπα μπαίνοντας ἀμέσως κι ἐγώ, γιὰ νὰ τῆς κό-ψω τὴν ὑποχώρησι.

— Καλὴν ἔρα θὰ κάνατε νὰ κλείσετε τὴν πόρτα σας. Μπο-ρεῖ νὰ μὰς δούνη καὶ νὰ μὰς παρεξηγήσουν...

— Καὶ δέβαια! εἶπα κλεί-νοντας τὴν πόρτα. Ἀχ, αὐτὴ ἡ μαγία τῶν ἀνθρώπων νὰ πα-ρεξηγῶνται!

Ἡ Λούσυ κούνησε δύο φορές τὸ κεφάλι της ἀπάνω-κάτω. Ὑ-στερα κάθισε ἀντίκρου στὸ κρε-βάτι μου, στὴν ἴδια πολυθρόνα πού καθάταν ποῖν ἀπὸ λίγο ἡ κυρία της.

— Μοῦ δίνετε ἕνα τσιγάρο; μοῦ εἶπε.

Τῆς πρόσφερα τσιγάρο καὶ φωτιά. Τραβήξε μιά βαθειὰ ρουφηδιά. ἔγειρε πίσω στὴν πολυθρόνα της κι ἔκλεισε τὰ μάτια της. Ἐπωφεληθῆκα τότε ἀπὸ τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ τῆς πῶ, τρέχοντας πρὸς τὴν πόρτα:

— Μὲ συγχωρεῖτε μιά στι-γμή, ἀλλὰ δὲν ἐννοῶ νὰ τὴν ξεναπαθῶ δεύτερη φορὰ μ' αὐ-τὴ τὴν καταραμένη κλειδαριά! Ὅθ' ἀποκρίσασθε μιά στιγμὴ ἂν γυρίξῃ κανονικὰ τὸ κλειδί. Πι-στεύω πῶς κάπου σκαλῶνει τὸ ἐλατήριο... Θέλω νὰ δοκιμάσω δύο-τρὲς φορές.

Ποῖν πολυλάβη νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι της, βρισκόμουν κι ὅ-λας στὸ διάδρομο. Ξανάκλεισα τὴν πόρτα καὶ πάλεσα μιά στι-γμή μετὰ τὴν κλειδαριά ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Μ. ΛΟΥΓΙΖΙΟΥ - ΑΜΠΑΖΟΥ

Εἰδικὸς ἐκπαιδευθεὶς εἰς Πα-ρίσιους διὰ τὴν περιποίησην προσώπου-δερματος. Μασάζ, ρυτίδες, φακίδες, παχυσσα-κία. Δέχεται εἰς τὸ ΕΠΙΣΤΗ-ΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΟΝΗΣ.

Ἀγ. Κωνσταντίνου 14

ΕΡΜΗΣ

NELSON'S
Face Cream

Η νέα ιδεώδης ΚΡΕΜΑ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΝΕΛΣΟΝ

Καθαρίζει τελείως τὴν ἐπίδερμίδα σας ἀπὸ μιμηπικία, ἐξανθήματα, καὶ λοιποὺς ἐρεθισμοὺς (κλίμακα ἐγκαυμάτων, θυμωμάτων, κηλίδων κλπ.)

ΚΑΘΙΣΤΑ ΤΟ ΔΕΡΜΑΣΑΣ ΛΕΙΟ, ΑΠΛΟ ΔΙΑΤΗΡΕΙ ΤΗΝ ΝΕΑΝΙΚΗ ΤΟΥ ΘΡΕΣΚΑΔΑ

Χρησιμοποιεῖται ἡ ἴδια καὶ τὴν ἡμέρα καὶ τὴν νύκτα καὶ διὰ κάθε πρόσωπο

Νεὰ χημικὴ συνθέσεως με ἀποτελέσματα πού θὰ σὰς ἐκπλήξουν.

ΝΕΛΣΟΝ

ΠΡΟΪΟΝ ΓΑΛΛ. ΕΠΙΣΤΗΜ. ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ

“Ένας πολυτεχνίτης Άγγλος που έχασε τρεις φορές την περιουσία του

Ο υπ' αριθμόν 1 «κυνηγός ταλέντων» στην Άγγλία, είναι ο Κάρολ Λέβις, ένας κοντός και χοντρός άντρας, 44 ετών, που τό βάρος του ξεπερνά τις 80 οκάδες.

Η δουλειά του είναι να ανακαλύπτει νέα ταλέντα για το θέατρο, τον κινηματογράφο, το ραδιόφωνο και την τηλεόραση και να τα παρουσιάζει στο κοινό και τις διάφορες επιχειρήσεις.

Μέχρι σήμερα, όπως ισχυρίζεται ο ίδιος, έχει ανακαλύψει... 200.000 ταλέντα, ανάμεσα στα οποία είναι πολλοί που έγιναν διάσημοι. Δεν παραδέχεται δε, ότι τα ταλέντα αυτά είναι μόνον... εκατό χιλιάδες, όπως αναγνωρίζουν και οι συντηρητικότεροι...

Με τις θεατρικές επιχειρήσεις ο Κάρολ Λέβις έχει ανακατευθεί από εδώ και 27 χρόνια, από τότε που βρισκόταν στην πατρίδα του, τον Καναδά. Στο διάστημα αυτό δεν σταμάτησε την εργασία του, παρά μόνο για τέσσερα χρόνια, όταν οι γιατροί του είπαν ότι κινδύνευε η υγεία του από την πολλή δουλειά.

Ο παχύς αυτός άνθρωπος βρίσκεται συνεχώς σε κίνηση. Ακόμη κι όταν περνά τις διακοπές του, φροντίζει να τις συνδυάσει με μερικές εμφανίσεις, είτε βρίσκεται στο Λονδίνο, είτε στο Παρίσι, είτε στη Νέα Υόρκη.

Από την πρώτη επαφή μαζί του, σχηματίζει κανείς την εντύπωση, ότι έχει να κάνει με ένα δυναμικό και ιδιορρυθμό άνθρωπο.

Είμαι γεννημένος για τη ζωή των μεγάλων πόλεων, λέει ο Κάρολ Λέβις. Εκείνο που πραγματικά ποδο, όμως, είναι ένα γυαλμένο σε μια ήσυχη έσοχη. Το χρήμα είναι η αγαπημένη μου. Το «χόμπι» μου. Μου δίνει την αίσθηση ότι έχω να κάνω κάτι που με ενδιαφέρει, δίνει, δέν με ενδιαφέρει παρά η δουλειά μου.

Στο ζήτημα των χρημάτων και της περιουσίας, ο Κάρολ Λέβις μπορεί να έχει υπεύθυνη γνώμη, γιατί μέχρι σήμερα έχει αποκτήσει τρεις φορές τεράστια περιουσία... και την έχει χάσει τρεις φορές. Τώρα, όπως λέει ο ίδιος, ετοιμάζεται να δημιουργήσει την τέταρτη περιουσία του!

Το σπουδαιότερο πράγμα, δηλώνει με πεποίθηση, είναι να μαζεύεις τις πρώτες εκατό χιλιάδες. Από εκεί και πέρα, τα χρήματα έρχονται μόνα τους. Αν όμως διακινδυνεύσεις το πρώτο εκατομμύριο, είναι βέβαιο, ότι θα χάσεις όλα σου τα χρήματα!

Στην Άγγλία, ο Κάρολ Λέβις πήγε για πρώτη φορά το 1935, μετά από σειρά επιτυχιών στον Καναδά. Η ειδικότητά του στην ανακάλυψη των ταλέντων του αναγνωρίστηκε άμεσα και το Μπί-Μπί-Σί, του ανέθεσε ένα πρόγραμμα για τα ταλέντα του.

Βασίζόμενος στην πεποίθησή του, που έχουν όλοι οι Άγγλοι, ότι είναι προικισμένοι με ταλέντο, ο Λέβις καταρθώνει να τραβήξει το ενδιαφέρον των θεατών και ακροατών της Μεγάλης Βρετανίας και να γίνει ένας είδος «ήμιθεου» για όλους εκείνους που θέλουν να δουν το όνομά τους με φωτεινά γράμματα.

Το όνομα του Λέβις είναι σήμερα συνδεδεμένο με την ανακάλυψη ενός ταλέντου, όλοι δε τον θεωρούν σαν ένα μάγο, που μπορεί να ξεθάψει κάποιο κρυμμένο θησαυρό, εκεί που οι άλλοι δεν τον βλέπουν. Δύο θίσοι του περιοδεύουν στις επαρχίες της Άγγλιας και κάθε τόσο ένα νέο όνομα προστίθεται στον κατάλογο των ταλέντων του.

Όπως λέει ο ίδιος, από τους εκατό υποψηφίους που παρουσιάζει, οι έξι περίπου έχουν κάποιο ταλέντο και, κάτω από την καθοδήγησή του, κατορθώνουν να εξασφαλίσουν μια δουλειά στο θέατρο, τον κινηματογράφο, το ραδιόφωνο ή την τηλεόραση.

Το τελευταίο του εύρημα, είναι η νεαρή Άγγλιδα Βάιολετ Πρήττυ, που είχε ανακρηχθεί βασίλισσα της καλλονής σε κάποιο διαγωνισμό.

Χάρis στον Λέβις, η Βάιολετ είναι σήμερα μία από τις πιο περιζήτητες γυναίκες για το ραδιόφωνο και την τηλεόραση και οι Άγγλοι είναι ένθουσιασμένοι με το ταλέντο της και την ομορφιά της.

Η δημοτικότητα του Κάρολ Λέβις είναι τόσο, ώστε ακόμη και ο ραδιοφωνικός σταθμός του μικροσκοπικού Λουξεμβούργου, φρόντισε να εξασφαλίσει τη συνεργασία του για μια έκπομπή με νέα ταλέντα.

Τουλάχιστον μια φορά την εβδομάδα, τέλος, ο Κάρολ Λέβις

Οι 83 οκάδες του δεν εμποδίζουν τον Κάρολ Λέβις να συγκαταλέγεται στο τρέξιμο τις χαριτωμένες κοπέλλες του διασού του. Άναμεσα στις άλλες ειδικότητές του, ο Κάρολ Λέβις είναι και θαυμάσιος ήθοποιος.

και ο θίσός του εμφανίζονται σε κάποιο από τα άγγλικά θέατρα.

Μέχρι σήμερα, ο Κάρολ Λέβις έχει περάσει από τα πιο απίθανα επαγγέλματα. Εργάστηκε σε πλοία ως καμαρότος και καύτης, σε γραφεία ως υπάλληλος, «μάγος» σε τσίρκο, καμικός, διαφημιστής, υπνωτιστής, διευθυντής κινηματογράφου, σεναριογράφος, συνθέτης και τραγουδιστής, εκδότης, κινηματογραφικός αστέρας!

Η μεγάλη του ειδικότητα, όμως, είναι ότι κατορθώνει να βάζει σε ενέργεια κάθε ιδέα που περνά από το ακούραστο μυαλό του και να κερδίζει χρήματα από αυτήν.

Κάθε άνθρωπος έχει ένα σωρό έξυπνες ιδέες! Υποστηρίζει ο Κάρολ Λέβις. Αλλά δεν φτάνει να έχει μόνο ιδέες... Το σπουδαίο είναι να ξέρει να τις εκμεταλλευθεί και να κερδίσει από αυτές χρήματα. Κι αυτό, βέβαια, δεν είναι εύκολο... Υπάρχουν έξυπνες ιδέες, που είναι ωραίες σαν ένα γοητευτικό τραγούδι ή ένα αριστοτεχνικό μουσικό κομμάτι. Μας δίνουν χαρά, εύτυχία, συγκίνηση, αλλά τίποτ' άλλο! Υπάρχουν όμως και μερικές άλλες ιδέες, που είναι ακριβώς σαν ένα κομμάτι χρυσάφι. Αυτές δε οι ιδέες μας πλουτίζουν!

Το περίεργο όμως είναι, ότι δεν πρόκειται για ιδέες που περνούν με καθαρότητα και σαφήνεια από το μυαλό μας, έτσι ώστε να καταλάβουμε άμεσα την πραγματική αξία τους.

Συνήθως είναι «διαισθήσεις» μόνο ή μικρές, ταπεινές, δειλές ιδέες, που μόλις ξεχωρίζουν μέσα στο νου μας.

“Ε, λοιπόν, προσοχή! Αυτές οι ιδέες αξίζουν!”

“Είναι σαν τα ακατέργαστα διαμάντια, που κανείς δεν τους δίνει σημασία...”

“Ο Κάρολ Λέβις αναφέρει μια περίπτωση του σχετικά με αυτές τις ιδέες.

Πρόκειται για το τελευταίο «εύρημα» του, την Βάιολετ Πρήττυ. Όταν την είδε για πρώτη φορά, στο διαγωνισμό καλλονής ενός νυχτερινού κέντρου, κατάλαβε άμεσα ότι το κορίτσι αυτό είχε μια δυνατή προσωπικότητα. Οι κινήσεις της, το γέλιο της, η καθαρή φωνή της, του έκαναν εντύπωση. Το περίεργο όμως ήταν, ότι η «διαίσθηση» του τον έκανε να την βλέπει με τα «μάτια της ψυχής» του, όχι μπροστά στον κινηματογραφικό φακό, αλλά στο... μικρόφωνο της τηλεόρασης και του ραδιοφώνου.

“Ήταν κατάλληλη γι' αυτό το είδος και όχι για να γίνει μια «γόνιμος» σαν την Μαίριλιν Μονρόε.

Κι' όπως απέδειξε, στο ραδιόφωνο και στην τηλεόραση, θριαμβεύει σήμερα η Βάιολετ Πρήττυ.

Η νέα αποκάλυψη του Κάρολ Λέβις είναι η Βάιολετ Πρήττυ, που έχει μεγάλο μέλλον.

“Ο Κάρολ Λέβις αναφέρει μια περίπτωση του σχετικά με αυτές τις ιδέες.

Πρόκειται για το τελευταίο «εύρημα» του, την Βάιολετ Πρήττυ. Όταν την είδε για πρώτη φορά, στο διαγωνισμό καλλονής ενός νυχτερινού κέντρου, κατάλαβε άμεσα ότι το κορίτσι αυτό είχε μια δυνατή προσωπικότητα. Οι κινήσεις της, το γέλιο της, η καθαρή φωνή της, του έκαναν εντύπωση. Το περίεργο όμως ήταν, ότι η «διαίσθηση» του τον έκανε να την βλέπει με τα «μάτια της ψυχής» του, όχι μπροστά στον κινηματογραφικό φακό, αλλά στο... μικρόφωνο της τηλεόρασης και του ραδιοφώνου.

“Ήταν κατάλληλη γι' αυτό το είδος και όχι για να γίνει μια «γόνιμος» σαν την Μαίριλιν Μονρόε.

Κι' όπως απέδειξε, στο ραδιόφωνο και στην τηλεόραση, θριαμβεύει σήμερα η Βάιολετ Πρήττυ.

“Η μεγάλη στιγμή έφτασε για τη μικρή Κριστίν Θρόν, που χάρις στον Κάρολ Λέβις, έγινε καλλιτέχνης του ραδιοφώνου.

μας είπε. Σας τον στέλνει ο διευθυντής, για να του δώσετε τις εντολές σας.

“Ο σέρ Λάγκαστερ με τη βοήθεια ενός ναυτικού που έκανε χρέη διερμηνέα εξήγησε στο δήμο τι ζητούσε απ' αυτόν και συμφώνησαν να του φέρει άμεσα το κομμένο κεφάλι.

Τέλος, έφτασε η μέρα της θανατικής εκτέλεσης.

Ποτέ δεν θα ξεχάσω την πένθιμη εκείνη αυγή...

“Από το παράθυρό μας βλέπαμε την λαϊμητόμο και τον κόσμο, που είχε μαζευτεί γύρω. “Ο σέρ Λάγκαστερ έτρεμε δάκρυος... Το ίδιο κι εγώ. Μονάχα ο γιατρός ήταν κάπως ψύχραιμος.

Παρακολουθήσαμε λοιπόν όλες τις λεπτομέρειες της εκτέλεσης από πάνω από πέντε λεπτά είδαμε μπροστά μας το θήριο, με τα ματωμένα ρούχα. Στο δεξί χέρι κρατούσε ένα κουβά γεμάτο αίματα και, με το κεφάλι του ληστή, που εξέτελεσε, “Ο ναυτικός, που τον κρατούσαμε κοντά μας για να μάς μεταφράσει τα λόγια του καταδίκου, σε περίπτωση που το κομμένο κεφάλι θα μιλούσε, κόντευε να λιποθυμήσει.

“Ο σέρ Λάγκαστερ, έδωσε μερικά χαρτονομίσματα στο δήμο και τον έβγαλε έξω με μια σπρωξιά... Κυτάζαμε τώρα όλοι τον κουβά. Κανείς δεν τολμούσε να βουτήξει τα χέρια του στο ζεστό ακόμα αίμα και να τραβήξει το κεφάλι. Το θάρρος αυτό το είχε μονάχα ο γιατρός.

Βούτηξε το χέρι του στον κουβά, έβγαλε το κεφάλι και το καθάρισε από το αίμα... “Ήταν ένα ωραίο ανδρικό κεφάλι, με ξανθά μαλλιά και γένια. Είχε όμως έκφραση παρρησιασμένη από τη στραβά μένη γλώσσα, που έβγαίνει έξω από το στόμα του.

“Εκείνη στιγμή γρήγορα! Φώναζε ο σέρ Λάγκαστερ. Πάνω να έρθει περισσότερο... “Ο γιατρός έβαλε το κεφάλι του καταδίκου σ' ένα μεταλλικό πιάτο. Κατόπιν πέρασε μέσα στις κομμένες αρτηρίες του λαϊμού δύο λεπτούς λαστιχένους σωλήνες, που συγκοινωνούσαν μ' ένα δοχείο γεμάτο αποστειρωμένο αίμα. “Έκανε κατόπιν μερικές προετοιμασίες, που δεν μπορούσε να προσέξω από την ταραχή μου, και ψιθύρισε φωνίζοντας μια στροφή για να διοχετευθεί το αίμα στο κομμένο κεφάλι.

“Όλα είναι έτοιμα! “Ας δούμε τώρα τι θα γίνει... Σαφηνικά μια κραυγή φρίκης βγήκε από τα στήθη και των τεσσάρων μας όταν είδαμε το κεφάλι ν' ανοίγει τα μάτια του, να κουνάει τη γλώσσα του και να την τραβάει σιγά-σιγά μέσα στο στόμα. Είδαμε τα χείλη να τρέμουν σαν νάβελαν να μιλήσουν!...

— Ζή!... Ζή!... φώναζε ο σέρ Λάγκαστερ. Το κομμένο κεφάλι ζή!

“Ο φόβος που μας είχε πιάσει έφτασε στο κατακόρυφο της έντασής του, όταν ακούσαμε τα χείλη του κεφαλιού να ψιθυρίζουν κάτι...

Το κεφάλι είχε πη: —“Ανάθεμα σας!

Και ύστερα τα χείλη του εκκλείσαν για πάντα...

“Επει' από την περιπέτεια, που μας συνέβη στο Παλαμίδι, γυρίσαμε στην Άγγλία. Είχαμε συμφωνήσει να μην ανακοινοποιήσουμε την αποκάλυψή μας σε κανένα. Σε λίγον καιρό μάλιστα ο σέρ Λάγκαστερ τρελάθηκε. Κι' επειδή δεν είχε κανένα σπών κόσμο, τον κλείσαμε σ' ένα φρενοκομείο.

“Ενα μόνο δεν θα μπορούσε να μάς βοηθήσει απ' τη συντηρητική που δοκίμασε, όταν βεβαιώθηκε πως υπάρχει επιβίωση, ή από πώμεις για την κατάσταση που μας έδωσε ο ληστής του Παλαμίδιου, επειδή τον ξαναφέραμε για λίγο στη ζωή...

“Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

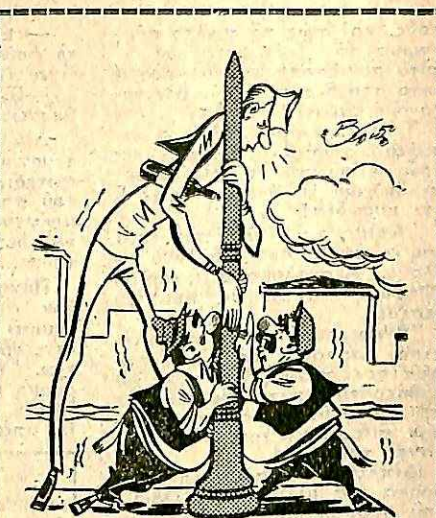
— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

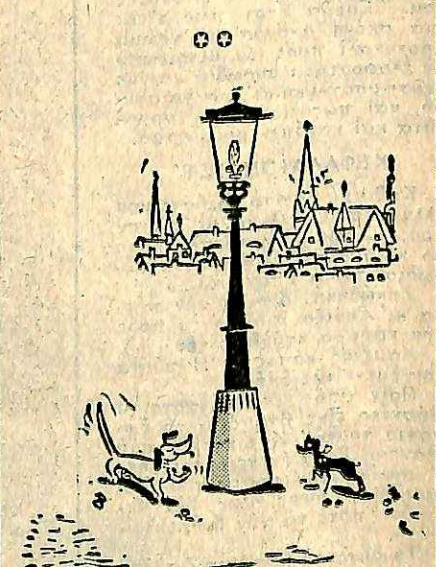
— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

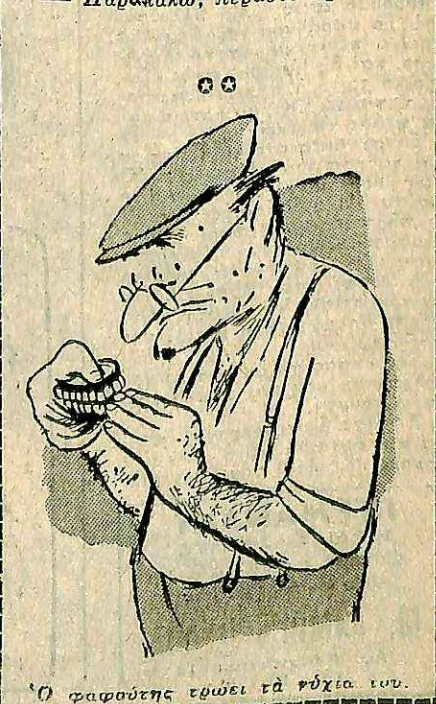

— Πάμε να φύγουμε, ρε Μπάμπη, από δω, γιατί αυτός είναι επικίνδυνος. Στο κεφάλι τον έχουν στα...ρουκετο-βόλα!...

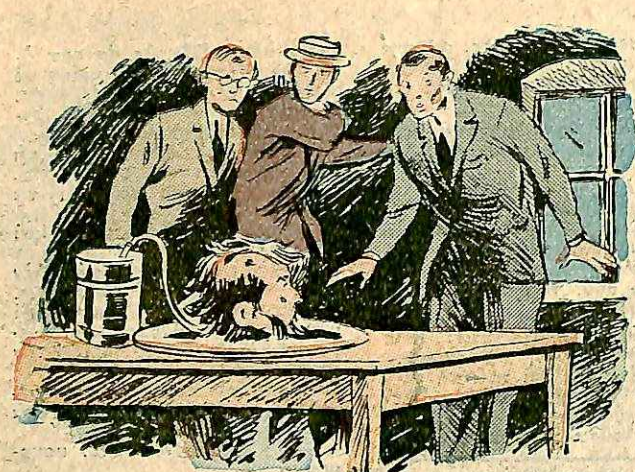
(Του Β. Χριστοδούλου)

— Παρακαλώ, περάστε πρώτος!...

“Ο φαροφύτης τρώει τα πόδια του.

— Ζή το κομμένο κεφάλι! φώναζε ο σέρ Λάγκαστερ.

Το κομμένο κεφάλι του καταδίκου

Μιά έφιαλτική περιπέτεια στο Παλαμίδι

Στα 1900 βρισκόμουν σ' έλεεινη οικονομική κατάσταση, όταν διάσασα μια περίεργη άγγελία σε μια εφημερίδα του Λονδίνου. Αποφάσισα λοιπόν να πάω να συναντήσω τον άνθρωπο εκείνο, που ζητούσε «έπι δρόμ' αμοιβή ένα πρόσωπο ενδιαφερόμενο για το ζήτημα της επιδιώσεως».

Είπα, παρουσιάστηκα ένα απογευματινό στο γραφείο του σέρ “Εδουάρδου Λάγκαστερ. Με υποδέχτηκε ένας κύριος σαράντα περίπου χρόνων, με ωχρή ασκητική μορφή, αλλά μεγάλα μάτια, που πετούσαν ασυνήθιστες λάμψεις.

— Σας συγκαίρω, νέε μου, για το θάρρος σας! άρχισε να μου λέει ο σέρ Λάγκαστερ. Οι νέοι της εποχής μας δεν ενδιαφέρονται για τα ζητήματα της «μετά θάνατον ζωής»... “Από καιρό σχεδιάζω να κάνω πειράματα για ν' αποδείξω ότι ένας άνθρωπος μπορεί να αναζητήσει ύστερ' από το θάνατό του, έστω και για λίγες ώρες. Μου χρειάζεται όμως ένας συνεργάτης... Εύτυχως παρουσιάστηκατε έσείς! Φυσικά, σας επιβεβαιώνω ότι η συνεργασία σας θα πληρωθεί άρκετα καλά.

— Σας παρακαλώ... τον διέκοψα μ' ένα ύφος ανθρώπου, που δεν δίνει σημασία στα λεφτά, αδιάφορο αν η καρδιά μου χτυπούσε από χαρά, που βρήκα μια δουλειά.

— Και τώρα, φίλε μου, μιά και θα συνεργαστούμε για πολύ καιρό μαζί, σας δέλω μερικές εξηγήσεις, συνέχισε ο σέρ Λάγκαστερ. Πριν από δέκα χρόνια ήμουν κι' εγώ ένας εύθιμος νέος, που μου άρεσαν οι διωγμοί γυναίκες και οι διακευδασίες. “Ενα βράδυ όμως σ' ένα μεγάλο χορό, που ήμουν προσκαλεσμένος, είδα ξαφνικά μια όμορφη γυναίκα, που την κυνηγούσα από καιρό, να χάνει το πλαστικό σώμα της και να παρουσιάζεται μπροστά μου με το αποκρουστικό σκελετό της! Συγχρόνως και τ' άλλα ζευγάρια μου παρουσιαζόταν σαν σκελετοί, που χόρευαν ένα μακάβριο χορό!

“Στην πραγματικότητα, βέβαια, δεν συνέβαινε τίποτα... “Εγώ όμως είδα το δράμα αυτό με τόσο ζωηρά χρώματα, ώστε μέσα σε μιά αποκαλυπτική λάμψη, αντίκρισα το θλιβερό νόημα της ζωής του ανθρώπου, που χορεύει, γελάει, τραγουδάει, ενώ μέσα του φέρονει το θάνατο...

“Από τότε απασυρόθηκα από τον κόσμο κι' άρχισα να με μελετώ το πρόβλημα της ζωής μετά θάνατον. Μη νομίζετε όμως ότι είμαι τρελός...

“Ο σέρ Λάγκαστερ σηκώθηκε, πλησίασε στη βιβλιοθήκη, πήρε ένα τόμο, διάβασε κάτι

σε μιά σελίδα και μου είπε: —Ξαναδιαβάζω εδώ το πείραμα του Μπράουν-Σκάρ. “Ισως να μην ξέρετε ότι ο χημικός αυτός κατόρθωσε να επαναφέρει για λίγο στη ζωή το κομμένο κεφάλι ενός σκύλου, μεταγγίζοντας αίμα στην καρδιά του και προκαλώντας τεχνητή αναπνοή... Θα μπορούσε άραγε να γίνει αυτό μ' ένα ανθρώπινο κεφάλι;

“Οχι τόσο η αμοιβή, όσο η περιέργεια με έκανε στο τέλος να συνεργασθώ με τον σέρ Λάγκαστερ. Και τότε άρχισαμε τα διαδήματα μας για ν' αποκτήσουμε το κεφάλι ενός καταδίκου που επρόκειτο να καρατομηθεί. “Απ' όλα τα κράτη όμως πήραμε αρνητική απάντηση. Τέλος χωρίς στη μεσολάβησή του “Άγγλου πρεσβευτού στην Αθήνα, καταφέραμε να πετύχουμε από την ελληνική κυβέρνηση αυτό που θέλαμε.

Και να πως βρέθηκα στο Παλαμίδι με τον σέρ Λάγκαστερ κι' έναν γιατρό, που κουβαλούσε σε μιά βαλίτσα όλα τα όργανα, που χρειαζόνταν για το πιο τολμηρό πείραμα, που θα γινόταν στον κόσμο...

Οι θανατικές εκτελέσεις τότε γινόντουσαν στο Παλαμίδι, το μεσαιωνικό αυτό φρούριο, που υψώνεται πάνω από το Ναυπλιο.

Μόλις φτάσαμε στο Ναυπλιο ανεθήκαμε στο Παλαμίδι και δείξαμε στο διευθυντή το σχετικό έγγραφο.

— Ο κατάδικος, που πρόκειται να καρατομηθεί, μάς εξήγησε ο διευθυντής, είναι ένας αρχιλιστής. Στην περιφέρεια της Πελοποννήσου τα θύματα του ήταν άμετρητα... Καταδίκου ήταν άμετρητα... μά ή εκκαστική σε θάνατο, όταν ακούσει το δέν γινόνταν επιδείη έμμαιαν στη μέση διάφοροι κομματάρχες. Τώρα όμως η νέα κυβέρνηση πήρε την απόφαση να γίνει η καρατομήσή του.

—Θα μπορούσα να έβλεπα το δήμο; ρώτησε ο σέρ Λάγκαστερ.

—Εδώ στο Παλαμίδι δεν υπάρχει μόνιμος δήμος, αποκρίθηκε ο διευθυντής. Η δουλειά αυτή θα την αναλάβει ένας άλλος κατάδικος, που για αμοιβή του θα του χαρίσουμε τη ποιή του.

“Όσο πλησίαζε η μέρα της εκτέλεσής, ο σέρ Λάγκαστερ άρχισε να κυριεύεται από μιά νευρική ταραχή. “Ενα βράδυ μάλιστα, καθώς ήταν σκυμμένος πάνω στα χαρτιά του, τον άκουσα να ψιθυρίζει: “Έχω άραγε να γαλήνη ενός νεκρού; Την παραμονή της εκτέλεσής, ένας φρουρός μάς έφερε ένα κατάδικο.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

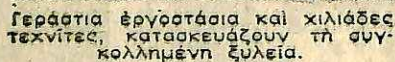
— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

— Αυτός θα είναι ο δήμιός σου.

Θὰ παραμερίση τελείως τὸ
ἀτόφιο ξύλο!...

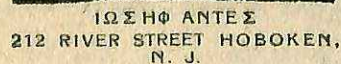
Με τη βοήθεια της χημείας τὰ ἐργαστήσια σήμερα παράγουν συμπύκνη κομμάτια ξυλείας μέσα σὲ λίγες ὥρες!

Τὸ περίεργο δὲ εἶναι πὼς τὰ συμ-
παγή αὐτὰ κομμάτια θὰ σχηματι-
ζοῦνται ἀπὸ μικρὰ κομμάτια «φου-
ρμισμένης» εὐλείας μικροῦ μήκους κα-
τάχους, πού θὰ ἔχουν συγκολληθῇ
μεταξύ τους γιὰ νὰ ἀποκτήσουν στε-
ρεότητα καὶ ὁμορφίαι πού θὰ ξεπερν-
ᾷ ὅποιε κι ἂν εἴη τῆς εὐλείας πού κό-
βεται κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὸν κορμὸ τοῦ
δέντρου.

Πρόκειται για μία τεχνική μέθοδο που θα επιτρέψει στα μεγάλα δέντρα, να γεράσουν όσο θέλουν... Στην Αμερική γίνεται από 40 έτη καιρό μεγάλη προσπάθεια για να έπαρξουν τα εργοστάσια, που φτιάχνουν το καουτσούκ ξύλο, στις ανάγκες της τσερσατίας ζήτησεως.

Ἡ ἀντέχῃ τῶν οἰκοδομῶν, πού χτίσθηκαν μετ' συγκολλημένην ξυλεία δοκίστηκε ἀπὸ τὰ... στοιχεῖα τῆς φύσεως. Ἀνεμοστρόβιλοι πού ἱσοπέδωσαν μιά πόλιν σὲ ἀπόσταση 10 χιλιομέτρων, δὲν κατάφεραν νὰ σταλεῖουν ἕνα κινηματοθέατρο, πού οἱ βάσεις του εἶχαν γίνει μετ' παρσουλῶν ἀπὸ συγκολλημένην ξυλεία. Ἐνας πύργος πού ἔχει γίνει ὁλόκληρος ἀπὸ τὸ νέο ξύλο, κατακλύστηκε δύο φορές, σὲ διάστημα ὀκτῶ μηνῶν, ἀπὸ νερά κι' ὥπως δὲν ἔπαθε τίποτα.

Για να κατασκευασθεί ή συγκολλημένη ξυλεία, χρησιμοποιούνται λεπτά φύλλα από ξύλο ψευδοστούκα, που συγκολλούνται με κόλλα Μονσάντο.

Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο δίνουμε ὅ,τι σχήμα θέλουμε στὸ ξύλο, πὺλ παρασκευάζουμε καὶ πὺλ εἶναι στερεώτερο ἀπὸ τὸ ἀτόφιο.

Τὴ ψευδοστούκα, εἶναι ἀπὸ τὰ πρῶτα γερά ἔϋλα. Εἶναι σκληρὴ, ἐλαστικὴ, με ἴσες ἴνες. Ὅσο γερὴ ὅμως, κ' ἂν εἶναι ἡ ψευδοστούκα, δὲν μπορεῖ νὰ συγκριθῇ με τὴν κόλλα πρὸ συνδέει τὰ διαφόρα ἐλασματα τοῦ ἔϋλου. Ἐπειτα ἀπὸ χιλιᾶδες δοκιμὲς στὰ ἐργοστάσια ἀποδείχτηκε ἡ ὑπερβολὴ τῆς κόλλας ἀπάνω στὸ ἔϋλο. Κι' ὅταν δοκιμάστηκε στὴ φωτιά, ἡ κόλλα καρβονίσανε ἀρκετότερα ἀπὸ τὸ ἔϋλο.

«Εκτός από την ανθεκτική αυτή κόλλα, δύο άλλοι παραγόμενοι κάνουν το συγκολλημένο ξύλο ισχυρότερο από το άθροισμα του ίδιου μεγέθους. Ο πρώτος παραγόμενος είναι ότι οι τρύπες των βρόχων καθώς και άλλα ελαττώματα εξαφανίζονται κατά την παρόλληλη συγκόλληση των φύλλων, και δεύτερος είναι ότι χρησιμοποιείται ξυλεία που έχει στεγνώσει στον αέρα και όχι με τεχνητά μέσα.

Τεραστία ύπαστεια δερδρομίων, μεγάλες γέφυρες, και κολοσσιαία κλειστά στάδια κατασκευάζονται πυρετωδώς στην 'Αμερική, με τη νέα μέθοδο, η οποία άν και έχει ηλικία 10 μόλις ετών, έχει πάρει τους τελευταίους μήνες μια τεραστία ανάπτυξι.

Λέγεται ότι η νέα μέθοδος θα επεκταθεί και στο πλοίο, αν και παρουσιάζει προς το παρόν, γι' αυτήν τη χρήση, το μειονέκτημα του βάρους. (Το συγκολλημένο ξύλο είναι κατά τι βαρύτερο από ένα άλλο συμπιεσμένου μεγέθους). Το βάρος όμως είναι φυσικό όφειλεται στην ποσότητα της κόλλας που περιέχει, γι' αυτό γίνονται πειράσματα σε μεγάλη κλίμακα για να περιορισθεί το βάρος της, χωρίς βέβαια να χάσει το ξύλο καμμία από τις άλλες πολύτιμες ιδιότητές του. Ή χρησιμοποιήσει τότε της συγκολλημένης ξυλείας θα επεκταθεί σε σημείο που θα παραμερίσει σχεδόν τελείως τη χρήση του συνήθισμένου ξύλου.

✠✠
Μπρὸς στὰ κάλλη τί εἶναι
ὁ χίνδυνος;

«Θὰ φύγουν οἱ ρυτίδες ἀπ' τὸ πρόσωπό σας!» ὑποσχόταν ἡ ρεκλάμη. Μία Γαλλίδα λοιπὸν ἔπρεσε στὴν παγίδα καὶ πῆγε στὸ ἱνστιτούτο καλλονῆς, ποὺ διαφημιζότανε ἔτσι.

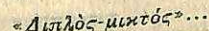
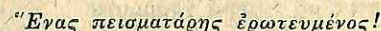
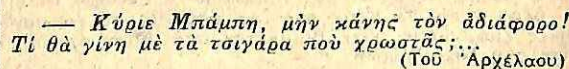
— Σὲ λίγα λεπτὰ, θὰ φαίνεσθε δέκα χρόνια νεώτερη! τῆς εἶπε ὁ «εἰδικός».

Καὶ τῆς ἄλειψε τὸ πρόσωπο μ' ἑνα ὑγρό, γιὰ τὸ ὅποιο πληρώθηκε 10.000 φράγκα. Σὲ λίγα ὧρες, ἡ γυναίκα ἔνοιωσε ἕνα κωφισμὸ σ' ὅλο τὸ πρόσωπό της. Κυττάθηκε στὸν καρβέστη κι' εἶδε ὅτι, μαζί μὲ τὶς ρυτίδες, εἶχε φυγεῖ... καὶ καμψὸς δέρμα!

Εἶπε πάθαι ἐγκλήματα τρίτου βαθμοῦ — ὅπως βεβαίωσε ἕνας γιαντὴρ σὺν δικαστήριον ὅπου κατέφυγε ἡ «παθούσα».

«Θα είναι η πρώτη φορά που κατέληξαν σε τέτοια οκτρά αποτελέσματα οι δέκα «θαυματουργές» κούρες διαφόρων παραλλαγών. Μια Άγγλιδα, 50 χρόνια, κατέφυγε σ' έναν από αυτούς, στο Λονδίνο, με την έλπίδα να ξαναβρεί τη χαμένη νεανική της ωμορφιά. Όταν όμως κυττάχτηκε κατόπιν στον καθρέφτη, διαπίστωσε πως φαίνεται κατά 10 χρόνια μεγαλύτερη. Κι απ' την απελπισία της αυτοκτόνησε!»

Γι' αυτό το λόγο ακριβώς, η Αγ-
γλική Κυβέρνησις πρωτοστάτησε στο
γυρισμα ενός φιλμ, που δείχνει πα-
ραστατικά τους κινδύνους απ' τὰ αμ-
φιβάλλου προελεύσεως και ποιότητος
καλλυντικά, υπάρχουν π.χ. απότοι-
χωτικές αλοιφές με βαρέα μέταλλα,
που η μακρά χρήση τους μπορεί να
προκαλέσει παθήσει.

Παν. Σουλζέρδην, Λαύριον, Ἀθανασίου Κυριακοπούλου, Καλάρας, Βασιλική, Ζήνιουρα, Ἄμμος Καλαμά, Νηπιτίστια Σ. Δ., Ἐνταῦθα καὶ Β. Β. Ο. 8 : Δὲν ἔχομε, δυστυχῶς, τὶς διευθύνσεις πού ἴαζε ζητάει, παρὰ τὴν ἀναζητήσει καὶ οὐδὲν καταβρώσαμε νὰ τὴν βροῦμε. Τακτικὸν ἀναγνωστὴν Μεγάρου καὶ Γεωργίου Ἰωάννου, Καλάρας, τὴν διευθύνσιν τοῦ κ. Onassi εἶναι : Société des Bains de Mer, Monte Carliè de Ville de Monaco. Σ τὰ

ο, Πρόεδρος του Θεσπικίου: «Α-
σπην Τζοζέφ» της Brigitte Bardot ε-
ίπαι: 1, Rue de la Pompe, Paris
16e, France. Είναι χορεύτρια κι έ-
χει γεννηθῆ στὸ Παρίσι στὴς 28
Σεπτεμβρίου 1934. Ἀντὼνιὸν
Συμπιεργάλλαν. Χώρα, Κόσμη-
ρα: Ἡ διεύθυνσις τῆς Marie
Blancher εἶναι: Universal City, Cal-
if. U.S.A. Τὸ Ταχυμάρτυρ εἶναι κλει-
στὸ αὐτὴν τὴν ἐποχὴν. «Ὅσο γὰρ
τὸ «Moulin Rouge» τὸ γράμμα σας
θὰ φτάσῃ ἀσφαλῶς στὸν προορισμὸ
τοῦ ἀντὼ ἀπευθυνθεὶς ἀπὸς, Pa-
ris. France. Πέγκυ Π., Χανιά,

Κρήτης: Γράψε στον Γκρέγκορ Πέκ και άπειρουνότε το γράμμα σας στη διεύθυνση που έχετε. Ας φτάση άπωδωδότε στα χέρια του. Μπορείτε να του γράψετε στην άγγλκή ή γαλλική γλώσσα Ρ Ο β έ ρ - τ ο ν, 'Εντάθα: 'Η διεύθυνσις του Tony Curtis είναι: Universal - International Film Inc, Universal City, Calif, U.S.A. Καί της Bebbie Reynolds: Metro - Goldwyn - Mayer Studios, 10202 W. Washington Blvd, Culver City, Calif. U.S.A. Άλλυ, 'Εντάθα: 'Η διεύθυνσις του Luis Mariano είναι: 164 Avenue Ledru - Rollin, Paris 11e, France. Σ π ή λ α ι ο ν τ ο υ Δ ρ ά κ ο υ, Καστοριά: 'Η διεύθυνσις του Νίκου Τζόνια είναι: Θέατρον (Ντό - Ρε), δόος Φακίωνος Νέγρου, 'Αθή - ναι Γ ε ώ ρ γ ι ο ν Κ ε φ α λ α ν, 'Ανδρέαν Δημάκην και Μηνάν Ζα - φειρίου, Λάρνακα Κύπρου: 'Η δι - εύθυνσις του Τρίτο Κιτάρα είναι: δόος 'Ηρακλείδων 23, 'Αθήναι, Κ λ ε ο π ά τ ρ α - Π α π α θ ή μ α,

Περαία. Μία από τις πιο σημαντικές αγγλικές κινηματογραφικές εταιρείες είναι η Alexander Korda Productions, London Films, 146 Piccadilly, London W. 1, England. Όσο για διεθνείς εταιρείες του Χόλλυγουντ θα βρήτε αρκετές στη στήλη αυτή. Περαία: Η διεθνούς του Tyrone Power είναι: 139 N. Saltair Ave. Brentwood, Calif. U.S.A. Η ήθοποιος που είδαστε στην «Κόκκινη Φρεγάτα» ονομάζεται Γκέιλ Ράσελ. Δεν έχουμε δυστυχώς, τη σμηρινή της διεθνούς. Παλαιόν άνα γνάστην: Η διεθνούς της Marina Vlady - Versois είναι: 38 rue d'Alsace, Clichy (Seine) France. Το πραγματικό της όνομα είναι: Μαρίνα ντε Πολιάκωφ-Μπαϊντόρφ. Έχει γεννηθεί στις 10 Μαΐου 1938. Γραφέτη της γαλλικά ή Ιταλικά. Δεν έχουμε την διεθνούς της Κόντ Μάρσαλ. Γεώργιος Μαρκατζούλην, Φρουρά φυλακών "Αρπς". Η διεθνούς του κ. Σκούρα είναι: M. Spyros Skouras, President of 20th Century - Fox Film Corporation 444 West 56th Street, New York 19, N. Y. U.S.A. Άννα-Μαρία, Κόντ

τη : Στο φιλμ «Τιτανικός» πρωταγωνιστούσαν ο Κλήτορ Γουέμπ, η Βαρβάρα Στανγουϊκ, η Ντέμπορα Πέιτζερ και ο Ρόμπερτ Γουάλκερ. Οι δύο τελευταίοι έπαιξαν τους ρόλους των δύο έρωταμένων νέων. Δεν έχουμε, δυστυχώς, φωτογραφίες αστέρων για να σας στείλουμε, μπορείτε όμως να ζητήσετε από τους ίδιους τους ηθοποιούς που σας ενδιαφέρουν, φωτογραφία τους και μάλιστα με αφιέρωση. Είρήνην φασίαν ο υ θ . Θα πραγματοποιήσουμε την επίβιπία σας ολιε βοομ κας

Πρωτοε καταλήληλας ας μοις
 Παλαιόν: 'Η Κών Μάρσαλ
 δέν γυρίξει κανένα νέο φιμ και
 δέν έχομε τη διευθύνση της. Τόνυ
 Ντεξτερ, Κώνπολιν: 'Η δι-
 ευθυντής του Antony Dexter είναι:
 Columbia Pictures Corp. 1438
 North Gower, Hollywood 28, Calif.
 U.S.A. 'Οδυσσεά 'Αγγελό-
 πούλον, 'Ατασκόν: Θά βρήτε
 πού πάνω την διευθύνση του κ.
 Σπύρου Σκούρα. Νικόλαον

**ΖΗΤΟΥΝ
ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ**

ΟΙ κάτωθι στρατιῶται
μας ζητοῦν ἀλληλογραφίαν με-
'Ελλήνοδους: Χρ. Καφαρόπουλος,
561 Τ. Π., Λόχος Δ' σεως, Σ.Τ.Γ.
916 Α. Λάκης Σηνάκης, Α. Σ., Α.
Σ. Σ., Δ.Μ., 900 Α. Γρηγόριος 'Ι-
ωάννου, Γραφεῖον Δ6Α' Σ.Σ.,
Β.Σ.Τ. 903. 'Ιωάννης Πετράκης

καὶ Ἀλκης Ἀποστολάκης Κ.Ε.Ν.,
Πατρῶν, βος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 925.
Θάνας Ταξάρχης καὶ Λάκης Θαλής,
Κ.Ε.Ν. Κορινθίου, βος Λόχος, Σ.
Τ.Γ. 909. Γεώργιος Λέλης, 132
Μ.Π.Π., Σ.Τ.Γ. 914 Γ. Ἰωάννης
Νικήτας, Ἀλέξιος Λεονταρίτης,
Ἰωάννης Μαυρογιάννης, Ἀλέξιος
Βλάσης καὶ Κωνσταντίνος Νικη-
φόρος, Κ.Ε.Ν. Πατρῶν, Λ.Δ.Τ.,
Σ.Τ.Γ. 925. Λάκης Ἀυγουλιδης.

2.4.1. 923. Άλκης Άνθοειδής,
 Γεώργιος Δελγιάννης, Μάριος
 Σωτηρόπουλος και Παρίς Καλα-
 μάχος, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, 8ος Λό-
 χος, Σ.Τ.Γ. 909. Πάνος Καράτος
 και Τάκης Παπαδάκης, Κ.Ε.Ν.
 Κορίνθου, 8ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909.
 Μιλιτιάδης Διαμαντόπουλος, Κ.Ε.
 Ν. Κορίνθου, 8ος Λόχος, Σ.Τ.Γ.
 909. Άριστοτέλης Καραγιάννης,
 Πάνος Βαθειάκης και Άναστά-
 σιος Ρασούλης, 820 Α.Τ.Χ., Σ.
 Τ.Γ. 922. Θεοφάνης Άλεξάνδρα-
 κης, Εύαγγελος Έμμανουήλδης, Να-

πολέων Κανάρης, Ἀλέξανδρος Περ-
 ρίος, Ἀριστοτέλης Γούναρης, Ἰω-
 ἄννης Δημόπουλος, Νικόλαος Πα-
 παρλέσσας, Δημήτριος Γεωργόπου-
 λος καὶ Ἀριστέλης Σαμουήλης,
 Δ) σις Πυρ) καὶ ΧΥ Μεραρχίας, Σ.
 Τ.Π. 917. Εὐάγγελος Καραστρέ-
 ριος, 174 Σ.Α.) Α.Π., II Μοῖρα,
 Β.Σ.Τ. 900 Α. Κωνσταντίνος
 Στέκος, 721 Τ.Μ., 1ος Λόχος, Β.
 Σ.Τ. 900 Α. Ἥλκας Χαριτάκης,
 Κωνσταντίνος Φρέντζος, Ἀντώνιος
 Χρυσόπουλος.

Χειρώντας καὶ ἰσχυρίων Μητροῦς, Σ.Ε., Β.Σ.Τ. 902. Στέφανος, Χάρης, Κυρίαιος Σαυροπούλου, Σάκης Αιμίλιος, Βασίλειος Παπαϊωάννου, Φάνης Ρούτσος, Βασίλειος Βάσσος, Ἡλίας Παυλίδης καὶ Τάκης Ἀραμεινός (Δις) Ἐκ σέως Ναρκοπερίου, Ἰωάννης Λόχος, Σ.Τ.Γ. 906, Γεώργιος Παπᾶς, Δημήτριος Γρηγοριάδης, Γεώργιος Σαρρής, Γεώργιος Μπαμπανίκης, Χρυσάνθος Οἰκονόμου καὶ Στέφανος Κακκλαμάνος, Δ.Ε. Ν.Ε., Ἰωάννης Λόχος, Σ.Τ.Γ. 906, Αθανάσιος Οἰκονόμου, 561 Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 906.

90. Λόχος, Σ.Τ.Γ. 918 Γ. Σπύρος
 Σολανάκης, 415 Σ.Ν., Β.Σ.Τ.
 902. Τάκης Ἀναστόπουλος, Αἰμί-
 λιος Σουδακίς, Εὐθύμιος Παπαδό-
 κης καὶ Λάκης Γεωργιάδης, Κ.Ε.
 Ν. Τριπιδάκης, 9ος Λόχος, Σ.Τ.Γ.
 924. Ἀπόστολος Βασιλείου, Ἀβ-
 ναάσιος Σαφιδάκης, Γεώργιος Δρο-
 σος καὶ Δημήτριος Ἀποστολόπου-
 λος, 2ος Λόχος Κ.Ε.Ν.Μ., Σ.Τ.Γ.
 907. Ἀθανάσιος Ἀνδρέου καὶ Νι-
 κόλας Καπλάνης, 3ος Λόχος Κ.
 Ε.Ν.Μ., Σ.Τ.Γ. 907. Ἀθανάσιος
 Κλιάρης, Νικόλαος Ἰωάννου, Πα-
 ναγιώτης Ἐμμανουήλιδης καὶ Πα-
 ναγιώτης Δημητριάδης, 398 Σ.Κ.
 Α.) Σ.Ε., Β.Σ.Τ. 904. Ἰωάννης
 (Εὐ)

Ἐλευθεράκης, Κ.Ε.Δ.) Ταχυδρομ.
Β, Σ.Τ. 902. Χρήστος Πι-
πέρης, Κ.Ε.Δ.) Τ.Ο.Δ., 1ος Λόχος, Β.
Σ.Τ. 902. Δημήτριος Πωλῆτης,
Κ.Ε.Δ.) Τ.Ο.Δ., 2ος Λόχος (Μηχ).
Β, Σ.Τ. 902. Στυλιανός Μα-
κάκης καὶ Ἀνδρέας Ἀγγυρίος,
Σ.Φ.Μ., Σ.Τ.Γ. 902 Β. Γεώργιος
Μαυρίδης, Κ.Ε.Δ.) Ταχυδρομείον.
Β, Σ.Τ. 902. Ἀθανάσιος Παπαν-
στασίου, Χρυσόστομος Κατήμη-
χάλης καὶ Ἀθανάσιος Κυρουδής,
Κ.Σ.Τ.Γ. Πατρῶν, Λόχος Ὀλυνθ.
Σ.Τ.Γ. 925. Χρήστος Πολίτης, Ἀ-
θανάσιος Τσιμίκος, Νικόλαος Χα-
ραλμυπόπουλος, Γεώργιος Φω-

τάκης και Περικλής, Μιχαλτσιάνος, 575 Τ.Π. 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 917Β. Σταύρος Σιδιρόπουλος, Γ. 917Β. και Νικόλαος Ρόδος, 574 Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 917Β. Άλκης Τσουμπάλης, Μάριος Λεβιάδης, Στυλιανός Γιακινθίτης, Άχλαιοι Μιτάκης, Νικόλαος Τσουρτάκος, Πάρις Χουσανόβας και Στέλιος Διμαντούνης, Δύοις Έξι σως, Ναφιδίαν Ξπράς, 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 906. Γεώργιος Χατζηνίκος, Θεοχάρης Τριδάκης και Δημήτριος Κουκούλης, Δ.Σ., Δ.Σ., Σ.Σ.

Β. Σ. Τ. 901. Δημήτριος Ξανθά-
κος, 662 Ο.Α., Β. Σ. Τ. 901. Εύ-
φελμος Μιχαήλ και Ἡλίας Πα-
πασιωάννου, 27ον Σ.Π., Λόχος Δ,
Διοσ., Σ.Τ.Γ. 913Α. Λούκας Ἀν-
τωνίου, Κ.Ε.Ν. Κορινθίου, 16ος
Λόχος Ὀλμαν, Σ.Τ.Γ. 909, Πα-
ναγιώτης Κωστόπουλος, Ο.Α.
662, Β. Σ. Τ. 902. Ἀριών Ἐλευ-
θερίου, Ο.Α. 662, Β. Σ. Τ. 902,
Κωνσταντὸς Φωτοπούλου, 1055 Ε.Α.,
Β. Σ. Τ. 901.

“Ενα τέλειον ὄργανον δια
μίαν τελείαν ἐκτέλεσιν

Τὰ Τσεχοσλοβακικά μουσικά ὄργανα ἱκανοποιοῦν ὅλας τὰς ἀξιώσεις, ἀκόμη καὶ τῶν πλέον ἀπαιτητικῶν μουσικῶν.

Ἐπισκεφθῆτε τὴν ἔκθεσιν τῆς LIGNA εἰς τὴν Διεθνῇ Ἐκθεσιν Θεσσαλονίκης 5-25 Σεπτεμβρίου 1954.

LIGNA ΠΡΑΓΑ · ΤΣΕΧΟΣΛΟΒΑΚΙΑΣ

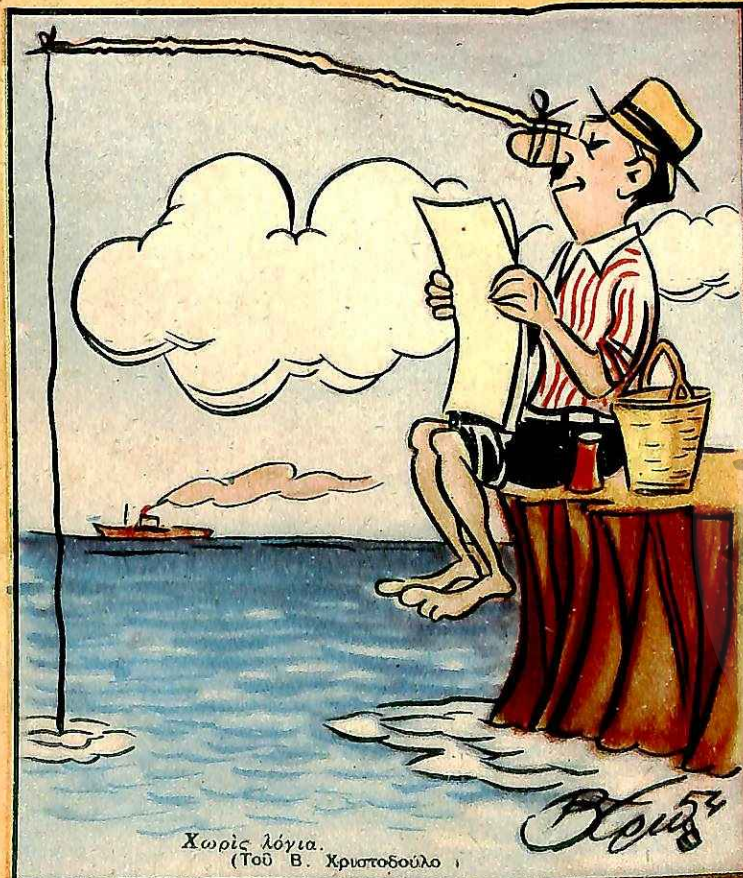
22

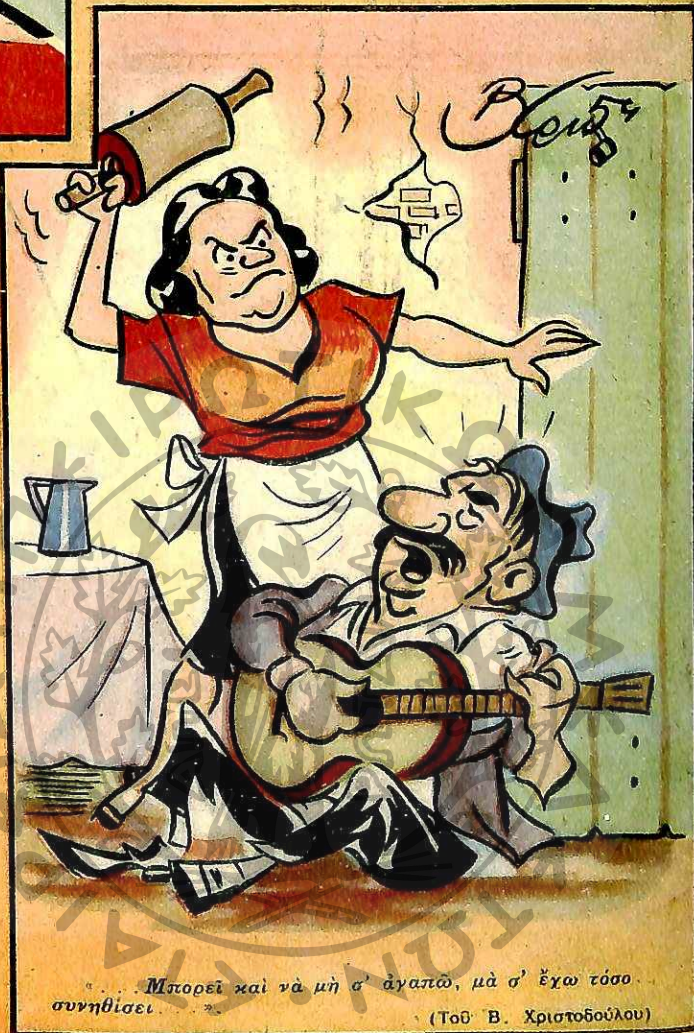
— Ήρθε γυναίκα, πολύ άγριεψανε τα φουδία σου. Δε βγαίνουνε!

ΤΗΣ ΖΕΣΤΗΣ
Εύσυνειδησία.
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

Χωρίς λόγια.
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

... Μπορεί και νά μή σ' αγαπώ, μά σ' ἔχω τόσο συνηθίσει.
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)